

Джудит Макнот

*Тя не иска
подаръците му,
желае само и
единствено
сърцето му...*

**Сега и
завинаги**

Джудит Макнот

Сега и завинаги

Глава първа

Англия, 1815

– А! Ето те и теб, Джейсън – възкликна чернокосата красавица, виждайки отражението на съпруга си в огледалото над тоалетната масичка. Той се приближи и очите ѝ за миг се спряха на високото му снажно тяло. След това кутиите за бижута пред лейди Мелиса Филдинг отново привлякоха вниманието ѝ. Ръката ѝ нервно потръпна и сияйна усмивка озари лицето ѝ. Тя взе прекрасно диамантено колие и го вдигна към съпруга си:

– Ще ми помогнеш ли да го сложа?

Лицето на Джейсън Филдинг се изкриви от неприязън. Той погледна блестящите огърлици от великолепни рубини и смарагди, които вече украсяваха гърдите ѝ, пристегнати в дълбоко изрязания корсаж на роклята.

– Демонстрацията ти на плът и бижута не е ли малко пошла за жена, която иска да изглежда като дама от висшето общество?

– Ти пък какво разбираш от пошлост? – надменно отвърна Мелиса. – Тази рокля е последният вик на модата. – Високомерно вдигна глава и добави: – Барон Лакроа много я харесва. Той изрично ме помоли да бъда с нея на бала.

– Не се съмнявам, че не иска да си губи времето с твърде много копчета, когато започне да я сваля – саркастично отвърна съпругът ѝ.

– Именно. Той е французин... и не е търпелив.

– И за съжаление е разорен.

– Смята, че съм красива – надменно отвърна Мелиса. Гласът ѝ потрепери от съдържана ненавист.

– Прав е. – Язвителният му поглед се спря на хубавото ѝ лице с алабастрова кожа, леко дръпнатите ѝ зелени очи и плътните червени устни. След това се спусна по чувствените гърди, които подканващо се надигаха над дълбоко изрязаното деколте на пурпурната ѝ кадифена рокля. – Ти си красива, аморална, алчна... кучка.

Той се обърна, направи крачка към вратата, спря и студено изрече:

– Преди да тръгнеш, иди да пожелаеш лека нощ на сина ни. Джейми е твърде малък. Не разбира каква мръсница си и му липсваш, когато те няма. Аз заминавам за Шотландия.

– Джейми! – злостно процеди Мелиса. – Само той те интересува...

Без да си прави труда да отрича, Джейсън продължи към вратата, а гневът на лейди Филдинг избухна:

– Когато се върнеш от Шотландия, няма да съм тук!

– Добре – отвърна съпругът ѝ, без да се обръща.

– Негодник! – просъска Мелиса. Гласът ѝ трепереше от едва сдържана ярост. – Ще кажа на всички какъв си в действителност и след това ще те напусна. Никога няма да се върна. Никога!

Сложил ръка на дръжката на вратата, Джейсън се обърна и я изгледа с презрение.

– Ще се върнеш – подигравателно отвърна той. – Ще се върнеш в мига, в който останеш без пари.

Вратата се затвори зад него.

– Никога няма да се върна, Джейсън – изрече Мелиса в празната стая, – защото никога няма да остана без пари. Ти ще ми даваш винаги когато поискам...

– Добър вечер, милорд – напрегнато поздрави икономът.

– Весела Коледа, Нортръп – механично отвърна Джейсън, изтупа снега от ботушите си и подаде мокрия плащ на слугата. Припомни си последната сцена с Мелиса, разиграла се преди две седмици. – Пътуването ми се удължи с един ден заради времето. Синът ми легна ли си вече? Икономът замръзна на мястото си.

– Джейсън... – Набит мъж на средна възраст със загорялото лице на моряк застана на прага на салона, който се намираще до мраморното фоайе, и махна на Филдинг да отиде при него.

– Какво правиш тук, Майк? – изненада се Джейсън.

– Джейсън – с напрегнат глас повтори Майк Фаръл. – Мелиса замина. Двамата с Лакроа отплаваха за Барбадос веднага след като ти тръгна за Шотландия. – Той спря, но тъй като Джейсън не реагира, Майк с усилие си пое дъх и добави: – Взеха Джейми със себе си.

Очите на Джейсън Филдинг яростно заблестяха, когато изрече:

– Сега вече ще я убия! Ще я намеря и ще я убия...

– Късно е – спря го дрезгавият глас на Майк. – Мелиса е мъртва. Корабът им е потънал. Попаднал в буря три дни след отплаването си от Англия. – Фаръл откъсна поглед от мъчителната болка, която се изписа на лицето на Филдинг, и глухо добави: – Няма оцелели.

Джейсън отиде до масичката във фоайето, взе кристалната гарафа с уиски, наля в една чаша от кехлибарената течност и я изля в гърлото си на един дъх. След това отново напълни чашата и неவிждащо се взря

пред себе си.

– Оставила ти е това. – Майк Фаръл му подаде две писма със счупени печати. Джейсън дори не понечи да ги вземе и той внимателно обясни: – Аз вече ги прочетох. Едното е писмо за откуп, адресирано до теб. Мелиса го е оставила в спалнята ти. Възнамерявала е да ти поиска откуп, за да върне Джейми. Второто писмо е било предназначено да те разкрие. Дала го е на лакей с инструкции след заминаването ѝ да го занесе в „Таймс“. Когато Флоси Уилсън открила, че Джейми е изчезнал, незабавно разпитала слугите какво е правила Мелиса предната вечер и лакеят дал писмото на нея, вместо да го занесе в „Таймс“, както му било наредено. Флоси не могла да се свърже с теб, за да ти каже, че жена ти е взела Джейми, затова изпратила да ме повикат. Даде ми писмата, когато дойдох. – Той замълча, след това дрезгаво добави: – Знам колко обичаше сина си, Джейсън. Съжалявам. Много съжалявам...

Филдинг вдигна измъчен поглед към портрета в позлатена рамка над камината. В настъпилата тишина той се вгледа в образа на сина си – силно момченце с усмивка на ангел, с обич стиснало в ръце дървено войниче.

Чашата, която държеше, се пръсна в ръката му, но той не извика. Не издаде звук. Детството му отдавна го бе оставило без сълзи.

Портидж, Ню Йорк 1815

Снегът заскърца под ботушите ѝ, когато Виктория Сийтън тръгна към бялата дървена порта на скромната къща, в която бе родена. От студа страните на петнайсетгодишното момиче се бяха зачервили, а очите му весело блестяха. То вдигна поглед към обсипаното със звезди небе и се загледа в него с възхищението, което децата на нейната възраст изпитват на Коледа. Виктория се усмихна и изтананика последните тактове от една от коледните песнички, която цяла вечер пееше с другите коледари. След това се обърна и пое по алеята към тъмната, притихнала къща.

Като се надяваше да не събуди родителите си и по-малката си сестра, тя внимателно отвори входната врата и влезе в къщата. Свали пелерината си, окачи я на куката до вратата, след това се обърна и изненадано спря. Лунната светлина струеше през прозореца в края на стълбите и падаше върху родителите ѝ, които стояха пред спалнята на майка ѝ.

– Не, Патрик! – Бореше се майка ѝ в здравата прегръдка на баща ѝ.

– Не мога! Просто не мога!

– Не ме отхвърляй, Катрин! – изрече Патрик Сийтън. – За Бога, не...

– Обеща ми! – избухна Катрин и отчаяно се опита да се освободи от прегръдката му. Той сведе глава, за да я целуне, но тя извърна лице. Думите ѝ се изгубиха в стенание. – В деня, в който се роди Дороти, ми обеща, че повече няма да ме молиш за това. Даде ми думата си!

Виктория, която стоеше потресена и вцепенена от ужас, си даде сметка, че никога не бе виждала родителите си да се докосват, но нямаща представа какво молеше баща ѝ майка ѝ да не му отказва.

Патрик пусна жена си.

– Извинявай – равно каза. Катрин се втурна към стаята си и затвори вратата след себе си, а Патрик Сийтън се обърна, слезе по тясната стълба и се размина на сантиметри с дъщеря си.

Виктория се притисна към стената. Испита усещането, че сигурността и спокойствието в живота ѝ са били заплашени от току-що видяното. Тъй като се боеше, че ако тръгне към стълбите, баща ѝ ще я види и ще разбере, че е станала свидетелка на унизителната интимна сцена, тя остана на мястото си. Той седна на дивана и загледа угасващата жарова в камината. Бутилката алкохол, която от години стоеше на рафта в кухнята, сега беше до полупразната чаша, поставена на масата пред него. Той се пресегна към чашата, а момичето се възползва, за да сложи внимателно крак на първото стъпало.

– Знам, че си тук, Виктория – каза баща ѝ, без да се обръща. – Няма смисъл да се преструваме, че не си видяла какво стана между мен и майка ти. Ела тук. Не съм чудовището, за което ме мислиш.

Виктория бързо отиде при баща си:

– Не мисля, че си чудовище, татко.

Той отпи голяма глътка от чашата си.

– Не обвинявай и майка си. – Думите му бяха леко завалени, сякаш бе започнал да пие дълго преди дъщеря му да се прибере.

Той погледна покрусеното ѝ лице и предположи, че тя е разбрала какво се е случило. Баща ѝ успокоително я прегърна през раменете и се опита да разсее тъгата ѝ. Но думите му само я засилиха:

– Вината не е нито моя, нито на майка ти. Тя не ме обича, а аз не мога да престана да я обичам. Това е.

От сигурното убежище на детството Виктория внезапно се озова в студената, ужасна действителност на възрастните. Тя се втрени в баща си, а животът, който познаваше, се разпадна на парчета. Момичето

поклати глава, сякаш се опитваше да прогони ужасните думи, които баща ѝ току-що бе изрекъл. Разбира се, че майка ѝ обичаше баща ѝ! Прекрасния ѝ баща!

– Любовта не може да се роди насила – каза Патрик Сийтън и потвърди ужасната истина, взирайки се горчиво в чашата си. – Няма да разцъфти просто защото искаш. Ако ставаше така, майка ти щеше да ме обича. Когато се венчахме, тя мислеше, че ще се научи да ме обича. Аз също вярвах в това. И двамата се надявахме това да се случи. С времето се опитах да се убедя, че няма значение дали ме обича или не. Казах си, че бракът може да бъде добър и без любов.

Следващите му думи се изтръгнаха с болка, която вледени сърцето на Виктория:

– Бях глупак! Да обичаш някого, който не те обича, е ад! Не допускай да те убедят, че можеш да си щастлива с човек, който не те обича.

– Аз... няма – промълви момичето и примигна, за да спре сълзите си.

– И никога не обичай някого повече, отколкото той обича теб, Тори. Никога.

– Няма – отново промълви Виктория. – Обещавам. Неспособна повече да съдържа съчувствието и обичта си, тя погледна баща си. Сълзите се стичаха по страните ѝ. Тя сложи малката си длан на хубавото му лице и прошепна:

– Когато реша да се омъжа, татко, ще си избира такъв като теб.

Той се усмихна мило на думите ѝ, но вместо да ѝ отговори, каза:

– Положението не е толкова лошо. С майка ти имаме Дороти и теб. Обичаме ви, а това е любов, която изпитваме и двамата.

Зората едва бе докоснала небето, когато Виктория се измъкна от дома си след безсънната нощ. Облечена в червена пелерина и тъмносива вълнена пола за езда, тя изведе понито си от обора и с лекота се метна на гърба му.

След по-малко от километър младото момиче стигна до потока, който течеше успоредно на пътя към селото, и скочи от понито. Внимателно слезе по стръмния заснежен бряг и седна на един голям плосък камък. Загледа се в сивата вода, която бавно се провираще между замръзналите пълнове край бреговете.

Небето се обагри в жълто, след това в розово, а Виктория се опитваше да възроди радостта, която винаги изпитваше, когато посрещаше

изгрева на това място.

Малко бяло зайче се стрелна между дърветата до нея. Зад гърба ѝ се чу тихо пръхтене на кон и нечии стъпки внимателно приближиха по стръмния снежен бряг. Лека усмивка трепна на устните ѝ миг преди снежната топка да профучи покрай дясното ѝ рамо и тя бързо да се наведе наляво.

– Не улучи, Андрю – каза Виктория, без да се обръща.

– Днес си станала рано – отвърна Андрю и се усмихна на малката красавица, седнала на камъка. С изключение на един червено-рус кичур, опънат назад и прикрепен с костена шнола, къдравата ѝ коса се спускаше свободно по раменете като разпенен водопад. Гъсти тъмни мигли украсяваха леко дръпнатите ѝ очи с тъмния цвят на теменуга. Носът ѝ беше малък и съвършен, скулите – нежни, а в средата на брадичката имаше малка трапчинка.

Красотата ѝ вече се усещаше във всяка черта на лицето ѝ и извивка на тялото. Упоритостта бе белязала брадичката ѝ, а смехът искреше в теменужените ѝ очи. Само че тази сутрин очите ѝ не блестяха от радост.

Виктория се наведе напред и направи купчинка сняг с ръце. Андрю незабавно се приведе, но вместо както обикновено да запрати снежната топка по него, тя я хвърли в потока.

– Какво има, синеочке? – закачи я той. – Страх те е, че няма да ме уцелиш ли?

– Разбира се, че не – отвърна Виктория с тъжна въздишка.

– Направи ми място да седна.

Тя се премести, а Андрю загрижено се вгледа в тъжното ѝ лице.

– Защо си толкова сериозна?

Младото момиче се изкуши да му каже. Двайсетгодишният Андрю бе с пет години по-голям от нея и притежаваше ум, с който малцина от връстниците му можеха да се похвалят. Той бе единственото дете на най-богатия човек в селото, вдовица с привидно крехко здраве, която се бе вкопчила в сина си, като в същото време му бе прехвърлила цялата отговорност за управлението на огромната им къща и хилядата акра селскостопанска земя.

Андрю сложи пръст под брадичката на Виктория и повдигна лицето ѝ.

– Каж ми – нежно настоя той.

Андрю ѝ беше приятел. Той я бе научил да лови риба, да плува, да стреля с пистолет и да лъже на карти – последното, за да знае кога лъжат нея. Поне така твърдеше той. Виктория се бе отплатила за усилията

му, като бе станала по-добър плувец, стрелец и лъжец на карти от него. Те бяха приятели и тя знаеше, че може да му довери почти всичко. Но не можеше да обсъжда брака на родителите си с него. Вместо това му сподели другото си притеснение – предупреждението на баща ѝ.

– Андрю – колебливо започна тя, – как можеш да познаеш дали някой те обича? Истински.

– За кого се интересуваш дали те обича?

– Човека, за когото ще се омъжа.

Ако беше малко по-голяма, ако имаше малко повече житейски опит, Виктория щеше да разбере нежността, която просветна в жълто-кафявите очи на младежа, преди той бързо да отмести поглед.

– Онзи, който ще се омъжи за теб, ще те обича – обеща ѝ. – Давам ти дума.

– Но той трябва да ме обича поне колкото аз него.

– Ще те обича поне толкова.

– Но как ще разбере?

– Да не би някое местно момче да е поискало ръката ти? – попита той.

– Разбира се, че не! – извика Виктория. – Аз съм едва на петнайсет и татко е категоричен, че трябва да стана поне на осемнайсет, за да знам какво искам.

Той я погледна и се засмя.

– Ако доктор Сийтън се притеснява само за това, дали знаеш какво искаш, може да ти разреши да се омъжиш още утре. Ти още от десетгодишна знаеш какво искаш.

– Прав си – призна тя. След минута приятна тишина без определена цел Виктория попита: – Андрю, някога питал ли си се за коя ще се ожениш?

– Не – отвърна той със странна усмивка.

– Защо?

– Защото вече знам.

Изненадана от внезапното разкритие, тя рязко извърна глава.

– Така ли? Наистина! Каж ми коя е? Познавам ли я?

И тъй като Андрю не отговори, Виктория замислено го изгледа и се зае да прави снежна топка.

– Да не си намислила да я напъхаш във врата ми? – попита той.

– Естествено, че не – отвърна тя с блеснали очи. – Мислех си да се обзаложим. Ако хвърля по-близо от теб до камъка, ще ми кажеш коя е.

– А ако аз улуча по-близо? – предизвика я младежът.

– Тогава сам ще посочиш наградата си – великодушно отвърна Виктория.

– Направих груба грешка, като те научих да се обзалагаш – засмя се той, неспособен да устои на предизвикателната ѝ усмивка.

Снежната топка на Андрю се размина на сантиметри от камъка. Виктория внимателно разгледа мишената си. След това замахна и я уцели с такава сила, че събори камъка и той падна на земята заедно със снежната топка.

– Направих груба грешка и като те научих да хвърляш снежни топки.

– Това винаги съм го знаела – дръзко отвърна момичето и изтупа ръце в тесните си бедра. – А сега ми кажи за коя ще се ожениш?

Андрю пхна ръце в джобовете си и се усмихна на малката чаровница.

– За коя смяташ, че искам да се ожена, синеочке?

– Не знам – сериозно отвърна тя, – но се надявам да е някоя много специална, защото ти си такъв.

– Специална е – увери я той. – Толкова е специална, че мисля за нея дори когато цяла зима съм на училище и не съм тук. Всъщност се радвам, че съм у дома, защото мога да я виждам по-често.

– Изглежда е доста специална – съгласи се Виктория и изведнъж кой знае защо се почувства ядосана на непознатата дама.

– Бих казал, че е по-скоро „прекрасна“, отколкото „доста специална“. Тя е сладка, енергична, хубава, непосредствена, нежна и упорита. Всеки, който я познава, я харесва.

– Ами тогава защо не се ожениш за нея? – мрачно попита Виктория.

Той сви устни и сложи ръка на гъстата ѝ и мека като коприна коса – рядък жест на близост.

– Защото – нежно прошепна Андрю – е още много млада. Баща ѝ твърди, че тя трябва да навърши осемнайсет, за да знае какво иска.

Големите очи на Виктория се разшириха, докато изучаваха хубавото му лице.

– Мен ли имаш предвид? – прошепна тя.

– Да – тържествено отвърна младежът. – Само теб.

Светът на Виктория, заплашен от онова, което бе чула и видяла предната вечер, изведнъж отново стана сигурен, безопасен и уютен.

– Благодаря ти, Андрю – изрече тя, внезапно обзета от свян. След това, светкавично преобразявайки се от момиче в очарователна млада

дама, тихо добави: – Колко хубаво би било да се омъжа за най-добрия си приятел.

– Не трябваше да ти го казвам, без първо да съм говорил с баща ти, а дотогава ще минат още три години.

– Той много те харесва – увери го Виктория. – Когато моментът дойде и говориш с него, няма да възрази. Как би могъл, след като двамата толкова си приличате?

Малко след това младото момиче се качи на понито си и пое към дома. Беше весело и радостно. Настроението му обаче се помрачи, когато отвори задната врата на дома си и влезе в уютната стая, която служеше едновременно за кухня и трапезария.

Майка ѝ се бе привела над печката, заета с формичката за печене на вафли. Косата ѝ бе прибрана на кок, обикновената ѝ рокля бе чиста и спретната. Окачени на куките до и над печката висяха сита, черпаци, рендета, ножове и фунии. Всичко бе чисто и подредено също като нея. Бащата на Виктория вече седеше на масата и пиеше кафе.

Момичето ги погледна и се почувства неловко. Испита гняв към майка си, която отказваше да даде на прекрасния ѝ баща любовта, която той заслужаваше и от която имаше нужда.

Тъй като утринните разходки на Виктория не бяха нещо необичайно, родителите ѝ не се изненадаха от появата ѝ. И двамата вдигнаха очи към нея, усмихнаха се и я поздравиха. Виктория отвърна на баща си и се усмихна на по-малката си сестра Дороти, но не можа да погледне майка си. Отиде при рафтовете и започна да подрежда масата, поставяйки чиниите и приборите, нещо, което майка ѝ, която беше англичанка, настояваше, че е „абсолютно необходимо за цивилизованото хранене“.

Виктория сновеше напред-назад между масата и рафтовете и през цялото време се чувстваше неловко, а стомахът ѝ беше свит на топка. Но когато седна на мястото си на масата, враждебността, която изпитваше към майка си, бавно започна да отстъпва място на съжаление. Момичето наблюдаваше как Катрин Сийтън се опита да се извини на съпруга си. Жената бърбеше весело и се суетеше около него, наливаше му кафе, подаваше му каната със сметана и му предлагаше още от пресните кифлички, като междувременно не забравяше да наглежда печката, на която приготвяше любимите му вафли.

Виктория закуси мълчаливо. Чувстваше се безпомощна. Не знаеше как да утеши баща си заради нещастния му брак.

Решението ѝ хрумна в мига, в който той стана и каза, че отива до фермата на семейство Джексън, за да види как е счупената ръка на

малката Ани. Виктория скочи на крака.

– Ще дойда с теб, татко. Искан да те помоля да ми покажеш как да ти помагам... в работата.

Родителите ѝ я погледнаха изненадано. Виктория никога не бе проявявала интерес към лекарската професия. Всъщност досега тя бе само едно хубаво и безгрижно дете. Въпреки изненадата им обаче никой от тях не възрази.

Виктория и баща ѝ бяха близки, но от този ден нататък станаха неразделни. Тя го придружаваше почти навсякъде и въпреки че той категорично отказваше дъщеря му да помага в лечението на пациентите му мъже, бе щастлив да е до него при всички други случаи.

Те никога повече не повдигнаха въпроса за безрадостните неща, които обсъждаха в онази съдбовна коледна вечер. Вместо това запълваха времето си с приятни разговори и весели закачки. Независимо от тъгата, стаена в сърцето му, Патрик Сийтън умееше да се смее.

Виктория бе наследила изумителната красота на майка си и смелостта и чувството за хумор на баща си. Сега той я научи на състрадание и идеализъм. Като малко момиче тя лесно печелеше селяните с хубостта и лъчезарната си усмивка. Те я харесваха като чаровно, безгрижно дете, но докато се превръщаше пред очите им в енергична млада дама, която се тревожеше за здравето им и с усмивка лекуваше лошото им настроение, просто я обожаваша.

Глава втора

– Виктория, напълно ли си сигурна, че майка ти никога не ти е споменавала за херцог Атъртън и за херцогиня Клермонт?

Виктория се откъсна от болезнения спомен за погребението на родителите си и погледна белокосия възрастен лекар, седнал срещу нея на кухненската маса. Като най-добрия приятел на баща ѝ доктор Морисън пое отговорността да се погрижи за момичетата и за пациентите на доктор Сийтън до пристигането на новия лекар.

– С Дороти знаем единствено, че мама се е отчуждила от семейството си в Англия. Никога не говореше за тях.

– Възможно ли е баща ви да има роднини в Ирландия?

– Татко е израснал в сиропиталище. Няма роднини. – Неспособна да стои повече на едно място, Виктория стана. – Искате ли да ви направя кафе, доктор Морисън?

– Престани да се суетиш около мен и иди на слънце при сестра си – меко я сгълча докторът. – Бледа си като призрак.

– Мога ли да направя нещо друго за вас? – настоя тя.

– Подмлади ме с няколко години – отвърна той с тъжна усмивка и подостри перото. – Твърде съм стар, за да поема грижите за пациентите на баща ви. Мястото ми е във Филадельфия с нагорещена тухла под краката и хубава книга в ръце. Не мога да си представя как ще изкарам тук четири месеца до пристигането на новия лекар.

– Съжалявам – искрено каза Виктория. – Знам, че това е ужасно за вас.

– За теб и Дороти е много по-ужасно – отвърна добрият възрастен лекар. – Сега излез навън. Дни като днешния са рядкост през януари. А докато вие сте навън, аз ще напиша писмата до роднините ви.

Бе минала една седмица, откакто доктор Морисън пристигна на гости на семейство Сийтън, и бе извикан на мястото, на което каретата с Патрик и съпругата му бе изскочила от пътя и бе паднала в реката. Патрик Сийтън бе загинал на място. Катрин бе дошла в съзнание колкото да отговори на въпросите на доктор Морисън за роднините ѝ в Англия. С немощен шепот тя бе промълвила:

– Баба... херцогиня Клермонт...

И след това, точно преди да издъхне, бе промълвила още едно име – Чарлз. Доктор Морисън настойчиво я бе умолявал да каже пълното

име на мъжа. Катрин бе отворила очи за миг и бе промълвила:

– Филдинг... херцог... Атъргън...

– Роднина ли ви е? – настоятелно бе попитал лекарят. След дълга пауза тя бе кимнала:

– Братовчед...

На доктор Морисън се бе паднала трудната задача да издири и да се свърже с тези до момента неизвестни роднини и да запита дали някой от тях би желал да предложи на Виктория и Дороти дом – задача, която допълнително се усложняваше от факта, че нито херцогиня Клермонт, нито херцог Атъргън знаеха за съществуването на двете момичета.

С решителен жест възрастният лекар натопи перото в мастилницата, написа датата най-отгоре на листа и се поколеба, сбърчвайки замислено чело.

– Как се обръща човек към херцогиня? – запита се той. След сериозен размисъл стигна до решение и започна да пише:

Уважаема госпожо херцогиньо,

Натоварен съм с неприятната задача да ви уведомя за смъртта на внучката ви Катрин Сийтън и да ви съобщя, че двете дъщери на госпожа Сийтън, Виктория и Дороти, са оставени временно на грижите ми. Аз съм на възраст и съм ерген. Следователно не мога да се грижа както трябва за двете осиротели дами.

Преди да почине, госпожа Сийтън спомена само две имена – вашето и това на Чарлз Филдинг. Пиша на вас и на господин Филдинг е надеждата, че някой от вас или и двамата ще се радвате да приемете дъщерите на госпожа Сийтън в дома си. Трябва да ви кажа, че момичетата няма къде другаде да отидат. Средствата не им достигат и имат голяма нужда от подходящ дом.

Доктор Морисън се облегна назад и внимателно прочете написано. Челото му бавно се сбърчи в размисъл. Ако херцогинята не знаеше за съществуването на момичетата, то евентуалното ѝ нежелание да им даде подслон, без да знае нещо за тях, бе напълно предвидимо. Той се замисли как най-добре да ги опише. Обърна глава и погледна през прозореца към двете момичета.

Дороти седеше на люлката, а крехките ѝ рамене бяха превити от безнадеждност и скръб. Виктория се бе заела с рисунката си, твърдо решена да не допусне тъгата ѝ да проличи.

Доктор Морисън реши да опише първо Дороти, тъй като тя бе по-

лесна.

Дороти е хубаво момиче – продължи писмото си той, – със светлоруса коса и сини очи. Има благ характер, добри обноски и чар. На седемнайсет години е, но не е проявила особен интерес към никой млад господин...

Възрастният лекар спря и замислено потърка брадичката си. Всъщност мнозина от младите господа в околността бяха поразени от обянието на Дороти. Кой би ги обвинил? Тя беше хубава, весела и мила. Като ангел е, реши доктор Морисън, доволен, че е намерил точната дума, с която да я опише.

Но когато обърна очи към Виктория, гъстите му бели вежди объркано се заключиха. Въпреки че тя му бе любимка, му бе далеч по-трудно да я опише. Косата ѝ не беше нито руса като на Дороти, нито пък червена, а представляваше ослепителна комбинация от двата цвята. Дороти бе хубава, чаровна, скромна млада дама, която въртеше главите на всички местни младежи. Тя беше идеална за съпруга – мила, нежна, с тих глас и покорна. Накратко, тя бе от жените, които никога нямаше да противоречат или да не се подчинят на съпруга си.

От друга страна, Виктория бе прекарала много време с баща си. Осемнайсетгодишното момиче притежаваше жив и остър ум и изненадваща независимост.

Дороти щеше да мисли както съпругът ѝ би ѝ казал и щеше да прави каквото той ѝ наредеше, но Виктория щеше да преценява сама и най-вероятно щеше да върши онова, което сметнеше за най-добро.

Дороти беше като ангел, реши доктор Морисън, но Виктория беше... различна.

Той присви очи зад стъклата на очилата си към по-голямата от сестрите, която задълбочено правеше друга рисунка на покритата с лозница градинска стена и внимателно се вгледа в патрицианския ѝ профил в опит да измисли как да я опише. Смела, реши възрастният лекар, ясно давайки си сметка, че момичето рисува, за да има занимание и да не си позволи да се отдаде на тъгата. И състрадателна, добави той наум, след като си припомни усилията ѝ да утеши и развесели болните пациенти на баща си.

Доктор Морисън безпомощно поклати глава. Той беше човек на възраст и интелигентността и чувството ѝ за хумор му доставяха удоволствие. Възхищаваше се на смелостта, духа и състрадателността ѝ. Но

ако изтъкнеше тези качества на английските ѝ роднини, те със сигурност щяха да си я представят като независима и педантична дама, която едва ли щеше да се задоми и щеше да увисне на ръцете им. Съществуваше и вероятността, когато Андрю Бейнбридж се върнеше след няколко месеца от Европа, официално да поиска ръката ѝ, но доктор Морисън не беше много сигурен в това. Бащата на Виктория и майката на Андрю се бяха разбрали, преди младата двойка да се сгоди, чувствата им да бъдат изпитани с този шестмесечен период на раздяла, през който Андрю щеше да обиколи континентална Европа.

Доктор Морисън знаеше, че Виктория не бе променила чувствата си към младежа, но очевидно с Андрю не бе така. Госпожа Бейнбридж сподели вчера с него, че младежът изпитва силно влечение към втората си братовчедка, на чието семейство гостуваше в Швейцария.

Доктор Морисън въздъхна тъжно, загледан в двете момичета, облекчени в обикновени черни рокли, на които контрастираха русата коса на едната и медната на другата. Въпреки строгостта на облеклото те представляваха прелестна гледка, с любов си помисли възрастният лекар. Гледка! Вдъхновен, доктор Морисън взе решение как да сложи край на проблема с описването на двете момичета. Просто щеше да приложи тяхна миниатюра във всяко писмо.

Така той завърши първото си писмо до херцогиня Клермонт с молба да обсъди въпроса с херцог Атъртън, който щеше да получи също такава писмо, и да го уведомят какво искат да направи за момичетата. След това доктор Морисън писа и на херцог Атъртън. Написа и кратка бележка на адвокатата си в Ню Йорк, поръчайки му да открие надежден човек в Лондон, който да намери херцога и херцогинята и да им предаде писмата. След кратка молитва един от двамата аристократи да го компенсира за направените разходи възрастният лекар стана от стола си и се протегна.

– Още не мога да повярвам – тихо каза Дороти на сестра си. Гласът ѝ бе изпълнен със смесица от отчаяние и вълнение. – Мама е била внучка на херцогиня! Тогава ние какви сме, Тори? Имаме ли титли?

Виктория кисело погледна сестра си и отвърна:

– Да. Ние сме бедните роднини.

Това беше истина. Въпреки че Патрик Сийтън бе обичан и ценен от благодарните селяни, които бе лекувал дълги години, пациентите му рядко успяваха да му платят с пари, а той рядко настояваше да го правят. Те му се отплащаха със стоките и услугите, които предлагаша – ремонти и поправки за дома и каретата му, животни, риба и птици, прясно

изпечени погачи и кошници със сочни горски плодове. В резултат семейство Сийчън никога не бе изпитвало глад, но никога не им се намираха пари, доказателство за което бяха често поправяните, ръчно боядисвани рокли, които Дороти и Виктория носеха. Дори къщата, в която живееха, бе построена от селяните, също като тази на свещеника Ревенд Милби. Къщите бяха дадени на семействата им в замяна съответно на медицинските и свещеническите им услуги.

Дороти не обърна внимание на забележката на сестра си относно положението им и продължи замечтано:

– Братовчед ни е херцог, а баба ни е херцогиня! Още не мога да повярвам, а ти?

– Винаги съм смятала мама за загадка – отвърна Виктория и преглътна сълзите на отчаяние и самота, които замъглиха теменужено-сините ѝ очи. – Сега загадката е решена.

– Каква загадка?

Тя се поколеба.

– Исках да кажа, че мама винаги е била различна от другите жени.

– Сигурно – съгласи се Дороти и млъкна.

Виктория се взря в рисунката, която държеше в скута си. Очертанията и извивките на преплетените рози, които беше нарисувала по памет от миналото лято, се размазаха пред насълзените ѝ очи. Загадката бе решена. Сега разбра много неща, които я бяха обърквали и притеснявали. Сега осъзна защо майка ѝ не се бе сприятелила с другите жени от селото, защо винаги говореше като английска благородничка и упорито настояваше поне в нейно присъствие дъщерите ѝ да говорят по същия начин. Това обясняваше защо майка ѝ бе настоявала да се научат да четат и да говорят на френски, а също и възискателността ѝ. Също така обясняваше и онова странно изражение, което преминаваше през лицето ѝ в редките случаи, когато споменеше Англия.

Може би дори обясняваше странната ѝ резервираност към собствения ѝ съпруг, към когото се отнасяше с нежна любезност, но с нищо повече, макар че пред всички бе образцова съпруга. Никога не бе сгълчала мъжа си, никога не се бе оплакала от мизерното им съществуване и никога не се бе скарала с него. Виктория отдавна бе простила на майка си, че не беше обичала баща ѝ. Сега, след като си даде сметка, че майка ѝ е израснала в невероятен лукс, бе склонна и да се възхити на смелостта ѝ.

Доктор Морисън дойде в градината и окуражително се усмихна на момичетата.

– Написах писмата. Утре ще ги изпратя. С малко късмет ще

получим отговора на роднините ви след три месеца, а може би и по-рано. – Той отново се усмихна на двете момичета, доволен от ролята, която трябваше да изиграе в събирането им с английските роднини.

– Какво мислите, че ще направят, като получат писмата ви, доктор Морисън? – попита Дороти.

Възрастният лекар я потупа по главата, присви очи към слънцето и заяви:

– Ще се изненадат, но няма да го покажат. Висшата английска класа не обича да показва емоциите си. Казвали са ми, че много държат на формалностите. Щом прочетат писмата, сигурно ще си разменят учтиви бележки, а след това единият ще се обади на другия, за да обсъдят бъдещето. Икономът ще донесе чай...

Той се усмихна, като си представи всичко до най-малките подробности. Пред очите му се появиха двама възпитани английски аристократи – богата, добронамерени хора, – които се срещат в елегантен салон, за да си вземат чай от сребърен поднос, преди да обсъдят бъдещето на досега неизвестните си, но скъпи млади роднини. Тъй като херцог Агъртън и херцогиня Клермонт бяха далечни роднини на Катрин, разбира се, щяха да са приятели, съюзници...

Глава трета

– Нейна светлост, вдовстващата херцогиня Клермонт – тържествено съобщи икономът от вратата на салона, в който седеше Чарлз Филдинг, херцог Атьртън. Икономът направи крачка встрани и величествена възрастна жена мина покрай него, последвана от адвокатата си, мъж с доста измъчен вид. Чарлз Филдинг вдигна поглед към жената. Пронизващите ѝ очи с цвят на лешник святкаха от омраза.

– Не си прави труда да ставаш, Атьртън – язвително процеди херцогинята и го изгледа свирепо, след като той безцеремонно остана на мястото си.

Свършено неподвижен, Чарлз продължи да я гледа. На петдесет и пет години, херцог Атьртън все още бе привлекателен мъж, с гъста прошарена коса и лешниково-кафяви очи, но болестта бе сложила своя отпечатък. Бе твърде слаб за високия си ръст, а лицето му бе дълбоко прорязано от напрежението и умората.

Тъй като той не реагира на думите ѝ, херцогинята се обърна към иконома.

– В тази стая е твърде топло – заяви тя и удари пода с бастуна си, завършващ с украсена със скъпоценни камъни дръжка. – Дръпни завесите и отвори прозорците!

– Остави! – обади се Чарлз. Гласът му бе пропит от ненавистта, която пробуждаше в него дори мисълта за тази жена.

Херцогинята хвърли смразяващ поглед към домакина си.

– Не съм дошла тук, за да се задуша – злобно заяви тя.

– Тогава си върви.

Слабото ѝ тяло се вцепени от негодувание.

– Не съм дошла тук, за да се задуша – повтори през стиснати зъби. – Дойдох, за да те уведомя за решението си относно дъщерите на Катрин.

– Направи го – хладно отвърна Чарлз – и си върви. Очите ѝ се присвиха и се превърнаха в тесни цепки. Въздухът сякаш се изпълни с електричество от враждебността, която се просмука от тях, но вместо да си тръгне, тя бавно се отпусна в един стол. Въпреки напредналата си възраст херцогинята седна гордо като кралица. Лилав тюрбан украсяваше беловласата ѝ глава вместо корона, а жезълът бе заменен от бастуна ѝ.

Чарлз я наблюдаваше изненадан. Беше сигурен, че бе настояла за

срещата им само за да си достави удоволствието да му заяви, че положението на дъщерите на Катрин не е нейна работа. Не беше очаквал да седне, сякаш има да му каже нещо повече.

– Видял си миниатюрите на момичетата – отбеляза тя. Той сведе очи към миниатюрата, която държеше. Погледна снимката на Виктория и болката изпълни сърцето му. Момичето бе копие на майка си. Копие на хубавата му обична Катрин.

– Виктория е копие на майка си – изведнъж заяви нейна светлост.

Той вдигна поглед. Лицето му помръкна.

– Виждам.

– Добре. Тогава ще разбереш защо не мога да приема това момиче в дома си. Ще взема другото. – Херцогинята се изправи и погледна адвокатката си. – Погрижете се доктор Морисън да получи банков превод, който да покрие разходите му, и друг, който да покрие пътя на по-младото момиче.

– Да, ваша светлост – отвърна адвокатът с поклон. – Ще има ли още нещо?

– Ще има още много други неща – отсече херцогинята. – Ще трябва да представя момичето в обществото и да му осигуря зестра. Ще трябва да му намеря съпруг. Ще трябва...

– Ами Виктория? – разпалено я прекъсна Чарлз. – Какво смяташ да правиш с нея?

Херцогинята го изгледа студено:

– Вече ти казах... напомня ми за майка си и няма да я приема в къщата си. Ако я искаш, можеш да се грижиш за нея. Доколкото си спомням, доста силно желаше майка ѝ. Както и Катрин искаше теб. Дори когато е умирала, е изрекла името ти. Вместо нея можеш да подслониш дъщеря ѝ. Ще ти се отрази добре да погледаш малката.

Чарлз все още беше замаян от радост, когато старата херцогиня арогантно добави:

– Омъжи я за когото искаш. Само не за племенника си. Преди двайсет и две години не допуснах моето и твоето семейство да сключат съюз и все още забранявам това да стане. Аз... – Спря внезапно, като че нещо току-що ѝ хрумна. Очите ѝ блеснаха победоносно. – Ще омъжа Дороти за сина на Уинстън! – обяви херцогиня Клермонт. – Искях Катрин да се омъжи за баща му, но тя отказа заради теб. Сега ще омъжа Дороти за сина му. Все пак ще сключи съюза си със семейство Уинстън! – Набръчканото ѝ лице се разтегна в злорада усмивка. Херцогинята се изсмя в лицето на Чарлз, на което бе изписано болезнено, измъчено изражение. –

След толкова години най-после ще успее да осъществи най-блестящия брак на десетилетието!

С тези думи тя напусна салона, последвана от адвокатата си.

Херцогът остана загледан след нея, обзет едновременно от омраза, горчивина и радост. Тази зла стара кучка току-що по невнимание му бе дала онова, което искаше повече от живота си – Виктория, дъщерята на Катрин. Образът и подобие на Катрин. Лудо щастие обзе Чарлз. Но то веднага бе последвано от умопомрачаваща омраза. Тази непочтена интригантка и мръсница щеше да постигне съюза с Уинстън, към който винаги се бе стремяла. Тогава беше пожертвала щастието на Катрин заради този незначителен съюз и сега най-сетне щеше да го постигне.

Гневът, който изпитваше, защото тя винаги постигаше онова, което искаше, почти унищожи радостта от това, че Виктория щеше да дойде в дома му. И тогава му хрумна една идея. Херцогът присви очи и се замисли, после се усмихна.

– Добсън! – извика той икономата си. – Донеси ми мастилница и хартия. Искам да напиша обява за годещ. Погрижи се незабавно да бъде отнесена в „Таймс“.

– Да, ваша светлост.

Чарлз вдигна поглед към стария слуга и изрече ликуващо:

– Тя греши, Добсън. Старата мръсница греши!

– Греши ли, ваша светлост?

– Да, греши! Не тя ще осъществи най-блестящия брак на десетилетието. Аз ще го осъществя!

Това беше ритуал. Всяка сутрин приблизително в девет часа Нортърп, икономът, отваряше масивната парадна врата на великолепната вила на маркиз Уейкфийлд и получаваше от един лакей вестник „Таймс“, донесен от Лондон.

След като затвореше вратата, Нортърп прекосяваше мраморното фоайе и предаваше вестника на друг лакей, който чакаше в основата на голямото двойно стълбище.

– Вестникът на негова светлост – съобщаваше икономът на лакея.

Лакеят отнасяше вестника до трапезарията, в която Джейсън Филдинг, маркиз Уейкфийлд по това време обикновено закусваше и преглеждаше пощата.

– Вестникът ви, милорд – неуверено казваше слугата, поставяше вестника до чашата с кафе на маркиза и отнасяше чинията. Без да каже

дума, маркизът взимаше вестника и го отваряше.

Всичко това се извършваше със съвършено синхронизираната и безгрешно изпълнена точност на менюет, тъй като лорд Филдинг беше високателен господар, който изискваше всичките му имения и градски къщи да се управляват като добре смазани машини.

Слугите му се страхуваха от него и го смятаха за студено, всяващо страх, непристъпно божество, на което отчаяно се стремяха да угодят.

Страстните лондонски красавици, които Джейсън водеше на балове, опери, театрални постановки и в леглото си, се чувстваха по същия начин, тъй като той не се отнасяше с тях с повече топлина. Независимо от това дамите го гледаха с нескрит копнеж.

Гъстата му коса бе гарвановочерна. Проницателните му очи имаха зеления цвят на индийски нефрит. Устните му бяха решителни и чувствено изваяни. Груба, сурова сила се излъчваше от загорялото му лице – от правите черни вежди до високомерно издадените брадичка и долна челюст. Дори телосложението му бе подчертано мъжествено. Той беше висок метър и деветдесет, с широки рамене, тесен ханш и силни мускулисти крака и бедра. Независимо дали яздеше или танцуваше на баловете, Джейсън Филдинг се открояваше сред другите мъже като великолепен дива котка, заобиколена от безобидни домашни котета.

Както веднъж лейди Уилсън-Смит отбеляза със смях, Джейсън Филдинг бе опасно примамлив като грях и несъмнено също толкова порочен.

Това мнение се споделяше от мнозина. Всеки, който погледнеше зелените му очи, разбираше, че в гъвкавото му силно тяло не е останала нито една наивна или невинна клетка. Независимо от това, или по-точно именно поради това, дамите кръжаха около него като мушици около пламъка на свещ, жадуващи да изпитат огъня на страстта му или да се окъпят в примамливата топлина на някоя от редките му лениви усмивки. Интелигентни омъжени кокетки крояха планове да се озоват в леглото му. Младите момичета мечтаеха да разтопят леденото му сърце и да го покорят.

Някои от по-разумните членове на обществото напомняха, че маркиз Филдинг има пълно право да бъде циничен по отношение на жените. Скандалното поведение на съпругата му, от появата ѝ в Лондон преди четири години до неотдавнашната ѝ кончина, не бе тайна за никого. От момента, в който пристигна в града, красивата маркиза Уейкфийлд често поставяше рога на съпруга си. Всички го знаеха, включително и Джейсън Филдинг, който очевидно не даваше пукната пара...

Лакеят спря до стола на господаря си със сребърна кана с кафе в ръце.

– Желаете ли още кафе, милорд?

Джейсън поклати глава и прелисти следващата страница на „Таймс“. Лакеят се поклонил и се оттегли. Той не очакваше лорд Филдинг да му отговори на глас, тъй като господарят му рядко благоволяваше да говори със слугите си. Маркизът не знаеше имената на повечето от тях. Но поне не крещеше като повечето благородници. Когато не беше доволен, той насочваше вледеняващия си зелен поглед към извършителя. Лорд Филдинг никога не повишаваше глас.

Именно затова лакеят едва не изпусна сребърната кана с кафе, когато Джейсън Филдинг удари с ръка по масата с такава сила, че чиниите подскочиха.

– Този мръсник! – Маркизът скочи на крака. На лицето му бяха изписани гняв и учудване. – Този подъл сплетник... Само той би се осмелил!

Джейсън отправи убийствен поглед към поразения лакей, излезе от трапезарията, грабна плаща си от иконома, излетя от къщата и бързо се отправи към обора.

Нортръп затвори вратата след него и се втурна по коридора. Черните поли на дрехата му се развяха след него.

– Какво стана с негова светлост? – попита той, втурвайки се в трапезарията.

Лакеят стоеше до току-що опразнения стол на лорд Филдинг и задълбочено гледаше разгърнатия вестник, забравил за каната с кафе, която още държеше.

– Мисля, че прочете нещо в „Таймс“ – отвърна той и посочи обявата за годеща на Джейсън Филдинг, маркиз Уейкфийлд и госпожица Виктория Сийгън. – Не знаех, че господарят смята да се жени – добави лакеят.

– Няма да се учудя, ако и той не го е знаел – отвърна Нортръп и погледна вестника. Изведнъж, осъзнавайки, че се е самозабравил дотам, че да обсъжда с подчинен делата на господаря им, той взе вестника от масата и го затвори. – Работите на лорд Филдинг не те засягат, О'Мейли. Запомни го, ако искаш да останеш тук.

Два часа по-късно каретата на Джейсън се закова пред лондонската резиденция на херцог Атъргън. Един коняр притича и Джейсън му

хвърли юздите, изскочи от каретата и решително изкачи стълбите, водещи към парадния вход на къщата.

– Добър ден, милорд – поздрави го Добсън, като отвори вратата и отстъпи настрана. – Негова светлост ви очаква.

– Бас държа, че ме очаква! – процеди Джейсън. – Къде е той?

– В салона, милорд.

Джейсън мина покрай иконома и измина коридора до салона. Отвори рязко вратата и се насочи право към изпълнения с достойнство среброкос мъж, който седеше пред огъня. Започна без предисловие:

– Предполагам, че ти си отговорен за това нечувано известие в „Таймс“?

Чарлз твърдо отвърна на погледа му:

– Да.

– Тогава ще се наложи да направиш ново, с което да го опровергаеш.

– Няма да направя ново – твърдо заяви Чарлз. – Младата дама пристига в Англия и ти ще се ожениш за нея. Наред с другите неща искам внук от теб и желая да го поддържа на ръце, преди да напусна този свят.

– Ако искаш внук – изрече през стиснати зъби Джейсън, – ще трябва да се обърнеш към някое от другите си извънбрачни деца. Сигурен съм, че ще установиш, че те вече са те дарили с не един и двама внуци.

Херцогът трепна при забележката, но само понижи глас:

– Искам законен внук, който да представя пред света като свой наследник.

– Законен внук – повтори Джейсън със смразяващ сарказъм. – Искаш аз, незаконният ти син, да ти дам законен внук. Каж ми как, след като всички вярват, че съм ти племенник, смяташ да обявиш сина ми за свой внук?

– Ще го обявя за свой правнук, но ще знам, че ми е внук. Това е от значение. – Без да обръща внимание на нарастващия гняв на сина си, Чарлз невъзмутимо завърши: – Искам внук от теб, Джейсън.

Джейсън се бореше да овладее гнева си. Младият мъж се приведе ниско и стисна облегалките на креслото на баща си. Сантиметри деляха лицата на двамата. Много бавно и много отчетливо маркиз Уейкфийлд заяви:

– Казвал съм ти и преди, казвам ти и сега: никога няма да са оженя повторно. Разбираш ли? Няма да се оженя повторно!

– Защо? – рязко попита Чарлз. – Ти не си женомразец. Известно е, че имаш любовници и че се отнасяш добре с тях. Всъщност те всички са

влюбени в теб. На жените очевидно им харесва да са в леглото ти и очевидно и на теб ти харесва да са там...

– Млъкни! – избухна Джейсън.

Болезнен спазъм изкриви лицето на баща му. Той вдигна ръка към гърдите си. Дългите му пръсти се впиха в ризата. След това херцогът внимателно отпусна ръка.

Джейсън присви очи. Но въпреки подозрението си, че Чарлз симулира болката, си наложи да не каже повече нищо. Баща му продължи:

– Младата дама, която съм избрал да ти стане съпруга, ще пристигне тук след около три месеца. На пристанището ще я чака карета, за да може да продължи право за Уейкфийлд Парк. Заради благоприличието ще дойда при вас и ще остана до сватбата. Преди много време познавах майката на Виктория – Намирам прилика. Няма да си разочарован. – Херцогът подаде миниатюрата на сина си. – Хайде, Джейсън – подкани го. – Не си ли любопитен поне малко?

– Губиш си времето. Няма да го направя.

– Ще го направиш – обеща баща му и в отчаянието си прибягна до заплахи. – Защото ако не го направиш, ще те лиша от наследство. Вече похарчи половин милион лири от парите си за възстановяване на именията ми. Имения, които никога няма да бъдат твои, ако не се ожениш за Виктория Сийтън.

Джейсън реагира на заплахата с изпепеляващо презрение.

– Безценните ти именения могат да изгорят до основи. Синът ми е мъртъв. Не ми трябва никакви наследства.

Чарлз видя болката в очите на Джейсън при споменаването на момченцето му. Гласът на херцога се смекчи от състрадание:

– Признавам, че действях прибръзано, като обявих годеща ти, Джейсън. Може да не мога да те заставя да се ожениш, но поне не се настройвай срещу нея. Ще видиш, че няма да ѝ намериш недостатък. Ето. Това е нейна миниатюра. Виж колко е красива...

Чарлз не довърши. Джейсън се обърна и излезе от салона, затръшвайки вратата след себе си.

Херцогът свирепо изгледа вратата и изрече:

– Ще се ожениш за нея. Джейсън. Ще се ожениш за нея дори ако трябва да опра пистолет до главата ти.

Чарлз вдигна очи, когато Добсън влезе със сребърен поднос, на който носеше бутилка шампанско и две чаши.

– Позволих си волността да избира нещо подходящо за случая – каза старият слуга и остави подноса на масичката до херцога.

– В такъв случай трябваше да избереш отрова – кисело отвърна Чарлз. – Джейсън вече си тръгна.

Лицето на икономата посърна.

– Вече си тръгна? Но аз няхах възможност да поздравя негова светлост с предстоящата му сватба.

– Което е цяло щастие – каза херцогът и мрачно се засмя.

– Страхувам се, че ако го беше поздравил, така щеше да те удари, че да ти избие зъбите.

Когато икономът излезе, той взе бутилката шампанско, отвори я и си наля в едната от чашите. После с усмивка вдигна чашата.

– За предстоящата ти сватба, Джейсън.

– Още една минутка, господин Боровски – каза Виктория и скочи от каруцата, в която беше натоварен нейният багаж и този на Дороти.

– Не бързайте – отвърна той, изпусна кълбо дим от лулата си и се усмихна. – Със сестра ви няма да тръгнем без вас.

– Побързай, Тори – примоли ѝ се Дороти. – Параходът няма да ни чака.

– Имаме достатъчно време – успокои я господин Боровски. – Ще ви закарам до парахода, преди да е паднала нощта. Обещавам.

Виктория бързо изкачи стъпалата до внушителната къща на Андрю, разположена на един хълм над града, и почука на тежката дъбова врата.

– Добро утро, госпожо Тилдън – поздрави момичето пълната икономка. – Може ли да се видя с госпожа Бейнбридж? Искам да се сбогувам с нея и да ѝ предам писмо за Андрю, за да знае къде да ми пише в Англия.

– Ще ѝ кажа, че сте тук, Виктория – отвърна любезната икономка с не особено насърчително изражение на лицето, – но се съмнявам, че ще ви приеме. Знаете каква е, когато има пристъп.

Виктория кимна разбиращо. Много добре познаваше „пристъпите“ на госпожа Бейнбридж. Според бащата на Виктория майката на Андрю беше ипохондричка, която се оплаква и си измисля болести, за да не прави нещо, което не иска, както и за да манипулира и контролира сина си. Още преди няколко години Патрик Сийтън бе казал истината на госпожа Бейнбридж. Това бе станало пред Виктория и жената не можеше да прости нито на единия, нито на другия.

Също като Андрю Виктория знаеше, че госпожа Бейнбридж е симулантка. Поради тази причина сърцебиенето, замаиванията и

треперещите крайници имаха слаб ефект върху двамата млади – факт, който момичето добре съзнаваше, че прибавя допълнителни минуси към кандидатурата ѝ при избора на госпожа Бейнбридж за съпруга на сина ѝ.

Икономката се върна с хладно изражение на лицето.

– Съжалявам, Виктория. Госпожа Бейнбридж каза, че не е добре и не може да ви приеме. Ще взема писмото ви за господин Андрю и ще ѝ го предам, за да му го препрати. Иска да извикам доктор Морисън – с леко отвращение добави тя. – Каза, че ушите ѝ звънят.

– Доктор Морисън ѝ съчувства, вместо да ѝ каже да престане да лежи по цял ден и да направи нещо полезно с живота си – обобщи Виктория с примирена усмивка. Искаше ѝ се писмата до Европа да не бяха толкова скъпи, за да може сама да ги изпраща, вместо майката на Андрю да ги прилага към своите. – Мисля, че госпожа Бейнбридж харесва повече отношението на доктор Морисън, отколкото това на баща ми.

– Ако питате мен – прошепна госпожа Тилдън, – тя твърде много харесваше баща ви. Човек едва понасяше да я гледа, докато се облича, преди да изпрати да го повикат посред нощ и... не че... – икономката не довърши и бързо се поправи – баща ви някога се хвана на номерата ѝ.

Когато Виктория си тръгна, госпожа Тилдън занесе писмото ѝ горе.

– Госпожо Бейнбридж – каза тя и се приближи до леглото на вдовичката, – това е писмото на Виктория до Андрю.

– Дай ми го – отсече госпожата с изненадващо силен за болен човек глас. – И незабавно извикай доктор Морисън. Вие ми се свят. Кога трябва да пристигне новият лекар?

– След седмица – отвърна икономката и ѝ подаде писмото.

След като излезе, госпожа Бейнбридж прибра сивата си коса под коприненото боне и с отвращение погледна писмото, което лежеше на сатенената завивка.

– Андрю няма да се ожени за тази полска мишка – с презрение заяви на прислужницата си. – Тя не представлява нищо! Два пъти ми писа, че братовчедка му Маделин е прекрасно момиче. Казах го на Виктория, но глупавата повлекана не обърна внимание.

– Мислите ли, че синът ви ще доведе госпожица Маделин у дома като своя съпруга? – попита прислужницата, докато подпъхваше възглавниците зад гърба на госпожа Бейнбридж.

Мършавото лице на господарката се изкриви от гняв:

– Не ставай глупачка! Андрю няма време за съпруга. Работата по имението е достатъчна, за да запълва времето му. Задълженията му са

към него и към мен. – Тя взе писмото на Виктория с два пръста, сякаш беше заразно, и го подаде на прислужницата си. – Знаеш какво да правиш с това – студено изрече.

– Нямах представа, че има толкова много хора и е толкова шумно – възкликна Дороти, застанала на дока на оживеното пристанище в Ню Йорк.

Понесли пътнически сандъци на рамо, хамалите се качваха и слизаха по пасарелите на параходите. Лебедките скърцаха над главите, вдигайки тежко натоварените мрежи от дървените рампи и ги отнасяха до палубите на параходите. Заповедите на морските офицери се смесваха със смяха на моряците и похотливите покани, отправени от крещящо облечените дами, които чакаха край доковете пристигащите матроси.

– Вълнуващо е – каза Виктория. Двама плещести хамали качиха на борда на „Гъл“ двата пътнически сандъка, в които се намираше багажът на момичетата.

Дороти кимна, но лицето ѝ помръкна.

– Така е, но не мога да не мисля, че в края на пътуването ще се разделим и вината за това е единствено на прабаба ни. Как може да ти откаже подслон в дома си?

– Не знам, но не трябва да се тревожиш за това – отвърна Виктория с окуражителна усмивка. – Мисли си само за хубави неща. Погледни Йист Ривър. Затвори очи. Помириши соления въздух.

Дороти затвори очи и вдъхна дълбоко, но сбърчи нос.

– Миришеше ми само на умряла риба. Тори, ако прабаба ни те познаваше, сигурна съм, че щеше да поиска да дойдеш при нея. Не може да е толкова жестока и безчувствена, че да ни раздели. Ще ѝ разкажа всичко за теб и ще я накарам да промени решението си.

– Не трябва да правиш или да казваш нищо, което може да я отблъсне – внимателно ѝ предупреди Виктория. – В момента двете с теб сме напълно зависими от роднините си.

– Няма да я отблъсна, ако мога – обеща Дороти, – но ще ѝ кажа ясно, внимателно, разбира се, че трябва незабавно да изпрати да те вземат. – Виктория само се усмихна. Миг по-късно сестра ѝ въздъхна. – В замислането ни за Англия има една малка утеха. Господин Уилхайм каза, че с повече упражнение и усърдна работа мога да стана концертираща пианистка. Каза, че в Лондон има прекрасни учители, които да ме обучават. Ще помоля прабаба ни да ми позволи музиката да стане моя

професия – завърши Дороти, показвайки страна от характера си, която малцина подозираха, че съществува.

Виктория се въздържа да посочи пречките за осъществяване на желанието ѝ. Но тъй като беше година и половина по-голяма от сестра си, тя само каза:

- Не настоявай прекалено много, скъпа.
- Ще бъда внимателна – съгласи се Дороти.

Глава четвърта

– Госпожица Дороти Сийтън? – любезно попита джентълменът и отстъпи настрана. Тримата плещести англичани моряци, преметнали през рамо тежките си торби, грубо си пробиха път покрай него и продължиха към дока.

– Аз съм – отвърна тя. Гласът ѝ потрепери от вълнение и страх, когато погледна безупречно облечения белокоос господин пред себе си.

– Нейна светлост херцогиня Клермонт ми нареди да ви придружа до дома ѝ. Къде са сандъците ви?

– Там – отговори Дороти. – Само един е.

Мъжът погледна към двамата мъже в ливреи на капрата на излъсканата до блясък черна карета със златен кръст на вратата. Те слязоха и бързо се отправиха към сандъка.

– В такъв случай можем да тръгваме – каза той, когато слугите отнесоха багажа ѝ до каретата и го поставиха на покрива.

– Ами сестра ми? – попита Дороти, стиснала ръката на Виктория.

– Сигурен съм, че хората, които трябва да посрещнат сестра ви, вече идват. Параходът ви пристигна четири дни по-рано от предвиденото.

– Не се притеснявай за мен – обърна се Виктория към сестра си с увереност, която съвсем не изпитваше. – Сигурна съм, че каретата на херцога ще пристигне всеки момент. Междувременно капитан Гардинър ми позволи да остана на борда. Тръгвай!

Дороти силно притисна сестра си.

– Тори, ще измисля начин да убедя прабаба ни да те покани при нас. Ще видиш. Страх ме е. Не забравяй да ми пишеш. Всеки ден.

С тези думи тя се обърна и тръгна. Виктория остана на мястото си, загледана след Дороти, която грациозно се качи в луксозната карета със златния кръст на вратата. Стълбичката бе вдигната, кочияшът изплющя с камшика и четирите коня се понесоха в лек тръс, а Дороти подаде ръка през прозореца и помахаша за довиждане.

Виктория никога не се бе чувствала толкова самотна. Стоеше на дока и не можеше да откъсне очи от отдалечаващата се карета, а моряците, които слизаха от парахода им, я блъскаха, забързани да намерят „евтина бира и жени“.

Тя прекара следващите два дни в каютата си. Еднообразието ѝ бе нарушавано единствено от кратките разходки по палубата и закуските,

обедите и вечерите с капитан Гардинър – очарователен, грижовен мъж, който, както по всичко личеше, изпитваше огромно удоволствие от компанията ѝ. През дългите седмици на пътуването Виктория прекара доста време с него и двамата неведнъж закусуваха, обядваха и вечеряха заедно. Той знаеше причината за пристигането ѝ в Англия, а тя се отнасяше към него като с приятел.

Когато на сутринта на третия ден каретата, която трябваше да отведе момичето в Уейкфийлд Парк не дойде, капитан Гардинър взе нещата в свои ръце и нае колесница.

– Пристигнахме по-рано, което рядко се случва – обясни ѝ той. – Братовчед ви може да не изпрати да ви посрещнат още дни наред. Имам работа в Лондон, а не мога да ви оставя сама.

Часове наред Виктория се любува на английската природа, разкрила ѝ се в цялото си пролетно великолепие. Храстите по пътя бяха отрупани с розови и жълти цветове. Въпреки неприятното друсане, предизвикано от всяка неравност по пътя, през която минаваха колелата, духът на момичето беше приповдигнат. Кочияшът почука на вратата и червендалестото му лице се появи в отвора.

– Остават ни около два километра, госпожице, така че ако искате да...

Случи се съвсем внезапно. Едно от колелата попадна в дълбока бразда, каретата силно се наклони на една страна, главата на кочияша изчезна, а Виктория падна на пода.

Миг по-късно вратата се отвори и кочияшът ѝ помогна да стане.

– Добре ли сте? – попита я той.

Младото момиче поклати глава, но преди да успее да отговори, двама мъже, облечени в селски дрехи, застанаха от двете страни на кочияша, като притеснено стискаха в ръце шапките си.

– Проклети глупаци! – развика се кочияшът. – Защо изскачате така на пътя! Вижте какво направихте. Оста ми е счупена...

Последваха цветисти ругатни.

Деликатно извърщайки глава от разгорещения спор, Виктория оправя роклята си и безуспешно се опита да я почисти. Кочияшът се пхна под колесницата, за да прегледа оста ѝ, а един от селяните непохватно се обърна към Виктория, въртейки смачканата си шапка в ръце.

– С Джак ужасно съжаляваме, госпожо – смутено каза той. – Ще ви закараме до Уейкфийлд Парк. Ако, разбира се, нямате нищо против да сложим сандъка ви при прасенцата.

Благодарна, че няма да ѝ се наложи да извърви оставащите два

километра пеша, тя с радост се съгласи. Плати на кочияша с парите за пътуването, които Чарлз Филдинг ѝ бе изпратил, и седна на скамейката между двамата едри фермери. Пътуването в селска каруца, макар и не така престижно като в карета, беше далеч по-приятно. Свез ветрец погали лицето ѝ.

С обичайната си непринуденост Виктория скоро увлече и двамата мъже в разговор за селскостопанската работа, тема, за която не знаеше абсолютно нищо, но с удоволствие би искала да научи нещо. С всяка дума ѝ ставаше все по-ясно, че английските земеделци яростно се противопоставяха на въвеждането на машини в работата им.

– Всички ни ще оставят без работа – завърши единият от фермерите пламенното си заклеймяване на „дяволските неща“.

Виктория едва чу думите му, тъй като в този момент каруцата пое по павиран път и мина през внушителен кован портал, който слагаше началото на обширен парк, чиято еднообразност се нарушаваше тук-там от високи дървета и от покритите с розови, жълти и бели цветя криволичещи брегове на няколко потока.

– Като в приказка е – прошепна Виктория. Смаяният ѝ, изпълнен с възхищение поглед обходи огромния парк и грижливо поддържаните брегове на живописните потоци. – Сигурно десетки градинари поддържат това място.

– Така е – отвърна Джек. – Негова светлост има четирийсет градинари заедно с онези, които се грижат за истинските градини. При къщата имам предвид. – Петнайсет минути след като бяха поели по павирания път, каруцата направи завой и Джек с гордост посочи: – Това е... Уейкфийлд Парк. Казвали са ми, че има сто и шейсет стаи.

Виктория ахна. Главата ѝ се завъртя, стомахът ѝ се сви. Пред нея в целия си блясък се издигаше великолепна триетажна сграда, която надминаваше и най-смелите ѝ мечти. Тухлена, с просторни предни крила и стръмни островърхи покриви, прекрасната постройка се извиси пред младото момиче.

Каруцата спря пред къщата и Виктория откъсна поглед от сградата колкото да слезе от скамейката с помощта на единия от земеделците.

– Благодаря ви, бяхте много мили – каза тя на двамата и бавно тръгна към стъпалата. Коленете ѝ се подкосиха, докато фактите бавно проникваха в съзнанието ѝ. Зад нея двамата фермери заобиколиха каруцата, за да свалят сандъка ѝ, но тъкмо когато махнаха задната преграда на каруцата, две от прасенцата излетяха, тупнаха на земята и се втурнаха през ливадите.

Момичето се обърна при виковете на селяните и се засмя нервно, когато двамата мъже със зачервени лица се спуснаха след бързите прасенца.

Вратата на къщата се отвори и мъж с решително изражение на лицето и зелена ливрея хвърли възмутен поглед към фермерите, прасенцата и прашната раздърпана жена, която приближаваше към него.

– Провизиите – обърна се той към Виктория с леден глас – се доставят на задния вход.

Вдигна ръка и заповеднически посочи към алеята, която минаваше покрай къщата.

Младото момиче понечи да обясни, че не доставя провизии, но в този момент едно от прасенцата, което бе променило пътя си и се носеше право към нея, преследвано от задъхания си собственик, отвлече вниманието ѝ.

– Махнете каруцата, свинете и особата си оттук! – повиши глас мъжът в ливрея та.

Виктория се наведе и грабна в прегръдките си прасенцето-беглец. След това се обърна към господина на вратата и през смях понечи да обясни:

– Господине, не разб...

Нортръп погледна през рамо към лакея, който стоеше зад него.

– Изхвърлете ги! Всичките!

– Какво става! – попита мъж на около трийсет години с гарваново-черна коса, който слизаше от стълбището във фоайето на къщата.

Икономът ядосано посочи с пръст Виктория:

– Тази жена е...

– Виктория Сийтън – прекъсна го момичето, опитвайки се да потисне смеха си. Напрежението, умората и гладът я бяха довели до нервна криза. Тя видя изненадата, която се изписа на лицето на тъмнокосия мъж, когато чу името ѝ, и истерично започна да се смее.

Обърна се и бутна прасенцето в ръцете на фермера, след това вдигна прашната пола на роклята си и се опита да направи реверанс.

– Страхувам се, че е станала грешка – каза, овладявайки смеха си. – Дойдох, за да...

Леденият глас на високия мъж я спря по средата на реверанса ѝ.

– Грешката ви е, че изобщо дойдохте, госпожице Сийтън. Но не мога да ви изпратя там, откъдето сте дошли, защото много скоро ще мръкне.

Той я хвана за ръката и грубо я дръпна напред.

Ситуацията вече не ѝ изглеждаше неустойимо забавна, а ужасяващо зловеща. Младото момиче уплашено пристъпи през прага и се озова в огромно мраморно фоайе. То бе по-голямо от дома ѝ в Ню Йорк. От двете страни на фоайето елегантно се извиваха огромни двойни стълбища, които водеха към горните два етажа. Куполът на голям оберлихт къпеше в мека слънчева светлина обширното антре, Виктория вдигна глава към стъкления покрив, извисил се три етажа над нея. Той се завъртя пред очите ѝ, а изтощението и разочарованието я обзеха с пълна сила. Беше пропътувала хиляди километри през бурно море и разбити пътища и бе очаквала да бъде посрещната от възпитан джентълмен. Вместо това щеше да бъде изпратена обратно, далеч от Дороти... стъкленият покрив се завъртя пред очите ѝ като калейдоскоп от блестящи размазани цветове.

– Ще припадне – обади се икономът.

– О, за Бога! – избухна тъмнокосият мъж, грабна я на ръце и се зазакчавя по дясното мраморно стълбище. В това време Виктория започна да се съвзема.

– Оставете ме на земята – изрече тя дрезгаво и се изви засрамено в ръцете му. – Напълно...

– Не се движете! – нареди той. На площадката на втория етаж мъжът зави надясно, влезе в някаква стая и се насочи право към огромно легло, заобиколено от висок балдахин с гравирана дървена рамка и синьо-сребърни копринени драперии, вързани в ъглите със сребърни възженца. Мъжът безцеремонно я остави на синьо-сребърната кувертюра и след като момичето се опита да се изправи, натисна раменете му назад.

Икономът се втурна в стаята.

– Ето, милорд... амоняк – задъхано изрече. Милордът грабна шишенцето от ръката му и го бутна под носа на Виктория.

– Не! – извика тя и се опита да извърне глава, но ръката на мъжа не се отместваше. Виктория отчаяно я сграбчи. – Какво правите? Ще ме поите ли с това?

– Каква прекрасна идея – мрачно отвърна милордът, но отмести шишенцето. Изтощена и унижена, Виктория обърна глава, затвори очи и на няколко пъти преглътна, докато се бореше със сълзите.

– Искрено се надявам – каза той, – че не смятате да повърнете на това легло, защото ви предупреждавам, че лично вие ще то изчистите.

Виктория Елизабет Сийтън бавно извърна глава и го изгледа с омраза:

– Вие ли сте Чарлз Филдинг?

– Не.

– В такъв случай ще бъдете ли така добър да станете от леглото и да ми позволите и аз да стана.

Той склочи вежди и се взря в смелата девойка, която свирепо го гледаше със сините си очи. Разпиляната ѝ по възглавницата коса приличаше на златни огнени езици, закачливо завити на слепоочията и около лицето. А то сякаш бе изваяно от порцелан от майсторска ръка. Миглите ѝ бяха невероятно дълги, устните – розови и меки като...

Милордът рязко стана от леглото и напусна стаята, последван от икономата. Вратата се затвори след тях и Виктория остана сама.

Тя бавно седна в леглото и спусна крака. След това внимателно се изправи, тъй като се страхуваше, че отново може да ѝ се завие свят. Отчаянието я обля като студена вълна, но краката ѝ не се подкосиха. Тя се огледа. Светлосини завеси, богато украсени със сребърни нишки, закриваха цяла стена от прозорци вляво. В другия край на стаята две синьо-сребърни раирани канапета бяха поставени край красива камина. Виктория изтупа прашната си рокля, хвърли още един поглед около себе си и внимателно седна на синята копринена кувертюра.

Самотата заседна като буца в гърлото ѝ. Тя отпусна ръце в скута си и се опита да реши какво да прави. Очевидно щеше да бъде върната в Ню Йорк подобно нежелан багаж. Тогава защо братовчед ѝ, херцогът, изобщо я покани тук? Къде беше той? Кой беше той?

Не можеше да отиде при Дороти и прабаба си, защото херцогинята беше написала на доктор Морисън бележка, в която ясно заявяваше, че единствено Дороти е добре дошла в дома ѝ. Гладкото чело на Виктория се сбърчи в объркване. Тъй като чернокосият мъж я бе понесъл по стълбището, може би той беше слугата, а набитият белокош мъж, който бе отворил вратата, бе херцогът. В първия момент предположи, че господинът с белите коси е високопоставен слуга – като госпожа Тилдън, икономката, която винаги посрещаше гостите в къщата на Андрю.

Някой почука на вратата на стаята. Виктория виновно стана от леглото и приглади кувертюрата, преди да отвърне:

– Да.

Прислужница в колосана черна рокля, бяла престилка и бяло боне на главата влезе в стаята със сребърен поднос в ръце. Други шест прислужнички в същите черни колосани рокли влязоха като марионетки след нея. Вместо сребърни подноси обаче те носеха ведра с топла вода. Шестте момичета на свой ред бяха последвани от двама лакей в зелени униформи, украсени със златни ширити, които внесоха сандъка ѝ.

Първата прислужница остави подноса на масата между двете канапета пред камината. Шестте прислужнички изчезнаха през вратата в съседната стая, а лакеите оставиха сандъка до леглото. Минута по-късно всички с изключение на първата прислужничка излязоха в редица по един, напомняйки на Виктория на дървени войници. Прислужничката, която остана, се обърна към притесненото момиче:

– Заповядайте да закусите, госпожице – покани го тя. Изражението на простодушното ѝ лице бе заучено безизразно, но гласът ѝ бе свенлив и приятен.

Виктория отиде и седна на канапето. При вида на препечения, намазан с масло хляб и горещия шоколад устата ѝ се напълни със слюнка.

– Негова светлост каза, че трябва да се изкъпете – продължи прислужницата и погледна към съседната стая. Изненадана, Виктория попита:

– Негова светлост? Това да не е... джентълменът, когото видях пред вратата? Набитият мъж с бялата коса?

– Мили Боже, не! – отвърна прислужницата и погледна към Виктория със странно изражение. – Това е господин Нортгръп, икономът. Негова светлост е високият мъж с черната къдрава коса.

– И той каза, че трябва да се изкъпя? – попита Виктория и се ядоса.

Прислужницата кимна и се изчерви.

– Е, имам нужда от една вана – с неохота призна гостенката. След това изяде препечената филийка и изпи горещия шоколад. После отиде в съседната стая, където прислужницата сложи ароматизираните соли за вана в горещата вода. Докато бавно събличаше изцапаната си от пътуването рокля, Виктория си припомни кратката бележка, която Чарлз Филдинг ѝ бе изпратил и с която я бе поканил да дойде в Англия. Беше ѝ се сторило, че братовчед ѝ няма търпение да я види.

„Елате незабавно, скъпа моя – бе написал той. – Не сте просто добре дошла. Вие сте горещо желана.“

Може би все пак нямаше да бъде отпратена. Може би „негова светлост“ бе направил грешка.

Прислужницата ѝ помогна да си измие косата, след това ѝ подаде пухкава кърпа и ѝ помота да излезе от ваната.

– Прибрах дрехите и ви оправих леглото, ако искате да поспите.

Виктория ѝ се усмихна и я попита как се казва.

– Как се казвам ли? – повтори прислужницата смаяна, че младата госпожица си е направила труда да се поинтересува. – Ами... Рут.

– Много ти благодаря, Рут, че си прибрала дрехите ми – каза

Виктория.

Луничавото лице на прислужницата се изчерви силно от удоволствие. Тя направи бърз реверанс и тръгна към вратата, като събщи:

– Вечерята е в осем. Негова светлост не спазва обичайните часове за хранене.

– Рут – смутено я спря Виктория, когато прислужницата понечи да си тръгне. – Има ли двама „негова светлост“? Питам се за Чарлз Филдинг...

– О, имате предвид негово сиятелство! – Преди да продължи, жената погледна през рамо, като че се страхуваше, че може да я чуят. – Още не е пристигнал. Очакваме го тази вечер. Чух, че негова светлост каза на Нортръп да изпрати съобщение, че сте пристигнали.

– Как изглежда... а... негово сиятелство? – попита Виктория и се почувства глупаво при изричането на старомодната титла.

Рут като че понечи да го опише, но промени решението си.

– Съжалявам, госпожице, но негова светлост не позволява слугите му да бърбят. Нито пък ни се позволява да се сближаваме с гостите. – Тя направи бърз реверанс и колосаната ѝ рокля прошумоля, докато излизаше от стаята.

Виктория бе безкрайно изненадана от факта, че в тази къща двама души нямат право да разговарят просто защото единият е слуга, а другият – гост. Но като имаше предвид краткото си запознанство с „негова светлост“, не можеше да си представи какво би му попречило да издаде такава нечовешка заповед.

Виктория извади нощницата от гардероба, облече я и се пхна в леглото. Луксозната коприна на чаршафите погали голите ѝ ръце и лице, а тя безмълвно отправи молитва Чарлз Филдинг да се окаже по-сърдечен и по-мил от негова светлост. Дългите ѝ черни мигли изпърхаха като крила на пеперуда, спуснаха се като извити ветрила над бузите ѝ и тя потъна в сън.

Глава пета

През отворения прозорец струеше слънчева светлина. Лек ветрец повя в стаята и нежно погали лицето на Виктория. По павираната алея изтропа кон. Две птички кацнаха едновременно на перваза на прозореца и започнаха шумна караница на тема териториални права. Разгорещено то им чуруликане бавно достигна до съзнанието на Виктория и я извади от сладкия сън за дома ѝ.

Тя се обърна по корем и зарови лице във възглавницата. Но вместо малко грубия плат на кальфката на възглавницата ѝ у дома, ухаеш на слънце и сапун, лицето ѝ докосна мека парфюмирана коприна. Младото момиче смътно си припомни, че не си е у дома и майка му не е в кухнята и не приготвя закуската. Виктория стисна очи в опит да задържи спокойствието от съня си, но вече беше късно. Неохотно обърна глава и отвори очи.

Взря се в огрените от ярката светлина на утринта синьо-сребърни завеси, които обграждаха леглото ѝ като копринен пашкул, и съзнанието ѝ внезапно се проясни. Тя се намираше в Уейкфийлд Парк. Беше спала през цялата нощ.

Отмятайки косата от очите си, Виктория седна в леглото и се облегна на възглавниците.

– Добро утро, госпожице – поздрави я Рут, която стоеше при противоположния край на леглото.

Виктория потисна ужасения си вик.

– Не исках да ви плаша – побърза да се извини малката прислужница, – но негово сиятелство е долу и нареди да ви попитам дали ще закусите с него.

Зарадвана от новината, че братовчед ѝ, херцогът, иска да я види, Виктория отметна завивките.

– Изгладих роклите ви – продължи Рут и отвори гардероба. – Коя искате да облечете?

Тя избра най-хубавата от петте – мека черна муселинена рокля с дълбоко квадратно деколте, украсена с малки бели розички, които внимателно бе избродирала по ръкавите и полите по време на дългото си пътуване до Англия. Отказа предложението на Рут да ѝ помогне и сама се облече.

Докато прислужницата оправяше леглото и подреждаше

безупречно чистата стая, Виктория седна пред тоалетната масичка и среса косата си.

– Готова съм – каза тя и стана. Очите ѝ блестяха, изпълнени с надежда и очакване, а страните ѝ розовееха от цветущо здраве. – Би ли ми казала къде да намеря... негово сиятелство?

Краката ѝ потъваха в дебелия червен килим. Виктория следваше Рут, която я преведе през мраморното стълбище и фойето и се насочи към двамата лакей, които стояха отстрани на двойната богато гравирана махагонова врата. Преди Виктория да успее да си поеме дъх, те безшумно отвориха вратата и тя се озова в салон около трийсет метра дълъг, в средата на който стоеше дълга махагонова маса, а над нея висяха три огромни кристални полилея. В първия момент младото момиче си помисли, че салонът е празен. Погледът му се плъзна по високите, украсени със злато и тапицирани с кадифе облегалки на столовете, подредени от двете страни на масата. И тогава чу шумоленето на хартия, което дойде от близкия край на масата. Не можеше да види седящия в стола, затова бавно го заобиколи и спря до него.

– Добро утро – тихо поздрави момичето.

Чарлз обърна глава и я погледна. Лицето му бе бледо.

– Всемогъщи Боже! – възкликна той и бавно се изправи. Очите му се впиха в екзотичната млада красавица, застанала пред него. Той видя отново Катрин. Колко добре и с колко любов бе запомнил това невероятно красиво и изтънчено лице с извити вежди и гъсти мигли, обрамчили големите очи с цвят на сапфири. Позна нежната усмихната уста, красивия нос и малката трапчинка на упоритата брадичка, и възхитителната медна коса, която се спускаше по раменете като разпенен водопад.

Чарлз се облегна на стола и протегна разтрепераната си ръка към момичето.

– Катрин... – прошепна той.

Неуверена, Виктория пое ръката му. Той здраво стисна нейната.

– Катрин... – отново прошепна херцогът и момичето видя сълзи в очите му.

– Майка ми се казваше Катрин – тихо каза Виктория. Ръката му стискаше толкова силно нейната, че започна да ѝ причинява болка.

– Да – прошепна той. След това прочисти гърлото си и гласът му стана по-силен: – Да, разбира се. – Чарлз тръсна глава. Девојката забележа, че той е удивително висок и много слаб, с лешниково-кафяви очи, които старателно изучаваха лицето ѝ. – Е – бързо добави херцогът, – вие сте дъщерята на Катрин.

Виктория кимна, без да е много сигурна как трябва да разбира думите му.

– Казвам се Виктория.

Странна нежност проблесна в очите му.

– А аз съм Чарлз Виктор Филдинг.

– А... разбирам.

– Не – поправи я той. – Не разбирате. – Херцогът се усмихна. Нежна усмивка, която стопи десетилетия от възрастта му. – Изобщо не разбирате. – И след това неочаквано я прегърна силно. – Добре дошла у дома, скъпа – каза той със силно развълнуван глас, потупа я по гърба и отново я притисна към себе си. – Добре дошла. – И Виктория си помисли, че може би наистина си е у дома.

Херцогът я пусна, усмихна се стеснително и ѝ предложи стол.

– Сигурно умираш от глад. О'Мейли! – извика той лакея, застанал до бюфет, на който бяха подредени множество покрити сребърни блюда. – И двамата сме прегладнели.

– Да, ваше сиятелство – отвърна лакеят, обърна се и започна да пълни две големи чинии.

– Искам да се извиня, че когато пристигна, не те чакаше карета – обърна се Чарлз към Виктория. – Не съм допускар, че може да пристигнеш по-рано. Казаха ми, че параходите от Америка обикновено закъсняват. Как мина пътуването ти? – Лакеят постави пред момичето чиния, пълна с яйца, картофи, бърбери, шунка и хрупкави френски кифлички.

Виктория погледна подредените до чинията златни прибори и мислено благодари на майка си, че ги бе научила със сестра ѝ да си служат с тях.

– Много приятно – отвърна тя с усмивка и добави срамежливо: – ваше сиятелство.

– Мили Боже! – възкликна херцогът и се засмя. – Не мисля, че имаме нужда от официални обръщения. Ако ги спазваме, ще трябва да се обръщам към теб с графиня Лангстън или лейди Виктория. Това не би ми допаднало. Бих предпочел да се обръщаш към мен с чичо Чарлз, а аз към теб – с Виктория. Какво ще кажеш?

Топлотата му събуждаше у младото момиче привързаност, която пускаше дълбоки корени в сърцето ѝ.

– С удоволствие. Никога няма да се науча да се обръщам на графиня Лангстън, която и да е тя. Лейди Виктория също не ми допада особено.

Чарлз я погледна странно и остави кърпичката си в скута.

– Но ти си и двете. Майка ти беше единственото дете на граф и графиня Лангстън. Те умряха, когато тя бе съвсем малка, но титлата им, която произлизаше от Шотландия, се предаде на нея. Ти си най-голямото ѝ дете. Следователно титлата сега е твоя.

Очите на Виктория проблеснаха весело.

– И какво да правя с нея?

– Това, което правим всички – отвърна херцогът и се засмя. – Перчи се с нея. – Той спря, докато О'Мейли умело постави голяма чиния пред него. – Всъщност мисля, че в Шотландия има едно малко имение, което върви с титлата. А може и да няма. Какво ти е казала майка ги?

– Нищо. Мама никога не говореше за Англия или за живота си тук. С Дороти винаги сме мислели, че е... обикновена жена.

– Нищо в майка ви не беше обикновено – промълви Чарлз. Виктория усети трепета в гласа му и се зачуди, но когато го попита за живота на майка си в Англия, той поклати глава и безгрижно отвърна: – Някой ден ще ти разкажа всичко... но не сега. Нека първо се опознаем.

Шейсетте минути, през които Виктория отговаряше на въпросите на Чарлз, изминаха неусетно. Когато приключиха със закуската, тя си даде сметка, че той е добил доста ясна представа за живота ѝ до момента, в който застана пред вратата му прегърнала прасенцето. Тя му разказа за селяните в Америка, за баща си и Андрю. Нещо в думите ѝ за последните двама накарва домакинът ѝ да позагуби доброто си настроение, но точно към тях той прояви най-силен интерес. Херцогът внимателно отбягваше да задава въпроси за майка ѝ.

– Признавам, че съм объркан по въпроса за годежа ти с този младеж Андрю Бейнбридж – сбърчил чело каза Чарлз, след като тя завърши разказа си. – В писмото, което получих от доктор Морисън, не се споменава нищо за това. Тъкмо обратното – казваше се, че двете със сестра ви сте сами на света. Баща ти дадели благословията си за този годеж?

– И да, и не – отвърна Виктория и се запита защо годежът ѝ толкова притесняваше братовчед ѝ. – С Андрю се познаваме от деца, но татко настояваше да навърша осемнайсет, преди да се сгодя официално. Смяташе, че това е твърде сериозна стъпка за една млада дама.

– Много мъдро от негова страна – съгласи се Чарлз. – Но ти си навършила осемнайсет, преди баща ти да загине, и въпреки това не си сгодена официално за този Бейнбридж, така ли е?

– Да.

– Защото баща ти още не бе дал съгласието си ли?

– Не точно. Малко преди рождения ми ден госпожа Бейнбридж, майката на Андрю, която е вдовица, предложи на баща ми Андрю да замине на кратка обиколка из Европа, за да провери верността ни един към друг и да му даде, както тя се изрази, „последна възможност“. Андрю сметна идеята за нелепа, но баща ми се съгласи напълно с госпожа Бейнбридж.

– Струва ми се, че баща ти е бил крайно съдържан относно брака ти с този младеж. Все пак се познавате от години и не е било необходимо да проверяват чувствата ви. Прилича повече на извинение, отколкото на причина. Освен това майката на Андрю като че също е против.

Херцогът говореше така, сякаш заставаеше срещу Андрю. Така на Виктория не ѝ остана друг избор, освен да обясни всичко:

– Татко не се съмняваше, че Андрю ще бъде прекрасен съпруг, но не беше никак сигурен що за живот ще имам с бъдещата си свекърва. Тя е вдовица и силно е привързана към Андрю. Освен това е предразположена към разни заболявания, което я прави малко раздразнителна.

– О! – разбиращо възкликна Чарлз. – И колко сериозни са тези нейни заболявания?

Страните на Виктория пламнаха.

– Според това, което баща ми ѝ каза веднъж пред мен, тя преструва. Когато е била много млада, е имала сърдечно заболяване, но татко каза, че ако излиза, ще си помогне много повече, вместо да лежи по цял ден и да се самосъжалява. Те... не се харесваха особено.

– Да, разбирам защо! – засмя се херцогът. – Баща ти е имал пълно право да поставя препятствия пред брака ти, скъпа моя. Животът та щеше да е много нещастен.

– Изобщо нямаше да е нещастен – твърдо заяви Виктория, решена да се омъжи за Андрю със или без одобрението на братовчед си. – Андрю знае, че майка му използва болестите си, за да го манипулира, и не позволява те да му пречат да прави каквото иска. Съгласи се да замине само защото баща ми настоя.

– Получавала ли си много писма от него?

– Само едно, но Андрю замина за Европа ден преди да е случил нещастieto с родителите ми. Оттогава минаха три месеца, а това време е необходимо само за да стигне писмото до Европа и да се върне. Писах му, за да му обясня какво се е случило. Писах му отново точно преди да замина за Англия, за да му дам адреса си тук. Предполагам, че в момента е на път за вкъщи. Исках да остана в Ню Йорк и да изчакам завръщането му. Така щеше да е много по-лесно за всички, но доктор Морисън

не пожела и да чуе. Беше убеден, че чувствата на Андрю няма да издържат проверката на времето. Без съмнение госпожа Бейнбридж му е казала нещо такова, което би било напълно в неин стил. – Виктория въздъхна и погледна през прозореца. – Тя би предпочела Андрю да се ожени за някоя по-високопоставена от дъщерята на беден лекар.

– А може би би предпочела да не се жени и да остане при нея – подхвърли Чарлз и вдигна вежди. – Вдовица, която симулира заболявания, много ми напомня на личност със силно развито чувство за собственост.

Виктория не можеше да го отрече, така че вместо да осъжда бъдещата си свекърва, запази мълчание по темата.

– Някои семейства от селото ми предложиха да остана с тях до завръщането на Андрю – продължи тя, – но това решение не беше много добро. Наред с всичко останало, когато той се върне и разбере, че съм останала при тях, щеше да се ядоса.

– На теб ли? – попита херцогът и изпита неприязън към бедния Андрю.

– Не, на майка си за това, че не е настояла да остана при нея.

– О! – възкликна братовчед й. Но въпреки че обяснението на младото момиче напълно снемаше всякаква вина от Андрю, настроението на Чарлз се помрачи. – Той започва да ми прилича на провинциален образец на добродетелта – промърмори херцогът.

– Много ще го харесаш – увери го Виктория и се усмихна. – Ще дойде тук, за да ме заведе у дома.

Чарлз потупа ръката й.

– Да забравим за Андрю и да се насладим на присъствието ти тук. Каж ми, харесва ли ти тук...

Тя му каза, че онова, което е видяла, й е харесало много. Той й съобщи какви са плановете му за нея. Като начало херцогът искаше Виктория да си смени гардероба, като за целта й помогнеше обучена прислужничка. Момичето тъкмо се канеше да откаже, когато забеляза тъмната отблъскваща фигура, която приближаваше масата като опасен хищник. Бричовите от еленова кожа подчертаваха мускулестите крака, а отворената бяла риза разкриваше загорелия врат. Тази сутрин й се стори по-висок от вчера, строен и изключително силен. Гъстата му черна коса бе леко къдрава, носът – прав, а строгата уста – елегантно изваяна. Всъщност ако не беше арогантната властност в суровата извивка на долната челюст и цинизмът в студените зелени очи, Виктория щеше да го сметне за невероятно красив.

– Джейсън! – възкликна сърдечно Чарлз. – Позволи ми да ги

представя Виктория както трябва. Джейсън е мой племенник – добави, като се обърна към момичето.

Племенник! Тя се надяваше да е просто гост, а той се оказа роднина, който вероятно живееше с херцога. От това Виктория се почувства зле, но гордостта ѝ я накара да вдигне глава и смело да срещне студения поглед на Джейсън. Приемайки краткото представяне с отсечено кимване, той седна срещу нея и погледна О'Мейли.

– Прекалено много ли ще е да се надявам, че е останала някаква храна? – попита.

Лакеят трепна:

– Аз... не, милорд. Няма. Искам да кажа, че има достатъчно храна, но сигурно вече не е топла. Веднага ще отида в кухнята и ще кажа на готвача да приготви нещо. – С тези думи той забърза към кухнята.

– Джейсън – започна Чарлз, – тъкмо предложих на Виктория да вземе прислужница и да си направи подходящ гардероб за...

– Не – равно отвърна Джейсън.

Желанието на младото момиче да избяга бе неудържимо.

– Ако ме извиниш, чичо Чарлз – каза, – трябва да свърша някои неща.

Херцогът я погледна с благодарност и учтиво се изправи, когато тя стана, а противният му племенник просто се облегна назад и с отегчение и неприязън я изгледа как напуска трапезарията.

– Виктория няма вина за нищо – започна Чарлз, докато лакеят затваряше вратите след нея. – Разбери!

– Няма ли? – язвително отвърна Джейсън. – А малката хленчеща просякиня знае ли, че това е моят дом и че не я искам тук?

Вратите се затвориха зад нея, но тя вече бе чула достатъчно. Просякиня! Хленчеща просякиня! Унижението я връхлетя като огромна вълна. Премина слепешката през фоайето, стълбите и коридора. Очевидно Чарлз я бе поканил тук без съгласието на племенника си.

Лицето ѝ бе пребледняло, но на него бе изписана решителност, когато влезе в стаята си и отвори пътническия си сандък.

В трапезарията Чарлз умоляваше закоравелия циник срещу себе си за разбиране:

– Джейсън, не разбираш...

– Ти я доведе в Англия – отсече синът му. – И понеже я желаш толкова много, отведи я в Лондон да живее с теб.

– Не мога да го направя! – разпалено отвърна херцогът. – Още не е готова. Трябва да се свършат толкова много неща, преди да направи

дебюта си в Лондон. Наред с всичко друго ни трябва по-възрастна жена, която да ѝ бъде придружителка.

Джейсън кимна нетърпеливо на лакея, който стоеше до него с кана за кафе в ръка, очаквайки разрешение да налее. Когато свърши, господарят на дома го освободи от трапезарията. След това се обърна към Чарлз и дрезгаво изрече:

– Искам да си отиде още утре. Ясно ли е? Заведи я в Лондон или я изпрати обратно, само я махни отгук! Ако искаш да я подготвиш за лондонския сезон, ще трябва да намериш някакъв друг начин да платиш за него.

Старият херцог уморено потърка слепоочията си.

– Джейсън, знам, че не си толкова безсърдечен и безчувствен, за каквото се представяш. Нека поне ти разкажа за нея.

Синът му се облегна назад и го изгледа с ледено отегчение, а Чарлз внимателно започна:

– Родителите ѝ са загинали при злополука преди няколко месеца. В един-единствен нещастен ден Виктория загубва родителите си, дома си, сигурността си, всичко.

Джейсън остана мълчалив и безразличен, а баща му загуби търпение:

– По дяволите! Забрави ли как се чувстваше, когато загуби Джейми? Виктория е загубила и тримата души, които е обичала, включително и мъжа, за когото е била почти сгодена. Достатъчно е наивна, за да вярва, че през следващите няколко седмици младежът ще дотича тук, за да я спаси. Майка му е против брака им. Помни ми думите! Сега, когато с Виктория ги дели цял океан, той ще изпълни всичките желания на майка си. Сестра ѝ е поверена на херцогиня Клермонт, така че е лишена дори от компанията на Дороти. Помисли си как се чувства, Джейсън! Загубата и смъртта не са ти непознати. Или вече си забравил болката?

Думите на херцога попаднаха в целта със сила, достатъчна, за да накара Джейсън да трепне. Чарлз видя това и се възползва от предимството си:

– Тя е невинна и беззащитна като дете, Джейсън. На света не ѝ е останал никой друг освен мен... и теб. Независимо дали ти харесва или не. Мисли за нея както би мислил за Джейми при същите обстоятелства. Но Виктория е смела и горда. Макар че се шегуваше, от начина, по който си я посрещнал вчера, се е почувствала унижена. Ако сметне, че е нежелана, ще намери начин да си тръгне. А ако това стане – твърдо завърши Чарлз, – никога няма да ти го простя. Кълна се!

Джейсън рязко бутна стола си назад и стана. Изражението на лицето му бе сурово и твърдо.

– Да не би случайно и тя да е някое от незаконните ти деца?

Баща му пребледня:

– Мили Боже! Не!

Джейсън продължи да го гледа недоверчиво и Чарлз добави:

– Помисли малко! Бих ли обявил годежа ви, ако ми беше дъщеря?

Вместо да го успокоят, думите му подсетиха Джейсън за годежа, който така го бе вбесил.

– Ако малкият ангел е толкова невинен и смел, защо се е съгласила да продаде тялото си, за да се омъжи за мен?

– А! Това ли? – Херцогът махна с ръка. – Тя не знае нищо. Наречи го прекален ентузиазъм от моя страна – добави. – Уверявам те, че момичето няма желание да се омъжи за теб. Съмнявам се, че Виктория би те пожелала дори ако ти я искаш. Ти си твърде циничен, груб и изхабен за невинно момиче като нея. Тя обожава баща си и открито ми сподели, че иска да се омъжи за човек като него – чувствителен, нежен, идеалист. Ти не си такъв – продължи херцогът, така опиянен от извоюваната си победа, че не си даде сметка, че речта му граничи с обида. – Бих казал, че ако Виктория знаеше, че е сгодена за теб, би припаднала. Би отнела живота си, преди...

– Представям си – меко го прекъсна синът му.

– Добре – завърши Чарлз с усмивка. – Тогава мога ли да предложа да държим в тайна съобщението за годежа ѝ? Обмислям начин да го анулирам, без да ви изложа, но не може да стане веднага. – Когато Джейсън присви очи, баща му бързо добави: – Тя е дете, Джейсън. Смело, гордо момиче, което се опитва да се оправи в един жесток свят, за който не е подготвена. Ако отменим годежа ѝ твърде скоро след пристигането ѝ, ще стане за смях в цял Лондон. Ще кажат, че си я погледнал и си изпаднал в ужас.

Джейсън си представи сините очи, обрамчени с дълги тъмни мигли, и прекрасното ѝ лице. Спомни си обаятелната усмивка, която бе докоснала устните ѝ миг преди да усети присъствието му в трапезарията. Тя доста приличаше на беззащитно дете.

– Иди поговори с нея, моля те – изрече баща му.

– Ще говоря с нея – обеща той.

– Ще я накараш ли да се почувства добре тук?

– Зависи как ще се държи.

В стаята си на втория етаж Виктория грабна поредния куп дрехи от

гардероба, а думите на Джейсън Филдинг отекваха в главата ѝ: „Хленчеща малка просякиня... не я искам тук... хленчеща малка просякиня...“ Изобщо не бе намерила нов дом, почти в истерия си помисли тя. Съдбата просто ѝ бе изиграла лоша шега. Момичето натъпка дрехите в сандъка. След това се изправи и извика от уплаха.

– Вие!? – задави се тя при вида на високия отблъскващ мъж, подпрял се на вратата и скръстил ръце на гърдите си. Ядосана на себе си, че е позволила да види уплахата ѝ, Виктория гордо вдигна глава:

– Някой е трябвало да ви научи да чукате, преди да влезете в стая.

– Да чукам? – повтори той с подигравка. – Когато вратата е отворена? – Погледна отворения сандък и вдигна вежди. – Заминавате ли?

– Очевидно – отвърна Виктория.

– Защо?

– Защо? – смаяно повтори тя. – Защото не съм хленчеща малка просякиня и за ваша информация мразя да бъда в тежест на когото и да било.

Вместо да се почувства гузен, той като че се развесели.

– Никой ли не ви е учил да не подслушвате?

– Не съм подслушвала – сопна се Виктория. – Казахте го толкова високо, че сигурно са ви чули чак в Лондон.

– Къде смятате да отидете? – попита той.

– Това не е ваша работа.

– Отговорете ми! – отсече Джейсън. Изведнъж стана студен и властен.

Виктория го изгледа възмутено. Облегнатият на вратата мъж изглеждаше опасен и непобедим. Раменете и гърдите му бяха широки. Навитите ръкави на бялата му риза разкриваха загорели ръце с добре развити мускули, в чиято сила вече се бе уверила, когато вчера я носеше по стълбите. Освен това той имаше противен характер и съдейки по безжалостния му поглед, в момента обмисляше как да изтръгне отговора от нея. Вместо да му достави това удоволствие, младото момиче студено отвърна:

– Имам малко пари. Ще намеря къде да остана в селото.

– Така ли? – саркастично попита той. – А как ще живеете, когато „малкото пари“ свършат?

– Ще работя! – осведоми го тя. Тъмните му вежди се вдигнаха.

– Каква оригинална идея! Жена, която иска да работи. Кажете ми каква работа можете да вършите? – Въпросът му прозвуча като удар от камшик. – Можете ли да орете?

– Не...

– Можете ли да забиете пирон?

– Не.

– Можете ли да издоите крава?

– Не.

– В такъв случай сте безполезна за себе си и за когото и да е друг, нали? – безмилостно заключи той.

– Разбира се, че не съм безполезна! – възнегодува момичето. – Мога да правя много неща. Мога да шия, да готвя, да...

– Накарате цялото село да говори какви чудовища са семейство Филдинг за това, че са ви прогонили. Забравете – арогантно заяви той. – Няма да ви позволя да заминете.

– Не си спомням да съм искала разрешението ви – предизвикателно отвърна Виктория.

Сварен неподготвен, Джейсън я изгледа студено. Зрели мъже рядко се осмеляваха да го предизвикват, а това момиченце си позволяваше да прави именно това. Ако раздражението му не беше по-голямо от изненадата, щеше да я поздрави за смелостта. Милордът безмилостно отвърна:

– Щом имате такова желание да изкарвате прехраната си, в което се съмнявам, можете да го направите и тук.

– Много съжалявам – предизвикателно отвърна хубавицата, – но няма да стане.

– Защо?

– Защото просто не мога да си представя как се кланям, треперя и заеквам от страх всеки път, когато минете покрай мен, както се очаква от слугите ви. Бедният човек с болния зъб едва не припадна тази сутрин, когато вие...

– Кой? – попита Джейсън. Гневът му се замени от изумление.

– Господин О'Мейли.

– Кой е господин О'Мейли, по дяволите? – процеди милордът, овладявайки гнева си.

Виктория смаяно го изгледа:

– Дори не знаете името му! О'Мейли е човекът, който отиде да ви поръча закуската, а страната му бе толкова подута...

– Чарлз иска да останете тук, значи оставате – заяви Джейсън. – Ако смятате да си тръгнете въпреки заповедите ми, предупреждавам ви да не го правите. Ще ми отворите работа да тръгна след вас, а онова, което ще стане, когато ви намеря, няма да ви хареса. Повярвайте ми.

– Не се страхувам от вас или от заплахите ви – гордо излъга Виктория, докато бързо прехвърляше наум алтернативите. Не искаше да обиди Чарлз, като си тръгне, но гордостта не и позволяваше да остане като „просякиня“ в дома на Джейсън. Без да обръща внимание на заплашителния блясък в зелените му очи, тя каза:

– Ще остана, но смятам да заработя храната и нощувката си.

– Добре – отсече той с чувството, че някак си тя бе излязла победител. Обърна се да си тръгне, но деловият ѝ тон го спря.

– Мога ли да попитам каква ще бъде надницата ми?

Милордът си пое дълбоко дъх:

– Да не се опитвате да ме ядосате?

– Ни най-малко. Просто искам да знам каква ще бъде надницата ми, за да направя план за деня, в който...

Тя млъкна, когато Джейсън бързо се отдалечи от стаята ѝ.

Чичо Чарлз изпрати съобщение, че я чака за обяд. Времето, прекарано с него, се оказа много приятно, особено след като Джейсън го нямаше. Но денят се точеше бавно и Виктория реши да се поразходи. Икономът я видя да слиза по стълбите и ѝ отвори вратата. Момичето искаше да му покаже, че не пази лош спомен от вчера, и му се усмихна приятелски.

– Много благодаря, господин...

– Нортрърп – отвърна той. Гласът му бе любезен, а лицето – безизразно.

– Нортрърп? – повтори Виктория с надеждата да го предразположи да поговорят. – Това първото или второто ви име е?

Той я погледна и бързо отмести очи:

– А... второто, госпожице.

– Разбирам – любезно продължи тя. – Откога работите тук?

Нортрърп хвана ръце зад гърба си и се наведе напред, заставайки на пръсти. Той тържествено погледна Виктория.

– От девет поколения членовете на семейството ми се раждат и умираат в служба на рода Филдинг, госпожице. Надявам се да продължа тази славна традиция.

– О! – възкликна младото момиче и потисна смеха си от гордостта му от работа, която, изглежда, се състоеше единствено в това да отваря и да затваря вратите вместо другите. Сякаш прочел мислите ѝ, той сподадено каза:

– Ако имате някакви проблеми с прислугата, госпожице, кажете ми. Като глава на дома ще имам грижата те да бъдат решени незабавно.

– Сигурна съм, че няма да се наложи да стигаме дотам. Всички са много любезни и си гледат работата – мило отвърна момичето. „И то твърде добре“ – помисли си тя.

Виктория прекоси ливадата пред къщата, след това промени посоката и се запъти към конюшните, за да види конете. Искаше да се сприятели с тях, като им даде ябълки, затова заобиколи къщата и попита къде е кухнята.

Огромната кухня бе пълна с хора, които като луди точеха тесто на дървените маси, бъркаха къкрещи на огъня гозби и режеха зеленчуци. В средата на помещението стоеше невероятно дебел мъж с бяла престилка с размера на покривка, който като обезумял монарх размахваше дълга лъжица и крещеше заповеди на френски и английски.

– Извинете – обърна се Виктория към жената на най-близката маса. – Дали бих могла да получа две ябълки и два моркова, ако ви се намират в излишък?

Жената неуверено погледна мъжа с бялата престилка, който свирепо гледаше към Виктория. След това изчезна в съседната на кухнята стая и се върна с ябълките и морковите.

– Благодаря, госпожо... – започна Виктория.

– Нортърп, госпожице – смутено отвърна жената.

– Колко хубаво – възкликна момичето и се усмихна мило. – Вече се запознах със съпруга ви, иконома, но той не ми каза, че и вие работите тук.

– Господин Нортърп ми е зет – поправи я тя.

– О, разбирам – усети нежеланието на жената да разговаря пред мрачния дебел мъж, който явно бе главният готвач. – Е, приятен ден, госпожо Нортърп.

Към конюшните водеше постлан с каменни плочи път, чиято дясна страна граничеше с гора. Докато вървеше по пътя, Виктория се любуваше на прекрасната гледка, която се откриваше вляво към ливадите и поддържаните градини.

И тогава някакво движение вдясно от нея я накара да спре и внимателно да се вгледа към дърветата. В края на гората голямо сиво животно стоеше и ядеше нещо, което приличаше на малка купчина тор. Животното долови миризмата ѝ и вдигна глава. Хищният му поглед се впи в нейния. Вълк!

Парализирана от ужас, тя стоеше и не смееше да мръдне или да издаде звук. Гъстата сива козина на звяра бе мръсна и сплъстена, но не достатъчно, за да прикрие щръкналите ребра. Животното имаше ужасно

големи челюсти, очите му горяха... Съдейки по гротескната му измършавялост, не беше трудно да се заключи, че сигурно гладуваше от доста време. Което означаваше, че ще нападне и ще изяде всичко, до което можеше да се добере. Включително и Виктория. Тя бавно отстъпи назад към сигурността на къщата.

Животното изръмжа и оголи огромните си бели зъби. Виктория реагира инстинктивно и хвърли ябълките и морковите към него с надеждата да отвлече вниманието му. Но вместо да се спусне към плодовете, които бе хвърлила по него, животното се дръпна от градинското си угощение и побягна към гората, подвило опашка между краката си. Виктория се обърна и също побягна към къщата, като влезе през близката задна врата. След това момичето отиде до един от прозорците и надникна през него. Вълкът стоеше точно зад първите дървета на гората и гладно гледаше към купчината тор.

– Всичко наред ли е, госпожице? – попита някакъв лакей, който се появи зад нея откъм кухнята.

– Видях животно – задъхано отвърна Виктория. – Мисля, че беше... – Тя видя как животното крадешком се върна в лек тръс в градината, лакомо изяде ябълките и морковите и след това отново избяга в гората. Рошавата му опашка още беше подвита между краката. Животното беше уплашено! И гладно. – Имате ли кучета? – попита младото момиче, изведнъж осъзнало, че е на път да направи грешка, от която ще изглежда изключително глупаво.

– Да, госпожице... няколко.

– Има ли големи, слаби, с черна и сива козина?

– Това е старото куче на негова светлост. Уили – отвърна лакеят. – Все се навърта наоколо и търси храна. Не е лош, ако това ви притеснява. Видяхте ли го?

– Да – каза тя и се ядоса, като си спомни как гладното животно бе яло развалените зеленчуци от купчината отпадъци, сякаш бяха кралска закуска. – Много е гладно. Някой трябва да дава храна на бедното същество.

– Уили винаги се държи така, сякаш умира от глад – отвърна лакеят с пълно безразличие. – Негова светлост казва, че ако започне да яде повече, ще стане толкова дебел, че няма да може да ходи.

– Ако започне да яде по-малко, ще стане толкова слаб, че ще умре – ядосано отвърна момичето. Ясно можеше да си представи как онзи жесток мъж мори кучето си от глад. Колко жалко изглеждаше животното с шръкналите ребра. Колко ужасно! Виктория се върна в кухнята и

поиска още една ябълка, моркови и чиния с остатъци от храна.

Въпреки съжалението, което изпитваше към кучето, трябваше да се пребори със страха си от него. Приблужи купчината отпадъци и го забележа да я гледа от скривалището си в гората. Едва сега момичето видя, че е куче. Припомняйки си думите на лакея, че животното не е зло, Виктория се приближи и протегна ръка с чинията с храна.

– Ето, Уили – тихо каза тя. – Донесох ти малко хубава храна.

Страхливо направи още една крачка към него. Уили прибра ушите си назад и оголи зъбите си и момичето загуби смелостта си. Остави чинията на земята и побягна към конюшните.

Виктория вечеря с Чарлз и тъй като Джейсън отново отсъстваше, времето, което прекара със стария херцог, бе прекрасно, но когато той се оттегли, тя отново не знаеше какво да прави. Като се изключеше разходката ѝ до конюшните и приключението ѝ с Уили, днес не бе правила абсолютно нищо. Утре, весело си помисли момичето, щеше да е на работа. Беше свикнала да е заета и отчаяно имаше нужда от занимание. Не беше споменала на Чарлз намеренията си да заработва храната и нощувката си, но беше сигурна, че когато херцогът разбере, щеше да е доволен, че е поела издръжката си и че ще му спести хапливи реплики от страна на раздразнителния му племенник.

Тя се качи в стаята си и написа весело и оптимистично писмо на Дороти.

Глава шеста

На следващата сутрин Виктория се събуди рано от цвърченето на птиците, накацали на дървото пред отворения прозорец. Тя се обърна по гръб и погледна ясното синьо небе, по което се носеха пухкави бели облаци и което неустойно я зовеше да излезе навън.

Момичето бързо се изми и се облече. После слезе в кухнята, за да вземе храна за Уили. Джейсън Филдинг злъчно я бе попитал дали може да оре, да закове пирон или да издои крава. Виктория не можеше да оре или да кове пирони, но в Портидж често бе виждала как се дои крава и не ѝ се бе сторило особено трудно. А и след шестте седмици „затвор“ на парахода физическият труд я привличаше.

Виктория тъкмо се канеше да излезе от кухнята с чинията с остатъци от храна, когато ѝ хрумна една идея. Тя се престори, че не вижда как мъжът с бялата престилка, за когото Чарлз ѝ бе казал, че е главният готвач, я гледа, сякаш е луда, нахлула в неговото царство от кухненски съдове, и се обърна към госпожа Нортръп:

– Госпожо Нортръп, мога ли да ви помогна с нещо?

Жената вдигна ръка към гърдите си:

– Не, разбира се, че не.

Виктория въздъхна.

– В такъв случай бихте ли ми казали къде е краварникът?

– Краварникът? – възкликна госпожа Нортръп. – Защо... вие?

– За да издоя кравите – отвърна момичето.

Жената пребледня, но нищо не каза. Виктория изчака още секунда, сви рамене и реши да намери краварника сама. Тя излезе през задната врата и се отправи да търси Уили. Госпожа Нортръп избърса набрашнените си ръце в престилката и тръгна право към парадния вход, за да намери господин Нортръп.

Виктория приближи купа отпадъци. Очите ѝ нервно търсеха кучето. Уили – що за име за такова голямо животно с такъв свиреп вид, помисли си. В следващия миг го видя. Промъкваше се зад близките дървета и я наблюдаваше внимателно. Космите на тила ѝ настръхнаха, но се приближи.

– Ето, Уили – нежно го приласка тя. – Донесох ти закуската. Ела да си я вземеш.

Големите очи на звяра се отместиха за миг към чинията в ръката ѝ, но животното остана на мястото си.

– Няма ли да дойдеш малко по-близо? – продължи Виктория, решена да се сприятели с кучето на Джейсън Филдинг, след като никога нямаше да може да се сприятели със самия него.

Кучето не бе много по-дружелюбно от господаря си. То отказа да се приближи и продължи да я гледа заплашително. Момичето въздъхна, остави чинията на земята и си тръгна.

Един градинар я упъти къде е краварникът и не след дълго Виктория влезе в безупречно чистия обор. Веднага усети миризма на сено. Неуверено мина покрай десетина крави, които вдигнаха глави към нея и я изгледаха с големите си влажни кафяви очи. Стигна една, до която имаше стол, а на стената беше закачена кофа. Виктория спря пред нея и реши, че най-вероятно трябва да бъде издоена.

– Добро утро – поздрави тя кравата и успокоително я погали по главата, събирайки в същото време кураж. Сега, когато трябваше да издои кравата, Виктория съвсем не беше сигурна как да го направи. За да спечели време, тя я заобиколи и махна няколко сламки от опашката ѝ. След това неохотно взе стола и постави кофата под вимето. Седна, бавно навирявайки се на роклята си и оправи полата. Тъй като не знаеше, че не е сама, тя погали хълбока на кравата и си пое дълбоко дъх.

– С теб мога да бъда напълно откровена – призна тя на животното. – Истината е, че никога не съм доила крава.

Кротко направеното признание спря Джейсън точно пред входа на обор. Очите му развеселено просветнаха. Седнала на стола за доене, разпростряла полата на роклята си, сякаш бе седнала на трон, госпожица Виктория Сийтън представляваше доста трогателна картина. Съсредоточена върху предстоящата задача, тя леко бе наклонила глава на една страна, което му предоставяше възможност да разгледа патрицианския ѝ профил с изящна скула и малък деликатен нос. Светлината от прозореца падаше върху косата ѝ и я превръщаше в червено-златен водопад, разпилян по раменете ѝ. Дългите извити мигли хвърляха сянка върху гладките ѝ бузи. Прехапала долната си устна, Виктория се пресегна да премести кофата малко по-напред.

Движението привлече вниманието на Джейсън към гърдите ѝ, които подканващо се надигнаха. Следващите ѝ думи обаче го накараха да се засмее.

– Това – каза тя на кравата смутено и протегна ръце напред – ще бъде точно толкова смущаващо за мен, колкото и за теб.

Виктория докосна мекото виме на кравата и отдръпна ръка. След това опита отново. Стисна два пъти, бързо след това се наведе и с надежда погледна в кофата. Вътре нямаше и капка мляко.

– Моля те, моля те, не ми създавай толкова трудности – примили се момичето на кравата.

Направи още два опита, но отново без резултат. Третия път отчаянието я накара да стисне много силно и кравата извърна глава, и я изгледа укорително.

– Аз върша моята част от работата – отвърна Виктория и я погледна в отговор, – а ти свърши своята!

Развеселен мъжки глас, който дойде откъм гърба ѝ, я предупреди:

– Ще ѝ пресечеш млякото, ако я гледаш така!

Виктория подскочи и рязко се извъртя на стола, а косата ѝ се разпиля върху лявото ѝ рамо.

– Вие! – възкликна тя и се изчерви при мисълта за сцената, на която бе станал свидетел. – Защо винаги се промъквате безшумно зад хората? Можете поне да...

– Почукам? – предположи той и очите му проблеснаха закачливо. Джейсън вдигна ръка и два пъти почука по дървената греда. – Винаги ли говорите с животните? – попита той.

Виктория не беше в настроение да ѝ се подиграват, а по блясъка в очите му разбра, че той прави точно това. С цялата гордост, която можа да събере, тя стана, приглади роклята си и се опита да мине покрай него, но той здраво я хвана за ръката:

– Няма ли да довършите доенето?

– Вече видяхте, че не мога.

– Защо?

Виктория вдигна глава и го погледна право в очите:

– Защото не знам как.

– Искате ли да се научите?

– Не – отвърна тя ядосана и оскърбена. – А сега ви моля да ме пуснете... – Дръпна ръката си, без да дочака отговора му. – Ще се опитам да намеря друг начин да заработя издръжката си.

Виктория усети как той я проследи с поглед, докато тя излизаше от краварника, но когато се приближи към къщата, мислите ѝ се насочиха към Уили. Тя видя кучето да се спотайва в гората и да я наблюдава. По гърба ѝ пробяга студена тръпка.

Джейсън я изпрати с очи. След това прогони спомена за доячката с ангелско лице и огряна от слънцето медно-червена коса и се върна към

работата, която бе изоставил, когато Нортръп влезе в кабинета му, за да го информира, че госпожица Сийтън е отишла да дои кравите.

Маркизът седна пред бюрото си и погледна секретаря си:

– Докъде бяхме стигнали, Бенджамин?

– Диктувахте ми писмо до вашия човек в Делхи, милорд.

След като не успя да издои кравата. Виктория намери градинаря, който я бе упътил към краварника. Тя отиде при плешивия мъж, който като че бе старши на останалите, и го попита дали може да им помогне при засаждането на луковичите, които подреждаха в големите кръгли саксии в двора пред къщата.

– Гледай си работата в обора, жено, и не се пречкай тук! – грубо й отвърна плешивият градинар.

Без да си прави труда да обяснява, че няма работа там, тя тръгна към задната част на къщата, за да потърси единствената работа, която наистина можеше да върши, и отиде в кухнята.

Главният градинар я проследи с поглед, хвърли лопатката си на земята и отиде да намери Нортръп.

Без да я забележат, Виктория застана в кухнята, където осем слуги приготвяха обяд, състоящ се от осем блюда, гарнирани с пресни зеленчуци, подправки, хрупкав прясно изпечен хляб и няколко ордьовъра. Обезсърчена от последните си два опита да свърши нещо полезно, девойката наблюдава работата на слугите, докато се увери напълно, че може да се справи със задачата. След това се приближи до енергичния френски главен готвач.

– Бих искала да помогна – твърдо заяви тя.

– No! – извика той. Явно подведен от ежедневната й черна рокля, той я сметна за една от слугините. – Вън! Вън! Върви да си гледаш работата!

Виктория се натъжи много от това, че се отнасяха с нея като с безполезна глупачка. Много любезно, но твърдо заяви:

– Мога да ви бъда полезна. От начина, по който всички работят, се вижда, че имате нужда от помощ.

Главният готвач я погледна готов да избухне всеки момент.

– Не сте обучена – гръмко отвърна той. – Вън! Когато на Андре му потрябва помощ, ще я поиска и ще извърши обучението!

– Няма нищо сложно в това да се направи едно ястие, мосю – раздразнено посочи Виктория, после продължи с ведър, спокоен тон: –

Трябва да се нарежат зеленчуците на тази маса... – посочи масата до себе си – и да се пуснат в онази тенджера.

Странен звук, подобен на задушаване, се изтръгна от втрещения мъж, преди да разкъса престилката си.

– След пет минути – изкрещя той – ще ви изхвърлят от тази къща!

В ужасната тишина, която настъпи след излизането му.

Виктория се обърна към останалите слуги, които я гледаха вкаменени от ужас. В очите им се отразяваше всичко – от съчувствие до забавление.

– Господи, момиче – каза една жена на средна възраст и избърса брашнените си ръце в престилката, – кой зъл дух те облада, та го ядоса така? Ще те изхвърли.

Като се изключи малката прислужница Рут, която се грижеше за стаята на Виктория, това бе единственият приятелски глас, който чуваше. За съжаление се чувстваше толкова нещастна от това, че създава само неприятности в желанието си да бъде полезна, че съчувствието на жената едва не я разплака.

– Не че не си права – продължи жената и нежно я погали по рамото, – че е лесно да се приготви ястие. Всеки от нас може да се справи и без Андре, но негова светлост иска най-доброто, а Андре е най-добрият главен готвач в страната. Можеш да си събереш нещата. Напълно сигурно е, че до час ще напуснеш къщата.

Виктория едва намери сили да отвърне:

– Тук съм на гости. Не съм от прислугата... мислех, че госпожа Нортрърп ви е казала.

– Не, госпожице, не ни е казала. Не е позволено на прислугата да обсъжда господарите. Госпожа Нортрърп е последната, която ще го направи. Тя е роднина на господин Нортрърп, иконома. Знаех, че имаме гост в къщата, но... – Погледна износената рокля на Виктория и момичето се изчерви. – Да ви направя ли нещо за ядене?

– Не, но... бих искала да направя нещо за зъба на господин О'Мейли. Знам една смес, която може да намали болката. Съставките ѝ се прости.

Жената, която се представи като госпожа Крейдък, ѝ показа къде да намери съставките, които ѝ трябваха, и тя се залови за работа. Очакваше „негова светлост“ всеки момент да влезе в кухнята и да я унижи пред всички.

Джейсън тъкмо бе започнал отново да диктува писмото, когато Нортрърп почука на вратата на кабинета му.

– Да – нервно отвърна маркизът, когато икономът застана пред него. – Този път какво има?

Икономът прочисти гърлото си:

– Отново става дума за госпожица Сийтън, милорд. Тя... а... опита се е да помогне на главния градинар в засаждането на цветята. Той по погрешка я взел за прислужница. Тъй като го осведомих, че тя не е прислужница, се пита дали не сте недоволен от работата му и сте я изпратили да...

– Кажи на градинаря да се върне към работата си. След това кажи на госпожица Сийтън да не му се меси. А ти – сурово добави милордът – не ми пречи. Имам работа. – Джейсън се обърна към секретаря си, слаб мъж с очила, и отсече: – Докъде бяхме стигнали, Бенджамин?

– Писмото до вашия човек в Делхи, милорд.

Джейсън успя да продиктува два реда, когато пред вратата му настъпи оживление и главният готвач тронаво влезе в кабинета, последван от Нортръп, който се опитваше да застане пред французина.

– Или тя си отива, или аз! – гръмовито заяви Андре и застана до бюрото на господаря. – Няма да пусна тази червенокоса слугиня в кухнята си!

Със заплашително спокойствие милордът остави перото и погледна към почервенялото лице на главния готвач.

– Какво казахте?

– Казах, че не позволявам...

– Вън – тихо изрече Джейсън. Кръглото лице на главния готвач пребледня.

– Оу! – бързо отвърна французинът и отстъпи назад. – Ще се върна в кухнята...

– Вън от къщата ми – безмилостно заяви Джейсън. – И от имението ми! Веднага!

След това негова светлост скочи на крака, мина покрай обления в пот готвач и тръгна към кухнята.

Всички в кухнята подскочиха и се обърнаха при сърдитите му думи.

– Кой от вас може да готви? – попита той. Виктория реши, че главният готвач е напуснал заради нея. Ужасена, понечи да излезе напред, но заплашителният поглед на Джейсън я накара да се спре. Той огледа останалите. – Да не искате да ми кажете, че никой не може да готви?

Госпожа Крейдък се поколеба и пристъпи пред другите:

– Аз мога, милорд. Той кимна отсечено.

– Добре. Ти си главната готвачка.

За в бъдеще разреждайте тези гъсти френски сосове, които бях принуден да ям. – Обърна ледения си поглед към Виктория. – Вие – нареди й – стойте далеч от обора и оставете градинарството на градинарите и готвенето на готвачите.

След това си тръгна. Слугите се обърнаха към Виктория. На лицата им бе изписана смесица от ужас и срамежлива благодарност. Твърде засрамена от неприятностите, които бе създадала, за да срещне погледите им, тя сведе глава и започна да бърка сместа за господин О'Мейли.

– Да се захващаме за работа – бодро изрече госпожа Крейдък. – Трябва да докажем на негова светлост, че можем да се справим прекрасно и без Андре да ни удря плесници, и да ни пляска през ръцете.

Виктория вдигна глава. Тя смутено погледна госпожа Крейдък.

– Той е избухлив тиранин – потвърди жената. – Дълбоко сме ви благодарни, че се отървахме от него.

Като се изключи денят, в който загинаха родителите й, Виктория не си спомняше друг по-ужасен от днешния. Взе купата с лапата, която баща й я бе научил да прави, и излезе.

Тъй като не успя да намери О'Мейли, тръгна да търси Нортрърп, който точно в този момент излизаше от стая, по чиито стени бяха подредени множество книги. През откренатите врати тя забеляза Джейсън, седнал зад бюрото си с писмо в ръка, да говори на мъж с очила, който седеше срещу него.

– Господин Нортрърп – тихо каза момичето и му подаде купата. – Бихте ли дали това на господин О'Мейли? Кажете му да налага зъба си и да я дъвче по няколко пъти на ден. Ще намали болката и отока.

Вниманието на Джейсън отново бе отвлечено от гласове пред вратата на кабинета му. Той хвърли на бюрото си листа, който четеше. След това отиде до вратата и я отвори. Без да знае, че Виктория, се качва по стълбите, той попита Нортрърп:

– Този път какво е направила?

– Тя... тя е направила това за зъба на О'Мейли, милорд – отвърна с разтреперан глас икономът и вдигна объркан поглед към момичето.

Джейсън проследи погледа му и присви очи към стройната й фигура, облечена в черно.

– Виктория – извика той след нея.

Момичето се обърна и се приготви да чуе остри думи, но милордът проговори със спокоен, сдържан тон:

– Вече не носете черно. Не го харесвам.

– Много съжалявам, че дрехите ми ви дразнят – тихо отвърна тя с гордост, – но скърбя за родителите си.

Той се смръщи, но не отвърна нищо, докато Виктория не се скри от погледа му. След това се обърна към Нортрърп:

– Изпрати някого в Лондон да й купи свестни дрехи и изхвърли тези черни дрипи.

Когато Чарлз слезе за обяд, тя унило седна на стола вляво от него.

– Мили Боже! Дете, какво е станало? Бледа си като призрак.

Виктория сподели неволите си от сутринта, които Чарлз изслуша, като едва сдържаше усмивката си.

– Отлично, отлично! – възкликна, когато тя свърши, и за нейна изненада започна да се смее. – Объркай живота на Джейсън, скъпа моя! Той има нужда точно от това. Може да е студен и груб, но това е само фасадата... признавам, че е доста здрава, но подходящата жена може да мине през нея и да открие нежността в него. Когато успее, Джейсън ще я направи много щастлива. Той е много великодушен човек... – Херцогът вдигна вежди и остави мисълта си недовършена. Виктория неспокойно се раздвижи под настоятелния му поглед, питайки се дали Чарлз не таи надежда, че тя е тази жена.

Нито за момент не бе допускала, че у Джейсън Филдинг може да има някаква нежност, но бе абсолютно сигурна, че не иска да има нищо общо с него. Вместо да каже това на чичо Чарлз, тактично смени темата:

– През следващите дни трябва да получа новини от Андрю.

– А, да... Андрю – каза той, а блясъкът в очите му помръкна.

Глава седма

На следващия ден Чарлз заведе Виктория с каретата до съседното село и въпреки че излетът я изпълни с носталгия по някогашния ѝ дом, тя се наслади на пътуването. Навсякъде имаше цветя – в саксии и по градини, където растяха обсипани с любов и внимание, и диви – по ливадите и поляните, оставени единствено на грижите на майката природа. Със спретнатите си къшурки и калдъръмените улици селото бе пленително и младото момиче се влюби в него.

Всеки път, когато излизаха от някое магазинче, селяните, които ги виждаха, спираха, заглеждаха се и сваляха шапки. Обръщаха се към Чарлз с „ваша светлост“ и макар Виктория да знаеше, че често пъти херцогът не знаеше имената им, той се отнасяше любезно към тях.

Когато се върнаха в Уейкфийлд Парк, тя се чувстваше доста по-оптимистично настроена и се надяваше да има възможност да опознае по-добре селяните.

За да избегне по-нататъшни неприятности в домакинството на къщата, тя остана да чете в стаята си и направи само две разходки, за да се опита да примами Уили да се приближи до нея.

Легна си преди вечеря и заспа, успокоена от мисълта, че бъдещите разногласия с Джейсън Филдинг могат да бъдат избегнати, ако двамата просто не се срещат.

Но младото момиче грешеше. Когато се събуди, Рут тъкмо прибираще няколко рокли с пастелен цвят в гардероба.

– Тези дрехи не са мои, Рут – сънено каза Виктория, намръщи се на светлината на свещите и стана от леглото.

– Напротив, госпожице, ваши са – ентузиазирано отвърна прислужницата. – Негова светлост изпрати да ви ги купят от Лондон.

– Моля те, предай му, че няма да ги нося – твърдо, но вежливо заръча Виктория.

Рут вдигна ръка към гърдите си.

– О, не, госпожице. Не мога да го направя. Наистина не мога!

– Е, аз мога! – заяви тя и отиде при другия гардероб, за да вземе дрехите си.

– Няма ги – нещастно изрече прислужницата. – Изнесох ги. Заповедите на негова светлост...

– Разбирам – меко отвърна Виктория, но усети гняв, който не

подозираше, че е способна да изпитва.

Малката прислужница закърши ръце и я погледна умолително:

– Госпожице, негова светлост каза, че ако успея да се справя, може да стана ваша лична прислужница.

– Не ми трябва прислужница, Рут.

Момичето изглеждаше отчаяно.

– Ще бъде много по-добре от това, което правя сега...

Виктория не можа да устои на молбите на Рут.

– Много добре. – Виктория се усмихна пресилено. – Какво прави „личната прислужница“?

– Ами помагам ви да се обличате и имам грижата роклите ви винаги да са чисти и изгладени. Правя ви и прически. Може ли? Да ви направя прическа? Имате толкова хубава коса. Майка ми все казваше, че имам усет за косата... да я оформям в хубави прически.

Виктория се съгласи. Не защото се интересуваше от прическата си, а защото ѝ трябваше време да се успокои, преди да се изправи пред Джейсън Филдинг. Час по-късно, облечена в рокля в красив прасковен цвят, с буфан ръкави, украсени с панделки от коприна в същия цвят, тя застана пред огледалото. Гъстата ѝ коса бе навита на къдрици, събрани на тила и сплетени с копринени панделки в същия цвят като роклята. Гневът бе обагрил скулите ѝ, а искрящите ѝ сапфирени очи блестяха от обида и сван.

Тя никога не бе виждала, не си бе представяла толкова прелестна рокля като тази, която носеше в момента – с дълбоко деколте, плътно прилепнал корсаж, който пристягаше гърдите ѝ и дръзко разкриваше чувствените извивки на тялото ѝ. Но и никога не бе изпитвала по-малко удоволствие от вида си като сега, когато бе принудена да покаже лекомислено неуважение към починалите си родители.

– О, госпожице – възкликна Рут и плесна с ръце. – Толкова сте хубава, че негова светлост няма да повярва на очите си, когато ви види.

Предположението на Рут се оказа вярно, но Виктория бе твърде ядосана, за да извлече и най-малко удовлетворение от удивлението, което се изписа на лицето на Джейсън, когато влезе в трапезарията.

– Добър вечер, чичо Чарлз – поздрави тя и притисна бузата си към неговата, а Джейсън стана на крака. Виктория се обърна към него и мълчаливо изчака, докато погледът му безочливо се плъзна по нея. Тя бе свикнала с възхитените погледи на джентълмените, но в арогантния оглед на Джейсън нямаше нищо джентълменско.

– Свършихте ли? – попита го.

Той бавно вдигна поглед и крива усмивка разтегна строгите му устни, когато долови враждебността ѝ. Милордът се пресегна и Виктория механично направи крачка назад, преди да осъзнае, че той възнамерява просто да дръпне стола ѝ.

– Да не съм направил още някоя груба грешка... като да забравя да почукам? – попита развеселено Джейсън. Устните му бяха неприятно близо до лицето ѝ, когато Виктория седна. – Или в Америка не е прието джентълмен да държи стол на дама?

Момичето извърна глава.

– Стола ли ми държите или се опитвате да ми изядете ухото?

Милордът изкриви устни.

– Бих могъл да го направя – отвърна той. – Ако готвачът ни е приготвил лоша храна. – Погледна Чарлз, докато се връщаше на мястото си, и поясни: – Освободих дебелия французин.

Виктория се почувства виновна заради участието си в освобождаването на „дебелия французин“, но беше толкова ядосана на безапелационния начин, по който Джейсън се бе разпоредил с дрехите ѝ, че дори вината не можеше да намали гнева ѝ. Възнамерявайки да изясни въпроса насаме с него след вечеря, момичето насочи цялото си внимание към Чарлз, но смутено установи, че Джейсън Филдинг я изучава.

Джейсън вдигна чашата с вино към устните си. Знаеше, че Виктория му е ядосана и гори от нетърпение да го постави на мястото му – виждаше го в блясъка в очите ѝ.

„Каква горда, смела хубавица“ – безпристрастно си помисли милордът. И преди беше красива, но не беше очаквал да се превърне в такава красавица само като захвърли черните рокли. Джейсън не се съмняваше, че Виктория Сийтън водеше момчетата за носа. Не се съмняваше, че ще завърти главите на момчетата и в Англия. Ще завърти главите на момчетата и на мъжете – поправи се той.

И точно там беше проблемът му. Защото Джейсън бързо се убеждаваше, че момичето е неопитно и невинно. Неопитно и невинно момиче, което се бе появило на прага му и за което сега против волята си носеше отговорност. Ролята му на неин покровител беше толкова нелепа, че той едва не се изсмя на глас. И все пак това беше роля, която беше принуден да изпълни. Всеки, който го познаваше, също щеше да я намери за абсурдна, като се имаше предвид славата му на покорител на женските сърца.

О'Мейли наля още вино в чашата му. Джейсън го изпи, докато обмисляше как най-бързо и лесно да се освободи от момичето. Колкото

повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че трябва да ѝ осигури лондонския сезон, от който Чарлз толкова се страхуваше.

При красотата на Виктория нямаше да е никак трудно да я представят в обществото. А като се прибавеше към нея и една малка зестра, лесно щяха да я омъжат за подходящ човек. От друга страна, ако тя наистина вярваше, че нейният Андрю ще дойде да я вземе, можеше да настоява да го чака с месеци, дори с години, преди да приеме друг мъж, а това съвсем не устройваше Джейсън.

Той изчака, докато в разговора настъпи пауза, и с измамно безразличие се обърна към момичето:

– Чарлз ми каза, че на практика сте сгодена за... а... Ансън?... Албърт?...

Виктория обърна глава към него:

– Андрю.

– Що за човек е той?

Тя се замисли и после с усмивка отвърна:

– Той е нежен, хубав, интелигентен, мил, внимателен...

– Мисля, че добих представа – сухо я прекъсна Джейсън. – Приеми съвета ми и забравете за него.

Едва съдържайки се да не хвърли нещо по него, Виктория попита:

– Защо?

– Той не е мъж за вас. За четири дни обърнахте дома ми с главата надолу. Що за забавления ще имате със сериозен провинциален дървенияк, който иска да води спокоен, организиран живот? Ще постъпите най-добре, ако забравите за него и се възползвате от възможностите тук.

– Първо... – избухна Виктория, но той я прекъсна, съзнателно посявайки семената на съмнението.

– Разбира се, винаги съществува вероятността, ако вие не забравите за Албърт, Албърт да забрави за вас. Изразът не беше ли „далеч от очите, далеч от сърцето“?

Момичето стисна зъби и нищо не каза.

– Какво? Няма ли да ми отговорите? – попита Джейсън, любувайки се на очите ѝ, които от гняв станаха тъмносини.

Виктория вдигна глава.

– В моята страна се смята за лошо възпитание да спориш на масата.

Прикритият ѝ упрек го развесели.

– Колко неудобно за вас – меко отбеляза той.

Чарлз се облегна назад. Лека усмивка заигра на устните му, докато гледаше как синът му спори с младата красавица, която толкова му

напомняше на майка си. Джейсън и Виктория бяха идеални един за друг, реши старият херцог. Тя не се страхуваше от Джейсън. Енергията и топлината ѝ щяха да го укротят, а веднъж укротен, той щеше да се превърне в онзи съпруг, за когото младите момичета мечтаеха. Щяха да са щастливи. Тя щеше да дари Джейсън със син.

Чарлз с радост си представи внука, с който щяха да го дарят, щом се оженеха. След толкова години на отчаяние и самота двамата с Катрин все пак щяха да имат внуци. Вярно, че в момента Джейсън и Виктория не се разбираха толкова добре, но това щеше да се оправи. Джейсън бе препатил и огорчен човек. Но момичето бе наследило смелостта, нежността и огъня на Катрин. А Катрин бе променила живота на Чарлз. Беше му показала какво означава любовта. И загубата. Мислите на стария херцог се върнаха към събитията, довели до онази паметна вечер...

Когато навърши двайсет и две, Чарлз си бе извоювал репутацията на развратник и комарджия. Той нямаше отговорности, задръжки и абсолютно никакви перспективи, тъй като по-големият му брат тъкмо бе наследил херцогската титла и всичко, което се полагаше с нея – всичко, с изключение на парите. Парите никога не стигаха, понеже от четиристотин години мъжете от рода Филдинг проявяваха силна склонност към скъпите пороци. Всъщност Чарлз не беше по-лош от баща си или дядо си. По-малкият му брат бе единственият мъж в рода Филдинг, който прояви желание да се пребори с изкушенията, но го направи с типичната за Филдингови пресиленост и в резултат замина като мисионер за Индия.

Приблизително по същото време метресата на Чарлз съобщи, че е бременна. Той ѝ предложи пари, но не и брак. Тя се разрида, вика, но напразно. Най-накрая го напусна вбесена. Седмица след като Джейсън се роди, тя се върна в квартирата на Чарлз, безцеремонно му остави детето и изчезна. Той нямаше желание да се обременява с дете, но не можеше и да го остави в сиропиталище. Тогава, в момент на божествено вдъхновение, му хрумна идеята да даде детето на по-малкия си брат и грозната му жена, които се канеха да заминават за Индия, за да „обърнат езичниците“.

Без капка колебание даде детето на двамата богобоязливи, бездетни, религиозни фанатици – заедно с едва ли не последното пени, което имаше за издръжка на Джейсън – и си изми ръцете.

До онзи момент успяваше да се издържа доста прилично от хазарта,

но капризният късмет, който винаги беше с него, най-накрая му изневери. Когато навърши трийсет и две, трябваше да се изправи пред факта, че с доходите от хазарта вече не може да поддържа стандарта на живот, който подобава на човек с неговия произход. Проблемът му бе типичен за повечето безпарични по-малки синове на големи благороднически родове и Чарлз набързо го разреши. Той реши да размени знатното име на семейството си за тлъста зестра. С безгрижна небрежност предложи брак на дъщерята на заможен търговец, която беше млада, добре осигурена, относително хубава и не особено интелигентна.

Младата дама и баща ѝ охотно приеха предложението, а по-големият брат на Чарлз, херцогът, дори се съгласи да даде прием, за да отпразнува предстоящата сватба.

Точно на това щастливо събитие Чарлз отново се среща с далечната си братовчедка Катрин Лангстън, осемнайсетгодишната внучка на херцогиня Клермонт. За последен път я бе видял по време на едно от редките си посещения на брат си в Уейкфийлд. Тогава Катрин бе десетгодишна и гостуваше за ваканцията в съседно имение. През двете седмици на престоя му тя го бе следвала буквално навсякъде, а големите ѝ сини очи го гледаха с обожание. Докато язدهа конете си, Чарлз все повече попадеше в плен на чара ѝ.

Сега Катрин се бе превърнала в поразително красива жена и Чарлз не можеше да откъсне очи от нея.

Тиха, сякаш безплътна, тя стоеше настрана от другите. Като си придаде отегчен и безразличен вид, той се вгледа в изваяната ѝ фигура, безупречните черти и великолепната червено-руса коса. След това се приближи към нея с чаша вино, постави ръка на парапета и дръзко и открито даде израз на възхищението си от красотата ѝ. Очакваше да се възмути от откровеността му, но тя не го направи. Не се изчерви, нито пък засрамено отвърна лице. Просто наклони глава, като че го чакаше да довърши.

– Здравей, Катрин – каза най-сетне Чарлз.

– Здравей, Чарлз – отвърна тя. Нежният ѝ глас бе спокоен и невъзмутим.

– И ти ли като мен намираш приема за непоносимо скучен? – попита той, изненадан от самообладанието ѝ.

Вместо да измърмори, че приемът е прекрасен, Катрин го бе погледнала със смущаващо сините си очи и бе отвърнала:

– Подходяща прелюдия за брак, който се основава единствено на безсърдечни финансови причини и на нищо друго.

Прямотата ѝ го удиви, както и странният обвинителен поглед, помрачил сините ѝ очи, преди да се обърне и да си тръгне. Без да се замисля, Чарлз се пресегна, за да я спре. Допирът на голата ѝ ръка до неговата предизвика електрически ток в тялото му. Ток, който Катрин също трябва да бе изпитала, защото се вцепени. Чарлз я поведе навън към терасата. Той се обърна към нея на лунната светлина и тъй като обвиненията ѝ бяха силни, каза сурово:

– Много е арогантно от твоя страна да смяташ, че единствената причина да се ожена за Амилия са парите. Хората имат и други причини да се оженят.

Смушаващите ѝ сини очи отново се възряха в неговите.

– Не и хората като нас – спокойно възрази. – Ние се женим, за да увеличим семейното си богатство, властта или за да подобрим социалното си положение. В твоя случай се жениш, за да увеличиш състоянието си.

Чарлз разменяше аристократичния си произход за пари и въпреки че това бе общоприета практика, думите ѝ го накараха да се почувства ниско.

– Ами ти? – отвърна той. – Ще се омъжиш ли за някого поради друга причина?

– Не – тихо отвърна Катрин. – Няма. Ще се омъжа, защото обичам и съм обичана. Няма да се задоволя с брак като този на родителите ми. Искам от живота повече от това и искам да дам повече.

Спокойно изречените думи бяха изпълнени с толкова много обвинение, че няколко секунди Чарлз просто я гледаше, преди да събере сили да каже:

– Нейна светлост баба ти няма да е доволна, ако се омъжиш по любов, а не по сметка, скъпа моя. Говори се, че иска съюз със семейство Уинстън и че ти ще ѝ го осигуриш.

Катрин за пръв път се усмихна. Това беше пленителна усмивка, която озари лицето ѝ и разтопи сърцето му.

– Заради това с баба ми отдавна сме в обтегнати отношения, но също като нея и аз съм решена да се наложа.

Беше толкова красива, толкова непоковарена, толкова невинна, че стената от цинизъм, която обграждаше Чарлз от трийсет години, започна да се пропуква и изведнъж се срина, оставяйки го самотен и празен. Без да си дава сметка какво прави, той вдигна ръка и благоговейно прокара пръст по страната на Катрин.

– Надявам се мъжът, когато обичаш, да е достоен за теб – нежно

изрече.

В продължение на един безкраен миг Катрин изучаваше чертите му, като че можеше да прозре зад тях и да надзърне в уморената му и обезверена душа.

– Мисля – тихо отвърна тя, – че въпросът е дали аз ще съм достойна за него. Той отчаяно се нуждае от мен, въпреки че едва сега започва да го разбира.

Миг по-късно осъзна смисъла на думите ѝ и се чу да изрича името ѝ с внезапния трескав копнеж на човек, който току-що е открил онова, което несъзнателно е търсил през целия си живот – жена, която да го обича заради самия него, заради онова, което е, заради онова, което може и иска да бъде. А Катрин нямаше друга причина да го желае или да го обича. Произходът ѝ беше аристократичен като неговия. Връзките ѝ бяха много по-добри, а състоянието ѝ – далеч по-голямо.

Чарлз се загледа след нея, опитвайки се да отхвърли чувствата, които бушуваха в него. „Това е лудост“ – каза си той тогава. Едва я познаваше. Той не беше такъв глупак да вярва, че хората могат да се влюбят от пръв поглед. До този момент дори не вярваше в любовта. Но сега повярва, защото желаше тази красива и интелигентна идеалистка. За пръв път в живота си бе намерил нещо рядко, изтънчено и непокарено и бе решен да запази това момиче такова – да се ожени за него и да го обича, да го предпази от цинизма, който като че бе разял тяхната класа.

Развалянето на годежа с Амилия изобщо не смущаваше съвестта му, тъй като Чарлз не хранеше никакви илюзии относно причината, поради която тя се съгласи да се омъжи за него. Той знаеше, че тя го харесва, но Амилия се омъжваше за него, защото баща ѝ искаше да се сроди с аристокрацията.

В продължение на две благословени, божествени седмици Чарлз и Катрин успяха да опазят разцъфтяващата си любов в тайна. Две седмици на откраднати мигове насаме, на тихи разходки из природата, на споделено веселие и мечти за бъдещето.

В края на тези две седмици Чарлз вече не можеше да отлага срещата с вдовстващата херцогиня Клермонт. Той искаше да се ожени за Катрин.

Бе подготвен за отказа на херцогинята. Въпреки че семейството му бе старо и благородно, той бе по-малък син. И все пак такива бракове често се сключваха. Чарлз очакваше херцогинята разгорещено да спори, след което да капитулира, защото Катрин също искаше да се омъжи за него. Но не беше очаквал херцогинята да бъде едва ли не обезумяла от

гняв или да го нарече „безпътен опортюнист“ и „продажен развратен дегенерат“. Не беше очаквал да наругае предците му и поведението му, нито пък да нарече предтечите му „безотговорни ненормалници“.

Но преди всичко не беше очаквал херцогинята да се закълне, че ако Катрин се омъжи за него, ще я лиши от наследство и ще я остави без пукнато пени. Такива неща просто не се правеха. Но когато същия ден напусна къщата на херцогинята, Чарлз знаеше, че тази жена ще изпълни заканата си. Той се върна в квартирата си и прекара нощта обземаан ту от пристъпи на гняв, ту на отчаяние. На сутринта вече знаеше, че не може да се ожени за Катрин. Въпреки че искаше да направи опит да изкарва честно хляба си, нямаше да понесе да види красивата и горда Катрин да бъде унижена заради него. Нямаше да допусне да бъде прогонена от семейството си и отбягвана от обществото.

Дори и да смяташе, че ще успее да ѝ се реваншира за немилостта, в която щеше да изпадне, Чарлз никога нямаше да допусне тя да стане обикновена домакиня. Катрин беше млада и влюбена в него идеалистка, но също така бе свикнала да носи хубави рокли и слуги да изпълняват всяка нейна прищявка. Ако му се наложеше да работи за насъщния, тя нямаше да може да си позволи такива неща. Катрин никога не бе мила чиниите или пода, нито пък бе гладила и той не искаше да я види да стига дотам само защото е имала глупостта да се влюби в него.

Когато на следващия ден най-сетне събра смелост за кратка тайна среща с нея, Чарлз ѝ съобщи решението си. Девојката заяви, че удобствата не означават нищо за нея. Умоляваше го да я заведе в Америка, където всеки може да живее прилично, стига да иска да работи.

Неспособен да понесе сълзите ѝ и собствените си терзания, Чарлз грубо ѝ каза, че идеите ѝ са глупави и никога няма да издържи на живота в Америка. Тя го погледна, сякаш ѝ призна, че не е способен да си изкарва прехраната с труд, и след това го обвини, че иска не нея, а зестрата ѝ – точно както баба ѝ бе казала.

Обвиненията ѝ прободоха като кинжал сърцето на Чарлз, който безкористно жертваше собственото си щастие заради Катрин.

– Вярвай в това, щом така искаш – отсече той и се застави да се отвърне от нея, преди да отстъпи да избяга с нея още същия ден. Чарлз тръгна към вратата, но не можа да понесе мисълта, че тя ще остане с убеждението, че е искал само парите ѝ. – Катрин – каза той, без да спира, – умолявам те да не мислиш така за мен.

– Няма – промълви тя. Нито пък мислеше, че той ще сложи край на мъчителния им копнеж, като още следващата седмица се ожени за

Амилия. Но Чарлз направи точно това. Това бе първата му напълно себеготрицателна постъпка в живота.

Заедно с баба си Катрин присъства на сватбата. Чарлз никога нямаше да забрави погледа ѝ, докато той се вричаше във вяроност на друга жена.

Два месеца по-късно тя се омъжи за ирландски лекар и замина с него за Америка. Той знаеше, че тя го направи, защото беше сърдита на баба си и защото не можеше да понесе да остане в Англия близо до него и съпругата му. И за да му докаже, че любовта ѝ към него щеше да издържи на всичко – включително и на живота в Америка.

Същата година по-големият брат на Чарлз бе убит в глупав пиянски дуел и той наследи херцогството. Не наследи голяма сума пари с титлата, но тази, която притежаваше, щеше да стигне, за да може Катрин да живее в скромнен лукс. Но Катрин я нямаше. Той не беше повярвал, че любовта ѝ е толкова силна, че да преодолее няколко пречки. Чарлз не се интересуваеше от парите, които бе наследил. Той вече не се интересуваеше от нищо.

Не след дълго по-малкият му брат, мисионерът, почина в Индия, а шестнайсет години по-късно Амилия също почина.

В нощта на погребението на жена си Чарлз се напи до безпамятност, както често правеше тогава, но именно в тази вечер, докато седеше в потискащата самота на къщата си, му мина една мисъл: скоро и той щеше да умре. И тогава херцогските имена завинаги щяха да се изпълзят от ръцете на семейство Филдинг. Защото Чарлз нямаше наследник.

В продължение на шестнайсет години бе живял в странна забрава, но в онази съдбовна вечер, докато разсъждаваше върху безсмисления си живот, нещо започна да се заражда в него. В началото бе просто смътно безпокойство, след това стана отвращение, после прерасна в негодувание и накрая бавно се превърна в гняв. Беше загубил Катрин, беше загубил шестнайсет години от живота си. Беше понасял една глупава жена, брак без любов и щеше да умре, без да остави наследник. За пръв път от четиристотин години херцогската титла бе застрашена да излезе от рода Филдинг и изведнъж Чарлз осъзна, че е решен да не я пропилее, както бе пропилял живота си.

Истина е, че семейство Филдинг не бяха особено почитено или благородно семейство, но по Божията воля титлата беше тяхна и той бе решен да я запази.

А за целта му трябваше наследник, което означаваше, че трябваше

да се ожени повторно. След всичките похождения мисълта да легне е жена и да стане баща на наследник бе по-скоро уморителна, отколкото възбуждаща. Той се замисли за всички хубави жени, с които бе преспи-вал преди толкова години – за хубавата френска балерина, която му бе родила незаконен син...

Радостта го накара да скочи на крака. Нямаше нужда да се жени повторно, защото вече имаше наследник! Имаше Джейсън! Чарлз не беше сигурен дали законите на наследствеността позволяват да предаде херцогската титла на незаконен син, но за него това нямаше значение. Джейсън бе Филдинг и малцината, които знаеха за съществуването му, искрено вярваха, че той е законен син на по-малкия брат на Чарлз. Освен това старият крал Чарлз бе наградил с херцогска титла трима от незаконните си синове и сега той Чарлз Филдинг, херцог Атъртън, щеше да последва примера му.

На следващия ден нае хора да извършат проучване. Минаха две дълги години, преди един от тях да изпрати на херцога доклад с по-точна информация. От снахата на Чарлз нямаше и следа, но Джейсън бе открит в Делхи, където бе натрупал състояние от търговия и корабен транспорт. Докладът започваше с настоящия адрес на Джейсън и свършваше с цялата информация, която агентът бе открил за миналото му.

Радостта и гордостта на Чарлз от финансовия успех на сина му бързо преминаха и се превърнаха в ужас и ярост, когато прочете как снаха му се бе отнесла с невинното дете, което ѝ бе поверил. Когато свърши да чете, херцогът бе обзет от ярост.

Решен да направи Джейсън свой законен наследник, Чарлз му изпрати писмо, в което го молеше да се върне в Англия, за да може официално да го признае за такъв.

Когато Джейсън не отговори, Чарлз замина за Делхи. Изпълнен с дълбоко разкаяние и решителност, той отиде във великолепия дом на Джейсън. При първата им среща имаше възможност лично да се увери в онова, което бе описано в доклада: синът му се бе оженил, бе станал баща на момченце и живееше като крал. Освен това ясно заяви, че не желае да има нищо общо нито с Чарлз, нито с наследството, което херцогът му предлагаше. През месеците, които прекара в Индия, Чарлз постепенно успя да убеди студения си, резервиран син, че дори не е подозирал на какво е бил подложен Джейсън като дете. Но не можа да го убеди да се върне в Англия като негов наследник.

Красивата съпруга на сина му Мелиса бе заплениена от идеята да отиде в Лондон като маркиза Уейкфийлд, но нито резките ѝ избухвания,

ните молбите на Чарлз имаха ефект върху Джейсън. Той не се интересуваше от титлите и не съчувстваше на баща си, че може да загуби херцогската титла.

Чарлз почти се бе отказал, когато намери идеалния аргумент в спора. Една вечер, докато гледаше как Джейсън си играе с малкия си син, разбра, че има един човек, за когото той ще направи всичко: Джейми. Джейсън обичаше сина си. И така Чарлз моментално промени тактиката си. Вместо да го убеждава в предимствата, които би придобил, като се върне Англия, херцогът посочи, че като отказва да стане негов насилник, Джейсън отказва рожденото право и на сина си. Титлата и всичко, което се полагаше с нея, най-накрая щяха да отидат при Джейми.

Този довод даде резултат.

Джейсън възложи на доверен човек да ръководи бизнеса му в Делхи и замина със семейството си за Англия. Решен да построи „кралство“ за момченцето си, похарчи огромни суми, за да възстанови имението на семейство Атъртън и да му придаде блясък, който никой не бе виждал.

Докато Джейсън бе зает с имението, Мелиса хукна към Лондон, за да заеме полагаемото ѝ се в обществото място като маркиза Уейкфийлд. Година по-късно слуховете за любовните ѝ връзки се носеха из цял Лондон. Няколко месеца по-късно тя и детето бяха мъртви...

Чарлз се отърси от тъжните спомени и вдигна поглед.

– Да нарушим ли традицията тази вечер? – предложи той на Виктория. – Вместо мъжете да останат на масата за една пура и чаша порто, ще имаш ли нещо против да ги изпушим с теб в салона? Не желая да се лиша от компанията ти.

Виктория нямаше ни най-малка представа за традициите, но във всеки случай се радваше да ги наруши и се съгласи, тъкмо се канеше да влезе в розово-златния салон, когато Чарлз я дръпна назад и тихо каза:

– Забелязах, че си свалила траура, скъпа моя. Ако това е решението ти, приветствам го. Майка ти мразеше черното. Каза ми го, когато беше малка и бе принудена да го носи поради смъртта на родителите си. – Изпитателният му поглед се задържа върху нея. – Ти ли го реши, Виктория?

– Не – призна тя. – Господин Филдинг е заповядал днес да сменят дрехите ми с тези.

Херцогът кимна.

– Джейсън ненавижда символите на траур, а като съдя по погледите, които му хвърляше по време на вечерята, не си доволна от това, което е направил. Не му позволявай да те плаши, дете. Той не понася

страхливците.

– Не исках да те тревожа – притеснено отвърна момичето. – Каза, че сърцето ти не е много добре.

– Не се притеснявай за мен – засмя се той. – Сърцето ми не е много добре, но не е толкова зле, че да не може да понесе малко вълнение. Всъщност може дори да ми се отрази добре. Животът бе невероятно скучен, преди да пристигнеш.

След като Джейсън седна, запали пурата и отпи от портото си, Виктория няколко пъти се опита да направи така, както я бе посъветвал херцогът, но щом погледнеше Джейсън и понечеше да повдигне въпроса за дрехите си, смелостта ѝ я напускаше. Тази вечер милордът бе облякъл за вечеря хубав тъмносив костюм с тъмносиня жилетка и перленосива копринена риза. Въпреки доброто си облекло и небрежния начин, по който бе протегнал дългите си крака, излъчваше укротена, груба властност. В него имаше нещо примитивно и опасно и Виктория имаше неприятното чувство, че елегантното му облекло и отпуснатата поза бяха просто заблуда, чиято цел бе да подлъже невнимателните да повярват, че е цивилизован, след като той изобщо не беше такъв.

Джейсън се раздвижи леко и момичето му хвърли един поглед. Главата му бе наведена назад. Бе захапал пурата с равните си бели зъби, отпуснал ръце върху облегалките на стола си, а лицето му бе потънало в сянка. Студени тръпки ползиха по гърба на Виктория, когато се запита какви ли тъмни тайни се криеха в миналото му. Със сигурност трябваше да са много, за да стане толкова циничен и непристъпен. Имаше вид на човек, който е извършил всички ужасни и непозволенни неща на света – неща, от които бе станал студен и груб. И все пак той бе красив – неприятно, опасно хубав, с антрацитеночерна коса, зелени очи и невероятно тяло. Виктория не можеше да го отрече и ако не се страхуваше от него, щеше да поиска да си поговорят. Колко съблазнителна беше идеята да се сприятели с него – съблазнителна като грях, призна си тя – и глупава, като да поискаш да се сприятелиш с дявола. И вероятно също толкова опасна.

Виктория си пое внимателно дъх и точно когато се приготви любезно, но твърдо да настои траурните ѝ дрехи да бъдат върнати, Нортръп влезе и обяви пристигането на лейди Кърби и госпожица Кърби.

Виктория видя, че Джейсън застина и хвърли ядосан поглед към Чарлз, който му отговори със смутено свиване на раменете и се обърна към Нортръп.

– Отпрати ги... – започна, но вече беше късно.

– Няма нужда да обявяваш пристигането ни, Нортърп – се решителен глас и една набита жена влезе в салона. Червеникавокафявите сатени поли на роклята ѝ се влачеха по пода, а след нея се носеше тежкия аромат на парфюм. Жената бе последвана от хубава брюнетка приблизително на възрастта на Виктория. – Чарлз! – възкликна лейди Кърби и лицето ѝ светна. – Чух, че днес си бил в селото с млада дама на име госпожица Сийтън, и естествено дойдох лично да я видя.

Едва успяла да си поеме дъх, тя се обърна към Виктория и весело каза:

– Вие трябва да сте госпожица Сийтън. – Лейди Кърби спря, присви очи и внимателно започна да оглежда Виктория по начин, който остави момичето с впечатлението, че търси недостатъци. Тя намери един. – Каква интригуваща трапчинка на брадичката, скъпа моя! Как стана? При злополука ли?

– По рождение – отвърна девойката и се усмихна, твърде смаяна от странната дама, за да се обиди. Всъщност момичето започваше да се пита дали Англия не е пълна с чудати, зле възпитани, невъзприемчиви хора, чиито ексцентричности бяха или поощрявани, или пренебрегвани заради титлите или благосъстоянието им.

– Колко тъжно – каза лейди Кърби. – Притеснява ли ви... или ви боли?

Виктория се усмихна:

– Само като се гледам в огледалото.

Недоволна от отговора ѝ, лейди Кърби се обърна и застана пред Джейсън, който бе застанал до камината.

– Е, Уейкфийлд – обърна се тя към него, – от това, което видях, обявата във вестника трябва да е вярна. Ще ти кажа истината. Не повярвах. Е, така ли е?

Джейсън вдигна вежди:

– Кое?

В този момент Чарлз извика, заглушавайки думите на лейди Кърби:

– Нортърп, донеси на дамите нещо освежително!

Всички седнаха. Госпожица Кърби седна до Джейсън, а Чарлз бързо започна да говори за времето. Лейди Кърби го слушаше незаинтересовано, докато той изчерпа монолога си. След това рязко се обърна към Джейсън и попита направо:

– Уейкфийлд, годежът ти валиден ли е или не?

Джейсън вдигна чашата към устните си и студено я изгледа.

– Не.

Виктория видя чувствата, които се изписаха по лицата на хората около нея в отговор на тази единствена дума. Лейди Кърби бе доволна, дъщеря ѝ – очарована, Чарлз бе нещастен, а лицето на Джейсън бе непонижаемо. И той мигновено спечели състрадателното сърце на Виктория. Съвсем не беше чудно, че бе толкова студен и груб – жената, която бе обичал, сигурно бе развалила годежа им. Но ѝ се стори странно, че лейди Кърби се обърна към нея, като че очакваше да каже нещо.

Момичето се усмихна смутено, а лейди Кърби предизвикателно изрече:

– Е, Чарлз, в такъв случай предполагам, че ще представиш бедната госпожица Сийтън през сезона?

– Възнамерявам да се погрижа графиня Лангстън да заеме полагаемото ѝ се място в обществото – студено я поправи той.

– Графиня Лангст... – заекна гостенката.

– Виктория е първородното дете на Катрин Лангстън. Ако не греша, сега тя е наследница на шотландската титла на майка си.

– Дори така да е – сковано каза лейди Кърби, – няма да ти е лесно да ѝ намериш подходящ съпруг. – Обърна се към Виктория с престорено съчувствие: – Майка ви предизвика доста сериозен скандал, когато избяга с онзи ирландски работник.

Обидата, нанесена на покойната ѝ майка, разгневи Виктория:

– Майка ми се е омъжила за ирландски лекар.

– Без разрешението на баба си – отсеке лейди Кърби. – В тази страна възпитаните момичета не се омъжват против волята на семействата си. – Недвусмисленото оскърбление, че Катрин не е била възпитана, така ядоса Виктория, че момичето заби нокти в дланите си. – Е, в крайна сметка обществото забравя такива неща – великодушно добави гостенката. – Междувременно имате да научите много, преди да бъдете представена пред него. Ще трябва да научите как да се обръщате към всеки пер, съпругата му и децата им, разбира се, етикета при посещения и посложните проблеми по настаняването. Само това ще ви отнеме месеци – кой до кого може да седне на масата, нали разбирате? Хората от колоните са в неведение за такива неща, но ние, англичаните, обръщаме голямо внимание на етикета.

– Може би това обяснява защо винаги ви побеждаваме във войните – мило отвърна Виктория, опитвайки се да защити семейството и родината си.

Лейди Кърби присви очи:

– Не исках да ви обидя. Но ще трябва да изгладите речта си, ако

искате да си намерите подходящ съпруг, както и да превъзмогнете репутацията на майка си.

Виктория стана и с достойнство изрече:

– Ще ми бъде много трудно да си извоювам репутацията на майка ми. Тя беше най-милата и най-внимателната жена в света. А сега, ако ме извините, трябва да напиша няколко писма.

Момичето затвори вратата зад себе си и отиде в библиотеката – огромна стая с излъскан паркет, покрит с персийски килими, и стени, запълнени с рафтове с книги. Твърде ядосана, за да седне и наистина да напише писмо на Дороти или на Андрю, Виктория се загледа в книгите, търсейки нещо, което да я поуспокои. Подмина томовете с история, митология и култура и стигна до поезията. Погледът ѝ разсеяно се плъзна по имената на авторите, някои от които вече бе чела – Милтън, Шели, Кийтс, Байрон. Взе едно тънко томче просто защото с гърчеше пред другите.

Запали маслената лампа на масичката, отпусна се в едно кресло и отвори книгата. Лист розова парфюмирана хартия се изплъзна и падна на пода. Виктория механично я взе и понечи да я прибере, но погледът ѝ попадна на първите думи от страстната бележка, написана на френски:

Скъпи Джейсън,
Липсваш ми. Чакам с нетърпение, броя часовете, когато ще
дойдеш при мен...

Виктория си каза, че да чете писмата на другите, е не само признак на лошо възпитание, но е непостимо и под достойнството ѝ, но мисълта жена с нетърпение да очаква Джейсън Филдинг да отиде при нея бе толкова невероятна, че не можеше да съдържа любопитството си. Що се отнася до нея, тя би го чакала с нетърпение да си отиде! Момичето бе толкова погълнато от откритието си, че не чу, когато Джейсън и лейди Кърби минаха по коридора.

...изпращам ти тези прекрасни стихове с надежда, че когато ги четеш, ще мислиш за мен, за нежните нощи, които прекарахме в обятията си...

– Виктория! – раздразнено извика Джейсън. Момичето виновно скочи на крака, изпусна книгата със стиховете, грабна я и отново седна в креслото. Опитвайки се да изглежда погълната от четенето на стиховете, тя разтвори книгата, без да забележи, че е обърната.

– Защо не ми отговаряте? – попита Джейсън, като влезе в библиотеката с хубавата госпожица Кърби под ръка. – Йохана искаше да ви каже „довиждане“ и да ви предложи помощта си, ако искате да купите нещо от селото.

След злобните нападки на лейди Кърби Виктория си помисли, че госпожица Кърби намеква, че тя не може да се справи дори с покупките си.

– Съжалявам. Не чух, че ме викате – отвърна. – Както виждате, четях. – Затвори книгата и я остави на масата, след това се насили спокойно да погледне двойката. Изразът на лицето на Джейсън я накара да отстъпи назад. – Нещо не е ли наред? – уплашено попита Виктория, уверена, че си е спомнил за бележката в книгата, и подозира, че тя я е прочела.

– Да – отсече той и се обърна към госпожица Кърби, която гледаше Виктория с изражение, подобно на неговото. – Йохана, можеш ли да препоръчаш учител от селото, който да я научи да чете?

– Да ме научи да чета? – възкликна Виктория и трепна от надменния израз на лицето на хубавата брюнетка. – Не ставайте смешен. Не ми трябва учител... мога да чета.

Без да ѝ обръща внимание, Джейсън погледна госпожица Кърби:

– Можете ли да назовете учител, който ще идва тук и ще я учи?

– Да, смятам, че мога да ви препоръчам учител, милорд. Господин Уоткинс, викарият, може да идва да я учи.

С погледа на човек, който вече е бил принуден да изтърпи твърде много обиди, но няма да понесе повече, Виктория твърдо заяви:

– Невероятно! Не ми трябва учител. Мога да чета.

Погледът на Джейсън стана леденостуден.

– Никога повече не ме лъжете – предупреди я той. – Презирам лъжците... особено жените, които лъжат. Не можете да прочетете и дума и прекрасно го знаете.

– Не може да бъде! – възкликна Виктория, без да чуе ужасеното ахване на госпожица Кърби. – Казвам ви, че мога да чета!

Търпението на Джейсън се изчерпа. Решил, че Виктория се опитва да го излъже, той бързо се приближи до масичката, взе книгата и я бутна в ръцете ѝ:

– Четете тогава!

Ядосана и оскърбена, че се отнася така с нея, особено пред госпожица Кърби, която не правеше дори опит да прикрие задоволството си от положението ѝ, Виктория грабна книгата, отвори я и видя

парфюмираната бележка.

– Хайде – подкани я Джейсън. – Да ви чуем как четете. Виктория съзнателно присви очи и замислено го изгледа:

– Напълно ли сте убеден, че искате да чета на глас?

– На глас – твърдо отвърна милордът.

– Пред госпожица Кърби? – невинно попита момичето.

– Или четете, или си признайте, че не можете – отсече той.

– Много добре. – Тя преглътна смеха си и театрално зачете: Скъпи Джейсън, липсваш ми. Чакам те с нетърпение, броя часовете, когато ще дойдеш при мен. Изпращам ти тези прекрасни стихове с надеждата, че когато ги четеш, ще мислиш за мен, за нежните нощи, които прекарахме в обятията си...

Джейсън дръпна книгата от ръцете ѝ. Тя вдигна вежди, погледна го право в очите и нагло му напомни:

– Бележката е написана на френски. Превеждах я, докато четях. – След това се обърна към госпожица Кърби: – Има още, разбира се, но не смятам, че това е от писанията, които човек трябва да оставя из къщата, когато в нея има изтънчени млади дами. Не мислите ли? – Преди някой от двамата да успее да ѝ отговори, тя излезе от библиотеката с вдигната глава.

Лейди Кърби чакаше в коридора. Виктория студено се сбогува с двете жени, след това тръгна по стълбите с надеждата да се размине с неизбежния гняв на Джейсън, сигурна, че се готви да го излее върху нея в мига, в който двете дами си заминеха. Но преди да си тръгне, лейди Кърби направи забележка, която я накара да забрави всичко друго.

– Не се отчайвайте от изневярата на лорд Филдинг, скъпа моя – провикна се тя, докато Нортръп помагаше на нея и на дъщеря ѝ да си наметнат пелерините. – Всъщност малцина повярваха на обявата във вестника. Всички смятаха, че щом пристигнете, той ще намери начин да анулира годежа. Немирникът даде ясно да се разбере, че няма да се оже-ни повторно...

Чарлз я изведе навън под претекст, че ще я изпрати до каретата, а Виктория спря на стълбите и се обърна. Подобно на красива разгневена богиня, тя стоеше и трепереше от гняв, впила поглед в Джейсън.

– Трябва ли да разбирам – произнесе тя, – че годежът, който казахте, че е отменен, е бил нашият годеж.

Джейсън не отговори, но мълчанието му бе равносилно на потвърждение и тя свирепо го изгледа, без да се интересува от слугите, които я гледаха парализирани от ужас.

– Как смеете! – процеди Виктория. – Как смеете да позволявате на някого да мисли, че съм смятала да се омъжа за вас. Не бих го направила дори да бяхте...

– Не си спомням да съм ви молил да се омъжите за мен – язвително я прекъсна Джейсън. – Все пак е успокояващо да знам, че ако здравият ми разум ме напусне и поискам да се оженя за вас, вие ще имате причина да ми откажете.

Виктория му хвърли пронизващ, надменен поглед:

– Вие сте студено, безчувствено, арогантно, коравосърдечно чудовище, което не изпитва уважение или чувства към никого... дори да е мъртъв! Някоя жена с разум в главата няма да ви пожелае! Вие сте... – Гласът ѝ изневери, тя се обърна и хукна нагоре по стълбите.

Джейсън я гледаше от фойето, където двама лакеи и икономът стояха и ужасени очакваха мига, в който господарят им ще излее върху тях гнева си, предизвикан от това младо момиче, което току-що бе направило непростимото. След няколко секунди, които им се сториха цяла вечност, Джейсън пхна ръце в джобовете си. Той погледна потресения си иконом и вдигна вежди.

– Мисля, че току-що ме поставиха на мястото, Нортръп.

Икономът преглътна шумно, но нищо не каза, докато Джейсън не изкачи стълбите. След това се обърна към лакеите:

– Заемете се с работата си. И имайте грижата да не говорите за това. – След това си отиде.

О'Мейли се обърна към другия лакей.

– Тя ми приготви смес и излекува зъба ми – прошепна с благодарност той. – Може да направи нещо и за господаря и да излекува нрава му. – Без да дочака отговор, той отиде право в кухнята, за да разкаже на госпожа Крейдък и кухненската прислуга невероятната случка, на която току-що бе станал свидетел. След като мосю Андре си отиде благодарение на младата дама от Америка, кухнята се бе превърнала в приятно място, където можеше да прекарва редките моменти, когато се изплъзнеше от зоркото око на Нортръп.

В продължение на един час добре обучената, съвършено организирана домашна прислуга на къщата се изреди в кухнята, за да изслуша разказа за драмата, разиграла се на стълбите. След още половин час мъвата за случилото се се разпространи из къщата и стигна до оборите и къщичките на пазачите на дивеч.

В стаята си на втория етаж Виктория с треперещи ръце вадеше фуркетите от косата си и сваляше роклята с цвят на праскова. Окачи я в

гардероба, облече нощницата си и си легна. Младото момиче беше много нещастно. Искаше да си замине. Мечтаеше поне океанът да я разделя от хора като Джейсън Филдинг и лейди Кърби. Майка ѝ сигурно бе напуснала Англия поради същата причина. Майка ѝ... хубавата ѝ нежна майка, помисли си тя, и ридание стегна гърлото ѝ.

Замисли се колко щастливо беше детството ѝ. Спомни си деня, в който изцапа роклята си, докато береше цветя за майка си.

– Виж, мамо, нали са много хубави? – каза ѝ тя. – Набрах ги за теб... но си изцапах роклята.

– Много са хубави – съгласи се майка ѝ. После я прегърна, без да ѝ се сърди за изцапаната рокля. – Но ти си най-хубавото нещо, което съм виждала.

Спомни си, когато на седем години се разболя от треска, от която едва не умря. Всяка нощ майка ѝ седеше до леглото и с мокра гъба попиваше потта от лицето и ръцете ѝ. На петата нощ се събуди в прегръдките на майка си. Лицето ѝ бе мокро от сълзите на майка ѝ. Катрин я люлееше, плачеше и повтаряше една и съща несвързана молба:

– Моля те, не позволявай момиченцето ми да умре. Толкова е малка и се страхува от тъмното. Моля те, Господи...

Виктория зарови лице във възглавницата си и тялото ѝ се разтърси от сподавени ридания.

– О, мамо! – изхълца тя. – О, мамо, толкова ми липсваш...

Джейсън спря пред вратата ѝ и вдигна ръка, за да почука, но щом чу риданията, се поколеба. Челото му се смръщи. Сигурно Виктория щеше да се почувства по-добре, ако изплачеше мъката си. От друга страна, ако продължеше да плаче по този начин, щеше да се разболе. След няколко минути колебание той се прибра в стаята си, наля коняк в една чаша и се върна пред вратата на нейната стая.

Почука, но тъй като тя не отговори, той отвори вратата и влезе. Застана до леглото ѝ и погледна как раменете ѝ се тресат. И преди бе виждал жени да плачат, но техните сълзи бяха предназначени да пречупят мъжката воля.

Джейсън сложи ръка на рамото ѝ.

– Виктория...

Тя се обърна. Очите ѝ бяха като тъмносиноьо мокро кадифе. Гъстите ѝ черни мигли блестяха от сълзите.

– Махайте се отгук! – извика тя с пресипнал глас. – Махнете се веднага, преди някой да ви е видял!

Джейсън погледна разгневената синеока красавица пред себе си.

Страните ѝ бяха зачервени, а тициановата ѝ коса бе разпиляна по раменете. Облечена в пуританската бяла нощница с висока яка, Виктория приличаше на объркано, съкрушено дете, но в положението на брадичката и в гневния горд блясък в очите ѝ имаше нещо предизвикателно, което го предупреждаваше да не я подценява. Той си спомни дръзкото ѝ нахалство в библиотеката, когато съзнателно прочете бележката на глас и не направи никакво усилие да прикрие задоволството си от това, че го е смутила. Мелиса бе единствената жена, която се бе осмелявала да се опълчи срещу него, но тя го правеше зад гърба му. Виктория Сийтън го направи открито и той ѝ се възхищаваше за куража.

Джейсън не помръдна и Виктория раздражено избърса сълзите от бузите си, дръпна завивките до брадичката си и се отмести назад.

– Давате ли си сметка какво ще кажат хората, ако разберат, че сте тук? – процеди тя през зъби. – Нямате ли принципи?

– Не – предизвикателно отвърна милордът. – Предпочитам практичността пред принципите. – Той седна на леглото и добави: – Ето. Изпийте това.

Джейсън поднесе чашата с кехлибарената течност към лицето ѝ, така че Виктория да помирише силния алкохол.

– Не – решително поклати глава тя.

– Изпийте го – настоя той – или ще го излея в гърлото ви.

– Няма да го направите!

– Напротив, Виктория, ще го направя! Хайде, изпийте го. Ще се почувствате по-добре.

Тя видя, че няма смисъл да спори, а бе твърде уморена, за да се бори физически. Отвратено отпи от дяволската течност и се опита да върне чашата в ръката му.

– Вече се чувствам по-добре – заяви.

– Изпийте и останалото.

– Ако го изпия, ще си тръгнете ли? – попита тя. Той кимна. Виктория се опита да се справи с питието, сякаш бе горчиво лекарство. Тя изпи остатъка от коняка на две големи глътки, като и двата пъти едва не се задави. – Ужасно е – каза и се отпусна на възглавниците.

Джейсън изчака конякът да разлее топлината си по тялото ѝ, след това спокойно каза:

– Първо, Чарлз обяви годежа ни във вестника, не аз. Второ, вие нямате по-голямо желание да се сгодите за мен, отколкото аз за вас, нали така?

– Точно така – потвърди Виктория.

– Тогава защо страдате от това, че не сме сгодени?

Момичето го погледна с презрение:

– Нищо подобно.

– Така ли? – Развеселен, Джейсън погледна извитите ѝ мокри мигли и ѝ подаде снежнобяла носна кърпичка. – Тогава защо носът ви е зачервен, очите – подпухнали, лицето – бледо и...

Виктория прикри носа си:

– Много е некавалерско от ваша страна да го отбелязвате.

Усмивката преобрази лицето му.

– Не съм направил нищо, за да създам у вас впечатлението, че съм джентълмен.

Пресиленото смущение в гласа му я накара да се усмихне плахо.

– Нищо – отвърна тя и се облегна на възглавниците. – Не плачех заради този нелеп годеж... той само ме ядоса.

– Тогава защо плачехте?

Виктория завъртя чашата между дланите си, загледала в движението на течността в нея.

– Плачех за майка си. Лейди Кърби злословеше по неин адрес. Толкова ме ядоса, че не знаех какво да кажа. – Тя хвърли на Джейсън бърз поглед изпод дългите си мигли и понеже за пръв път той не бе неприсътъпен и бе загрижен, несигурно продължи: – Майка ми беше мила, добра и нежна. Спомних си за нея и се разплаках. Откакто родителите ми загинаха, изпадам в странни състояния. В един момент съм добре, а в следващия страшно ми липсват и се разплаквам.

– Нормално е да плачеш за хора, които обичаш – изрече Джейсън толкова нежно, че Виктория не повярва, че думите излязоха от неговата уста.

Странно успокоена от присъствието му и от дълбокия му тен глас, тя поклати глава.

– Плача за себе си – призна смутено. – Плача от самосъжаление, защото ги загубих. Не съм си давала сметка, че съм толкова страхлива.

– Виждал съм смели мъже да плачат, Виктория – тихо каза Джейсън.

Тя се вгледа в суровите му изваяни черти. Дори при меката светлина на свещите той изглеждаше неуязвим. Беше ѝ невъзможно да си го представи със сълзи в очите. Конякът бе опил обичайната ѝ резервираност и тя тихо попита:

– Плакал ли си някога?

Лицето му стана студено.

– Не.

– Дори когато си бил дете? – настоя тя.

– Дори тогава – отвърна той.

Джейсън направи рязко движение, за да стане, но Виктория импулсивно сложи ръка върху неговата. Той погледна дългите ѝ пръсти, отпуснати върху ръката му, а след това и големите ѝ очи.

– Господин Филдинг – започна тя, неловко опитвайки се е просто да продължи краткото им примирие, но и да го затвърди. – Знам, че не ме искаш тук, но няма да остана дълго... само докато Андрю дойде да ме вземе.

– Остани колкото желаш – отвърна той и сви рамене. Лицето му отново бе студено.

– Благодаря – каза Виктория смутена от рязката смяна на настроението му. – Исках да кажа, че много бих се радвала, ако двамата с теб общуваме по-приятелски.

– Какво имаш предвид под „по-приятелски“?

Виктория не долови иронията.

– Ако се замислиш, ще видиш, че ние сме далечни братовчеди. – Тя спря и изпитателно го изгледа. – Нямам други роднини освен чичо Чарлз и теб. Не мислиш ли, че бихме могли да се държим като братовчеди?

Той я погледна смаяно, след това се развесели:

– Мисля, че бихме могли.

– Благодаря.

– Сега поспи.

Тя кимна и се сви под завивките.

– О, забравих да ти се извиня... за нещата, които говоря, когато съм ядосана.

Устните му се изкривиха:

– Съжаляваш ли за някое от тях?

Виктория вдигна вежди и го изгледа с усмивка:

– Заслужи си всяка дума.

– Права си – призна Джейсън и също се усмихна. – Но не насилвай късмета си.

Мъжът излезе от стаята и се върна в своята. Наля си коняк, след това седна и подпря крака на масата. Запита се защо Виктория Сийтън събуждаше у него странно желание да я покровителства. Беше възнамерявал да я изпрати обратно в Америка веднага щом пристигне, и това беше, преди да обърка дома му. Може би защото беше толкова крехка и уязвима и толкова млада и нежна, че събуждаше бащинско чувство в

него. А може би прямотата ѝ нарушаваше душевното му равновесие. А може би беше заради очите ѝ, които се взираха в лицето му все едно търсеха душата му. Тя не притежаваше хитростите на кокетките. Не ѝ и трябваша, кисело си помисли той. Тези очи можеха да съблазнят и светец.

Глава осма

– Не мога да ти опиша колко много съжалявам за снощи – каза Чарлз на Виктория, докато двамата закусуваха на следващата сутрин. – Сгреших, че обявих годежа ти с Джейсън, но толкова се надявах двамата да си допаднете. Що се отнася до лейди Кърби, тя е стара вещица. От две години дъщеря ѝ се влачи след Джейсън. Затова двете долетяха тук – да те видят.

– Няма нужда да ми даваш обяснения, чичо Чарлз – мило отвърна Виктория. – Нищо не е станало.

– Може и така да е, но освен всичко друго Кърби е и голяма клюкарка. Сега, след като знае, че си тук, ще се погрижи и всички останали да го научат, което означава, че скоро ще се появят посетители, които ще изгарят от желание да те видят. А това означава, че ни е необходима подходяща придружителка, за да не може никой да каже, че живееш сама с двама мъже. – Той вдигна поглед при влизането на Джейсън. – Тъкмо обяснявах на Виктория необходимостта от придружителка. Изпратих да повикат Флоси Уилсън – добави херцогът. Флоси Уилсън бе неомъжената му леля, която се бе грижила за малкия Джейми. – Тя е единствената подходяща придружителка за Виктория, за която се сещам, тъй като познава обществото.

– Добре – разсеяно отвърна Джейсън, застана до Виктория и погледна към нея. – Надявам се, че снощната ти „злоупотреба“ не е оказала лоши последствия.

– Абсолютно никакви – лъчезарно отвърна момичето. – Всъщност доста ми хареса, след като свикнах с вкуса.

Той се усмихна, а сърцето на Виктория трепна. Джейсън Филдинг притежаваше усмивка, която можеше да разтопи и лед.

– Внимавай да не ти хареса твърде много – каза той и закачливо добави – ... братовчедке.

Заета с планове как да направи Джейсън свой приятел, Виктория не обърна внимание на разговора, който двамата мъже поведоха, докато той не я попита:

– Чу ли ме, Виктория?

Момичето вдигна поглед.

– Съжалявам. Не те слушах.

– В петък на гости ще ми дойде един съсед, който наскоро се върна

от Франция – повтори Джейсън. – Ако доведе жена си, бих искал да те запозная с нея. – Радостта на Виктория от приятелското предложение бе помрачена от последвалото безцеремонно пояснение: – Графиня Колингуд е отличен пример как трябва да се държиш в обществото. Ще постъпиш умно, ако я наблюдаваш и ѝ подражаваш.

Тя се изчерви и се почувства като непослушно дете, на което токущо са казали, че трябва да следва нечий пример. Освен това вече себе срещнала с четирима английски аристократи – Чарлз, Джейсън, лейди Кърби и госпожица Йохана Кърби. С изключение на херцога с останалите ѝ бе трудно да общува, затова не се радваше на възможността да се срещне с още двама. Въпреки това Виктория потисна раздражението и не показа ужаса си от предстоящата среща.

– Благодаря ти – любезно изрече тя. – С нетърпение очаквам да се запозная с тях.

Следващите четири дни за Виктория преминаха приятно в писане на писма и беседи с Чарлз. На петия ден следобед тя слезе в кухнята, за да поиска чиния с остатъци от храна за Уили.

– Това куче ще надебелее толкова, че ще можете да го яздите, ако продължите да го храните така – добродушно ѝ каза госпожа Крейдък.

– Дотогава ще мине още много време – отвърна Виктория и ѝ се усмихна. – Може ли да взема онзи голям кокал... или смяташ да правиш супа от него?

Госпожа Крейдък я увери, че няма такива намерения, и ѝ даде кокала. Виктория ѝ благодари, обърна се да си тръгне, но се сети нещо и отново се обърна към госпожа Крейдък.

– Снощи господин Филд... искам да кажа негова светлост – поправи се, като видя как слугите замръзнаха по местата си при споменаване името на Джейсън – каза, че не е ял по-вкусна печена пуйка. Може да е забравил да ти каже – допълни, напълно убедена, че Джейсън никога не би си направил труда да го каже. – Но би искал да знаеш.

Госпожа Крейдък се изчерви от удоволствие.

– Благодаря, милейди – любезно отвърна тя. Виктория се усмихна и излезе.

– Ето това е истинска дама – каза госпожа Крейдък на другите, след като момичето си отиде. – Мила и любезна. И изобщо не е като онези високомерни кукли, които господарят намира в Лондон и води от време на време. О'Мейли каза, че е графиня. Чул, че негово сиятелство казал така на лейди Кърби.

Виктория отиде до мястото, на което през последните девет дни

носеше храна на Уили. Вместо както обикновено да крие в убежището си сред дърветата, когато я видя, той изтича няколко крачки пред тях.

– Ето – каза момичето и тихо се засмя. – Виж какво ти донесох.

Сърцето на Виктория заби победоносно, когато голямото куче дойде почти до нея.

– Уили, ако ми позволиш да те погая – продължи тя, приближи се малко и поднесе купата към него, – след вечеря ще ти донеса още един вкусен кокал.

Той спря изведнъж и я загледа със смесица от страх и недоверие.

– Знам, че искаш кокал – каза Виктория и направи още а стъпка към него, – а аз искам да съм ти приятелка. Сигурно си мислиш, че тази храна е примамка – продължи, бавно се приведе и остави купата на земята. – И си прав. И аз съм самотна като теб, но можем да станем добри приятели, знаеш ли, че никога не съм имала куче?

Блестящите му очи се отместиха към храната и после отново се върнаха към нея. След малко се приближи до купата, но не изпусна момичето от очи дори когато сведе глава и започна да унищожава храната. Докато животното ядеше. Виктория продължи тихо да му говори с надежда да го успокои:

– Не мога да си представя какво си е мислил господин Филдинг, когато ти е избирал името... не ми приличаш на Уили. Бих те нарекла Улф или Емперър... нещо, което подобава на дивия ти вид.

Щом изяде храната, кучето започна да отстъпва, но Виктория бързо извади лявата си ръка и му показа огромния кокал, който криеше зад себе си.

– Трябва да го вземеш от ръката ми, ако искаш да го изядеш – каза тя. Животното погледна кокала само за миг, преди огромните му челюсти да го захаят и да го задърпат от ръката ѝ. Тя очакваше той бързо да избяга в гората, след като го вземе, но за нейно удоволствие след напрегната пауза, по време на която я гледаше зорко, кучето се просна близо до краката ѝ. Изведнъж Виктория почувства, че щастието ѝ се усмихва. Вече не се чувстваше нежелана в Уейкфийлд Парк – и двамата мъже от рода Филдинг ѝ бяха приятели, а скоро щеше да има за свой другар и Уили. Тя коленичи и погали голямата му глава.

– Трябва да те среща – каза. – Иска ми се Дороти да можеше да те види – тъжно продължи момичето. – Тя обича животните и има подход към тях. Бързо щеше да те научи да правиш разни работи. – Мисълта накара Виктория да се усмихне, но след това на лицето ѝ се изписа тъга.

На следващия ден Нортърп дойде да ѝ съобщи, че лорд Колингуд е пристигнал и лорд Филдинг желае тя да отиде при него в кабинета му.

Виктория седна пред огледалото, за да събере косата си на кок и да се подготви да се срещне с дебела, студена, горделива аристократка на възрастта на лейди Кърби.

– Каретата ѝ се счупила по пътя и двама селяни я взели със себе си – казваше Джейсън на Робърт Колингуд със студена усмивка. – Докато сваляли сандъка ѝ от каруцата, две от прасенцата изскочили и Виктория хванала едното точно когато Нортърп отварял вратата. Като видял прасенцето в ръцете ѝ, я взел за селянка и ѝ казал да отиде да достави провизиите отзад. Когато Виктория възразила, наредил на един от лакеите да я изхвърли от имението – завърши Джейсън и подаде на Робърт чаша бордо.

– Мили Боже! – възкликна графът и се засмя. – Какъв прием! – Вдигна чашата си за тост и каза: – За твое щастие и дано съпругата ти винаги да има такова търпение.

Джейсън се намръщи.

Робърт се опита да обясни думите си:

– Тъй като не се е обърнала и не е взела първия параход за Америка, мога единствено да заключа, че госпожица Сийтън притежава голяма доза търпение – най-важното качество на една съпруга.

– Обявата на годеща в „Таймс“ е дело на Чарлз – равно изрече Джейсън. – Виктория е негова далечна братовчедка. Когато научил, че е останала без семейство и идва тук, решил, че трябва да се ожени за нея.

– Без да те попита? – не повярва Робърт.

– Научих, че съм сгоден по абсолютно същия начин като всеки друг – от „Таймс“.

– Представям си изненадата ти.

– Яростта – поправи го Джейсън. – И тъй като на темата, надявах се жена ти да дойде днес с теб, за да се запознае с Виктория. Разликата между нея и Каролайн е само няколко години и мисля, че двете биха могли да станат приятелки. В интерес на истината Виктория се нуждае от приятелка. Доколкото разбрах, висшето общество е било скандализирано, когато майка ѝ се е омъжила за ирландски лекар, и старата лейди Кърби очевидно смята отново да раздуха нещата. Не стига това, ами и прабабата на Виктория, херцогиня Клермонт, не желае при себе си момичето. Виктория е графиня, но това не означава, че висшето

общество веднага ще я приеме. Разбира се, Чарлз ще я подкрепя и ще ѝ помага. Никой няма да посмее да се прави, че не я познава.

– Ще има и тежестта на репутацията ти, а тя е чувствителна – посочи Колингуд.

– Не и когато става дума – сухо отхвърли аргумента му Джейсън – за установяването на репутацията на млада дама като целомъдрено невинна.

– Вярно е – засмя се Робърт.

– Във всеки случай като пример на английската аристокрация Виктория има само срещата си с дамите Кърби. Жена ти ще я остави с по-добри впечатления. Всъщност предложих ѝ да погледне на Каролайн като на добър пример за приятни маниери и поведение...

Робърт Колингуд отметна глава и избухна в смях:

– Наистина ли мислиш така? Тогава най-добре се надявай лейди Виктория да не последва съвета ти. Маниерите на Каролайн са изискани – достатъчно, за да заблудят дори теб. Както разбирам, че тя е пример за подражание – но аз постоянно воювам с нея. През целия си живот не съм познавал по-твърдоглава жена – завърши той, но думите му преливаха от нежност.

– В такъв случай Виктория и Каролайн ще се разберат прекрасно – сухо каза Джейсън.

– Доста си заинтригуван от нея – отбеляза Робърт и внимателно изгледа приятеля си.

– Само като неин страж, и то против волята ми.

Виктория оправи полите на ябълковозелената си муселинена рокля, почука и влезе. Джейсън седеше зад бюрото си и говореше с мъж на около трийсет години. Когато я видяха, двамата прекъснаха разговора си и се изправиха. Също като Джейсън графът бе висок, хубав и атлетично сложен, но косата му бе рижа, а очите – кафяви и топли. Той също излъчваше властност като Джейсън, но не всяваше такъв страх. И все пак човек не би искал той да му бъде враг.

– Простете, че ви погледнах така – каза Виктория, когато Джейсън приключи с представянето. – Но като ви видях заедно, ми се стори, че си приличате.

– Сигурен съм, че го казахте като комплимент, милейди – отвърна Робърт Колингуд и се усмихна.

– Не – пошегува се Джейсън. – Не го каза като комплимент.

Виктория трескаво търсеше подходящ отговор, но не можеше да измисли нищо. Графът ѝ спести по-нататъшните притеснения, като

възмутено погледна Джейсън и каза:

– Какъв отговор трябва да даде госпожица Сийтън на думите ги?

Виктория не чу отговора на Джейсън, тъй като вниманието ѝ беше привлечено от третия присъстващ в стаята – прелестно момченце на около три години, което стоеше до графа и я гледаше възхитено, напълно забравило за лодката, която стискаше в ръчички. Рижата му коса и топлите кафяви очи не оставяха съмнение кой е баща му. Детето бе абсолютно копие на граф Колингуд, включително и по отношение на облеклото. То носеше същите светлокафяви бричове за езда, кафяви кожени ботуши и светлокафяво елече като него. Попаднала в плен на чаровното дете, Виктория му се усмихна.

– Май не ни запознаха... – каза тя.

– Простете – отвърна графът и се усмихна. – Лейди Виктория, позволете да ви представя сина си Джон.

Момченцето остави лодката на стола зад себе си и направиш изискан поклон. В отговор Виктория направи дълбок реверанс и детето се засмя. След това посочи с пръст косата ѝ и погледна баща си.

– Червено? – изрече с възторг.

– Да – съгласи се Робърт. Детето грейна.

– Хубава е – прошепна то и накара баща си да се засмее.

– Джон, още си много малък, за да омайваш дамите – каза той.

– О, но аз не съм дама – поправи го Виктория. Сърцето ѝ се изпълни с топлина към момченцето. Тя наперено му каза: – Аз съм моряк. – То я погледна недоверчиво и тя добави: – О, моряк съм... и то удивително добър. С приятеля ми Андрю строяхме лодки и непрекъснато плавахме с тях, въпреки че нашите не бяха така хубави като твоята. Искаш ли да пуснем лодката в потока?

Детето кимна и Виктория погледна баща му за разрешение.

– Аз ще имам грижата за него – обеща. – И за корабчето, разбира се.

Щом графът даде съгласието си, момченцето хвана Виктория за ръка и двамата излязоха от кабинета.

– Тя явно харесва децата – отбеляза Робърт, след като двамата затвориха вратата след себе си.

– Съвсем доскоро самата тя е била дете – каза Джейсън.

Графът се обърна и погледна привлекателната млада жена и сина му, които пресичаха фойето. След това погледна Джейсън и развеселено вдигна вежди, но нищо не каза.

Виктория прекара повече от половин час край едно от живописните поточета. Слънцето грееше приятно, а малкият Джон прехласнат слушаше историите ѝ за шурмове и пирати, които уж плякосали кораба ѝ, докато плавали от Америка към Англия. Детето слушаше, стиснало дългата рибарска корда, която Виктория бе взела от Нортръп и бе привързала към корабчето. Когато момченцето се отегчи от еднообразното подскачане на малката лодка във водите, Виктория взе кордата от ръката му и поведе корабчето надолу по течението, където потокът ставаше дълбок и минаваше под елегантен широк каменен мост. На това място имаше паднало дърво.

– Ето – каза тя и подаде кордата на малкия Джон. – Не я пускай, защото може да се закачи в дървото.

– Няма да я пусна – обеща момченцето и се усмихна, а тримачтовото му корабче заподскача из бързеите.

Виктория тръгна надолу по стръмния бряг. Изпълнена с радост, тя започна да бере цветя. Изведнъж Джон извика и заподскача след кордата, която се бе изплъзнала от ръцете му.

– Стой там! – извика младото момиче и се затича към детето.

Полагайки всички сили да не се разплаче, то посочи корабчето, което се носеше право към падналото дърво.

– Отиде си – зададено прошепна момченцето. – Чичо Джордж ми го направи. Ще се натъжи.

Виктория прехапа устни и се поколеба. На това място водата бе дълбока и течеше бързо, но двамата с Андрю бяха вадили корабчетата си от много по-опасна река. Момичето вдигна глава и огледа стръмния бряг, уверявайки се, че никой в къщата не може да го види. След това взе решение.

– Не си е отишло. Просто заседна – весело каза Виктория и прегърна Джон. – Ще го донеса. – Докато изричаше тези думи, тя вече бе свалила обувките, чорапите и роклята. – Ти стой тук – каза на детето, – а аз ще го донеса.

Виктория нагази в потока. Дъното му изчезна под краката ѝ и тя умело заплува към дървото. Водата под моста бе ледена и дълбока. Тя се разбиваше и пенеше около клоните на дървото, но момичето лесно намери корабчето. За сметка на това имаше сериозни трудности с освобождаването на здравата рибарска корда, която се бе заплела в клоните. За радост на малкия Джон, който никога не бе виждал някой да плува или да се гмурка, тя на два пъти изчезна под повърхността. Плуването действа ободряващо на Виктория и тя с удоволствие се наслаждаваше

на свободата си.

– Този път ще освободя корабчето – извика тя на Джон и му махна. Тъй като се страхуваше да не би детето да тръгне след нея, Виктория извика: – Стой там. Не ми трябва помощ.

Момченцето послушно кимна и Виктория се гмурна под водата, проследявайки кордата с вкочанените си пръсти. Напипа мястото, където се бе заплела, и започна да я освобождава.

– Нортърп каза, че ги е видял да тръгват...

Джейсън не довърши, прекъснат от вика „помощ“, който долетя до тях.

Двамата мъже се втурнаха направо през ливадата към отдалечения мост. Стигнаха стръмния бряг и слязоха при малкия Джон. Робърт Колингуд хвана сина си за раменете и уплашено го попита:

– Къде е тя?

– Под моста – отвърна момченцето и се усмихна. – Под дървото. Ще вземе корабчето на чичо Джордж.

– О, Боже! Тази глупачка... – промълви Джейсън, който вече бе свалил самото си и тичаше към водата. И в този момент една засмяна червенокоса русалка изскочи от водата и изиячно се изви високо във въздуха.

– Взех я, Джон! – извика тя. Мократа коса закриваше очите ѝ.

– Добре – на свой ред извика момченцето и изръкопляска.

Джейсън спря. Ужасното му притеснение отстъпи на силен гняв. Той гледаше как Виктория безгрижно плува към брега със силни, елегантни движения, а малкото корабче се носи далеч зад нея. Застанал широко разкрячен, забил токовете на ботушите си в земята, с мрачно, застрашително изражение Джейсън чакаше жертвата му да доплува понаблизо.

Робърт Колингуд съчувствено погледна ядосания си приятел и хвана сина си за ръката.

– Ела, Джон, да се върнем в къщата. Мисля, че лорд Филдинг иска да каже нещо на госпожица Виктория.

– Благодаря ли? – попита момченцето.

– Не – сухо отвърна баща му. – Не благодаря.

Виктория излезе от потока, теглейки малкото корабче след себе си и говорейки на малкия Джон, който вече не беше там:

– Видя ли? Казах ти, че ще я донеса...

Две ръце сграбчиха нейните като менгеме и я завъртяха, отмятайки главата ѝ назад.

– Малка глупачке! – изръмжа Джейсън. – Малка глупачке, можеше да се удавиш!

– Не... не нищо не ме застрашаваше – промълви Виктория, уплашена от яростния пламък в зелените му очи. – Плувам отлично...

– Също като коняря, който се удави тук миналата година! – процеди милордът.

– Няма да постигнеш нищо, ако ми счупиш ръцете! Знаем, че те уплаших. Съжалявам. Но нищо не ме застрашаваше. Не съм направила нищо нередно.

– Не си направила нищо нередно? Нищо не те е застрашавало? – повтори Джейсън. Погледът му се спря върху гърдите ѝ, които се надигаха от учестеното ѝ дишане. Изведнъж Виктория осъзна, че е полугола и мокра. – А ако не аз, а някой друг беше тук и те гледаше... какво щеше да стане според теб?

Виктория преглътна. Спомни си как веднъж се бе прибрала късно вечерта, а баща ѝ бе събрал приятели да я издирват в гората. В първия момент той се бе зарадвал на завръщането ѝ. След това тя два дни не можеше да сяда.

– Не... не знам какво щеше да стане – отвърна и се опита да засрами Джейсън. – Сигурно щеше да ми подаде дрехите и...

Той сведе поглед към устните ѝ. После го плъзна по извивката на шията ѝ към изкусително надигнатите ѝ гърди. Те се издигаха и потрепваха подканващо, подчертавайки факта, че тя е привлекателна жена, а не детето, което той се убеждаваше, че е.

– Щеше да се случи това! – отсече Джейсън и впи устни в нейните в груба целувка, която трябваше да я накаже и да я унижи.

Виктория се изви в ръцете му, опитвайки се да се освободи. Но борбата ѝ само го ожесточи повече и целувката му стана по-груба.

– Моля те! – прошепна тя почти през сълзи. – Съжалявам, че те уплаших...

Ръцете му бавно се отпуснаха. Той вдигна глава и погледна уплашените ѝ очи. Виктория скръсти ръце пред гърдите си. Мократа ѝ коса се спускаше по раменете като рубинен лист, покрит със златен варак. Сапфирените ѝ очи бяха разширени от страх и разкаяние.

– Моля те! – гласът ѝ трепереше, а тя се опитваше да продължи примирието им, което бе продължило почти пет дни. – Не се гневи! Съжалявам, че те уплаших! Плувам от дете, но днес не трябваше да го

правя. Разбрах!

Признанието ѝ свари Джейсън неподготвен. Откакто спечели състоянието и титлата си, върху него бе приложена всяка женска хитрост, но без успех. Откровеността на Виктория, красивото ѝ лице и усещането за съблазнителното ѝ тяло, притиснато към неговото, му действяха като силен афродизиак. Желанието се събуди в него и възпламени кръвта му. Не се съдържа и привлече младото момиче по-близо до себе си.

Виктория видя нещо примитивно и ужасяващо да просветва в очите му, когато ръцете му отново стегнаха хватката си върху нейните. Тя рязко се отдръпна. В гърлото ѝ се надигна вик, но устните му се впиха в нейните с настоятелно желание, което накара тялото ѝ да застине неподвижно. Като уплашено зайче, хванато в капан, тя се дърпаше, докато не усети ръцете му нежно да се движат по гърба и раменете ѝ. Устните му умело я целуваха.

Замаяна, вдигна ръце в търсене на опора. Това невинно действие предизвика незабавна реакция у Джейсън. Притисна я по-силно, а целувката му стана по-страстна. Устните му настоятелно търсеха нейните. Виктория се вдигна на пръсти в отговор на силния натиск на ръцете му. Той простена, когато тя притисна тялото си към неговото.

Виктория се откъсна от него, ужасена от онова, което прави, и го отблъсна.

– Спри! – извика тя.

Джейсън я пусна така внезапно, че момичето залитна. След това милордът шумно си пое дъх. Виктория ядосано го погледна в очите, очаквайки да хвърли цялата вина за тази абсолютно непристойна целувка върху нея.

– Предполагам, че и за това съм виновна. Не се съмнявам, че ще кажеш, че съм си го просила.

Устата му се изкриви в жестока усмивка и за миг тя си помисли, че Джейсън се опитва да запази самообладание.

– Ти направи първата грешка този следобед – най-сетне за той. – Тази беше моя. Съжалявам.

– Какво?! – извика тя.

– Противно на това, което очевидно мислиш за мен – отвърна той, – нямам навика да прелъстявам невинни...

– Не съм била прелъстена – гордо изрече Виктория.

– Така ли? – попита Джейсън.

– Не. Не бях прелъстена!

– Тогава ти предлагам да се облечеш, преди да ти докажа колко

грешиш.

Виктория отвори уста, за да направи забележка за оскърбителното му отношение, но дръзката му усмивка я спря.

– Невъзможен си! – неубедително каза тя.

– Права си – съгласи се той и се обърна, за да може момичето да се преоблече.

Виктория направи отчаян опит да се овладее и бързо се облече. Андрю я бе целувал няколко пъти, но никога по този начин. Джейсън не трябваше да го прави, нито пък трябваше да е така нетърпимо уверен. Тя беше убедена, че има право да е бясна, но може би в Англия нещата стояха различно. Може би щеше да изглежда като глупачка, ако повдигнеше въпроса. А дори и да го направеше, Джейсън щеше да свие рамене.

– Ти наистина си невъзможен – повтори тя.

– По този въпрос вече се споразумяхме.

– Освен това си непредсказуем.

– В какъв смисъл?

– Ами почти бях сигурна, че ще ме удариш, задето те уплаших. А вместо това ти ме целуващ. – Тя се наведе и взе от земята корабчето на малкия Джон. – Започвам да мисля, че много приличаш на кучето си – само се правите на жестоки.

– Кучето ми? – неразбиращо повтори Джейсън.

– Уили – поясни момичето.

– Трябва да трепериш от страх при вида на канарче, ако смяташ Уили за свиреп.

– Стигам до заключението, че няма причина да се страхувам и от теб.

Джейсън се усмихна и взе корабчето от ръцете ѝ.

– Не го казвай на никого или ще ми съсипеш репутацията.

Виктория се уви в одеялото.

– Имаш ли такава?

– Най-лошата – отвърна той и я погледна предизвикателно. – Да ти разкажа ли мръсните подробности?

– Разбира се, че не – възмутено отвърна девойката. Като се надяваше, че може би лекото разкаяние на Джейсън за целувката ще го направи по-отстъпчив, тя събра смелост да повдигне въпроса, който я притесняваше от дни. – Има един начин да компенсираш „грешката“ си – нерешително каза, докато двамата вървяха към къщата.

Джейсън я изгледа изпитателно:

– Бих казал, че първата грешка компенсира втората, но кажи какво искаш?

– Искам си дрехите.

– Не.

– Не разбираш – извика тя. – В траур съм заради родителите си.

– Разбирам, но не вярвам в показната скръб. Освен това с Чарлз искам да си изградиш нов живот тук. Такъв, на който да се радваш.

– Не ми трябва нов живот! – отчаяно възрази Виктория. – Тук съм само докато Андрю дойде да ме вземе и...

– Той няма да дойде да те вземе, Виктория – каза Джейсън. – Писал ти е само веднъж за толкова месеци.

Думите му пронизаха сърцето ѝ като нажежени кинжали.

– Казвам ти, че ще дойде. Преди да замина, можеше да пристигне само едно писмо.

Лицето му помръкна.

– Надявам се да си права. Но ти забранявам да носиш черно. Скръбта се носи в сърцето.

– Откъде знаеш? – избухна тя. – Ако имаше сърце, нямаше да ме караш да парадирам с тези дрехи, като че родителите ми никога не са съществували. Ти нямаш сърце!

– Права си – тихо произнесе той, което направи гласа му още по-заплашителен. – Нямам сърце. Запомни го и не се заблуждавай да вярваш, че под свирепата ми външност съм кротък като кученце. Десетки жени са правили тази грешка и са съжалявали за това.

Виктория продължи пътя си към къщата. Как можа да си представи, че ще бъдат приятели! Той беше студен, циничен и груб, към това се прибавяше и явна неуравновесеност. Никой мъж със здрав разум нямаше в един момент нежно и страстно да целува жена, в следващия да се впусне във флирт и миг по-късно да се изпълни с надменност и омраза. Той не беше кученце – беше опасен и непредсказуем като пантера.

Въпреки че Виктория вървеше бързо, Джейсън не изоставаше и двамата пристигнаха при алеята пред къщата едновременно.

Граф Колингуд ги чакаше яхнал великолепия си дорест кон, поставил малкия си син на седлото пред себе си.

Засрамена и ядосана, Виктория набързо се сбoguва с графа, усмихна се на Джон, подаде му корабчето и се втурна в къщата.

Джон я изпрати с очи, погледна Джейсън и разтревожено се обърна към баща си:

– Нали не се е карал на госпожица Тори?

Графът отмести развеселен поглед от мократа риза на Джейсън към лицето му.

– Не, Джон. Лорд Филдинг не й се е карал. – После се обърна към Джейсън: – Да кажа ли на Каролайн да се обади утре на госпожица Сийтън?

– Ела с нея и ще продължим деловия си разговор. Робърт кимна и се понесе в лек галоп по алеята. Джейсън ги гледаше как си тръгват.

Глава девета

На следващия ден Виктория продължаваше да мисли за целувката на Джейсън. Тя седеше на тревата до Уили и го галеше по главата. Докато го гледаше, отново се замисли за поведението на Джейсън след целувката и стомахът ѝ се сви.

Как можеше в един миг да я прегръща и да я целува, а след това да се шегува с това? И откъде, запита се тя, намери сили да му отвърне безгрижно, след като чувствата ѝ бяха объркани, а коленете ѝ се подкосяваха? И след всичко това как Джейсън можа да я погледне с тези вледеняващи зелени очи и да я посъветва да не прави същата грешка като „десетки“ други жени?

Какво го накара да се държи така? – Беше невъзможно да се разбере с него. Невъзможно да го разбере. Опита се да се сприятели с него, а накрая той я целуна. Всичко в Англия беше различно. Може би тук такива целувки бяха нещо обичайно и тя нямаше основание да се чувства виновна или да се ядосва. Но се чувстваше точно така. Обзе я тъга по Андрю и потръпна от срам, че бе отвръщала на целувката на Джейсън.

Виктория вдигна глава и видя негова светлост да отива към конюшните. Сутринта бе отишъл на лов. Това ѝ бе дало възможност да го избегне, докато събере кураж, но отлагането на присъдата ѝ изтичаше – каретата на граф Колингуд спря пред къщата. Виктория с нежелание стана.

– Хайде, Уили – каза тя. – Да идем да кажем на лорд Филдинг, че граф и графиня Колингуд пристигнаха, и да спестим на бедния господин О'Мейли излишното разкарване до конюшните.

Кучето вдигна голямата си глава и я изгледа с умните си очи, но не помръдна.

– Време е да престанеш да се криеш от хората. Не съм ти слугиня и повече няма да ти нося храна тук. Нортърп ми каза, че преди си ядял в обора. Хайде, Уили! – повтори момичето, решено да поеме контрол поне над тази част от живота си. Виктория направи още две крачки и зацака. Кучето се изправи и я погледна. Погледът му я увери, че е разбрало командата.

– Уили – раздразнено каза тя, – омръзна ми от нахални мъже. – Виктория щракна с пръсти. – Казах ела! – Отново направи крачка напред, извърнала глава, твърдо решена, ако трябва да влачи упоритото

животно за врата. – Ела! – остро повтори и този път кучето бавно тръгна подире ѝ.

Виктория се отправи към конюшните. Джейсън излезе, хванал пушката си в ръка.

Пред къщата граф Колингуд подаде ръка на жена си, за да слезе от каретата.

– Ето ги! Там са! – каза той на съпругата си и кимна към конюшните. След това я хвана под ръка и тръгна през ливадите към другата двойка. – Усмихни се! – пошегува се той с жена си, като разбира, че не бърза да се срещне с домакините. – Имаш вид на човек, който ще се среща с палач.

– Това в голяма степен отговаря на начина, по който се чувствам – призна Каролайн и му се усмихна стеснително. – Знам, че ще ми се изсмееш, но лорд Филдинг доста ме плаши. – Тя кимна. – Не съм единствената, която се чувства така. Почти всички треперят от него.

– Джейсън е чудесен човек, Каролайн. Върнах си многократно всяка инвестиция, която бе така добър да ми препоръча да направя.

– И така да е, той си остава ужасно недостъпен и... и отблъскващ. Освен това е в състояние така да ти говори, че ти идва да потънеш в земята от срам. Миналия месец казал на госпожица Фарадей, че не харесва жени, които се усмихват престорено – особено онези, които му висят на врата, докато се усмихват така.

– Какво му е отговорила госпожица Фарадей?

– Какво би могла да отговори? Висяла му на врата и се усмихвала престорено. Изпаднала в толкова неловко положение. – Пренебрегвайки многозначителната усмивка на съпруга си, Каролайн приглади белите си ръкавици. – Не мога да разбера какво намират жените в него. Вярно е, че е богат, има шест имения и Бог знае колко лири годишно. А и да не забравяме, че той ще бъде следващият херцог Атъртън. Трябва да призная, че е необичайно хубав...

– Но не можеш да разбереш какво намират жените в него? – закачи я съпругът ѝ и се засмя.

Каролайн поклати глава и понижи глас:

– Поведението му изобщо не е приятно. Тъкмо обратното. Шокиращо рязък е.

– Когато един мъж е преследван заради богатството и титлата си, трябва да бъде извиняван, че от време на време губи търпение.

– Ти може и да мислиш така, но що се отнася до мен, най-искрено съчувствам на бедната госпожица Сийтън. Помисли си само колко

ужасена трябва да е от факта, че живее в една къща с него.

– Не знам дали е ужасена, но имам впечатление, че е самотна и се нуждае от приятелка, която да ѝ покаже как да се държи в обществото в Англия.

– Трябва да е много нещастна – повтори Каролайн, гледайки Викториа, която тъкмо стигна до Джейсън и му каза нещо.

– Графът и графинята пристигнаха – съобщи Викториа. Държеше се хладно, по любезно.

– Виждам. Последвали са те дотук – отвърна Джейсън. – На няколко крачки вдясно от теб са. – Той я погледна, след това замръзна. Вниманието му бе приковано от нещо зад нея. – Дръпни се! – нареди той, грубо я блъсна настрани и вдигна пушката към рамото си. Зад гърба си Викториа чу заплашително ръмжене и изведнъж разбра какво смяташе да направи Джейсън.

– Не! – извика тя. Ръката ѝ се стрелна и блъсна дулото на пушката. Викториа се хвърли на колене към Уили, прегърна го и ядосано погледна Джейсън. – Ти си луд! Луд! Какво е направил Уили, за да бъде оставен да умре от глад или да бъде застрелян? – попита момичето и погали кучето по главата. – Да не е плувал в глупавия ти поток или се е осмелил да не изпълни някоя заповед, или...

Джейсън свали пушката.

– Викториа – каза той със спокоен глас, който контрастираше с напрегнатото му бледо лице. – Това не е Уили. Уили е коли и преди три дни го дадох на Колишуд за разплод.

Ръката ѝ замръзна.

– Освен ако не съм си загубил зрението и ума си през последната минута, животното, към което така майчински се отнасяш, е поне наполовина вълк.

Тя преглътна и се изправи.

– Дори и да не е Уили, той е куче, не е вълк – упорито настоя. – Знае командата „ела“.

– Той е куче само наполовина – възрази Джейсън. С намерение да я дръпне настрани от животното, той пристъпи напред и я хвана за ръката – действие, което накара кучето мигновено да реагира. То клекна, изръмжа, оголи зъби, а козината на врата му настръхна. Джейсън пусна ръката ѝ. – Дръпни се, Викториа.

Погледът на момичето бе прикован в пушката.

– Недей! – истерично го предупреди то. – Няма да ти позволя да го направиш! Ако го застреляш, аз ще те застрелям. Кълна се! Стрелям по-

добре отколкото плувам. У дома всеки ще го потвърди! Той е куче и просто ме защитаваше от теб. Ясно е за всеки! Той ми е приятел! Моля те, моля те, не го застрелвай. Моля те...

– Престани да стоиш до него! – нареди той. – Няма да го застрелям.

– Ще ми дадеш ли думата си на джентълмен? – настоя Виктория. Тя все още стоеше пред кучето.

– Давам ти дума.

Виктория понечи да се отдръпне, но си спомни нещо, което Джейсън ѝ бе казал. Тя подозрително изгледа младия мъж и му напомни:

– Каза ми, че не си джентълмен и че нямаш принципи. Откъде да знам, че ще удържиш на дадената дума като джентълмен?

Котешките очи на Джейсън просветнаха. Пред него стоеше беззащитна млада жена, която го предизвикваше и бранеше вълк.

– Ще удържа на думата си. Престани да се държиш като Жана д'Арк.

– Не ти вярвам. Ще се закълнеш ли и пред лорд Колингуд?

– Насилваш късмета си, скъпа моя – меко я предупреди Джейсън.

Въпреки че думите бяха изречени тихо, в тях прозвуча недвусмислена заплаха и Виктория се вслуша не защото се боеше от последствията, а защото инстинктивно усещаше, че той ще удържи на обещанието си. Тя кимна и се отдръпна, но погледът на кучето все така бе прикован в Джейсън.

Той на свой ред също не откъсваше очи от животното, а пушката му бе готова за стрелба. В отчаянието си Виктория се обърна към кучето.

– Седни! – заповяда тя, като не очакваше то да изпълни командата.

Кучето се поколеба и седна до нея.

– Ето! Виждаш ли! – Вдигна с облекчение ръце момичето. – Някой го е обучавал добре. И знае, че пушката ти може да го нарани. Затова я гледа. Умен е.

– Много е умен – съгласи се Джейсън. – Толкова, че да живее под носа ми, докато аз и всички в радиус от няколко километра търсим „вълка“, който напада чифлиците и всява ужас в селото.

– Затова ли всеки ден ходиш на лов? – попита тя и щом Джейсън кимна, започна бързо да говори, за да не му позволи да каже, че кучето не може да остане в имението. – Той не е вълк, куче е. Сам виждаш. Храня го всеки ден, така че вече няма да напада чифлиците. Много е умен и разбира какво му говоря.

– Тогава може би ще му обясниш, че не е учтиво да седи и да чака

възможност да ухапе ръката, която го храни.

Виктория хвърли разтревожен поглед първо към ревностен защитник и след това към Джейсън.

– Ако пак ме хванеш за ръката и му кажа да не ръмжи, ще разбере. Хайде! Хвани ме!

– Бих искал да ти извия врата – отвърна Джейсън и хвана ката й. Животното приклепна и заръмжа, готово да се хвърли.

– Не! – остро каза Виктория, а вълкът, наречен Уили, се отпусна, поколеба се и близна ръката й.

Тя въздъхна с облекчение.

– Видя ли, че стана. Ще се грижа за него. Няма да създава проблеми на никого, ако разрешиш да остане.

Джейсън не можеше да устои нито на смелостта, нито на умолителния й поглед.

– Вържи кучето – с въздишка каза той. Виктория понечи възрази, а той продължи: – Ще кажа на Нортгъп да уведоми пазачите на дивеч да не го закачат, но ако влезе в друго имение, ще го застрелят веднага. Не е нападнал никого, но за фермерите билетата са на първо място.

Джейсън предотврати по-нататъшната дискусия, като се обърна към граф и графиня Колингуд, за да ги поздрави, а Виктория едва сега се сети за тях.

Тя се изчерви и се обърна към жената, която Джейсън смяташе за пример за подражание. Вместо високомерното презрение, което момичето очакваше да види изписано на лицето на графинята, лейди Колингуд я гледаше с възхищение. Джейсън й представи Виктория, след което се отдалечи с графа, за да обсъди с него някои делови въпроси, и остави момичето да се оправя както може с графинята.

Лейди Колингуд първа наруши неловката тишина:

– Може ли да дойда с вас да завържете кучето си?

Виктория кимна и изтри мокрите си длани в полите на роклята си.

– Сигурно мислите, че съм най-зле възпитаната жена в света – нещастно изрече.

– Не – отвърна Каролайн Колингуд и прехапа долната си устна, за да не се усмихне. – Но мисля, че сте най-смелата.

Виктория беше смаяна:

– Защо не ме е страх от Уили ли?

Графинята поклати глава.

– Защо не ви е страх от лорд Филдинг – поясни тя и се засмя.

Виктория погледна хубавата брюнетка с елегантната рокля и в

сивите ѝ очи видя да блести немирно пламъче, а усмивката ѝ подканваше към приятелство. Беше срещнала сродна душа в една враждебна страна и това повдигна духа ѝ.

– Всъщност съм ужасена – призна и пое към задната част на къщата, където бе решила да завърже кучето.

– Но не го показайте, а това е много добре, защото щом някой мъж разбере, че една жена се страхува от нещо, започва да го използва по най-ужасния начини. Например, щом брат ми Карлтън разбра, че се страхувам от змии, сложи една в чекмеджето с носните ми къпички. И преди да се успокоя, другият ми брат, Абът, сложи друга змия в обувките ми за танци.

Виктория потръпна.

– Ненавиждам змии. Колко братя имате?

– Шест. И всичките са ми правили най-долни номера, докато не се научих да им отвръщам. А вие имате ли братя?

– Не. Имам сестра.

Докато господата завършат деловия си разговор и се присъединят към дамите за вечеря, Виктория и Каролайн Колингуд бяха минали на „ти“ и се бяха сприятелили. Виктория вече бе обяснила, че годежът ѝ с лорд Филдинг е грешка, направена от Чарлз, но с най-добри намерения, и ѝ бе разказала за Андрю. Каролайн на свой ред бе споделила, че родителите ѝ избрали лорд Колингуд за неин съпруг, но от начина, по който говореше за него и по който очите ѝ светеха винаги, когато го споменеше, Виктория разбра, че тя го обожаваше.

Звънкият смях на двете жени огласяше трапезарията по време на вечерята, докато те си споделяха тайни. Лорд Колингуд също разказа няколко истории от детството си и скоро Виктория установи, че и тримата са имали безгрижно детство и любящи родители. Джейсън отказа да говори за детството си, макар очевидно да се наслаждаваше на разказите на тримата си сътрапезници.

– Наистина ли можеш да стреляш с пушка? – с възхищение попита Каролайн Виктория.

– Да – отвърна тя. – Андрю ме научи, защото искаше да е състезава с някого.

– И състезавахте ли се?

Виктория кимна.

– Много. Това беше най-странното нещо, което можете да и

представите, но когато Андрю ми даде пушката, последвах указанията му, прицелих се и улучих мишената. Не беше толкова трудно.

– А след това?

– Стана по-лесно – отвърна Виктория и лицето ѝ светна.

– Аз харесвам сабите – призна Каролайн. – Партнирах на брат си Ричард в дуелите. За фехтовката ти трябва само силна ръка.

– И сигурен поглед – добави Виктория. Лорд Колингуд се засмя:

– Като дете си представях, че съм рицар и си организирах турнири с конярите. Представях се доста добре, но пък и конярите не изгаряха от желание да събарят бъдещ граф от коня му, така че едва ли съм бил толкова добър, колкото тогава си мислех.

– В Америка играете ли на дърпане на въже? – разпалено попита Каролайн.

– Да, винаги играехме момчета срещу момичета.

– Но така не е честно. Момчетата са по-силни.

– Не са – каза Виктория с престорено печален поглед. – Ако момичетата успеят да изберат място, на което има дърво, и съумеят незабелязано да завържат въжето около ствола му, докато теглят.

– Срамота! – пошегува се Джейсън. – Мамили сте.

– Така е, но иначе нямаше да имаме много шансове, така че не беше точно мамене.

– Какво знаеш за „шансовете“?

– Що се отнася до картите ли? – попита Виктория. – Ами свикнала съм да пресмятам ръцете и да раздавам картите по такъв начин, че да се падат ръцете, които искам. Накратко – призна си тя, – мога да лъжа на карти.

Джейсън се понамръщи.

– Кой те научи да мамиш на карти?

– Андрю. Каза, че се е научил на тези номера в училище.

– Напомни ми да не предлагам Андрю за член на никой от клубовете си – каза лорд Колингуд. – Няма да доживее до следващия ден.

– Андрю никога не лъже – поправи се Виктория. – Смяташе, че трябва да знае как се лъже, за да не може някой безскрупулен картоигращ да го лъже. Но тогава беше само на шестнайсет и едва ли още си даваше сметка, че може да срещне човек, който...

Изпълнен с възхищение, Джейсън се облегна назад. Загледа се във Виктория, удивен от непринудеността, с която се държеше с гостите му, и лекотата, с която очарова лорд Колингуд и го присъедини към разговора на масата. Джейсън забеляза как лицето ѝ грейва от обич винаги

когато споменеше Андрю.

Виктория беше млада, жизнена и непоковарена. Въпреки младостта ѝ в нея имаше естествена изтънченост, която идваше от будния ѝ ум и искрен интерес към другите. Той се усмихна, припомняйки си как смело бе защитила кучето, което бе заявила, че отсега нататък ще нарича Улф, не Уили. Джейсън познаваше много малко мъже, които притежаваха истинска смелост, но никога не бе срещал смела жена. Спомни си срамежливия ѝ отговор на целувката му и огненото желание, което бе възпламенила в него.

Виктория Сийтън бе пълна с изненади и обещания – помисли си той, докато тайно я изучаваше. Нещо дълбоко в нея я караше да искри и да грее като скъпоценен камък; камък, на който му трябваше само подходяща подложка и обков; елегантни дрехи, които да подчертаят привлекателната ѝ фигура и красивото ѝ лице, великолепна къща, на която да бъде стопанка и царица; съпруг, който да я укроти; бебе на ръцете, което да люлее и кърми...

Седнал срещу нея на масата, Джейсън си припомни старата си, отдавна изоставена мечта да си намери съпруга, която да сгрее дома му с топлината и смеха си... жена, която да споделя леглото му и да прогони тъмната празнина в сърцето му... жена, която да обича децата, с които ще го дари...

Джейсън побърза да протони наивните си младежки блянове и копнежи. Беше се оженил за Мелиса, вярвайки наивно, че една красива жена може да превърне тези мечти в реалност. Колко глупав бе, колко невероятно лековерен, за да вярва, че една жена може да се интересува от любов, деца или нещо различно от пари, бижута и власт. Той се намръщи, давайки си сметка, че Виктория Сийтън изведнъж бе възкресила тези мъчителни глупави копнежи.

Глава десета

Веднага след като семейство Колингуд си тръгнаха, Джейсън отиде в библиотеката, където Чарлз бе отишъл преди един час.

Херцогът веднага остави настрана книгата си и се усмихна на сина си.

– Обърна ли внимание на поведението на Виктория на вечеря? – разпалено попита той. – Не е ли прекрасна? Толкова е чаровна, уверена. Едва не се пръснах от гордост, докато я гледах! Тя е...

– Утре я отвеждаш в Лондон – прекъсна го Джейсън. – Флоси Уилсън може да дойде при вас за сезона.

– Лондон! Но защо? Защо трябва да бързаме?

– Искам да е далеч от Уейкфийлд и да не нося отговорност за нея. Заведи я в Лондон и й намери съпруг. Сезонът започва след две седмици.

Чарлз пребледня:

– Мисля, че ми дължиш обяснение за това свое внезапно решение.

– Вече ги го дадох. Искам да напусне имението и да не нося отговорност за нея.

– Не е толкова просто – отчаяно запротестира херцогът. – Не мога да пусна обява във вестника, че й търся съпруг. Трябва да го направим както трябва – като я представим в обществото.

– Тогава я заведи там и се залавяй за работа!

Чарлз прокара ръка през прошарената си коса, поклати глава и се опита да го разубеди:

– Къщата ми не е удобна за приеми...

– Използвай моята – прекъсна го младият мъж. – Тогава ти няма да можеш да оставаш там – възрази Чарлз, чудейки се как да попречи на плановете на сина си. – Ако останеш, всички ще решат, че Виктория е поредното ти завоевание. Фактът, че си сгоден за нея, няма да има никакво значение.

– Когато съм в града, ще отсядам в твоята къща – рязко отвърна Джейсън. – Вземи прислугата ми от Уейкфийлд Парк с теб. Могат да подготвят прием с едnodневно предизвестие. Правилни са го.

– Ами роклите и гаранциите при „Алмак“...

– Нареди Флоси Уилсън да заведе Виктория при мадам Дюмос и да й каже, че искам най-доброто за Виктория. Веднага. Флоси знае как да

уреди гаранциите при „Алмак“. Нещо друго?

– Нещо друго? – избухна баща му. – Като начало Дюмос е толкова известна, че дори аз съм чувал за нея. Така че няма да има време да ушие дрехите на Виктория, особено след като сезонът почти е започнал.

– Предай на Дюмос, че съм казал да използва собствената и преценка за гардероба на Виктория и да не пести средства. Червената коса на Виктория и дребният ѝ ръст ще бъдат предизвикателство за нея. Ще я облече така, че ще засенчи всяка превзета блондинка и грациозна брюнетка в Лондон. Мадам Дюмос ще го направи дори ако трябва да не спи следващите две седмици и след това ще ми вземе двойно над обичайната си безбожна цена. Правил съм го и друг път. А сега, след като всичко е уредено, отивам да свърша малко работа.

Чарлз въздъхна дълбоко:

– Много добре, но ще тръгнем след три дни, не след един. Това ще ми даде време да предупредя Флоси Уилсън да се присъедини към нас в Лондон. Като неженен мъж не мога да живея в една и съща къща с Виктория без присъствието на придружителка. Особено в Лондон. Изпрати прислугата си, а да подготви къщата, а аз ще изпратя известие до Флоси да дойде в Лондон вдругиден. Сега искам да те помоля за една слуга.

– Каква?

– Не искам никой да научава, че годежът ти с Виктория е анулиран. Не веднага.

– Защо? – нетърпеливо попита Джейсън.

– Първо, ако членовете на обществото вярват, че Виктория вече е годена за теб, няма да я наблюдават толкова внимателно. Ще може да се движи малко по-свободно и да огледа джентълмените, докато е свободна, преди да реши на кого да спре.

Като видя, че синът му е готов да спори, Чарлз бързо добави:

– Ще бъде много по-харесвана и много по-желана, ако лондонските контета вярват, че е получила предложение от теб. Само помисли. Всички заможни ергени в Лондон ще помислят, че тя наистина е специална, щом искаш да се ожениш за нея. От друга страна, ако разберат, че си я отхвърлил, ще се двоумят.

– „Приятелката“ ти лейди Кърби вече е казала на всички, че годежът е анулиран – отбеляза Джейсън.

Чарлз отхвърли думите ми с пренебрежително махване на ръката.

– Никой няма да обърне внимание на Кърби, ако ти кажеш обратното, когато отидеш в Лондон.

– Добре – отвърна младият мъж, готов да се съгласи с всичко само

и само да ожени Виктория. – Заведи я в Лондон и я представи. Аз ще осигурия подходяща зестра. Дай няколко бала и покани всички франтове от Европа. Аз лично ще присъствам на дебюта ѝ – хапливо добави. – И ще остана в Лондон, за да поговоря с евентуалните кандидати. Едва ли ще бъде трудно да се намери някой, който да ни освободи от присъствието ѝ.

Джейсън беше толкова доволен, че е разрешил проблема с Виктория, и дори не се замисли над противоречивите аргументи на Чарлз за запазването на годежа.

Виктория влезе в библиотеката точно когато Джейсън излизаше от нея. Тя му се усмихна и се приближи към Чарлз.

– Готов ли си за вечерната ни игра на дама, чичо Чарлз?

– Какво? – разсеяно попита той. – Да, разбира се, скъпа моя. Цял ден с нетърпение очаквам момента, в който ще седнем да поиграем. – Те се настаниха от двете страни на дъската за дама.

Докато Виктория поставяше дванайсетте си бели пула на дванайсетте черни квадратчета от нейната страна, тайно хвърли замислен поглед към високия, елегантен, прошарен мъж срещу себе си, когото бързо обикваше като истински чичо. Тази вечер херцогът бе много елегантен с добре скроеното тъмно сако. Спомените им от детството го бяха размивали от сърце и той дори сам разказа няколко от своето, но сега изглеждаше замислен и разтревожен.

– Добре ли си, чичо Чарлз? – попита момичето, изучавайки лицето му, докато той поставяше дванайсетте си черни пула на черните полета от неговата страна.

– Да, разбира се – успокои я той. Но за първите пет минути от играта Виктория прескочи три от пуловете му и ги взе.

– Явно не мога да се съсредоточа в играта – призна той.

– Тогава да поговорим – предложи тя.

Херцогът се съгласи и се усмихна с облекчение. Виктория се опита да разбере какво го безпокои. Баща ѝ смяташе, че хората трябва да споделят онова, което ги тревожи – особено хора със слаби сърца, защото по този начин намаляват вътрешното напрежение, което може да причини сърдечен удар. Виктория си спомни, че Джейсън беше с Чарлз точно преди тя да влезе в библиотеката и сметна, че това е най-вероятната причина за притесненията на негово сиятелство.

– Добре ли прекара вечерята? – започна тя с престорена небрежност.

– Невероятно – отвърна херцогът с вид на човек, който говори

искрено.

– Според теб Джейсън доволен ли е от вечерята?

– Мили Боже, да! Много. Защо питаш?

– Направи ми впечатление, че той не разказа нищо за детството си.

Чарлз отмести поглед от нея.

– Може би не се е сетил за никаква забавна история.

Виктория не обърна внимание на думите му, тъй като търсеше начин да насочи разговора към него.

– Мислех, че може нещо, което съм казала или направила, да не му е харесало и да го е споделил с теб.

Чарлз отново я погледна.

– За мен ли се притесняваш, скъпа моя? Искаш да знаеш дали нещо ме тревожи?

Виктория се засмя:

– Толкова ли съм прозрачна?

Херцогът сложи ръка върху нейната и я стисна.

– Не си прозрачна, Виктория. Чудесна си. Интересуваш се от хората. Като те погледна, виждам надежда за света. Въпреки болката, която си преживяла през последните месеци, забелязваш кога един стар човек е уморен и му обръщаш внимание.

– Ти изобщо не си стар – възрази тя.

– Понякога се чувствам много по-стар отколкото съм. Тази вечер се чувствам така. Но ти ме развесели. Мога ли да ти кажа нещо?

– Разбира се.

– Някога исках да имам дъщеря. Представях си я точно като теб.

Гърлото ѝ се стегна, а херцогът тихо продължи:

– Понякога те гледам, когато се разхождаш из градината или говориш с прислугата, и сърцето ми се изпълва с гордост. Знам, че може да ти се стори странно, тъй като нямам никаква заслуга за това, което представяваш, но изпитвам истинска гордост. Иде ми да изкрещя на циниците в целия свят: „Погледнете я. Тя е енергична, смела и красива. Когато Господ е създавал първата жена, е мислил за нея. Тя ще се бори за убежденията си, ще се защитава, когато е онеправдана, ще приеме извинението за това онеправдаване и ще прости.“ Знам, че вече много пъти си простила на Джейсън за отношението му към теб. Мисля си такива неща и след това се питам какво мога да ти дам, за да ти покажа колко те обичам? Какъв подарък прави човек на богиня!

На Виктория ѝ се стори, че видя в очите му да проблисват сълзи.

– Хайде, стига! – каза Чарлз, засмя се и силно стисна ръката ѝ. –

След малко и двамата ще ревнем над дъската за дама. След като отговорих на твоя въпрос, ще отговориш ли на един мой? Какво мислиш за Джейсън?

Тя се усмихна нервно.

– Той е много щедър към мен – предпазливо започна.

– Не това имах предвид. Исках да знам какво мислиш лично за него. Каж ми истината.

– Не разбирам защо ме питаш.

– Добре. Ще бъда по-конкретен. Намираш ли го за привлекателен?

Виктория потисна изненадата си и смеха, които предизвика въпросът му.

– Повечето жени смятат, че е изключително привлекателен – подхвърли бащата и гордо се усмихна. – А ти?

Момичето кимна и се опита да не показва смущението си.

– Добре, добре. А би ли се съгласила, че е много... а... мъжествен?

Виктория си припомни целувката при потока и силно се черви.

– Виждам, че мислиш така – продължи Чарлз и се засмя, тълкувайки погрешно причината за изчервяването ѝ. – Отлично. А сега ще ти кажа една тайна: Джейсън е един от най-хубавите мъже, които познаваш и изобщо ще познаваш, Животът му не е бил розов, но е намерил сили да продължи напред, понеже има невероятна воля. Леонардо да Винчи е казал: „Колкото по-голяма е душата на човек, толкова по-силно обича.“ Тези думи винаги са ми напомняли за Джейсън. Той усеща нещата много дълбоко, но рядко го показва. И понеже е толкова силен, рядко среща съпротива от страна а другите и никога от младите дами. Това е причината, поради която понякога може да ти се струва малко... а... като диктатор.

Виктория не се съдържа и попита:

– В какъв смисъл животът му не е бил розов?

– Джейсън е човекът, който трябва да ти разкаже за живота си. Аз нямам право да го правя. Някой ден ще ти каже. Знам го. Но аз имам да ти кажа нещо друго. Джейсън реши да имаш лондонски сезон. С целия му блясък. Ще заминем за Лондон след три дни. Флоси Уилсън ще се присъедини към нас там и за оставащите две седмици до началото на сезона е те научи на всичко, което трябва да знаеш, за да се движиш в обществото. Ще останем в градската къща на Джейсън, която е много подходяща за забави от моята, а Джейсън ще отсяда в моята, когато е в града. Едно е тримата да сме едно тук, в уединението на провинцията, но това няма да може да продължи, щом отидем в Лондон.

Виктория нямаше ни най-малка представа какви са последиците от лондонския сезон, но внимателно изслуша описанието на баловете, вечеринките, театралните премиери и венецианските закуски, на които трябваше да присъства. Тя почти бе изпаднала в паника, когато Чарлз спомена, че и Каролайн Колингуд ще бъде в Лондон.

– Лейди Колингуд два пъти спомена, че се надява да отидеш в Лондон, за да продължите приятелството си и там. Това ще ти хареса, нали? – завърши Чарлз.

Виктория смяташе, че поне това ще ѝ хареса, и си го призна, но се ужасяваше да напусне Уейкфийлд и да се изправи пред стотици непознати.

– След като уточнихме всичко това – завърши херцогът, отвори едно малко чекмедже в масата и извади от него колода карти, – искам да ми кажеш нещо. Когато приятелят ти Андрю те научи да играеш карти, случайно не те ли научи да играеш пикет?

Виктория кимна.

– Отлично. Да поиграем тогава.

Момичето с готовност се съгласи. Чарлз го погледна:

– Нали няма да лъжеш?

– За нищо на света.

Той бутна тестето към нея.

– Първо ми покажи как раздаваш отдолу. Ще сравним техниките си.

Виктория избухна в смях. Тя взе колодата за пикет и картите оживяха под пръстите ѝ.

– Първо ще те излъжа, че тази вечер късметът е с теб – каза му, докато ловко раздаваше по две карти. Двамата получиха по дванайсет. Чарлз погледна ръката, която му бе дала. След това вдигна глава и изгледа момичето с възхищение.

– Четири попа. Бих заложил цялото си състояние на тази ръка.

– Ще загубиш – увери го Виктория с усмивка и свали картите си. – Имам четири аса.

– А сега да видим ти как раздаваш отдолу – предложи той.

И когато му показа, херцогът избухна в смях.

Играта на карти бе много забавна. Двамата се редуваха да раздават и всеки път получаваха невиджани печеливши ръце, а опитите им да се надлъжат ги забавляваха много.

Смеховете, които идваха от библиотеката, пречеха на Джейсън да се съсредоточи и той излезе от кабинета си, за да види какво става точно

когато големият стенен часовник удари девет часа. Милордът завари Чарлз и Виктория да се превиват от смях, а на масата пред тях лежеше колода карти.

– Историите, които си разказвате, трябва да са още по-смешни от онези, с които се забавлявахте по време на вечеря – отбеляза Джейсън, пхна ръце в джобовете си и изгледа двамата леко намръщено. – Чувам смеховете ви чак в кабинета си.

– Вината е моя – излъга баща му и лукаво намигна на момичето, докато ставаше. – Виктория искаше да играе пикет, а аз я разсейвам, като ѝ разказвам вицове. Явно тази вечер не съм сериозен. Ще изиграеш ли няколко игри с нея?

Виктория очакваше Джейсън да откаже. Той изненадано погледна към Чарлз, но седна срещу нея. Херцогът застана зад стола на сина си и остана там, докато Виктория не го погледна. Той ѝ отговори с поглед, който ясно казваше: „Победи го. Лъжи!“

– Ти ли предпочиташ да раздаваш, или аз? – невинно попита Виктория.

– Ти, разбира се – възпитано отвърна Джейсън.

Тя се погрижи да му създаде измамно чувство за сигурност и разбърка картите, без да показва никаква ловкост. След това започна да ги раздава. Джейсън погледна през рамо към Чарлз и го помоли за чаша коняк. После се облегна назад, пали пура и пое чашата, предложена му от херцога.

– Няма ли да си видиш картите? – попита Виктория. Захапал пурата между равните си бели зъби, Джейсън пхна ръце в джобовете си и замислено погледна момичето.

– Обикновено предпочитам да получавам картите си от горната страна на тестето – провлачено отвърна той.

Виктория потисна смеха си и се опита да блъфна.

– Не знам за какво говориш.

Той предизвикателно вдигна вежда.

– Знаеш ли какво става с измамниците на карти?

Виктория облегна лакти на масичката, опря брадичка на дланите си и го погледна с засмените си сини очи.

– Не. Какво?

– Страната, която е била измамена, отправя предложение към страната, която с извършила измамата, и често се стига до дуел за уреждане на въпроса.

– Искаш да ме предизвикаш на дуел ли? – дръзко попита момичето,

забавлявайки се.

Джейсън отпуснато седеше в стола си и изучаваше усмихнатото ѝ лице и искрящите сини очи, докато обмисляше въпроса.

– Толкова добър стрелец ли си, колкото се изкара днес, когато ме заплаши?

– По-добър – без колебание заяви тя.

– А как си със сабите?

– В живота си не съм хващала сабя, но може би лейди Каролайн ще застане на мое място. Тя е отличен фехтувач.

– Питам се кой ли зъл дух ме облада, за да си помисля, че двете с нея ще сте безопасни. – След това маркизът добави нещо, което ѝ се стори като прекрасен комплимент. – Бог да е на помощ на лондонските контета през този сезон. Сърцата на всички ще са сломени, когато свършиш с тях.

Виктория още се отърсваше от изненадата си от високото му мнение за ефекта, който би имала върху господата, когато Джейсън рязко изрече:

– А сега ще изиграем ли играта, която толкова искаш?

Тя кимна и той взе картите от ръката ѝ.

– Аз ще раздавам, ако нямаш нищо против – пошегува се той. Джейсън спечели три ръце, преди Виктория да го хване, че краде картата, която му трябва, от онези, които не беше раздал и не трябваше да докосва.

– Лъжеш! – засмя се тя. – Попаднала съм на двама разбойници! Видях какво направи! Лъжеше, докато разигравахме тази ръка.

– Грещиш – отвърна Джейсън, усмихна се и се изправи с котешка грация. – Лъгах и на трите ръце.

Неочаквано се наведе, целуна я по главата, нежно разроши косата ѝ и излезе от библиотеката.

Виктория толкова се смая от постъпката му, че не забеляза радостта, изписана на лицето на Чарлз.

Глава единайсета

Два дни по-късно „Газет“ и „Таймс“ съобщиха, че госпожица Виктория Сийтън – графиня Лангстън, чийто годеж с Джейсън Филдинг – маркиз Уейкфийлд, бе обявен по-рано, е направи официалния си дебют пред обществото на бал, организиран след две седмици от братовчед й херцог – Атъргън.

Едва успяло да възприеме вълнуващата новина, лондонското общество стана свидетел на внезапно оживление в разкошната лондонска къща на маркиз Уейкфийлд на Ъпър Брук Стрийт номер 6.

Първо пристигнаха две карети, Нортръп, икономът, О'Мейли, главният лакей, и госпожа Крейдък, готвачката. Скоро бяха последвани от голям фургон, в който пътуваха икономката, няколко прислужнички, четирима обикновени лакеи и цяла планина сандъци.

Малко след това пристигна още една карета с госпожица Флоси Уилсън, неомъжената леля на херцога – пълничка, възрастна дама с розовобузесто лице на купидон, оградено от руси къдрици.

На главата ѝ имаше прекрасно малко боне с черничев цвят, което повече би подходило на много по-млада жена и което караше госпожица Флоси да прилича на пухкава, старичка кукла. Госпожица Флоси Уилсън, която бе добре известна личност сред благородниците, слезе от каретата, весело махна на двама свои приятели, които минаваха покрай нея, и бързо изкачи стъпалата към къщата на правнука си.

Всичко това бе проследено от елегантно облечените дами и господа, които се разхождаха по Ъпър Брук Стрийт, но нито едно от тези събития не предизвика силния интерес, който създаде у наблюдаващите каретата на Джейсън Филдинг, теглена от четири сиви коня, която спря пред къщата на номер шест на следващия ден.

От разкошния интериор на каретата с кръстовете излезе Чарлз Филдинг – херцог Атъргън, последван от млада дама, която можеше да бъде единствено бъдещата съпруга на Джейсън Филдинг. Младата дама грациозно слезе от каретата, хвана херцога под ръка, спря се и с усмивка на лице огледа великолепната четириетажна къща с широки еркерни прозорци.

– Мили Боже! Това е тя! – възкликна младият лорд Уилтшир от наблюдателния си пункт от другата страна на улицата. – Това е графиня Лангстън! – добави и ентузиазирано заби лакът в ребрата на приятеля

си, за да подчертае думите си.

– Откъде знаеш? – попита лорд Кроули и приглади една несъществуваща гънка на самото си.

– Ясно е като бял ден коя е... погледни я само! Красавица! Несравнима е!

– Не виждаш лицето ѝ – с основание посочи приятелят му.

– Не ми трябва да видя лицето ѝ. Ако не беше хубава, никога нямаше да получи предложение от Филдинг. Някога да си го виждал с жена, която да не е ослепително красива?

– Не – призна лорд Кроули. Той вдигна монокъла си, присви око и изненадано подсвирна. – Червенокоса е.

– Не е червенокоса. По-скоро е руса, отколкото червенокоса.

– Не, тициан е – възрази лорд Кроули. И като размисли за момент, заяви: – Тицианът е възхитителен цвят. Аз лично винаги съм го предпочитал.

– Глупости! Никога не си харесвал тицианова коса. Изобщо не е на мода.

– Вече е – предсказа лорд Кроули и се усмихна. Той свали монокъла си и хвърли самодоволен поглед на приятеля си. – Смятам, че леля ми Мързли се познава с Атъргън. Ще получи покана за дебютния бал на графиня Лангстън. Мисля да я придружа и... – Той спря по средата на изречението си и се сепна, когато въпросната млада дама се обърна към каретата и извика нещо. Миг по-късно огромен сребристосив звяр изскочи от нея и застана до крака ѝ. След това продължи към къщата. – Дяволите да ме вземат, ако това не е вълк! – прошепна със страхопочитание лорд Кроули.

– Има стил – каза другият млад мъж. – Не съм чувал за жена, която има за домашен любимец вълк. Графинята е много стилна.

Изгарящи от желание да разпространят новината, че първи са зърнали мистериозната лейди Виктория Сийтън, двамата мъже се разделиха и се втурнаха към клубовете си.

До следващата вечер, когато Джейсън пристигна в Лондон и влезе в „Уайт“, където не беше стъпвал от месеци, с намерението да прекара няколко часа на спокойствие в игра на карти, преди да отиде на театър, фактът, че се е сгодил за ослепителна красавица, която освен това бе и провъзгласена за определяща модните тенденции, вече бе широко известен. В резултат, вместо да играе карти на спокойствие, Джейсън непрестанно бе притесняван от познати, които прекъсваха играта му, за да го поздравят за отличния вкус и големия късмет и да му поднесат

поздравленията си и най-добрите си пожелания за бъдещето.

След като издържа два часа, през които му стискаха ръката и го тупаха по рамото, му хрумна, че независимо какво мисли Чарлз, не беше разумно обществото да смята, че той е сгоден за Виктория Сийтън. Никой от заможните ергени, които го поздравяваха, не би дръзнал да рискува да го обиди, като ухажда бъдещата му съпруга. Затова маркизът им благодари за пожеланията, но добави:

– Нещата между нас още не са съвсем уточнени. Лейди Сийтън още не е напълно сигурна в чувствата си към мен. Не ме познава достатъчно добре.

Джейсън каза това, защото беше необходимо, но бе отвратен от този фарс и ужасно раздражен от ролята си на човек, чиято годеница може да го зареже.

В девет часа, когато каретата му спря пред елегантната къща на Уилямс Стрийт, която маркизът бе предоставил на любовницата си, Джейсън бе в ужасно настроение. Той изкачи стъпалата и нетърпеливо почука на вратата.

Прислужницата, която отвори вратата, погледна мрачното му лице и нервно отстъпи назад.

– Г... госпожица Сибил нареди да ви кажа, че не иска да ви вижда повече.

– О? – възкликна Джейсън. – Така ли?

Малката прислужница, която прекрасно знаеше, че парите за заплатата ѝ идват от ужасно високия властен мъж, изправил се пред нея, кимна, преглътна и извинително добави:

– Да, милорд. Госпожица Сибил прочете за бала на годеницата ви и че вие ще присъствате на него и си легна.

– Отлично! – грубо каза той. Тази вечер не беше в настроение да търпи капризите на Сибил и мина покрай прислужницата. Изкачи стъпалата към втория етаж и отвори вратата на спалнята на любовницата си.

Маркизът присви очи при вида на пленителната красавица, която се бе облегла на купчина сатенени възглавници.

– Усойница ли те ухапа, скъпа? – студено попита той и опря гръб на затворената врата.

Зелените очи на Сибил мятаха искри към него, но тя не си направи труд да му отговори.

– Ставай и се обличай! – заповяда ѝ той с опасно тих глас. – Отиваме на забава. Изпратих ти бележка.

– Никъде няма да ходя с теб! Никога повече!

Джейсън започна да разкопчава самото си.

– В такъв случай ми направи място. Ще прекарам вечерта тук.

– Разгонено чудовище! – избухна разярената красавица и скочи от леглото. Бледорозовата ѝ шифонена нощница се развя след нея. – Как смееш! Как смееш да си мислиш, че можеш да се доближаваш до мен след съобщението в „Таймс“! Напусни къщата ми!

Джейсън изгледа с безразличие Сибил.

– Трябва ли да ти напомням, че къщата е моя.

– Тогава аз ще я напусна – остро отвърна тя, но брадичката ѝ затрепери. Закри лице с ръце и избухна в сълзи. – Джейсън, как можа! – изхълца хубавицата. Тялото ѝ се разтресе от сърцераздирателно ридание. – Каза ми, че не си сгоден, и аз ти повярвах! Никога... никога няма да ти го простя! Никога...

Гневът на Джейсън премина и се замени от съжаление, докато той слушаше онова, което трябваше да мине за вопли на сломена жена.

– Това ще ти помогне ли да ми простиш? – тихо попита той. След това бръкна в джоба си, извади малка кадифена кутийка, отвори капачето ѝ и ѝ я подаде.

Сибил разтвори пръсти, погледна през тях и ахна, като видя блестящата диамантена гривна, положена върху черно кадифе. Тя благоговейно я вдигна от кадифеното ѝ ложе и я притисна до лицето си. След това вдигна блесналите си очи към любовника си:

– Джейсън, за колието към гривната бих ти простила всичко. Джейсън, който смяташе да я увери, че няма намерение да се жени за Виктория, избухна в смях.

– Сибил – каза той и поклати глава. – Мисля, че това е най-привлекателното ти качество.

– Кое? – попита тя, забравила за гривната.

– Твоята алчност – отвърна Джейсън. – Всички жени са алчни, но ти поне си откровена. Сега искам да ми покажеш радостта си от новото си украшение.

Сибил покорно отиде в прегръдките му, но погледът в очите ѝ остана леко смутен, когато вдигна глава, за да го целуне.

– Ти... нямаш много високо мнение за жените, нали, Джейсън? Изпитваш презрение към всички, нали?

– Мисля – уклончиво промърмори той, докато развързваше панделката на гърдите ѝ, – че жените са прелестни създания в леглото.

– А извън него?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ и пусна нощницата да се

свлече от раменете ѝ. Целувайки я страстно, Джейсън я вдигна на ръце и я отнесе до леглото, а Сибил забрави, че така и не е отговорил на въпроса ѝ.

Глава дванайсета

Виктория седеше на дивана в спалнята си. Мадам Дюмос и бе изпратила кутии с нови рокли, които да прибави към вече изумително богатата колекция от ежедневни тоалети, костюми за езда, бални рокли, шапки, шалове, френски ръкавици и чехли.

– Милейди! – ахна Рут, като разопакова едно сатенено наметало в кралско синьо с широка качулка, обшито с хермелинови кожи. – Вижда ли сте някога нещо толкова красиво!

Виктория вдигна очи от писмото на Дороти, което четеше, и равнодушно се съгласи:

– Прекрасно е, колко наметала стават с него?

– Единайсет – отвърна Рут, като галеше меката бяла кожа. – Не, дванайсет. Забравих жълтото кадифе, обшито със самур. Или тринайсет? Да видим – четири кадифени, пет сатенени, две кожени и три вълнени. Общо четиринайсет!

Виктория въздъхна и се усмихна.

– Човек трудно би повярвал, че преди се справях чудесно и с две. А когато се върна у дома, едва ли ще имам нужда от повече от три-четири. Какво разхищение от страна на лорд Филдинг да поръчва дрехи, които скоро няма да мога да нося. В Портидж, Нью Йорк, дамите не се обличат толкова изискано – завърши тя и отново насочи вниманието си към писмото на Дороти.

– Когато се върнете у дома? – разтревожено прошепна Рут. – Какво искате да кажете? Моля за извинение, милейди, простете любопитството ми.

Виктория не я чу; тя препрочиташе писмото, което бе пристигнало днес.

Скъпа моя Тори,

Получих писмото ти преди седмица и много се развълнувах от новината, че пристигаш в Лондон, защото се надявах незабавно да се срещнем. Споделих желанието си с баба, но вместо да останем в Лондон, заминахме още на другия ден за имението ѝ в провинцията, което се намира на по-малко от час път с кон от мястото, наречено Уейкфийлд Парк, И сега аз съм в провинцията,

а ти в града. Тори, мисля, че баба иска да ни държи разделени, което много ме натъжава и ме ядосва. Трябва да решим как да се срещнем, но ще оставя това на теб, защото ти със сигурност ще измислиш нещо по-добре от мен.

Може би просто си въобразявам, че това са намеренията на баба. Не мога да бъда сигурна. Тя е строга, но не е била жестока с мен. Исква да си намеря, както сама казва, „идеален съпруг“ и за целта се е спряла на един благородник на име Уилсън. Имам купища прекрасни нови рокли във всякакви цветове, въпреки че не мога да нося повечето от тях, докато не дебютирам в обществото, което ми се вижда много странна традиция. Освен това баба казва, че не мога да направя дебюта си, докато не се сгодя за някого, което пък е друга традиция. Колко по-простички бяха нещата у дома, нали?

Казах на баба безброй пъти, че ти на практика си сгодена за Андрю Бейнбридж и че аз бих искала да се занимавам с музика, но тя като че ли не обръща никакво внимание на думите ми.

Никога не те споменава, но аз продължавам да говоря за теб, защото твърдо съм решила да я накарам да склони и да те помоли да живееш с нас. Не ми забранява да говоря за теб; работата е там, че никога не казва нищо, когато те споменавам, което ме кара да мисля, че предпочита да се преструва, че не съществуаш. Просто ме слуша с безизразно лице.

Всъщност често ѝ говоря за теб – но дискретно, както ти обещах. Отначало просто вмъквах името ти в разговора при всеки удобен случай. Когато баба ми каза, че имам красиво лице, аз ѝ отвърнах, че ти си много по-красива от мен; когато изтъкна уменията ми да свиря на пиано, аз ѝ казах, че ти си много по-талантилива; когато каза, че обноските ми са задоволителни, аз изтъкнах, че твоите са изключителни.

И когато е всичко това не успях да я накарам да разбере колко сме близки и колко много ми липсваш, бях принудена да взема по-драстични мерки и затова взех малкия ти портрет, който толкова обичам, и го поставих на полицата над камината в гостната. Баба нищо не каза, но на следващия ден ме изпрати на обиколка из Лондон, а когато се върнах, намерих портрета отново в стаята си.

Няколко дни по-късно очакваше посещение от някакви приятели, затова се промъкнах в любимия ѝ салон и подредих там

твоите скици на пейзажи край Портидж – онези, които ми даде, за да ми напомнят за дома. Когато дамите ги видяха, ахнаха, възхитени от таланта ти, но баба нищо не каза. На следващия ден ме изпрати в Йоркшир, а когато се върнах, намерих рисунките ти в един шкаф в стаята си.

Тази вечер тя отново имаше гости и ме помоли да посвирия на пианото за приятелите ѝ. Започнах да свиря и изпях песента, която двете написахме като деца – нарекохме я „Завинаги заедно“, помниш ли? По студеното изражение на баба разбрах, че ми е много ядосана. Когато приятелите ѝ си тръгнаха, тя ме уведоми, че е решила да ме изпрати в Девъншир за цяла седмица.

Ако отново я предизвикам, имам чувството, че ще ме изпрати в Брюксел или някъде другаде за цял месец. И въпреки това няма да се откажа. Но стига толкова по този въпрос.

Представям си колко си била шокирана, като си научила, че годежът ти с лорд Филдинг е бил обявен. И колко би се разстроил Андрю, ако научи за това. Но след като вече всичко е наред и няма да има никакви последствия, трябва да се наслаждаваш на новите си тоалети и да не се чувстваш виновна, че не си могла да спазиш траура за мама и татко. Аз пося черни ръкавици, което по думите на баба е обичаят в Англия да покажеш, че си в траур, въпреки че някои хора носят черно в продължение на шест месеца, а после се обличат в сиво още шест.

Баба много държи на благоприличието и дори да повярва, че вече си сгодена за Андрю, което е самата истина, аз няма да мога да се появя официално в обществото до следващата пролет. Тя казва, че не е прието да се ходи на шумни, официални събития, преди да е изминала година от смъртта на близък човек от семейството. Аз съвсем не възразявам, тъй като представата за бал и всичко свързано с него ми се струва направо ужасяваща. Трябва на всяка цена да ми разкажеш дали в действителност е толкова лошо.

Баба ще посещава Лондон от време на време заради театрите, които много обича, и ми обеща, че понякога ще ме взема със себе си. Ще те известя веднага и ще измислим някакъв начин да се срещнем.

Сега трябва да тръгвам, защото баба е наела преподавател да ме обучава на светски обноски за появата ми в обществото. Има толкова много за учене, че свят ми се завива...

Виктория прибра писмото в едно чекмедже, погледна часовника на полицата над камината и въздъхна. Много добре знаеше какво има предвид Дороти, защото от близо две седмици госпожица Флоси Уилсън я учеше на правилата за поведение и благоприличие и сега беше време за поредния урок.

– Ето те и теб – усмихна се госпожица Флоси, когато Виктория влезе в салона. – Днес мисля, че трябва да обърнем внимание на обръщенията към съответните членове в йерархията на перовете. Не бива да допускаме да направиш грешка на бала ти утре вечер.

Виктория едва се съдържа да не хване полите си и да побегне от къщата, но вместо това седна до Чарлз. От почти две седмици госпожица Флоси я водеше на всевъзможни шивачи и шапкари в промеждутъците от привидно нескончаемите уроци по поведение, танци и френски. По време на тези уроци тя следеше внимателно дикцията на Виктория, наблюдаваше всеки неин жест и ѝ задаваше въпроси за уменията и интересите ѝ, като през цялото време клатеше къдравата си главица и размахваше ръцете си. Тя напомняше на Виктория за нетърпелива птичка.

– И така – изчурулика госпожица Флоси, – ще започна с херцозите. Както ти казах вчера, херцогът е най-високата некралска титла в йерархията на перовете в Англия. Херцозите на практика са „принцове“ и макар че може да ти се стори, че принцовете са от по-висок ранг, трябва да запомниш, че кралските синове са принцове по рождение, но биват издигани до ранга на херцози. Нашият скъп Чарлз е херцог! – тържествено и напълно излишно заключи тя.

– Да – съгласи се Виктория, отвръщайки на съчувствената усмивка на чичо си.

– След херцога идва ред на маркиза. Той е наследник на херцога. Именно затова нашият скъп Джейсън е маркиз! После идва ред на графовете, виконтите и най-накрая на бароните. Да ти запиша ли всичко това, мила?

– Не – веднага отвърна момичето. – Запомних го.

– Ти си толкова умно дете – похвали я госпожица Флоси. – И така, да продължим с обръщенията. Когато говориш с херцог, трябва да го наричаш „ваша милост“; никога не се обръщай към херцог с „милорд“. Към херцогинята също трябва да се обръщаш с „ваша милост“. Но към всички останали благородници можеш да се обръщаш с „милорд“, а към съпругите им с „милейди“, което е общоприетата форма на обръщение. Когато станеш херцогиня, и към теб ще се обръщат с „ваша милост“ – завърши тя. – Не е ли вълнуващо.

– Да – смутено отвърна Виктория. Чарлз ѝ беше обяснил защо е необходимо обществото да мисли, че годежът ѝ с Джейсън е действителен, и тъй като Флоси Уилсън беше голяма бърбивка, той беше решил, че и тя трябва да повярва на това както всички останали.

– Сдобих се с разрешение от „Алмак“ да танцувате валс на твоя дебют, мила моя. Но стига толкова по този въпрос. А сега нека прегледаме една част от „Перството“ на Дебре?

Това изтезание обаче ѝ беше спестено от Нортрърп, който влезе в салона, прокашля се и обяви пристигането на графиня Колингуд.

– Покани я да влезе, Нортрърп – весело каза Чарлз. Каролайн Колингуд влезе в салона, забеляза отворените книги по етикет и „Перството“ на Дебре и се усмихна затворнически на Виктория:

– Надявах се, че може би ще ме придружиш на една разходка из парка.

– С най-голямо удоволствие – възкликна Виктория. – Имате ли нещо против, госпожице Флоси? Чичо Чарлз?

След като и двамата дадоха разрешението си, тя хукна нагоре по стълбите да оправи косата си и да си вземе бонето.

Докато я чакаше, Каролайн се обърна любезно към двамата по-възрастни в салона:

– Предполагам, че очаквате с нетърпение предстоящата вечер.

– О, да – отвърна госпожица Флоси и енергично тръсна русите си къдрици. – Виктория е прекрасна млада дама, излишно е да го споменавам пред вас, тъй като вече я познавате. Има толкова очарователни маниери, общува с такава лекота и умение. И какви очи! И каква прекрасна фигура! Убедена съм, че ще пожъне огромен успех. Жалко само, че не е руса.

Госпожица Флоси въздъхна и тъжно поклати глава, забравяйки за махагоновите къдрици на лейди Колингуд.

– Русото е изключително модерно – обяви тя и се вторачи с птичия си поглед в Чарлз. – Помните ли лорд Хорнби като млад? Тогава си мислех, че няма по-красив мъж от него. Беше червенокос и имаше чудесни маниери. Брат му пък беше толкова нисък... – продължи тя, подскачайки от тема на тема като от клон на клон.

Виктория огледа парка и се облегна назад в откритата карета. Затвори очи, наслаждавайки се на свободата:

– Колко е спокойно тук и колко мило от твоя страна, че вече

толкова следобеди ме спасяваш с тези разходки из парка.

– Какво изучаваше, когато пристигнах?

– Общоприетите форми на обръщение към благородници и техните съпруги.

– И овладя ли ги? – попита Каролайн.

– Напълно. Трябва просто да се обръщам към мъжете с „господарю“, сякаш са богове, а към съпругите им с „господарке“, като че ли съм им камериерка.

Смехът на Каролайн беше заразителен.

– Но най-трудно се справям с френския. Майки ми ни научи с Дороти да четем на френски, с което се справям доста добре, но не мога да си спомня точната дума, когато се опитам да я използвам в речта.

Каролайн, която говореше свободно френски, се опита да помогне:

– Понякога най-добре се учи език, като запомняш полезни фрази, вместо отделни думи; така не се налага да мислиш как да ги свържеш, а по-късно идва и останалото. Например как би ме помолила да ти дам нещо за писане на френски?

– *Mon pot d'encre veut vous emprunter votre stylo* – смело изрече Виктория.

Приятелката ѝ се усмихна:

– Току-що каза: „Мастилницата ми иска да вземе назаем писалката ти.“

– Е, почти успях – каза девойката и двете прихнаха да се смеят.

Хората, които се разхождаха с карети из парка, се обърнаха по посока на звънкия смях и за пореден път отбелязаха, че елегантната графиня Колингуд показва особена слабост към лейди Виктория Сийтън – факт, който вече значително беше допринесъл за нарастващия престиж на Виктория сред светското общество, което тепърва щеше да се запознае с нея.

Момичето протегна ръка към Улф, който редовно ги придружаваше по време на разходките им, и го погали по главата:

– Не е ли удивително, че толкова лесно научих математика и химия от баща ми, а френският не ми се отдава? Може би не мога да го усвоя, защото ми се струва толкова безсмислено да го уча.

– Защо безсмислено?

– Защото Андрю ще дойде скоро да ме отведе у дома.

– Ще ми липсваш – каза замислено Каролайн. – За повечето приятелски връзки трябва години, за да добият лекотата и сигурността, с която ние вече общуваме. Кога точно мислиш, че твоят Андрю ще

пристигне?

– Писах му седмица след смъртта на родителите ми – отвърна тя и разсеяно прибра измъкналия се кичур коса пол надиплената периферия на лимоновожълтата си шапчица. – Ще са необходими около шест седмици писмото да стигне до него, още толкова, докато той се върне у дома, и още четири – шест седмици, докато пристигне от Америка дотук. Това прави шестнайсет-осемнайсет седмици общо. Утре ще станат точно осемнайсет седмици, откакто му писах.

– Допускаш, че е получил първото ти писмо в Швейцария, но пощата до Европа не винаги е благонадеждна. Освен това представи си, че вече е заминал за Франция, където сама каза, че отива след това.

– Дадох на госпожа Бейнбридж – майката на Андрю – още едно писмо, което да изпрати до Франция, в случай че стане така – въздъхна Виктория. – Ако знаех, когато му писах тогава, че сега ще бъде в Англия, той можеше да остане в Европа и това щеше да улесни нещата. За съжаление няха никаква представа и това, което му съобщих в първите писма, беше само че родителите ми са загинали при злополука. Сигурна съм, че е тръгнал за Америка веднага щом е научил.

– Тогава защо не е пристигнал, преди ти да тръгнеш за Англия?

– Вероятно не е имал достатъчно време. Предполагам, че е пристигнал седмица или две след моето заминаване.

Каролайн я изгледа замислено и нерешително попита:

– Виктория, каза ли на херцога на Атъргън, че си сигурна, че Андрю ще дойде за теб?

– Да, но той не ми вярва. Точно затова е твърдо решен да направи дебюта си в обществото този сезон.

– Но не е ли странно, че той иска двамата с лорд Филдинг да се преструват на сгодени? Не искам да любопитствам – бързо се извини младата жена. – Ако предпочиташ да не го обсъждаш с мен, ще те разбера.

Виктория развълнувано поклати глава:

– Отдавна копнея да говоря с теб за това, но не исках да се възползвам от приятелството ни, обременявайки те с тревогите си.

– Аз ти споделих моите – отвърна Каролайн, – нали за това са приятелите – да споделят и да обсъждат проблемите си. Не можеш да си представиш колко хубаво и рядко срещано е да имаш приятел в това общество, човек, на когото можеш да се довериш.

Момичето се усмихна:

– В такъв случай... Чичо Чарлз казва, че причината, поради която

той иска всички да повярват на годежа ми, е, че така ще мога да избегна евентуални „обвързвания“ и „усложнения“. Ако съм сгодена, казва той, ще мога да се наслаждавам на цялото вълнение на дебюта си, без да се чувствам притискана от кандидати за ръката ми или от обществото.

– В известен смисъл е прав – отбеляза Каролайн с леко объркано изражение на лицето, – но ще му струва много усилия да те предпази от настойчивите предложения на господата.

Виктория замислено се вгледа в лехите с нарциси край пътеката:

– Зная, и съм се замисляла за това. Чичо Чарлз е привързан към мен и понякога имам чувството, че все още се надява двамата с лорд Филдинг да се оженим, ако Андрю не дойде.

Гълъбовосивите очи на приятелката ѝ се изпълниха с тревога:

– Мислиш ли, че има такава възможност?

– Не – отвърна Виктория и се усмихна.

Каролайн въздъхна с облекчение и се облегна на възглавниците на седалката:

– Чудесно. Бих се тревожила за теб, ако се омъжиш за лорд Филдинг.

– Защо?

– Ще ми се да не го бях споменавала – промърмори смутено младата жена, – но тъй като вече го сторих, мисля, че трябва да ти кажа. Ако твоят Андрю не дойде да те вземе, трябва да знаеш що за човек е лорд Филдинг. Има дворцови приеми, на които той не е съвсем добре дошъл...

– Защо?

– Преди четири години стана някакъв скандал. Не съм запозната с подробностите, тъй като тогава бях твърде млада, за да бъде посветена в скандалните клюки. Миналата седмица попитах съпруга си, но той е приятел на лорд Филдинг и не иска да говори за това. Каза, че всичко било пълна безсмислица, разпространявана от някаква зловна жена, и ми забрани да разпитвам други хора, защото отново щели да тръгнат слухове.

– Госпожица Флоси казва, че в обществото винаги се разпространяват някакви клюки, които в повечето случаи са пълна глупост – каза Виктория. – Каквото и да е, ще го науча през следващите четири седмици.

– Няма – предсказа категорично Каролайн. – Първо, ти си млада, неомъжена, затова никой няма да ти каже нищо, даже да не е особено скандално, от страх да не се почувстваш засегната или да изпаднеш в

несвяст. Второ, хората одумват другите, но рядко разказват историите си на онези, които са засегнати. Тези приказки се разказват зад гърбовете на хората, които най-пряко са засегнати.

– Така пораженията са най-големи и вълнението най-силно – съгласи се Виктория. – Клюките не са нещо непознато и в Португидж, Ню Йорк, и обикновено и там са пълни глупости.

– Може би, но има и нещо друго, за което искам да те предупредя – продължи Каролайн с виновно изражение на лицето, но твърдо решена да предпази приятелката си. – Заради титлата и богатството си лорд Филдинг все още е много желан, а освен това дамите го намират и за много привлекателен. Поради тези три причини го преследват. Той обаче съвсем не се отнася добре с тях. Всъщност понякога направо се държал грубо. Виктория – с нескрит укор завърши тя, – лорд Филдинг не е джентълмен.

Изчака да види реакцията на приятелката си, но когато тя я погледна така, сякаш този недостатък в характера на лорд Филдинг едва ли има по-голямо значение от смачкано шалче около врата на някой господин, младата жена въздъхна и наведе глава:

– Мъжете се страхуват от него почти колкото и дамите не само за това, че е студен и надменен, но защото се носят слухове и за дуелите му в Индия. Казват, че е участвал в много и най-хладнокръвно е убивал противниците си. Казват, че е готов да предизвика всеки мъж на дуел при най-малкия повод.

– Не вярвам – прекъсна я Виктория, несъзнателно зашипвайки Джейсън.

– Ти може би не, но другите вярват и се страхуват от него.

– В такъв случай отлъчват ли го от обществото?

– Точно обратното – умилкват му се. Никой не смее открито да го отлъчи.

Виктория недоверчиво я погледна:

– Със сигурност не всички, които го познават, се страхуват от него, нали?

– Почти всички. Робърт най-искрено го харесва и започва да се смее, когато кажа, че има нещо зловещо в лорд Филдинг. Но веднъж чух майката на Робърт да казва пред нейни приятелки, че лордът е порочен, че се възползва от жените и после ги отблъсква.

– Не може да е толкова лош. Сама каза, че е много желан.

– Всъщност смятан е за най-добрата партия в Англия.

– Видя ли! Ако хората наистина го мислеха за толкова ужасен,

никоя млада дама, нито пък родителите ѝ биха искали тя да се омъжи за него.

Каролайн се изсмя:

– Има жени, които за херцогска титла и огромно състояние биха се омъжили и за Синята брада!

Девојката тихичко се засмя, а приятелката ѝ напълно се обърка и лицето ѝ помръкна:

– Виктория, нима на теб не ти изглежда странен и страшен?

Тя внимателно обмисляше как да отговори, а през това време кочишът обърна каретата назад към градската къщи на Джейсън. Тя си спомни хапливите думи на Джейсън при пристигането ѝ в Уейкфийлд, както и яростта му когато я хвана да плува в потока. Но си спомни и как ловко я беше надлъгал на карти, как я утеши в нощта, когато плака, и как се беше смял на опитите ѝ да издои кравата. Спомни си и как я беше притиснал до гърдите си и как я целуна едновременно страстно, властно и нежно, ала побърза да прогони този спомен.

– Лорд Филдинг е избухлив – започна бавно, – но съм забелязала, че бързо му минава и е склонен да забрави лошото. Аз доста приличам на него в това отношение, макар че не избухвам толкова лесно. Освен това не ме предизвика на дуел, когато заплаших да го застрелям – пошегува се, – затова не мога да повярвам, че толкова лесно убива хора. И ако ме попиташ що за човек е, вероятно бих казала, че е изключително щедър и способен на нежност под...

– Шегуваш се!

Виктория поклати глава и се опита да ѝ обясни:

– Аз гледам на него по различен начин. Опитвам се да гледам на хората така както баща ми ме е учил.

– А учил ли те е да си затваряш очите пред недостатъците им?

– Съвсем не. Но той беше лекар и ме научи да търся причината за нещата, а не просто да отчитам симптомите. Затова, когато някой се държи странно, аз започвам да се питам защо го прави. Винаги има някаква причина. Забелязвала ли си, че когато хората не се чувстват добре, често са избухливи?

Каролайн веднага кимна:

– Братята ми ставаха ужасно раздражителни при най-малкото неразположение.

Точно това имам предвид. Братята ти не са лоши хора, но когато не се чувстват добре, се променят.

– Мислиш ли в такъв случай, че лорд Филдинг е болен?

– Мисля, че не е много щастлив. Освен това баща ми ме научи да съдя за човека по делата, а не по думите му. Ако погледнеш по този начин лорд Филдинг, можеш да кажеш, че се е държал много мило с мен. Той ми осигури дом и повече красиви дрехи отколкото мога да износя за цял живот, даже ми разреши да взема Улф в къщата.

– Твоята представа за хората е твърде романтична – тихо каза Каролайн.

– Не, не е така – тъжно възрази Виктория. – Аз също избухвам и лесно се засягам, както всички други. Едва след това се сещам за необходимостта от това да се опитам да разбера защо този човек е постъпил така.

– Значи не се страхуваш от лорд Филдинг дори когато е ядосан?

– Малко – призна унило Виктория. – От друга страна, откакто пристигнахме в Лондон, не съм го виждала и сигурно се чувствам толкова смела само защото сме далеч един от друг.

– Вече не – отбеляза приятелката ѝ, като кимна многозначително към елегантната черна карета със златен герб на вратата, която чакаше пред Ъпър Брук Стрийт номер 6. – Това на черната карета е гербът на лорд Филдинг – поясни тя, забелязвайки недоумението на Виктория, – а другата карета зад нея е нашата, което означава, че съпругът ми е приключил работата си по-рано и е решил сам да ме вземе.

Девојката почувства как сърцето ѝ трепна при мисълта, че Джейсън е там – реакция, която тя веднага отдаде на чувството за вина, защото го беше обсъждала с Каролайн.

Господата бяха в салона за гости и вежливо изслушваха госпожица Флоси, която ги измъчваше с дълъг, несвързан монолог за напредъка на Виктория през последните две седмици, придружен с възторжени коментари за собствения ѝ дебют преди почти петдесет години. Само един бегъл поглед беше достатъчен на Виктория да разбере, че Джейсън едва издържа компанията госпожица Флоси.

– Виктория! – възкликна госпожица Флоси и запляска възторжено с малките си ръце. – Най-после се върна! Тъкмо казвах на господата колко талантива пианистка си и те изгарят от нетърпение да те чуят.

Без изобщо да забележи ироничния поглед на Джейсън, когато чу да го описват като „изгарящ от нетърпение“, госпожица Флоси заведе Виктория до пианото и настоя незабавно да изсвири нещо.

Девојката седна безпомощно на пейката и погледна към Джейсън, който съсредоточено отстраняваше някаква прашинка от крачола на искусно ушития си тъмносин панталон. Изглеждаше твърде отегчен. Но

беше и невероятно красив, осъзна Виктория и отново изпита онова вълнение, което стана още по-силно, когато той вдигна очи към нея и ѝ отпрати една от ироничните си усмивки:

– Не познавам жена, която да може да плува, да стреляла опитомява диви животни и едновременно с това да свири на пиано. Да послушаеме как свириш.

По тона му разбра, че не очаква от нея да се представи добре, и отчаяно искаше да избегне свиренето точно в този момент, когато беше толкова необяснимо неспокойна, затова побърза да се извини:

– Господин Уилхайм даваше уроци на мен и на Дороти като отплата за това, че баща ми го излекува от белодробно заболяване, но сестра ми е много по-добра от мен. Отдавна не бях свирила и все още не съм във форма. Бетовен все още ми е посредствен...

Загуби надежда да се измъкне, когато Джейсън предизвикателно повдигна вежда и кимна многозначително към пианото. Виктория въздъхна и се предаде:

– Какво бихте искали да чуете?

– Произведение на Бетовен – сухо отвърна той. Виктория му хвърли гневен поглед, който го накара да се усмихне. Тя наведе глава и се приготви да изпълни желанието му. Внимателно пробяга с пръсти по клавиатурата, после спря за миг с ръце над клавишите. Когато отново засвири стаята се огласи от живата, бурна мелодия на Соната във фа миор на Бетовен.

В антрето зад салона за гости Нортръп престана да лъска а сребърна купа и блажено притвори очи. Във фоайето О'Мейли, който се караше на един от подчинените си, спря, обърна глава към гостната и се усмихна.

Когато Виктория удари заключителния акорд, всички в стаята заръкопляскаха възторжено, само Джейсън се облегна назад и леко се усмихна.

– Притежаваш ли някакви други „посредствени“ умения? – попита той, но в очите му се четеше искрено възхищение и когато Виктория го видя, удоволствието ѝ беше безгранично.

Каролайн и съпругът ѝ си тръгнаха скоро след това, като обещаха да дойдат на бала в чест на Виктория на следващата вечер. Госпожица Флоси ги придружи до вратата. Останала насаме с Джейсън, Виктория се почувства неловко и веднага подхвана разговор:

– Изненадана съм да те видя тук.

– Нима смяташе, че ще пропусна дебюта ти? – предизвикателно

попита той с ослепителна усмивка. – Правилата за добро поведение не са ми чак толкова чужди. Нали уж сме сгодени. Как би изглеждало, ако не се появя?

– Милорд – започна тя.

– Звучи добре – засмя се той. – Много почитително. Не си ме наричала така досега.

Виктория го погледна с престорена строгост:

– Нямаше да го направя и сега, само че госпожица Флоси набива в главата титли и начини на обръщение вече дни наред. Но това, което исках да кажа, е, че не ме бива много в лъжите и идеята да казвам на хората, че сме сгодени, ме кара се чувствам ужасно неловко. Чичо Чарлз не обръща внимание на възраженията ми, но аз мисля, че идеята му никак не е добра.

– Така е – съгласи се Джейсън. – Давам ти възможност да появиш в обществото този сезон, за да те представя пред потенциални съпрузи.

Виктория отвори уста, за да заяви, че Андрю ще стане неин съпруг, но Джейсън вдигна ръка и се поправи:

– Целта ми е да те представя пред потенциални съпрузи, в случай че Амброуз не дотича да те спаси.

– Андрю – поправи го момичето. – Андрю Бейнбридж.

Джейсън сви рамене:

– Когато стане дума за нашия годеж, искам да казваш това, което твърдя и аз.

– Какво е то?

– Че все още не всичко е уредено, че ти не ме познаваш достатъчно добре, за да си сигурна в чувствата си към мен. Така и други ще могат да те ухахват и дори Чарлз не би могъл да възрази.

– Бих предпочела да кажа истината, че не сме сгодени.

– Не можеш. Ако някой от нас се откаже сега, толкова скоро след пристигането ти в Англия, ще последват неприятни коментари за това кой се е отказал и защо.

Виктория си спомни как Каролайн описа отношението на обществото към Джейсън и веднага се досети какво щяха да си помислят хората, ако се откаже от годежа, затова беше по-добре да продължат да се преструват. За нищо на света не би му се отплатила за добротата и щедростта му към нея, допускайки някой да си помисли, че не се е омъжила за него, защото го е сметнала за отблъскващ или страшен.

– Добре. Ще казвам, че нещата между нас все още не са съвсем ясни.

– Добро момиче – каза той. – Чарлз вече преживя един почти фатален сърдечен удар, а сърцето му е слабо. Не искам да го тревожа излишно, тъй като е твърдо решен да те види сполучливо омъжена.

– Но какво ще стане с него, когато Андрю дойде да ме отведе у дома? – попита тя с разширени от тревога очи. – И какво ще си помислят хората тук, когато те отхвърля, за да се омъжи за Андрю?

Весели пламъчета заиграха в очите на Джейсън заради изразите, които Виктория използваше:

– Ако това стане, ще обясним, че спазваш стар годеж, уреден от баща ти. В Англия се смята за дълг на всяка дъщеря да се омъжи според желанието на семейството ѝ, така че всички ще проявят разбиране. На Чарлз ще му липсваш, но ако знае, че си щастлива, ще го понесе по-леко. Аз все пак мисля, че това няма да се случи. Той ми разказа за Бейнбридж и аз съм напълно съгласен с него, че той най-вероятно е безволев мъж, изцяло подвластен на овдовялата си майка. Без твоето присъствие в Америка, което да му вдъхва кураж и решителност, той едва ли ще се осмели да се противопостави на майка си и да те последва.

– За Бога! – възмути се Виктория, разгневена от това колко погрешна беше представата на Джейсън за Андрю.

– Не съм приключил – прекъсна я Филдинг. – Очевидно баща ти не е бил особено въодушевен от идеята за вашия брак – настоявал е да се разделите, за да изпитате чувствата си един към друг, при положение, че се познавате откакто се помните. Затова, ако все пак застане на прага на моя дом, ще трябва да спечели моето одобрение, за да ти разреши да се омъжиш за него и да се върнеш в Америка.

Виктория се разкъсваше между гнева и желанието си да се изсмее.

– Как е възможно! – възкликна тя напълно объркана. – Та ти никога не си го срещал, а вече си решил що за човек е! И сега казваш, че не мога да замина с него без твоето разрешение; ти, който едва не ме изхвърли в деня, когато пристигнах в Уейкфийлд!

Всичко беше толкова абсурдно, че тя се засмя:

– Ти ме смайваш – никога не знам какво ще кажеш или ще направиш в следващия миг. Когато ти си замесен, просто не зная как да постъпя.

– Трябва да прегледаш тазгодишната реколта от лондонски контета през следващите няколко седмици, да си избереш някого и да го доведеш при мен, за да ви дам благословията си. Няма нищо по-лесно. Аз ще работя тук, в кабинета си почти всеки ден.

– Тук ли? – възкликна Виктория. – Мислех, че ще отседнеш в дома

на чичо Чарлз.

– Ще спя там, но ще работя лук. Къщата му е ужасно неудобна. Мебелите са стари, а повечето стаи са малки и тъмни. Освен това, щом имаш придружителка, никой няма да си помисли нищо лошо, ако съм тук през деня. Няма причина да си създавам неудобства, докато работя. Като стана дума за придружителки, Флоси Уилсън не ти ли досажда с безкрайните си брътвежи?

– Тя е много мила жена. – Виктория отново едва сдържа смеха си.

– Никога не съм чувал жена да говори толкова много и да казва толкова малко.

– Има добро сърце.

– Така е – разсеяно се съгласи той, поглеждайки часовника си. – Тази вечер съм на опера. Когато се върне Чарлз, кажи му, че съм пристигнал и че ще дойда утре вечер навреме, за да поздравя гостите.

– Чудесно – каза тя и като му хвърли дързък, развеселен поглед, добави: – Предупреждавам те обаче, че удоволствието ми ще бъде безкрайно, когато Андрю дойде и ти се наложи да признаеш, че не си бил прав.

– Не бъди толкова сигурна.

– Напротив, сигурна съм. Ще помоля да приготвят омразния ти пай и ще те накарам да го изядеш пред мен.

Джейсън удивено я изгледа:

– Ти май от нищо не се страхуваш?

– Не се страхувам от теб – весело заяви тя.

– А би трябвало – отвърна той и си тръгна.

Глава тринайсета

– Почти всички пристигнаха – развълнувано бърбореше госпожица Флоси, докато Рут довършваше прическата на Виктория. – Настъпи часът на грандиозния ти дебют, скъпа моя.

Виктория се изправи послушно, но коленете ѝ трепереха:

– Бих предпочела да посрещна гостите заедно с чичо Чарлз и лорд Филдинг. Така няма да е толкова изнервящо.

– Но далеч няма да е толкова впечатляващо – възрази ѝ госпожица Флоси.

Виктория се огледа за последен път, взе ветрилото, което Рут ѝ подаде, и повдигна полите си.

– Готова съм – с треперещ глас заяви.

Докато прекосяваха площадката пред стълбището, спря и погледна надолу към фойето, превърнато в чудна цветна градина с огромни саксии с ефирна папрат и кошници, пълни с бели рози. После нервно пое въздух и се отправи по извитото стълбище към следващия етаж, където беше балната зала. Лакей, облечени в официални ливреи от зелено кадифе, украсени със златни нишки, стояха изправени на стълбището до високи сребърни вази, пълни с бели рози. Виктория се усмихна на лакеите, които познаваше, и вежливо кимна на останалите. О'Мейли, главният лакей, стоеше най-горе на стълбището и тя тихо го попита:

– Как е зъбът ви? Непременно ми кажете, ако пак ви заболи. Веднага ще приготвя нова смес.

Той предано ѝ се усмихна:

– Не ме е болял, откакто приготвихте последната смес, милейди.

– Чудесно, но нали ще ми кажете, ако започне да ви боли отново?

– Да, милейди.

Той изчака Виктория да се скрие зад ъгъла и се обърна към лакея, който стоеше до него:

– Великолепна е, нали?

– Истинска дама – съгласи се другият лакей. – Точно както я описа.

– Тя ще направи живота ни по-добър – предсказа О'Мейли, – както и този на господаря, щом започне да топли леглото му. Ще го дари и с наследник, а това ще го направи щастлив.

Нортръп стоеше изпънат като струна на балкона над балната зала, готов да съобщи имената на позакъснелите гости, които минаваха под

мраморния портал до него. Уплашената Виктория се приближи.

– Само минутка да си поема въздух – помоли го тя. – След това можеш да съобщиш имената ни. Ужасно съм нервна.

Лека усмивка се прокрадна на строгото му лице, щом зърна поразителната млада жена, застанала пред него.

– Докато си поемате въздух, милейди, позволете ми да ви кажа колко много ми хареса вашето изпълнение на Бетоновата Соната във Фа минор. Тя ми е любима.

Виктория остана толкова доволна и удивена от неочакваната сърдечност от страна на строгия слуга, че почти забрави за шумната тълпа в балната зала.

– Благодаря – отвърна с нежна усмивка. – И коя е любимата ви част?

Той изглеждаше крайно изненадан от проявения интерес, но й отговори.

– Утре ще ви я изсвирия – обеща тя.

– Наистина много мило от ваша страна, милейди! – отвърна той със сериозно изражение и официален поклон. Но когато се обърна да съобщи името й, гласът му прозвуча уверено и гордо:

– Лейди Виктория Сийтън, графиня Лангстън и госпожица Флорънс Уилсън.

Сякаш светкавица премина през тълпата, прекъсна разговорите и сподави смеховете и всички гости, близо петстотин души, се обърнаха почти едновременно, за да видят най-сетне момичето, родено в Америка, което сега носеше титлата на майка си, а скоро щеше да получи и друга, още по-мечтана, от Джейсън, лорд Филдинг.

Пред тях стоеше богиня с екзотична красота и червеникаворуси коси, облечена в ефирна рокля, подобна на туника, от сапфирена коприна, която подхождаше на прекрасните й очи и следваше всяка извивка на изящната й женствена фигура. На ръцете си носеше дълги ръкавици, а в бляскавите й къдрици бяха вплетени сапфири и диаманти. Лицето й беше като изваяно, с високи, добре оформени скули, съвършен нос, пълтни устни и малка, закачлива трапчинка по средата на брадичката.

Никой от присъстващите в залата не би повярвал, че царствената млада красавица едва се държи на крака от страх.

Морето от безименни лица, втренчени в нея, сякаш се раздели, когато Виктория тръгна по стълбите, а Джейсън се отправи към нея през тълпата. Той й протегна ръка и постави своята върху нея, но когато го погледна, в широко отворените й очи прочете сраха. Той се наведе към

нея, сякаш за да ѝ прошепне някой комплимент:

– Уплашена си до смърт, нали? Веднага ли искаш да започна със стотиците представяния или би предпочела да танцуваш с мен, за да им дадеш възможност да те доогледат?

– Голям избор! – прошепна Виктория и нервно се засмя.

– Ще поръчам музика – мъдро реши Джейсън и даде знак на музикантите. Когато те засвириха валс, я поведе към танцовата площадка.

– Можеш ли да танцуваш валс? – внезапно попита той.

– Питаш точно навреме! – засмя се нервно тя.

– Виктория! – строго каза Джейсън, но с ослепителна усмивка заради гостите, които не снемаха очи от тях. – Ти си същата онази млада жена, която хладнокръвно заплаши да ми пръсне мозъка с пистолет. Да не си посмяла да се държиш като страхливка точно сега.

– Не, милорд – отвърна тя, опитвайки се отчаяно да го следва в танца.

Танцуваше, помисли си тя, със същата лекота и елегантност с каквато носеше и безупречно ушития си костюм.

Той я притегли толкова близо до себе си, че тя едва овладя напрежението си.

– Прието е двойката да води някакъв разговор или безобидно да флиртува по време на танца, иначе околните ще си помислят, че двамата не се харесват – тихо я предупреди.

Виктория се втренчи в него с пресъхнало гърло:

– Каж ми нещо, по дяволите.

Неволно се изсмя на ругатнята си, изречена с такава вежлива усмивка, и сякаш забрави за присъстващите за известно време. Опитвайки се да последва съвета на Джейсън, тя каза първото, което ѝ хрумна:

– Танцувате много добре, милорд.

Джейсън си отдъхна и ѝ се усмихна:

– Това трябваше аз да го кажа.

– Вие, англичаните имате правила абсолютно за всичко – с престорено възхищение отвърна Виктория.

– Ти също си англичанка, ако не ме лъже паметта – напомни ѝ той и добави: – Госпожица Флоси те е научила да танцуваш валс много добре. Какво друго научи?

Леко засегната от предположението му, че не е можела да танцува валс преди, Виктория му се усмихна:

– Можеш да бъдеш напълно сигурен, че вече притежавам всички умения, които според англичаните са необходими за една изискана

млада дама с потекло.

– И кои са те? – закачливо попита Джейсън.

– Мога да свиря на пиано, освен това мога да пея, да танцувам валс, да бродирам. Мога да чета на френски и да изпълнявам реверанс. Струва ми се, че в Англия е желателно жената да е напълно безполезна – отбеляза тя с дръзка усмивка.

Джейсън се засмя. Какво изумително съчетание от контрасти беше тази жена – изискана и невинна, женствена и смела, с пищна красота и с огнен темперамент. Тялото ѝ сякаш бе създадено за ласки, очите ѝ можеха да събудят страст у всеки мъж, усмивката ѝ беше ослепителна, а устните ѝ – устните ѝ определено приканваха да бъдат целунати.

– Не е възпитано да се втренчваш – направи забележка Виктория, като се стареше да си придава вид, че се забавлява.

Джейсън бързо отмести поглед от устните ѝ:

– Съжалявам.

– Каза, че трябва да флиртуваме, докато танцуваме – напомни му тя предизвикателно. – Аз нямам никакъв опит в това, а ти?

– Достатъчно – отвърна той, любувайки се на руменината, която подчертаваше скулите ѝ.

– Много добре, покажи ми тогава как става. Стъписан от подканата, той се вгледа в засмените ѝ сини очи с дълги тъмни ресници и за миг сякаш се изгуби в тях. Тялото му потръпна от желание и ръцете му я притеглиха.

– Нямах нужда от уроци – прошепна той, – справяш се чудесно.

– С какво?

Очевидното ѝ объркване възвърна разума му и той поотпусна прегръдката си:

– С това да си навлечеш неприятности. Младият лорд Кроули, който наблюдаваше от страни, вдигна чашата си с пенливо шампанско и огледа лейди Виктория.

– Изключителна е – обърна се той към приятеля си, – казах го още в мига, когато я зърнахме в деня на пристигането ѝ на Брук Стрийт. Никога не съм виждал по-красива жена. Божествена е. Неземна. Истински ангел.

– Наистина е красавица! – съгласи се младият лорд Уилтшир.

– Щях сам да я ухажвам, ако не беше Уейкфийлд – каза Кроули. – Щях да обсадя придружителите ѝ, да надвия другите ѝ кандидати и да започна да я преследвам!

– Би могъл – отвърна с насмешка лорд Уилтшир, – но за а я хванеш,

трябва да си с десет години по-възрастен и двайсет пъти по-богат. Маркар че, съдейки по това, което чувам, бракът не е напълно уреден.

– В такъв случай смятам да ѝ се представя още тази вечер.

– Аз също – заяви предизвикателно лорд Уилтшир и двамата хукнаха да търсят майките си, за да ги представят.

Виктория пожъна небивал успех тази вечер. Тя се страхуваше, че и останалите членове на висшето общество ще са като лейди Кърби, но се оказа, че повечето я приеха много сърдечно. Въсщност някои от тях – най-вече господата – бяха направо смешни с възторжените си комплименти и с вниманието си. Те се тълпяха, настояваха да бъдат представени или да танцуват с нея, после заставаха до нея, като се съревноваваха за вниманието ѝ и молеха за разрешение да я посетят. Виктория не прие нищо от това насериозно и към всички се отнасяше с безразличие.

От време на време зърваше Джейсън. Той беше поразително красив във вечерния си костюм, който подхождаше на косата му и още повече изпъкваше на фона на снежнобялата му риза и ослепителната усмивка. До него всички останали мъже бледнееха.

Четири часа по-късно, докато танцуваше с поредния си ухажор, Виктория разбра, че и много други дами са на същото мнение. Няколко от тях флиртуваха открито с Джейсън, независимо от факта, че той беше предполагаемият ѝ годеник. Съчувстваше на една красива, чувствена блондинка, която се опитваше да привлече вниманието му, докато Джейсън се подпираше небрежно на една колона с отегчено и надменно изражение.

До тази вечер Виктория беше смятала, че той се държи единствено с нея по този вбесяващ начин, но разбра, че Джейсън явно се отнася към всички жени с хладно снизхождение. Без съмнение точно това имаше предвид Каролайн, когато заяви, че той е груб и непочтителен. Но независимо от това дамите бяха привлечени от него като красиви нощни пеперуди от опасен пламък. И защо не, заключи философски Виктория, наблюдавайки как той внимателно освобождава ръката си от тази на блондинката и се отправя към лорд Колингуд. Джейсън беше покоряващо, неустоймо, магнетично... мъжествен.

Робърт Колингуд погледна приятеля си и кимна към обожателите на Виктория, които се бяха струпали около Флоси Уилсън.

– Ако все още възнамеряваш да я омъжиш за някой друг, няма да ти се наложи да чакаш дълго. Тя вече е новата звезда.

– Чудесно – отвърна Джейсън, като хвърли бърз поглед към тълпата ухажори на Виктория и безразлично повдигна рамене.

Глава четиринайсета

Робърт се оказа напълно прав за успеха на Виктория. В деня след бала дванайсет господа и седем млади дами посетиха лейди Виктория, като настойчиво ѝ отправяха покани ѝ желаеха да видят Улф по-отблизо. Нортрърп непрекъснато посрещаше и изпращаше посетители и раздаваше нареждания на лакеите, които разносяха подноси с чай из салоните.

И когато в девет сервираха вечерята, Виктория вече беше твърде уморена, за да посети някой бал или соаре. Беше си легнала почти на зазоряване и едва държеше очите си отворени, докато разсеяно похапваше от десерта. Джейсън от своя страна изглеждаше бодър и жизнен както обикновено, въпреки че цял ден беше работил в кабинета си.

– Виктория, ти пожъна невероятен успех снощи – обърна се той към нея. – Очевидно Кроули и Уилтшир вече са заплени от теб. Както и лорд Мейкпийс, а той е смятан за най-добрата плячка за сезона.

– Сякаш говориш за някой тлъст сом! – засмя се тя. След малко Виктория се извини и се оттегли в покоите си.

Джейсън ѝ пожела лека нощ, като продължаваше да се усмихва на остроумната ѝ забележка. Тази жена можеше да освети цяла стая с усмивката си. Джейсън отпиваше от брндито и си мислеше за това как предишната вечер Виктория беше очаровала обществото с красотата и смеха си. Беше спечелила напълно и Нортрърп с тазвечерното си изпълнение на Моцарт, специално в негова чест. Когато приключи, в очите на стария иконом имаше сълзи. После тя помоли да извикат О'Мейли и изсвири игрива ирландска жига. Към края пред салона за гости се бяха събрали много слуги, за да послушат импровизирания концерт. Вместо да им нареди да се разотидат и да се върнат към работата си – както се канеше да стори Джейсън – Виктория се обърна към тях и ги попита дали искат да им свири нещо любимо. Тя знаеше имената на всички и ги разпитваше за здравето и семействата им. И колкото и да беше уморена, продължи да свири повече от час. Прислужниците ѝ бяха предани до един, осъзна Джейсън. Лакеите ѝ се усмихваха и кланяха до земята. Камериерките с радост тичаха да изпълнят и най-малката ѝ молба, а Виктория мило благодареше на всеки за свършената работа. Имаше подход към хората: можеше с лекота да спечели и барон, и иконом, може би защото се отнасяше към тях с еднакъв интерес.

Джейсън разсеяно въртеше между пръстите си столчето на чашата с бренди. Без присъствието на Виктория трапезарията изведнъж му се стори мрачна и празна. Без да забелязва, че Чарлз го наблюдава, Джейсън продължи да седи, загледан в празния ѝ стол.

– Тя е необикновена млада жена, нали? – най-накрая се обърна към него Чарлз.

– Да.

– Изумително красива и невероятно духовита. Откакто тя дойде в Англия, ти си се смял повече отколкото съм те виждал да се смееш за цяла година. Не можеш да отречеш – момичето е невероятно.

– Не отричам. – Джейсън си спомни за невероятната способност да изглежда като графиня, краварка, изоставено дете или изискана дама според настроението или ситуацията.

– Тя е чаровна и невинна, а в същото време у нея има пламенност и дух. Подходящият мъж може да превърне Виктория в страстна, любяща жена – жена, която да топли постелята и живота му.

Джейсън нищо не каза.

– Този неин Андрию няма никакво намерение да се ожени за нея – продължи многозначително Чарлз, – напълно съм сигурен. Ако имаше, досега да се е свързал с нея.

Чарлз отново замълча, но и този път синът му нищо не каза.

– Изпитвам съжаление към него много повече отколкото към Виктория – продължи той лукаво. – Всъщност съжалявам всеки мъж, който е толкова глупав, че да пренебрегне единствената жена, която може да го направи щастлив. Джейсън, обръщаш ли изобщо някакво внимание на думите ми?

Той му хвърли нетърпелив озадачен поглед:

– Чух всичко. Но какво общо има всичко това с мен?

– Как какво? – разгорещено подхвана баща му, но успя да се овладее и продължи по-предпазливо: – Всичко – свързано с нас двамата. Виктория е млада, неомъжена жена. Дори и с госпожица Флоси като нейна придружителка тя не може да продължи да живее до безкрай под един покрив с двама ергени. Само след няколко седмици хората ще сметнат, че годежът ви е само слух и че тя е само поредното ти завоевание. А това ще погуби Виктория. Нали не искаш да ѝ навлечеш такова унижение?

– Разбира се, че не – разсеяно отвърна Джейсън, без да откъсва очи от чашата си.

– В такъв случай има само едно разрешение. Тя трябва да се омъжи,

и то бързо. – Почака, но младият мъж нищо не каза: – Нали, Джейсън?

– Предполагам.

– В такъв случай кой е човекът, за когото трябва да се омъжи Виктория, Джейсън? – настойчиво попита Чарлз. – Кой би могъл да я превърне в страстна, любяща жена? Кой има нужда от жена, която да топли постелята му и да го дари с наследник?

Джейсън раздразнено повдигна рамене:

– Откъде да знам, по дяволите? Сватовникът в това семейство си ти, не аз.

Чарлз го погледна изненадано:

– Да не искаш да кажеш, че не знаеш за кого трябва да се омъжи тя?

Джейсън вдигна чашата си и я пресуши на един дъх, след което я постави на масата и рязко се изправи.

– Виктория може да пее, да свири на пиано, да прави реверанси и да бродира. Намери й съпруг, който да цени музиката и красотата и да обича кучета.

Баща му зяпна от изумление, а той добави нетърпеливо:

– Аз трябва да се грижа за шест имена, цяла флота от кораби и стотици други подробности, които изискват вниманието ми. Аз ще се погрижа за тях, а ти се заеми с това да намериш съпруг на Виктория. Ще ти съдействам, като я придружа на още няколко бала и соарета през следващите една-две седмици. Тя вече е много популярна. След още няколко официални появи в Лондон вече ще има толкова обожатели, че няма да знаеш какво да ги правиш. Огледай ги внимателно, когато идват на посещения, и състави списък на най-подходящите. След това аз ще го прегледам и ще избира някого.

Победен, Чарлз уморено отпусна рамене:

– Както желаш.

Глава петнайсета

– След дебюта на Каролайн не съм виждал друга млада жена да предизвиква такова вълнение – усмихна се Робърт Колингуд на Джейсън, докато наблюдаваха Виктория на един бал седмица по-късно. – Всички в града говорят за нея. Наистина ли е казала на Родри Карстеърс, че може да го победи със собствения му пистолет?

– Не – сухо отвърна Джейсън. – Казала му е, че ще го застреля, ако още веднъж подходи към нея непочтително, а ако не го улучи, ще насъска Улф срещу него. И ако и кучето не свърши работа, изказала твърдо убеждение, че аз ще го направя. – Той се засмя и поклати глава: – За пръв път съм номиниран за героична роля. Макар че бях малко съкрушен от това, че съм избран на второ място след кучето й.

Робърт Колингуд му хвърли озадачен поглед, но Джейсън не забеляза. Гледаше Виктория. Обградена от обожатели, които се съревноваваха за вниманието й, тя стоеше съвсем спокойно сред тях като кралица, обградена от благоговеещите пред нея поданици. Облечена в бледосиня сатенена рокля, с коси, разпилени върху раменете й като пишна, буйна грива, тя владееше балната зала с магическото си присъствие. Докато я наблюдаваше, забеляза как лорд Уорън, застанал съвсем близо до Виктория, плъзга поглед към дълбоко изрязаното деколте на роклята й. Джейсън побеля от гняв и рязко се обърна към Робърт.

– Извини ме, но трябва да поговоря с Уорън.

Това беше първият от многото случаи през следващите две седмици, когато светското общество стана свидетел на това как маркизът на Уейкфийлд се спуска като разярен ястреб върху някой твърде нетърпелив момък, проявил голямо внимание към лейди Виктория.

Три седмици след дебюта на Виктория Чарлз влезе в кабинета на Джейсън.

– Направих списъка с кандидатите за ръката на Виктория, който искаше да прегледаш – съобщи той с глас на човек, който е трябвало да свърши някаква неприятна задача и вече няма търпение да се отърве от нея. – Бих искал да го прегледаме заедно.

Джейсън вдигна поглед от доклада, който четеше, и погледна с присвити очи листа в ръката на Чарлз:

– В момента съм зает.

– Въпреки това искам да приключа. За мен изготвянето на този списък беше изключително неприятно. Спрял съм се на няколко приемливи кандидати, но не беше никак лесно.

– Без съмнение. Всички контета и глупаци на Лондон се изредиха тук – иронично каза Джейсън и отново насочи вниманието си към доклада: – Прочети ми имената им тогава, щом се налага.

Баща му смръщи вежди, изненадан от безразличието му, седна на стола срещу него и сложи очилата си:

– Да започнем с младия лорд Кроули, който вече ме помоли за разрешение да я ухажда.

– Не, твърде импулсивен е – отсеке категорично Джейсън.

– Защо мислиш така?

– Кроули не познава Виктория достатъчно добре, за да иска да я „ухажва“ – както сам странно се изрази.

– Не ставай глупав. Първите четирима от този списък вече ме помолиха за разрешение да направят точно това, ако, разбира се, ти не претендираш за ръката ѝ.

– Не – и на четиримата – по същата причина – отсеке Джейсън, като се облегна назад, погълнат изцяло от доклада, който държеше в ръка. – Кой е следващият?

– Приятелят на Кроули, лорд Уилтшир.

– Много е млад. Следващият?

– Артур Ландкастър.

– Твърде нисък! Следващият?

– Уилям Роджърс – предизвикателно заяви баща му, – който е висок, консерватор, зрял, интелигентен и красив. Освен това е наследник на едно от най-хубавите имения в Англия. Мисля, че е подходящ за Виктория.

– Не.

– Не! – избухна Чарлз. – Какво имаш против него?

– Не ми харесва как язди.

– Не ти харесва как язди ли? – ядосано и слисано повтори Чарлз, после погледна невъзмутимото лице на Джейсън и въздъхна: – Много добре. Последното име в списъка е на лорд Теранс. Той е превъзходен ездач и чудесен човек. Освен това е висок, красив, интелигентен и богат. Не виждам какъв недостатък можеш да му намериш – заключи победоносно.

Джейсън едно стисна зъби:

– Не го харесвам.

– Няма ти да се жениш за него!

Джейсън се наведе напред, удари с юмрук по бюрото и процеди през зъби:

– Казах, че не го харесвам, и повече няма да го обсъждаме.

Гневът върху лицето на Чарлз премина в изненада, а после на лице-то му се появи тъжна усмивка:

– Ти не я искаш, но не искаш и друг да я притежава, нали?

– Точно така – едно отвърна синът му, – не я искам. Откъм вратата зад тях се чу глас:

– Нито пък аз теб!

Двамата мъже бързо извърнаха глави, но когато Виктория пристъпи напред, великолепните ѝ сини очи не се откъсваха от невъзмутимото лице на Джейсън. Тя подпря длани върху бюрото му, а гърдите ѝ се нади- гаха от яд:

– Тъй като толкова се тревожиш как ще се отървеш от мен, ако Анд-рю не дойде да ме вземе, ще положа всички усилия да му намеря за-местник, но няма да си ти! Не струваш и едни десета от него. Той е мил, нежен и добър, а ти си студен, циничен, надменен мръсник!

Очите на Джейсън пламнаха от гняв и той отвърна:

– На твоє място сякаш да започна да му търся заместник, защото доб-рият стар Андрю те иска точно толкова, колкото и аз.

Виктория не можа да преглътне това унижение, извърна се и бързо напусна стаята с една единствена мисъл в главата: да покаже на Джей-сън Филдинг, че има мъже, които наистина я искат. Повече никога ня-маше да му се довери. През последните няколко седмици се беше под-лъгала да мисли, че са приятели. Дори си беше помислила, че той я ха-ресва. Спомни си как го беше нарекла преди секунди и се почувства двойно по-унизена. Как можа да допусне да я предизвика да го обижда по такъв начин!

Когато тя си отиде, Чарлз се обърна към сина си и горчиво каза:

– Поздравления. Искаше да предизвикаш презрението ѝ още от де-ня, в който пристигна в Уейкфийлд, и сега вече знаеш защо. Виждал съм те как я гледаш, когато мислиш, че никой не те забелязва. Ти искаш тази жена и се страхуваш, че в момент на слабост ще я помолиш да се омъжи...

– Достатъчно!

– Ти я искаш – гневно продължи Чарлз, – искаш я. Тя не ти е без-различна и се мразиш заради тази си слабост. Е, вече няма защо да се

тревожиш – толкова я унизи, че тя никога няма да ти прости. И двамата бяхте прави. Ти си мръсник, а Андрю наистина няма да дойде за нея. Радвай се, Джейсън. Вече няма нужда да се тревожиш, че можеш да се поддадеш на слабостта си. Тя ще те намрази още повече, когато разбере, че Андрю наистина няма да дойде. Наслаждавай се на победата си.

С ледено изражение Джейсън взе доклада, който беше започнал да чете:

– Пригответи нов списък следващата седмица и ми го донеси.

Глава шестнайсета

Задачата на Чарлз да състави списък с най-подходящите ухажори на Виктория, чийто брой непрекъснато нарастваше, този път се оказа много по-трудна. Към края на втората седмица къщата на Ъпър Брук Стрийт вече беше препълнена с букети, донесени от млади господа, които горяха от нетърпение и надежда да спечелят благоразположението на Виктория.

Дори изисканият французин маркиз Дьо Сал беше запленил от нея, независимо от езиковата бариера, даже напротив, точно заради нея. Той дойде в къщата един ден в компанията на приятеля си барон Арнов и друг един приятел, който същата сутрин се беше отбил да посети Виктория.

– Френският ви е отличен – излъга маркизът, безсмислено вежлив и галантен, като мъдро превключи на английски и седна на стола.

Виктория го погледна насмешливо и тъжно констатира:

– Ужасен е. Назалните звуци във френския са почти толкова трудни за подражаване колкото и гутуралните, характерни за апахския език.

– Апахски ли? – любезно попита той. – Какъв е този език?

– Това е езикът на едно индианско племе.

– Американски диваци? – отекна заинтригувано гласът на руския барон, легендарен кавалерист от руската армия, който допреди малко следеше разговора с отегчено изражение. – Чувал съм, че тези диваци са отлични ездачи, така ли е?

– Познавам само един индианец, барон Арнов. Той беше доста стар и по-скоро много вежлив, отколкото дивак. Бащи ми го откри случайно в гората и го доведе къщи, за да го излекува. Казваше се Буйна река и остана у дома като помощник на баща ми. Но да отговоря на въпроса ви. Макар и само наполовина апах, той беше наистина превъзходен ездач. Бях дванайсетгодишна, когато видях за пръв път на какво е способен като ездач и направо онемях от удивление. Той не използваше седло и...

– Не използваше седло! – възкликна баронът. Виктория кимна:

– Апахите не използват седло.

– Какви номера можеше да прави? – попита маркизът, много впечатлен от изумително красивото ѝ лице, отколкото от думите ѝ.

– Веднъж Буйна река ме накара да поставя една кърпичка на сред полето, а после препусна към нея в галоп. Когато почти стигна до

мястото, той пусна юздата, наклони се и грабна кърпичката, докато конят продължаваше да галопира. Научи мен на този номер – призна тя през смях. Баронът беше изумен:

– Не мога да повярвам, ако не видя с очите си. Но едва ли можете да ми покажете как се прави.

– Не, за съжаление. Първо конят трябва да се обучи.

– Може би бихте могли да ме научите на някоя и друга дума на този език, а аз мога да ви преподавам френски – опита се да я придума маркизът с примамлива усмивка.

– Предложението ви е много любезно – отвърна Виктория, – но няма да е честно, защото аз имам много да уча, но мога малко да преподавам. Почти нищо не помня от това, на което Буйна река ме научи.

– Със сигурност можете да ме научите поне на един израз? – настоя той с усмивка, загледан в искрящите ѝ очи.

– Не, наистина...

– Настоявам.

– Добре тогава – отстъпи Виктория с въздишка, – щом толкова настоявате. – Тя произнесе някакъв израз и погледна маркиза: – А сега се опитайте да повторите.

Маркизът се справи успешно при втория си опит и ѝ се усмихна доволно:

– Какво означава това? Какво всъщност казах?

– Казахте – отвърна тя: „Онзи мъж стъпва върху моя орел.“

– „Стъпва върху моя...“ – Маркизът, баронът и всички останали, които се бяха събрали в салона, избухнаха в смях.

На следващия ден руският барон и френският маркиз се присъединиха към антуража от обожатели на Виктория, което още повече допринесе за популярността ѝ.

Където и да се намираше Виктория в къщата, около нея цареше смях и оживление. Навсякъде другаде обаче се долавяше някакво напрежение, което идваше от лорд Филдинг и се усещаше от всички. С всяка следваща седмица обожателите ѝ непрекъснато се множаха, а настроението на Джейсън ставаше все по-мрачно. Където и да отидеше, все намираше по нещо, от което да не е доволен. Сърдеше се на готвача за това, че приготвя любимото му ястие твърде често; наказваше прислужниците за петънце, останало под парапета; заплашваше да изгони лакеите, ако видеше разхлабено копче върху ливреите им.

В миналото лорд Филдинг беше взискателен и строг работодател, но беше разумен. Сега като че ли нищо не можеше да го удовлетвори и

всеки слуга, което се изпречеше на пътя му, ставаше жертва на гнева му. За съжаление колкото по-невъзможен ставаше той, толкова по-бързо и по-трескаво работеха те, от което ставаха още по-нервни и тронави.

Някога домакинството вървеше ефективно, като добре смазана машина. Сега прислужниците тичаха насам-натам, блъскаха се, опитвайки се отчаяно да свършат задачите си, за да избегнат пагубния гняв на господаря си. В резултат на това безумно пренебрегване една безценна китайска ваза беше счупена, една кофа с вода беше разсипана върху абисинския килим в трапезарията и из цялата къща цареше пълен хаос.

Виктория усещаше напрежението сред персонала, но когато предпазливо се опита да повдигне въпроса пред Джейсън, той я обвини в „опит да предизвика неподчинение сред прислугата“, след което подхвана унищожителна тирада за шума, който нейните посетители вдигат, докато той се опитва да работи, и отвратителната миризма на цветята, които ѝ носят.

Два пъти Чарлз се опита да обсъди с него втория списък с кандидатите, но той грубо му нареди да напусне кабинета му и повече да не влиза там.

А когато Джейсън язвително сгълча и Нортърп, цялото домакинство сякаш започна да се пропуква от страх и напрежение. Всичко приключи внезапно късно един следобед, пет седмици след дебюта на Виктория. Джейсън работеше в кабинета си и извика иконома, който тъкмо поставяше новопристигналия букет за Виктория във ваза.

За да не кара избухливия си господар да чака, Нортърп се втурна в кабинета му с букета в ръка.

– Какво ще обичате, милорд – попита плахо.

– Колко мило, още цветя? За мен ли са? – саркастично се изсмя той и преди Нортърп да може да отговори, нареди хапливо:

– Цялата проклета къща се е вмирисала на цветя! Махни този букет от тук, после кажи на Виктория, че искам да я видя, и ми донеси онази проклета покана за тържеството у Фриглис довчера. Не мога да си спомня в колко часа започва. После кажи на личния ми прислужник да ми приготви официални дрехи. Е, какво чакаш? Размърдай се?

– Да, милорд. Веднага. – Нортърп се втурна в антрето и се блъсна в О'Мейли, когото Джейсън току-що бе наказал за това, че не е лъснал бошушите си както трябва.

– Никога не съм го виждал такъв – прошепна О'Мейли на Нортърп, който слагаше букета във ваза, преди да отиде да извика лейди Виктория. – Господарят ме прати за чай, а после ми се развика, защото

трябвало да му донесе кафе.

– Господарят не пие чай – високомерно отбеляза икономът.

– И аз така му казах, когато поиска чай – с горчивина отвърна О'Мейли, – а той ми отговори, че съм нахален.

– Прав е – отвърна Нортрърп, задълбочавайки враждебността, която от двацет години зрееше между него и ирландския слуга, и с ехидна усмивка продължи нататък.

В малкия салон Виктория гледеше втренчено писмото, което току-що бе получила от госпожа Бейнбридж, а думите се размазваха пред очите ѝ.

Не зная как да ти го поднеса по-леко, но Андрю се ожени за братовчедка си в Швейцария. Опитах се да те предупредя за вероятността това да се случи, преди да тръгнеш за Англия, но ти предпочете да не повярваш. Сега, когато трябва да го приемеш, съветвам те да си потърсиш по-подходящ съпруг за момиче с твоего положение.

– Не! За Бога, не! – прошепна Виктория, а надеждите и мечтите ѝ умряха заедно с вярата ѝ в мъжете. Представи си хубавото и усмихнато лице на Андрю, който препускаше на коня си до нея: „Никой не може да язди като теб, Тори...“ Спомни си и нежната му целувка на шестнайсетия ѝ рожден ден.

„Ако беше по-голяма, щях да ти дам пръстен вместо гривна...“ – беше ѝ прошепнал той.

– Лъжец! – изхлипа тя и горещи сълзи премрежиха очите потекоха по страните ѝ и бавно закапаха по листа хартия.

Нортрърп влезе в салона и обяви:

– Лорд Филдинг – ви вика в кабинета си, милейди, а лорд Кроули току-що пристигна. Попита дали може да му отделите... .

Нортрърп млъкна, когато Виктория вдигна към него сините си очи; после скочи бързо на крака, закри лицето си с ръце, мина тичешком край него и хукна нагоре по стълбите, а от гърдите ѝ се изтръгна сподавено, болезнено ридание.

Разтревожен, той я проследи с поглед, след което се наведе и вдигна писмото, което беше паднало от скута ѝ. За разлика от другите слуги, които само бяха подочули по нещо от семейните разговори, Нортрърп беше посветен в голяма част от тях и за разлика от останалите слуги не

вярваше, че лейди Виктория ще се омъжи за лорд Филдинг. Освен това я беше чувал няколко пъти да казва, че възнамерява да се омъжи за някакъв господин в Америка.

Подтикнат по-скоро от тревога, отколкото от любопитство, той погледна писмото, за да разбере какви са лошите новини. Прочете го и за миг затвори очи, изпълнен със състрадание.

– Нортръп! – прогърмя гласът на лорд Филдинг от кабинета в дъното на коридора.

Той начаса се яви пред него.

– Каза ли на Виктория, че искам да я видя? – попита Джейсън. – Какво държиш, поканата от лейди Фригли ли? Дай ми я.

Джейсън протегна ръка, присвивайки нетърпеливо очи, докато икономът бавно се приближаваше към бюрото му.

– Какво, по дяволите, ти става? – Грабна писмото от ръката му. – Какви са тези петна по него?

– Сълзи – поясни Нортръп, застанал сковано пред господаря си.

– Сълзи ли? – повтори Филдинг и погледна по-отблизо размазаните букви. – Но това не е поканата, а...

Когато осъзна какво чете, Джейсън затаи дъх, а щом приключи, вдигна разгневен поглед към Нортръп:

– Той е използвал майка си да й каже, че се е оженил за друга. Безгръбначно копеле!

Икономът преглътна, после рязко заяви:

– Напълно споделям чувствата ви. За пръв път от почти цял месец в гласа на Джейсън не се долови гняв:

– Ще отида да поговоря с нея. – Стана от стола си и се отправи към спалнята на Виктория.

Както обикновено тя не отговори на почукването му и той влезе без разрешение. Вместо да ридае, Виктория стоеше до прозореца и втренчено се вираше навън. Лицето ѝ беше бледо, а раменете ѝ толкова напрегнати и изправени, че Джейсън почти усещаше болезненото ѝ усилие. Той затвори вратата след себе си и колебливо изчака, надявайки се, че тя ще го укори както обикновено за това, че е влязъл неканен в стаята ѝ, но когато Виктория най-накрая проговори, гласът ѝ прозвуча обезпокояващо спокойно:

– Моля те, върви си.

Джейсън не обърна внимание на думите ѝ и се приближи към нея.

– Виктория, много съжалявам – започна, но гневът, който блесна в очите ѝ, го накара да замълчи.

– Не се и съмнявам! Но не се безпокойте, милорд, не възнамерявам да остана тук и да продължавам да ви бъда в тежест.

Той протегна ръце към нея, опитвайки се да я прегърне, но тя се отдръпна и отскочи, сякаш се беше изгорила.

– Не ме докосвай – просъска. – Да не си посмял да ме докосваш! Не искам никои мъж да ме докосва, най-вече ти.

Пое дълбоко въздух, мъчейки се да се овладее, и продължи:

– Обмислях как бих могла сама да се грижа за себе си. Не съм толкова безпомощна за колкото ме мислиш. Мога отлично да бродирам. Мадам Дюмос говореше колко е трудно да се намерят хора с желание за работа и с необходимите умения. Може би тя ще ми даде работа...

– Това е нелепо! – прекъсна я рязко Джейсън, ядосан на себе си за това, че я бе нарекъл „безпомощна“ в деня на пристигането ѝ в Уейкфийлд, и на нея за това, че му го напомняше точно сега, когато искаше да я утеши.

– Та няма самата аз не съм нелепа – сподавено отвърна тя. – Аз съм една графиня без пукнат шилинг, без дом и без капчица гордост. Не зная дори дали достатъчно умело използвам иглата, за да...

– Престани! – прекъсна я Джейсън. – Няма да разреши да работиш като шивачка!

Тя се опита да възрази, но той отново я прекъсна:

– Нима ще се отплатиш за гостоприемството ми, като ни zlepоставиш с Чарлз пред цял Лондон?

Виктория отпусна уморено рамене и поклати глава.

– Добре. Тогава да не чувам повече глупости за работа при мадам Дюмос.

– Тогава какво да правя? – прошепна тя.

Сърцето на Джейсън трепна от непознато чувство и той стисна зъби, сякаш се опитваше да премълчи нещо.

– Направи това, което всички жени правят – отсеке след дълго мълчание. – Омъжи се за някого, който ще може да се грижи за теб. Чарлз вече е получил половин дузина предложения за ръката ти. Омъжи се за един от тези мъже.

– Не искам да се омъжвам за човек, когото не обичам – твърдо заяви тя.

– Ще си промениш решението – каза Джейсън със студена увереност.

– А може би трябва. – В гласа ѝ прозвуча горчивина. – Любовта носи твърде много болка. Защото когато те предадат и... о, Джейсън, кажи

ми къде греша – проплака тя и го погледна с големите си очи, в които се четеше болка. – Ти ме мразиш, а Андрю...

Той не издържа. Прегърна я и силно я притисна към гърдите си.

– Грешката не е у теб – прошепна, докато галеше нежно косите ѝ. – Андрю е един безгръбначен глупак. А аз съм още по-голям глупак и от него.

– Той е поискал друга повече от мен – ридаше тя в ръцете му – и толкова боли, когато го разбереш.

Джейсън затвори очи и преглътна.

– Зная – прошепна.

Горещите ѝ сълзи намокриха ризата му и ледът, който от години сковаваше сърцето му, бавно започна да се топи. Изчака риданията ѝ да поутихнат, после докосна с устни слепоочието ѝ и прошепна:

Помниш ли, когато ме попита в Уейкфийлд дали можем да бъдем приятели?

Тя кимна, неволно притискайки лицето си към гърдите му.

– Много бих искал да е така – прошепна Джейсън с прегракнал глас. – Ще ми дадеш ли още една възможност?

Виктория вдигна глава, погледна го колебливо и кимна.

– Благодаря ти – каза той и леко се усмихна.

Глава седемнайсета

През следващите седмици Виктория преживя измяната на Андрю. Отначало беше наранена, после ядосана, а накрая изпитваше само прищепено, болезнено чувство на загуба. Но успя да превъзмогне предателството и да приеме болезнената мисъл, че с предишния ѝ живот е свършено. Научи се да си оплаче в стаята си заради всичко, което беше загубила, след което да облича най-хубавата си рокля и да посреща приятели и познати с най-щастливата си усмивка.

Успяваше добре да прикрива чувствата си от всички освен от Джейсън и Каролайн Колингуд. Двамата непрекъснато се опитваха да ѝ помогнат: Каролайн постоянно я ангажираше с безкрайни обществени мероприятия и Джейсън я придружаваше на тях.

През по-голямата част от времето той се държеше с нея като по-голям брат; водеше я на тържества, на театър и опера, след което я оставяше да се забавлява с приятелите си, а той прекарваше вечерта със своите. Но постоянно беше нащрек и беше готов да я защити, прогонвайки всеки ухажор, когото не харесваше. А той не харесваше почти никого. Виктория, която вече беше наясно с репутацията му на развратник, много се забавляваше, когато го видеше да насочва леден поглед към някой твърде възторжен обожател, при което злощастният господин започваше да мънка извинения и бързо се оттегляше.

За останалите членове на обществото поведението на маркиза на Уейкфийлд беше не само забавно, но и странно, даже малко подозрително. Никой не вярваше, че двамата ще сключат брак, независимо че Джейсън Филдинг продължаваше да прогонва ухажорите на лейди Виктория. Това, че годежът им още не е решен окончателно заедно с факта, че годежът беше обявен още преди пристигането на графинята в Англия, накара обществото да вярва, че годежът е организиран предварително от болнавият херцог (който очевидно много обичаше и двамата) и че двамата просто се преструват на сгодени заради него.

Сега обаче тази теория беше на път да бъде изместена от друга – не толкова безобидна. От самото начало се намериха хора, които негодуваха открито срещу това къде живее Виктория, но тъй като тя бе толкова мила, а и лорд Филдинг не ѝ беше демонстрирал никакво по-специално внимание, никой не се беше вслушал в приказките им. Но след като лордът започна все по-често да се появява с Виктория в обществото,

тръгнаха слухове, че прочутият лорд Филдинг е решил да я завладее – ако вече не го е направил.

Някои от най-дръзките сплетници стигнаха дотам да подмятат, че годежът им е удобно прикритие за разгулна връзка, която ставаше точно под носа на горката госпожица Флоси Уилсън. Тази клюка се повтаряше често, но малко хора ѝ вярваха, защото лорд Филдинг не се държеше като любовник на Виктория. Освен това тя си беше спечелила верни защитници, включително графиня Колингуд и нейния влиятелен съпруг, които приемаха много лично всяка критика, отправена към графиня Лангстън.

Виктория знаеше какво любопитство предизвиква връзката ѝ с Джейсън, не беше сляпа и за факта, че мнозина се отнасят с недоверие към него. И колкото повече се сближаваше с новите си изискани познати, започваше да различава все по-добре как израженията на лицата им леко се променят, когато Джейсън е наблизо. Те бяха подозрителни към него, предпазливи и бдителни. Първоначално тя мислеше, че просто си въобразява как хората се сковават в негово присъствие и започват да се държат по-официално. Понякога дочуваше някои неща – прошепнати клюки, някоя и друга дума и в тях се долавяше злост или най-малкото неодобрение.

Каролайн я беше предупредила, че хората се страхуват от него и му нямат доверие. Една вечер и Дороти се опита да я предупреди.

– Тори, Тори, това наистина си ти! – извика Дороти и се втурна през тълпата, обкръжила Виктория пред къщата на лорд и лейди Потъм, където щеше да има бал.

Виктория, която не беше виждала сестра си, откакто напуснаха парахода, я погледна с любов, а Дороти силно я прегърна.

– Къде беше толкова време? – попита Виктория. – Пишеш толкова рядко, мислех, че все още живееш на село.

– С баба се върнахме в Лондон преди три дни – набързо обясни тя. – Щях веднага да дойда да те видя, но баба се опитва да ми попречи да се виждам с теб. Навсякъде, където отида, съм се оглеждала за теб. Както и да е. Нямам много време. Жената, която ме придружава, ще ме потърси всеки момент. Казах ѝ, че съм видяла една приятелка на баба и искам да ѝ предам някакво съобщение.

Тя се огледа, разтревожена от това, че придружителката ѝ може да забележи как любопитно я изучават младите обожатели на Виктория.

– О, Тори, не мога да ти опиша колко се тревожех за теб! Зная какво ти причини Андрю, но не трябва да допускаш да се омъжиш за

Уейкфийлд! Не можеш да се омъжиш за него. Не можеш! Никои не го харесва и ти сигурно го знаеш. Чух лейди Фоуклин – приятелката на баба, да ѝ разказва за него и знаеш ли какво каза?

Виктория обърна гръб на останалите, които ги следяха с жив интерес:

– Дороти, лорд Филдинг е много мил с мен. Не искам да се вслушвам в неприятни клюки, защото няма да го направя. Вместо това нека те представя на...

– Не сега – отчаяно каза сестра ѝ, твърде разстроена, за да мисли за нещо друго. Тя се опита да говори шепнешком: – Знаеш ли какви неща говорят хората за Уейкфийлд? Лейди Фоуклин каза, че дори нямало да го приемат, ако не бил Филдинг. Репутацията му е ужасна. Той използва жените за своите нечестиви планове и после им обръща гръб! Хората се страхуват от него и ти също би трябвало да се боиш! Те казват, че... – Тя спря, когато една възрастна дама слезе от някаква карета, която чакаше на улицата, и си запроправя път през тълпата.

– Трябва да вървя. Това е лейди Фоуклин.

Дороти хукна да изпревари възрастната дама и Виктория видя как двете се качиха в каретата.

Господин Уорън, който стоеше до нея, смръкна малко енфие и провлечено каза:

– Младата дама е напълно права.

Откъсната от мислите си за Дороти, Виктория погледна с отвращение мудния млад мъж с вид на човек, който би подскочил от страх и от собствената си сянка, после забеляза разтревожените лица и на другите си обожатели, които очевидно бяха чули това, което каза Дороти.

Гняв и презрение към всички тях забушуваха в гърдите ѝ. Никои от тях не беше работил и ден честен труд като Джейсън. Те бяха глупави, повърхностни, наконтени човечета, които се радваха да чуят как някой охулва Джейсън по простата причина, че той беше много по-богат от тях и много по-желан от дамите независимо от репутацията си.

Опасна искра проблесна в очите на Виктория, когато се обърна към господин Уорън с ослепителна усмивка:

– Безпокоите се за благополучието ми ли?

– Да, милейди, и не съм единствен.

– Каква нелепост! – подигравателно каза тя. – В случай, че ви интересува истината, а ме някакви глупави клюки, ще ви я кажа. Истината е, че аз дойдох тук съвсем сама на този свят, без семейство и състояние, изцяло зависима от негова милост и лорд Филдинг. А сега – продължи –

искам да ме погледнете много внимателно.

Тя едва сдържа смеха си, когато глупавият млад мъж приближи монокъла до окото си, следвайки инструкцията ѝ съвсем точно.

– Нима имам вид на човек, с когото са злоупотребили? – нетърпеливо попита тя. – Не, господине. Не мисля! Вместо това лорд Филдинг ми предостави уюта на красивия си дом. Честно казано, господин Уорън, вярвам, че много жени в Лондон тайно си мечтаят някой да „злоупотреби“ с тях по такъв начин, а съдейки по наблюденията ми, мечтаят този някой да е именно лорд Филдинг. Освен това смятам, че именно ревността им поражда всички тези нелепи клюки.

Господин Уорън се изчерви, а Виктория се обърна към останалите и добави развълнувано:

– Ако познавахте лорд Филдинг така както го познавам аз, щяхте да разберете, че той е олицетворение на добротата, грижовността и изискаността.

Зад гърба ѝ прозвуча гласът на Джейсън, който развеселено каза:

– Милейди, в опита си да избегнете черната ми репутация всъщност ме карате да изглеждам като досадник.

Виктория бързо се обърна, а смутеният ѝ поглед срещна неговия.

– Но ще ви простя – продължи той с лека усмивка, – ако ме удостоите с един танц.

Тя постави ръка върху неговата и двамата влязоха в препълнената къща.

Въодушевляването, което бе изпитала от това, че се осмели да защити Джейсън, започна да преминава, когато отидоха да танцуват. Тя все още знаеше твърде малко за него, но вече бе разбрала от напразните си опити да го накара да говори за себе си, че той ревниво пазеше личния си живот в тайна. Тя се питаше дали не е ядосан за това, че го е обсъждала с други хора, и тъй като той продължаваше да танцува мълчаливо, тя го погледна колебливо:

– Сърдиш ли ми се за това, което казах за теб?

– За мен ли говореше? – учудено повдигна вежди той. – Не можах да се досетя по описанието, тъй като никога не съм бил мил, внимателен и изискан.

– Ядосан си – въздъхна Виктория. Той леко се усмихна.

– Не съм ядосан, а смутен.

– Смутен ли? – повтори тя изненадана, вглеждайки се в зелените му очи, които се топяха от нежност. – Защо?

– Мъж на моята възраст, с внушителни размери и лоша репутация

се чувства малко неудобно, когато една дребничка млада жена се опитва да го защитава.

Омагьосана от нежността в очите му, Виктория едва успя да се пребори с желанието си да притисне лице към гърдите му.

Мълвата за това как Виктория публично беше защитила лорд Филдинг бързо се разнесе. Тя очевидно го боготвореше, но не беше съвсем готова да се омъжи за него, и хората стигнаха до извода, че в крайна сметка може би неизбежно ще бъде обявена дата за сватба, което хвърли в истински смут останалите обожатели на Виктория и те удвоиха усилията си да ѝ се харесат. Състезаваха се за вниманието ѝ, спореха помежду си за нея и най-накрая лорд Кроули и лорд Уилтшир решиха да се дуелират.

– Тя не иска никого от нас – едно каза младият лорд Кроули на лорд Уилтшир късно един следобед, когато напуснаха на конете си имението на Ъпър Брук Стрийт след кратко, неуспешно посещение при Виктория.

– Напротив – разпали той, – тя ми показва по-особено отношение!

– Глупак! Мисли ни за наконтени англичани, а тя не харесва англичаните. Предпочита някой дръвник от колониите! Съвсем не е толкова мила, присмива ни се зад...

– Това е лъжа! – разгорещено отвърна Уилтшир.

– Лъжец ли ме наричаш, Уилтшир? – разгневи се Кроули.

– Не, призовавам те на дуел – процеди през зъби Уилтшир.

– Приемам. Утре призори, в горичката близо до дома ми. – Кроули обърна коня си и препусна към своя клуб, откъдето плъзна мълвата за предстоящия дуел и стигна до игралния дом, където се събираха изискани господа и където сега маркиз Дьо Сал и барон Арнов разиграваха зарове на много високи залози.

– Проклети глунави младежи – въздъхна ядосано Дьо Сал, когато му съобщиха за дуела. – Лейди Виктория много ще се разстрои, когато научи за това.

Барон Арнов се подсмихна:

– Никой от тях не може да стреля достатъчно добре, че да нарани другия. Убедих се със собствените си очи, че не са никакви стрелци, когато ловувахме в имението на Уилтшир в Девън.

– Може би трябва да се опитам да ги спра – каза маркизът.

Барон Арнов поклати глава с развеселено изражение на лицето:

– Не виждам защо. Най-много някой от двамата да застреля коня на другия.

– Мислех си за репутацията на лейди Виктория. Един дуел заради нея няма да ѝ донесе нищо добро.

– Чудесно – изсмя се Арнов. – Ако е по-малко известна, ще имам по-добри шансове.

Няколко часа по-късно на друго място, Робърт Колингуд чу новината за дуела, но не я прие като толкова безобидна. Извинявайки се на приятелите си, той напусна клуба и тръгна към лондонската къща на херцог Атъргън, където Джейсън беше отседнал. След като чака почти цял час Джейсън да се върне. Робърт принуди сънението иконом да събуди личния прислужник на Джейсън. След дълги увещания прислужникът неохотно издаде сведенията, че господарят му се е върнал по-рано, след като съпроводил лейди Виктория на някакъв прием, и после отишъл при някаква жена на Уилямс Стрийт номер 21.

Робърт се качи в каретата си и даде на кочияша адреса.

– Побързай – нареди той.

От силното чукане на вратата една френска прислужница най-накрая се събуди и отвори, но дискретно отрече да знае нещо за лорд Филдинг.

– Извикай веднага господарката си – нареди Робърт нетърпеливо. – Нямам много време.

Прислужницата хвърли бърз поглед зад гърба му, видя герба на каретата му, поколеба се и се качи по стълбите. След дълго чакане се появи красива brunetka, загърната само в тънък халат.

– Какво, за Бога, се е случило, лорд Колингуд? – попита Сибил.

– Тук ли е Джейсън?

Тя кимна незабавно.

– Кажу ми, че Кроули и Уилтшир ще се дуелират заради Виктория утре при зори в горичката в имението на Кроули.

Джейсън протегна ръка, когато Сибил седна на леглото до него. Затворил очи, той пипнешком започна да гали бедротото ѝ.

– Ела – с дрезгав глас я прикани той, – имам нужда от теб.

Галейки бронзовото му рамо, Сибил унило прошепна с тъжна усмивка:

– Ти нямаш „нужда“ от никого, Джейсън. Никога не си имал.

Той се засмя, обърна се по гръб и я придърпа върху себе си.

– И ако това не е нужда, ти как би го нарекла?

– Не това имах предвид под „нужда“ и ти го знаеш – прошепна тя и целуна топлиите му устни. И когато опитните му ръце я придърпаха, бързо добави: – Недей. Нямам време. Колингуд е тук. Каза да ти предам, че

Кроули и Уилтшир ще се дуелират призори в имението на Кроули.

Заинтригуван, но не особено загрижен, Джейсън отвори очи.

– Ще се дуелират заради Виктория – добави тя.

Джейсън я отблъсна, скочи от леглото и бързо обу панталона и ботушите си, после навлече и ризата си, докато ядно ругаеше.

– Колко е часът? – бързо погледна към прозореца той.

– След около час ще съмне.

Той кимна, наведе се, бързо я целуна по челото и напусна стаята.

Небето вече светлееше, когато Джейсън откри горичката в имението на Кроули и забеляза двамата дуелисти, застанали в сумрака под дъбовите дървета. На около петдесет метра вляво от тях под едно друго дърво стоеше каретата на лекаря. Джейсън яростно пришпори черния си жребец, който полетя по тревистия хълм, а копитата му хвърляха буци мокра кал високо във въздуха.

Той рязко спря близо до дуелистите, скочи от седлото и тичешком се отправи към тях.

– Какво, по дяволите, става тук! – извика той на Кроули и изненадано се обърна, когато маркиз Дьо Сал се показа от сумрака на горичката на около двацет метра по-нататък и застана до младия Уилтшир.

– Какво правиш тук, Дьо Сал? – ядоса се Филдинг. – Ти поне би трябвало да имаш повече разум от тези младежи.

– Правя същото каквото и ти – отвърна французинът с едва долови-ма усмивка, – но без особен успех, както скоро ще се убедиш сам.

– Кроули ме нападна – избухна Уилтшир с обвинителен тон. Лицето му беше изкривено от яд и изненада, а думите му звучаха неясно заради алкохола, който беше изпил за кураж. – Кроули не постъпи като джентълмен и сега аз ще го застрелям.

– Не съм стрелял по теб – гневно отвърна Кроули зад гърба на Джейсън. – Ако бях, щях да те уцеля.

– Ти не се целеше във въздуха – извика на свой ред Уилтшир. – Не си никакъв джентълмен. Заслужаваш да умреш и аз ще те застрелям!

Ръката на Уилтшир трепереше, когато насочи пистолета към противника си, и после всичко стана съвсем неочаквано. Оръжието гръмна точно когато маркиз Дьо Сал се хвърли напред към Уилтшир и се опита да изтръгне пистолета от ръката му, а Джейсън през това време повали Кроули на земята. Куршумът изсвистя край ухото на Джейсън, рикошира в ствола на дървото и прониза ръката му.

Джейсън бавно се изправи с изумено изражение. Постави длан върху ръката си, пареща от болка, и после се вторачи в кръвта, която изцапа пръстите му.

Лекарят, маркиз Дьо Сал и младият Уилтшир се втурнаха към него.

– Бързо, дайте да погледна ръката – каза доктор Уърдинг и клекна до Джейсън.

Той разкъса ризата му и младият Уилтшир изохка при вида на кръвта, която се стичаше от раната на Джейсън.

– О, Боже! – простена той. – Лорд Филдинг, аз не исках...

– Млъкнете! – гневно го прекъсна лекарят. – Някой да ми подаде уискито от чантата ми – нареди и се обърна към Джейсън: – Раната не е сериозна, но е доста дълбока. Ще трябва да я почистя и да я зашия.

Той взе бутилката, която маркиз Дьо Сал му подаде, и погледна към ранения чака, сякаш искаше да му се извини:

– Ще те гори, сякаш се пържиш в ада.

Джейсън кимна и стисна зъби, а Уърдинг бързо изля уиски върху раната. После подаде бутилката на пациента:

– На твоето място сякаш да изпия останалото. Трябва да направя доста шевове.

– Не го прострелях аз – избухна Уилтшир, тъй като сега лорд Филдинг, прочут с дуелите си, имаше пълно право да потърси удовлетворение за нанесената обида.

Мъжете го погледнаха с отвращение.

– Не бях аз – отчаяно се защитаваше той. – Стана заради дървото. Аз стрелях по дървото, куршумът го удари и едва след това улучи лорд Филдинг.

Джейсън вдиша мрачен поглед към ужасения си нападател и изрече:

– С повече късмет ще съумееш да стоиш далеч от очите ми, докато не остарее твърде много, за да те бичувам.

Уилтшир отстъпи назад, бързо се обърна и хукна да бяга, а лорд Филдинг се обърна към другия дуелист, пронизвайки го с поглед.

– Кроули – предупреди го тихо той, – присъствието ти ме обижда.

Кроули се обърна и побягна към коня си.

Когато те препуснаха, Джейсън вдигна бутилката уиски и отпи голяма глътка, пшкхайки от болка. Подавайки бутилката на Дьо Сал, Джейсън каза сухо:

– Жалко, че нямаме подходящи чаши, но ако искаш да се присъедиш към мен, заповядай.

Французинът веднага протегна ръка към бутилката и започна да обяснява:

– Отидох у вас, когато разбрах за дуела, но прислужникът ти каза, че няма да се прибереш и не искаше да ми каже къде си.

Отпи от силното уиски, върна бутилката на Джейсън и продължи:

– Затова последвах доктор Уърдинг и дойдохме тук с надеждата да ги спрем.

– Трябваше да ги оставим да се избият – с отвращение изрече Джейсън, после стисна зъби и се вцепени за момент, когато иглата отново прониза плътта му.

– Предполагам.

Джейсън отпи още две големи глътки от уискито и почувства как сетивата му започват да се притъпяват. Облегна глава върху твърдата кора на дървото, въздъхна и попита с престорено раздражение:

– Какво точно е направила моята малка графиня, за да предизвика този дуел?

Дьо Сал настръхна, долавяйки нежността в думите на Джейсън, и отвърна недружелюбно:

– Доколкото ми е известно, лейди Виктория е нарекла Уилтшир на контен английски дървник.

– В такъв случай той би трябвало да я извика на дуел – каза Джейсън и леко се засмя, като отпи още една глътка уиски. – Тя непременно щеше да го улучи.

Дьо Сал не се засмя на шегата.

– Какво искаш да кажеш с това „моята малка графиня“ – направо попита. – Ако е твоя, защо толкова се бавиш, а не го обявиш официално – сам каза, че въпросът не е уреден напълно. Що за игра играеш с чувствата ѝ, Уейкфийлд?

Джейсън стрелна с поглед враждебното лице на маркиза, после затвори очи, а на устните му се появи раздражена усмивка:

– Ако ти възнамеряваш да ме извикаш на дуел, то горещо се надявам, че можеш да стреляш. Дяволски унижително е за мъж с моята репутация да бъде застрелян от някакво си дърво.

Виктория се мятеше в леглото. Беше твърде изтощена, за да заспи. Призори се отказа от опитите си и седна в леглото, наблюдавайки как небето се променя от тъмносиво в бледо-сивкаво, а мислите ѝ бяха мрачни и безрадостни, каквото обещавахе да бъде и утрото. Облегната

на възглавниците, тя разсеяно подръпваше с пръсти сатенената завивка, а животът ѝ сякаш се проточи пред нея като тъмен, самотен, страшен тунел. Замисли се за Андрю, който сега беше женен за друга и когото завинаги беше загубила; спомни си хората от селото, които толкова обичаше и които ѝ бяха отвърнали със същото. А сега си нямаше никого. С изключение на чичо и Чарлз, разбира се, но дори неговата обич не можеше да даде спокойствие на тревожната ѝ душа или да запълни болезнената празнина.

Винаги се беше чувствала нужна и полезна; сега животът ѝ беше безкрайна въртележка от безумно лекомислие, разходите се поемаха от Джейсън. Тя се чувстваше като бременна – ненужна, безполезна.

Беше се опитала да последва коравосърдечния съвет на Джейсън да си избере съпруг. Наистина се беше опитала, но просто не можеше да си представи да се омъжи за някой от посредствените лондонски бохеми, които толкова упорито се опитваха да я спечелят. Те нямаха нужда от нея като съпруга; щеше да служи за украса в живота им. С изключение на семейство Колингуд и още няколко, браковете във висшето общество бяха сключени по сметка. Съпрузите рядко се появяваха заедно на едно и също тържество, а ако все пак го направеха, не трябваше да стоят в една компания, защото това се смяташе за неизискано. Децата, родени от такива бракове, преминаваха незабавно в ръцете на бавачки и учители. Колко различен смисъл имаше бракът тук, мислеше си Виктория.

Тя си спомни с носталгия семействата, които познаваше в Портланд. Спомни си как старият господин Прюдър седеше на площадката през лятото и четеше на своята парализирана съпруга, която едва ли осъзнаваше къде се намира. Спомни си израженията на господин и госпожа Мейкпийс, когато бащата на Виктория им съобщи, че след двайсет години брак госпожа Мейкпийс най-сетне е заченала. Спомни си как двамата се прегърнаха и заплакаха от радост. Такива трябваше да бъдат браковете – двама души, които се трудят заедно и си помагат в добро и лошо; двама души, които се смеят заедно, отглеждат децата си заедно и дори плачат заедно.

Виктория се замисли за собствените си родители. Въпреки че Катрин Сийтън никога не беше обичала съпруга си, тя бе негов другар и направи дома му уютен. Те имаха общи занимания, през зимата играеха на шах пред камината, а през лятото правеха дълги разходки по здрач.

В Лондон Виктория беше желана поради нелепата причина, че в момента беше „на мода“. Като съпруга тя щеше да бъде напълно безполезна, щеше да служи само за украса на масата. Виктория знаеше, че

никога няма да бъде удовлетворена от такъв живот. Тя искаше да сподели живота си с някого, който се нуждае от нея, да го направи щастлив и да бъде важна за него. Искаше да е полезна, да е нещо повече от украса.

Маркиз Дьо Сал наистина я харесваше, тя го усещаше – но не я обичаше.

Виктория прехапа устни от болка, когато си спомни нежните признания в любов на Андрю. Но той не я беше обичал истински. Както и маркизът. Може би богатите мъже, включително и Андрю, не можеха да изпитват истински чувства. Може би...

Тя се изправи, дочувайки нечии стъпки в коридора. Беше твърде рано, за да е някой от слугите. Някой се блъсна в една от стените и простена. „Чичо Чарлз сигурно се чувства зле“ – помисли си тя, отметна завивките и изскочи от леглото. После се втурна към вратата и рязко я отвори.

– Джейсън! – извика, а сърцето ѝ се сви, когато той се подпря на стената с превързана ръка.

– Какво се е случило? – прошепна тя, но бързо добави: – Няма значение. Не се опитвай да говориш. Ще извикам някого от слугите да ти помогне.

Понечи да се обърне, но той я сграбчи за ръката с удивителна сила и я дръпна обратно, а лицето му се сгърчи от болка.

– Искам ти да ми помогнеш. – Прехвърли дясната си ръка през рамото ѝ, при което тя едва не се свлече на колене под тежестта му. – Заведи ме до стаята ми, Виктория – помоли я той.

– Къде се намира тя – шепнешком попита момичето, кога то тръгна бавно по коридора.

– Не знаеш ли? – смъмри я той. – Аз зная къде е твоята.

– Има ли някакво значение? – задъхано попита Виктория.

– Не – съгласи се той и спря пред следващата врата отдясно. Тя я отвори и му помогна да влезе.

На отсрещната страна на коридора се отвори друга врата и Чарлз Филдинг се показа на прага с разтревожено изражение, като обличаше сатенения си халат. Едва пъхнал едната си ръка, той спря, когато чу Джейсън да казва на Виктория: „А сега, малка графиньо, отведи ме до леглото ми.“

Тя долови странния начин, по който Джейсън произнасяше думите, но после реши, че това се дължи или на болката, или на загуба на кръв.

Когато стигнаха до голямото му легло, той смъкна ръка от рамото ѝ и зачака покорно, докато оправяше завивките му; после седна на

леглото и я погледна с усмивка. С внимателния, съдържан тон на баща си тя го попита:

– Можеш ли да ми кажеш какво се е случило?

– Разбира се! – отвърна той малко обиден. – Да не съм идиот.

– Е, какво се случи? – повтори тя.

– Помогни ми да си събуя ботушите.

Момичето се поколеба:

– По-добре да извикам Нортръп.

– Остави ги тогава – каза спокойно той, след което легна върху пурпурната завивка и небрежно кръстоса крака. – Седни до мен и хвани ръката ми.

– Не ставай глупав.

Той я погледна измъчено:

– Трябва да си по-мила с мен, Виктория. В края на край щата ме раниха в дуел заради твоята чест.

Пресегна се и хвана ръката ѝ.

Ужасена от тези думи, Виктория се подчини и седна до него.

– О, Боже! Дуел? Джейсън, но защо? – Тя се вгледа в бледото му лице, забеляза храбрата му усмивка и сърцето ѝ се сви от чувство на вина и разкаяние. По някаква причина той се беше дуелирал заради нея.

– Моля те, кажи ми защо си се дуелирал.

Той се усмихна:

– Защото Уилтшир те нарекъл „английски дръвник“.

– Какво? Джейсън – разтревожи се тя, – колко кръв си загубил?

– Всичката – заяви той. – Съжаляваш ли ме?

– Много – отвърна тя. – А сега ще се опиташ ли да ми обясниш по-смислено? Уилтшир те е прострелял, защото...

Той извърна поглед с отвращение.

– Не ме простреля Уилтшир – той не би могъл да уцели и зид от две крачки. Едно дърво ме простреля. – Той се протегна, хвана изуменото ѝ лице с две ръце и прошепна: – Знаеш ли колко си красива? – дрезгаво изрече и Виктория усети острата миризма на уиски.

– Ти си пиян! – обвини го тя и се отдръпна.

– Точно така – съгласи се весело той. – Напихме се с моя приятел Дьо Сал.

– Мили Боже! – изпъшка девойката. – И той ли беше там?

Джейсън кимна, но нищо не каза, загледан с възхищение в нея. Лъскавата ѝ коса с цвят на разтопено злато падаше тежко върху раменете ѝ и ображдаше лице с несравнима красота. Кожата ѝ беше гладка

като алабастр, веждите – изяшно повдигнати, а клепките – гъсти и извити. Очите ѝ като големи искрящи сапфири разтревожено го наблюдаваха, опитвайки се да оценят състоянието му. Гордост и непоколебимост се излъчваха от лицето ѝ – от високите скули и изящния нос, който издаваше упорит характер, до брадичката с малката очарователна трапчинка по средата. И въпреки това устните ѝ бяха уязвими и меки, меки като гърдите, които преливаха над корсажа на кремавата сатенена нощница, обшита с дантела, и сякаш молеха да ги докосне. Но Джейсън искаше да вкуси първо устните и... Той стисна ръката ѝ, притегляйки я към себе си.

– Лорд Филдинг! – предупреди го тя и се опита да се отдръпне.

– Преди миг ме нарече Джейсън. Чух го, не отричай.

– Това беше грешка – отчаяно каза Виктория. Устните му потрепнаха в лека усмивка:

– Тогавя нека направим още една.

При тези думи той неумолимо приближи лицето ѝ до своето.

– Моля те, недей – изрече тя. – Не ме карай да се отбранявам – заради раната ти.

Той леко отпусна хватката си и мълчаливо и замислено се вгледа в нея.

Виктория търпеливо зачака да я пусне, знаейки, че сетивата му са притъпени от загуба на кръв, болка и изпития алкохол. Не предполагаше, че е изпитал някакво желание към нея, затова продължи да го гледа втренчено и някак развеселено.

– Някой целувал ли те е истински досега, като изключим стария Арнолд? – попита я той.

– Андрю – поправи го Виктория и устните ѝ насмешливо трепнаха.

– А знаеш ли, че не всички мъже целуват по един и същи начин?

Тя не можа да сдържи смеха си:

– Така ли? Ти колко мъже си целувал?

В отговор чувствените му устни се разтегнаха в усмивка, но той не обърна внимание на остроумната ѝ шега.

– Наведи се и постави устни върху моите. Ще го направим по моя начин – с пресипнал глас ѝ нареди той и отново леко придърпа главата ѝ надолу.

Започна да я обзема паника.

– Джейсън, престани – умоляваше го тя. – Ти изобщо не искаш да ме целунеш. Харесваш ме сега само защото си пиан.

Джейсън иронично се изсмя.

– Харесвам те твърде много! – горчиво прошепна той, после наведе главата ѝ и впи устни в нейните във всепоглъщаща, изпепеляваща целувка, която отнемаше всичко и не даваше нищо в замяна.

Обзета от ужас, Виктория се бореше, опитвайки се да го отблъсне. Джейсън бързо зарови пръсти в гъстата ѝ коса.

– Не се съпротивлявай! Причиняваш ми болка.

– Ти ми причиняваш болка – едва изрече Виктория. – Остави ме.

– Не мога – отвърна той, но пръстите му се поотпуснаха и се плъзнаха надолу по врата ѝ, а зелените му очи се загледаха в нейните. И сякаш с много мъка признанието най-сетне се изтръгна от него: – Стотици пъти се опитах да те оставя, Виктория, но не мога.

Тя все още не можеше да повярва на думите му, когато Джейсън отново впи устни в нейните. Усети самотата и отчаянието му и му отвърна. И тогава целувката на Джейсън стана още по-пламенна. Езикът му се плъзна върху устните ѝ, опитвайки се да ги разтвори, и в мига, в който те се поддадоха на чувствения натиск, нежно се промуши между тях.

Дива страст разтърси тялото на Виктория, когато езикът му проникна в устата ѝ, докато най-накрая, замаяна от страстен копнеж, тя плахо докосна с език устните му. Реакцията на Джейсън беше незабавна. Той простена и обви здравата си ръка около нея, силно притискайки я към гърдите си.

Сякаш цяла вечност бе изминала, когато най-накрая той откъсна устни от нейните и бавно ги плъзна по лицето ѝ. После неочаквано спря.

Виктория бавно дойде на себе си и с ужас осъзна колко безсрамно се бе държала. Лицето ѝ беше притиснато към силните му гърди, а самата тя като някаква развратница лежеше почти изцяло върху него! Насили се да вдигне глава, очаквайки да види в очите на Джейсън триумф или презрение, което напълно заслужаваше. Плахо отвори очи и неохотно потърси погледа му.

– Господи! – прошепна дрезгаво той, а зелените му очи горяха.

Виктория инстинктивно трепна, когато Джейсън вдигна ръка, но вместо да я отблъсне, той постави длан върху пламналата ѝ страна, проследявайки с върха на пръстите си изящните очертания на лицето ѝ. Объркана от това необяснимо настроение, тя се взря в очите му, търсейки отговор.

– Това име не ти подхожда – замислено прошепна той. – „Виктория“ е твърде дълго и студено за такова малко огнено създание като теб.

Омагьосана от нежността в очите му и топлотата на гласа му, тя преглътна и отвърна:

– Родителите ми ме наричаха Тори.

– Тори – повтори с усмивка той. – Харесва ми – напълно ти подхожда.

Хипнотичният му поглед държеше в плен нейния, а ръката му продължаваше страстно да я милва, като се плъзгаше по рамото ѝ, а после по ръката ѝ.

– Харесва ми и как слънцето блести в косите ти, когато се возите в каретата с Каролайн Колингуд – продължи. – Харесва ми как се смееш и как започват да блестят очите ти, когато се ядосаш... и знаеш ли какво още ми харесва? – попита той, притваряйки очи.

Виктория поклати глава, опиянена от гласа и думите му. Със затворени очи и усмивка на устните той прошепна:

– Най-вече ми харесва... как изпълваш нощницата, която в момента носиш...

Тя се отдръпна и ръката му падна като безжизнена до главата му на възглавницата. Той беше заспал.

С широко отворени очи тя се вгледа в него, без да знае какво да мисли или как да се чувства. Той наистина беше най-арогантният, дързък... Възмущението, което се опитваше да предизвика у себе си, така и не се надигна и докато го гледаше, тя неволно се усмихна. Лицето му не изглеждаше толкова сурово, докато спеше, и без онази цинична усмивка той имаше уязвим и невероятен момчешки вид.

Тя забеляза колко гъсти са миглите му – дълги, извити, за каквито мечтае всяко момиче. Докато го гледаше, се замисли какъв ли е бил като дете. Със сигурност не е бил толкова циничен и недостъпен.

– Андрю погуби детските ми мечти – каза на глас. – Питам се кой ли е погубил твоите.

Той обърна глава върху възглавницата и една немирна къдрица падна върху челото му. Виктория се пресегна и приглади къдрицата назад.

– Ще ти кажа една тайна, Джейсън – изрече тя, знаейки, че той не я чува. – Аз също те харесвам.

В коридора се чу леко затваряне на врата и Виктория подскочи гукно, като оправи нощницата си и приглади косите си. Но когато отиде да види кой е, там нямаше никого.

Глава осемнайсета

Виктория много се изненада, когато слезе за закуска и видя, че Чарлз вече е на масата и по някаква причина изглежда изключително въодушевен.

– Прекрасна си – усмихна се той.

– А ти изглеждаш много добре, чичо Чарлз – отвърна девойката и си наля чай, добавяйки малко мляко.

– Никога не съм се чувствал по-добре – въодушевено заяви той. – Кажй ми как е Джейсън?

Виктория изпусна лъжицата си.

– Чух стъпките му в коридора рано тази сутрин, както и твоя глас. Джейсън ми се стори – тактично отбеляза той, – малко по-различен от обичайното. Нали?

Момичето кимна развеселено:

– Пиян като магаре.

Без да каже нищо по този въпрос, Чарлз продължи:

– Нортрџп ми съобщи, че твоят приятел Уилтшир бил чук преди час и разпитвал доста обезпокоено за здравето на Джейсън.

Той й хвърли развеселен поглед:

– Уилтшир твърдял, че Джейсън е бил ранен на дуел тази сутрин.

Виктория разбра, че е безсмислено да се опитва да крие случилото се, и кимна засмяна:

– Според Джейсън той обявил дуел на лорд Уилтшир, защото ме нарекъл „недодялана англичанка“.

– Уилтшир направо ме подлуди, докато получи разрешението ми да те ухажва официално. Не мога да повярвам, че те е нарекъл така.

– Сигурна съм, че не е. Първо, това изказване няма никакъв смисъл.

– Точно така – съгласи се весело Чарлз. – Но каквато и да е причината за дуела, очевидно Уилтшир е прострелял Джейсън.

Весели искрици заблестяха в очите на Виктория:

– Лорд Филдинг твърди, че е бил прострелян в ръката от някакво дърво.

– Колкото и да е странно, Уилтшир разказал същата история и на Нортрџп. Всъщност няма значение. Разбрах, че доктор Уординг се е погрижил за Джейсън. Той е наш приятел и чудесен лекар. Ако здравето на Джейсън беше в опасност, сега той щеше да е тук и да се грижи за

него. Освен това може да се разчита на дискретността на доктор Уорднинг. Предполагам знаеш, че дуелите са забранени.

Виктория пребледня, а той се пресегна, хвана ръката ѝ и я стисна окуражително.

– Няма за какво да се тревожиш – увери я и развълнувано добави: – Не мога да ти опиша колко съм щастлив, че си тук при нас, мое дете. Имам толкова много да ти разказвам за Дж... за всичко – бързо се поправи. – Скоро ще му дойде времето.

Виктория отново се опита да го накара да ѝ разкаже за времето, когато е познавал майка ѝ, но той само поклати глава:

– Скоро, някой ден. Още не.

Денят минаваше мъчително бавно. Девојката неспокойно чакаше Джейсън да се появи и се чудеше как ли ще се държи с нея след снощното преживяване. В главата ѝ непрестанно се въртяха най-различни възможности и не ѝ даваха мира. Може би щеше да я презира, защото му бе позволила да я целуне. Може би щеше да се намрази заради признанието си, че я харесва и не иска да я остави да си отиде. А може би в действителност не беше мислил всички онези хубави думи, които ѝ каза.

Тя беше напълно сигурна, че снощното му поведение се дължеше най-вече на силния алкохол, но много ѝ се искаше да вярва, че някакво по-близко приятелство ще се роди след падането на бариерите между тях. През последните няколко седмици беше започнала много да го харесва и да му се възхищава. Освен това... Тя отказа да мисли повече за това.

Денят бавно си отиваше заедно с надеждите ѝ, а напрежението продължаваше да расте – положение, което още повече се влоши от появата на посетители, нетърпеливи да научат истината за дуела. Нортърп уведоми всички, че лейди Виктория е излязла, и тя продължи да чака.

В един часа Джейсън най-накрая слезе по стълбите и отиде право в кабинета си, където имаше среща с лорд Колингуд и още двама мъже, които бяха дошли да обсъдят някаква инвестиция.

В три часа Виктория отиде в библиотеката. Ядосана на себе си за това, че е допуснала да загуби ума си от тревога, тя седна и се опита да се съсредоточи върху книгата си, тъй като не беше в състояние да проведе смислен разговор с Чарлз, който седеше до прозорците в отсрещната стая и прелистваше някакъв вестник.

Най-накрая Джейсън се появи в библиотеката, а Виктория вече беше толкова изнервена от чакане, че едва не скочи на крака, когато го

видя.

– Какво четеш? – попита я небрежно, като застана пред нея и пхна ръце в джобовете на тънкия си панталон.

– Един сборник на Шели – отвърна тя след дълго и неловко мълчание, тъй като не можа да си спомни веднага името на поета.

– Виктория – започна той. Поколеба се, сякаш търсеше подходящи думи, после попита: – Снощи направих ли нещо, за което да трябва да се извиня?

Сърцето ѝ се сви: той не си спомняше нищо.

– Не мога да си спомня – опита се да прикрие разочарованието си тя.

Лека усмивка заигра на устните му:

– Обикновено човекът, който не може да си спомни, е този, който е прекалил с удоволствията, а не обратното.

– Да, така е. В такъв случай не, не си.

– Добре. Тогава ще се видим по-късно, когато тръгнем за театъра – каза Джейсън и добави с дяволита усмивка: – Тори.

– Каза, че нищо не си спомняш – възкликна Виктория, преди да се усети.

Джейсън се обърна и я погледна и този път усмивката му беше като на хищник:

– Спомням си всичко, Тори. Исках просто да знам дали според теб съм направил нещо, за което трябва да се извиня.

Тя смутено се засмя:

– Ти си най-ужасният мъж, който някога се е раждал!

– Така е, но все пак ти ме харесваш.

Лицето на Виктория пламна, докато го гледаше как се отдалечава. И за миг не ѝ беше минало през ума, че той може да е бил буден, когато е изрекла онези думи. Отпусна се назад и затвори очи, докато някакво раздвижване в отсрещната стая не ѝ напомни за присъствието на Чарлз. Бързо отвори очи и видя как той я наблюдава с ликуващо изражение на лицето.

– Чудесно, детето ми – нежно ѝ каза. – Винаги съм се надявал, че ще започнеш да го харесваш, и сега виждам, че наистина е така.

– Да, но не мога да го разбера, чичо Чарлз.

Това признание като че ли още повече удовлетвори лорда:

– Ако го харесваш сега, без да го разбираш, ще го харесаш сто пъти повече, когато най-сетне го опознаеш – само толкова мога да ти обещавам.

Той се изправи:

– Мисля, че трябва да тръгвам. Ще бъда зает с един стар приятел чак до вечерта.

Същата вечер, когато Виктория влезе в салона за гости, Джейсън вече я очакваше, облечен в елегантно виненочервено сако и панталон, а в гънките на снежнобялото му копринено шалче блестеше рубин. Още два рубина красяха ръкавелите на ризата му, забеляза тя, когато той се пресегна да вземе чашата си с вино.

– Махнал си превръзката! – възкликна Виктория.

– Не си се облякла като за театър – отвърна той на свой ред. – Освен това семейство Мортранс дават бал. След това ще отидем там.

– Не ми се ходи на нито едно от двете места. Вече изпратих известие на маркиз Дьо Сал с молба да ме извини, че няма да отида на вечеря с него у семейство Мотрам.

– Ще бъде съкрушен – доволно предсказа Джейсън, – особено след като разбере, че си отишла на вечеря с мен.

– О, няма да мога!

– Напротив – сухо каза той, – можеш.

– Трябва да продължиш да носиш превръзката.

Той ѝ хвърли развеселен поглед:

– Ако се появя пред хората с тази превръзка, онова хлапе Уилтшир ще убеди всичко живо в Лондон, че съм бил повален от дърво.

– Съмнявам се, че ще го каже. Той е твърде млад и по-скоро би се перчил, че сам те е победил в дуел.

– Коего е по-лошо от това да те уцели дърво. Уилтшир не знае кой край на пистолета да насочи към целта.

Виктория едва не се разкикоти:

– Но защо трябва да излизам с теб, след като е необходимо да се появиш в обществото здрав и читав.

– Защото ако не си до мен, някоя жена, която копнее да стане графиня, ще ми увисне на болната ръка. Освен това искам да те взема със себе си.

Тя не издържа.

– Чудесно. Не бих могла да го преживея, ако унищожа репутацията ти на непобедим дуелист.

Понечи да се обърне, после спря и попита с дръзка усмивка:

– Вярно ли е, че си убил много мъже на дуели в Индия?

– Не – отвърна той, – а сега тичай да си смениш роклята.

Сякаш цял Лондон беше дошъл на театър тази вечер и сякаш всички погледи се насочиха към тях, когато влязоха в ложата на Джейсън. Всички извърнаха глави, започнаха да се размахват – ветрила и отвсякъде се разнесе шепот. Отначало Виктория реши, че хората са изненадани от факта, че той изглежда съвсем здрав, но по-късно разбра, че не е така. Когато в антракта напуснаха ложата, тя осъзна, че нещо се беше променило. Всички дами, млади и възрастни, които преди се бяха държали дружелюбно, сега я гледаха сериозно и критично. И Виктория най-сетне разбра защо: мислеха, че Джейсън се е бил на дуел заради нея. Това беше съкрушителен удар за репутацията ѝ.

Недалеч от тях една възрастна дама със сатенен бял тюрбан на главата с огромен аметист отпред ги наблюдаваше с присвити очи.

– Значи Уейкфийлд се е бил на дуел заради нея – просъска херцогинята на Клермонт на възрастната си приятелка.

– Така чувам, ваша милост – потвърди лейди Фоуклин. Херцогинята на Клермонт се подпря на бастуна си от слонова кост, наблюдавайки правнучката си:

– Толкова прилича на Катрин.

– Да, ваша милост.

Старицата огледа Виктория с поугасналите си сини очи, след което премести поглед върху Джейсън Филдинг:

– Красив е дяволът му с дявол, нали?

Лейди Фоуклин пребледня, сякаш се страхуваше да изрази съгласие.

Без да обръща внимание на мълчанието ѝ, херцогинята потупваше с пръсти украсената дръжка на бастуна си и продължаваше да изучава маркиза на Уейкфийлд:

– Прилича на Атъртън.

– Има известна прилика – осмели се да каже лейди Фоуклин.

– Глупости! – отсече херцогинята. – Уейкфийлд е копие на Атъртън на младини.

– Точно така! – заяви лейди Фоуклин.

Изпитото лице на възрастната жена се разтегна в ехидна усмивка.

– Атъртън си въобразява, че ще успее да осъществи брак между фамилиите ни противно на моето желание. Двайсет и две години е чакал, за да ми нанесе тази обида, и вярва, че ще успее.

Тя продължи да наблюдава двойката, застанала на няколко метра от нея, и от гърдите ѝ се изтръгна приглушен дрезгав смях:

– Но той греши.

Виктория смутено отмести поглед от старицата със строго лице и странен тюрбан на главата. Сякаш всички наблюдаваха единствено нея и Джейсън, даже възрастни дами като тази, които никога досега не бе срещала. Тя боязливо погледна към Джейсън.

– Появата ми тук с теб се оказва ужасна грешка – каза му, докато той ѝ подаваше чаша ликьор.

– Защо? Пиесата ти хареса – усмихна ѝ се Джейсън. – А пък аз имах удоволствието да наблюдавам теб.

– Не трябва да ме наблюдаваш и най-вече не бива да показваш, че ти доставя удоволствие. – Виктория се опита да прикрие приятното чувство, което изпита при този комплимент.

– Защо не?

– Защото всички ни наблюдават.

– И преди са ни виждали заедно – отвърна той, сви рамене и я съпроводи до ложата.

На бала в семейство Мортрам положението се оказа още по-неприятно. В мига, в който влязоха, сякаш всички в претъпканата бална зала се обърнаха и враждебно ги изгледаха.

– Джейсън, това е ужасно! По-зле и от театъра. Там поне някои от хората гледаха към сцената, а тук всички са вперили очи в нас и престани, моля те, да ми се усмихваш така очарователно.

– Намираш ме за очарователен – дяволито каза той, а през това време оглеждаше присъстващите в балната зала. – Виждам – продължи, като се наведе към нея – половин дузина от лудо влюбените ти обожатели, които ни наблюдават така, сякаш се чудят как да ми прережат гърлото и да се отърват от тялото ми.

Виктория едва не се спъна от смущение:

– Ти съзнателно пренебрегваш това, което става. Каролайн Колингуд ми каза, че според слуховете ние нямаме никакъв интерес един към друг и чисто и просто разиграваме този театър на сгодени заради чичо Чарлз. Но сега, след като си се бил на дуел заради това, че някой казал нещо за мен, всичко се променя. Вече всички се вълнуват от това колко ли време прекарваш в къщата, когато аз съм там...

– Тази къща случайно е моя – бавно каза Джейсън и сви вежди.

– Зная, но сега всички – най-вече дамите – си мислят какви ли не порочни неща за нас. Ако се отнасяше за друг, а не за теб, едва ли щеше да има толкова голямо значение – обясняваше Виктория, като се опитваше да каже единствено, че неясните им взаимоотношения още повече подхранват клюките. – Това е принципът на...

Гласът на Джейсън се сниши до вледеняващ шепот.

– Грешиш, ако мислиш, че ме интересува мнението на хората, включително и твоето. Не си прави труда да ми изнасяш лекции за принципи, защото аз нямам такива и не ме бъркай с „джентълмен“, защото не съм. Живял съм на места, за които не си и чувала, и съм вършил неща, които ще те възмутят. Ти си едно невинно, наивно дете. Аз никога не съм бил невинен. Дори не съм бил и дете. Но щом толкова се вълнуваш от това какво мислят хората, ето ти разрешение на проблема. Можеш да прекараш остатъка от вечерта с превзетите си обожатели, а аз ще си намеря някого, който да ме забавлява.

Виктория се почувства толкова обърквана и наранена от неочакваната атака на Джейсън, че остана като вцепенена, когато той се отдалечи. Въпреки това постъпи точно както грубо я беше посъветвал и макар че отровните погледи, насочени към нея, вече не бяха толкова много, тя прекара ужасна вечер. Наранената ѝ гордост я караше да се държи така, сякаш ѝ беше приятно да танцува с кавалерите си и да слуша ласкателствата им, но ушите ѝ като че ли бяха настроени да долавят единствено гласа на Джейсън, а сърцето ѝ да усеща, когато е наблизо.

Почувства се още по-зле, когато го видя в компанията на три красиви блондинки, които се съревноваваха за вниманието му и правеха всичко възможно, за да спечелят една от редките му усмивки. От миналата нощ не си беше позволила да мисли за удоволствието, което беше изпитала от допира на устните му. Сега сякаш не можеше да мисли за друго и копнееше той отново да е до нея, вместо да флиртува с онези жени.

Красив млад мъж на около двацет и пет години, който стоеше до нея, ѝ напомни, че му е обещала следващия танц.

– Да, разбира се – вежливо изрече Виктория. – Случайно да знаете колко е часът, господин Баскоум? – попита.

– Разбира се – гордо отвърна той. – Единайсет и половина.

Виктория едва не изпъшка от мъка. Оставаха още часове до края на изпитанието.

Чарлз отключи и отвори вратата точно когато Нортръп изтича във входното антре.

– Нямаше нужда да ме чакаш, Нортръп – вежливо каза Чарлз, докато му подаваше шапката и бастуна си. – Колко е часът?

– Единайсет и половина, ваша милост.

– Джейсън и Виктория няма да се приберат преди разсъмване, така

че не ги чакай – посъветва го той. – Знаеш колко продължават тези балове.

Икономът му пожела лека нощ и се отправи към стаята си, а Чарлз тръгна към салона, където възнамеряваше да се отпусне с чаша портвайн и да помисли за любовта на Джейсън и Виктория. Тъкмо минаваше през фойето, когато силно настойчиво тропане на входната врата го накара да спре и да се върне. Като мислеше, че Джейсън и Виктория са си забравили ключа и се прибират по-рано, той с усмивка отвори вратата, но за негова изненада там стоеше висок, добре облечен мъж на около трийсет години.

– Простете за безпокойството в този късен час, ваша милост – каза джентълменът, – аз съм Артър Уинслоу и моята фирма беше наета от друга адвокатска фирма от Америка с инструкции да се погрижа това писмо да ви бъде доставено незабавно. Има едно и за госпожица Виктория Сийтън.

Атъртън взе писмото. Обзе го непреодолимо усещане за някаква беда:

– Лейди Сийтън не е вкъщи тази вечер.

– Зная, ваша милост. – Младият мъж махна уморено през рамо към каретата на улицата. – Откакто ми връчиха писмата рано тази вечер, чакам някой от вас да се появи. Инструктиран съм да предам на вас писмото на лейди Виктория, в случай че не я намеря, и да ви помоля да се погрижите непременно да го получи.

Той постави второто писмо в студената ръка на Чарлз и любезно се сбогува:

– Приятна вечер, ваша милост.

Ледени тръпки ползиха по гърба на Чарлз, когато затвори вратата и отвори писмото си, търсейки името на подателя. Когато прочете името Андрю Бейнбридж, сърцето му се сви. Лицето му пребледня, а думите заплуваха пред очите му.

Най-накрая тежко отпусна ръце и наведе глава. Раменете му се разтърсиха и по лицето му потекоха сълзи. Всичките надежди и мечти му бяха отнети. Дълго след като сълзите бяха секнали, той продължаваше да стои, загледан с невиждащи очи в пода. Най-накрая много бавно изправи рамене и вдигна глава.

– Нортръп – извика, изкачвайки се по стълбите, но гласът му прозвуча като сподавен шепот. Той се прокашля и отново извика:

– Нортръп!

Икономът се втурна във фойето, навличайки ливреята си.

– Викате ли ме, ваша милост? – попита той и се уплаши при вида на херцога, който се беше изкачил наполовина по стълбите и с мъка се подпираше на парапета.

Чарлз се обърна и го погледна:

– Извикай доктор Уърдинг. Помоли го да дойде веднага. Кажете му, че е спешно.

– Да изпратят ли да повикат лорд Филдинг и лейди Виктория? – бързо попита Нортръп.

– Не, по дяволите! – процеди през зъби Чарлз, но веднага се овладя. – Ще ти кажа, когато пристигне доктор Уърдинг – поправи се и бавно продължи нагоре по стълбите.

Призори кочияшът на Джейсън спря каретата пред къщата на Ъпър Брук Стрийт номер 6. Джейсън и Виктория не си бяха разменили нито дума, откакто напуснаха бала в семейство Мортрам, но когато той изведнъж изпъшка, тя се изправи и се огледа.

– Чия е тази карета? – попита.

– На доктор Уърдинг. Това са неговите коне. – Джейсън рязко отвори вратата, изскочи от каретата, набързо помогна на Виктория да слезе и хукна нагоре по стълбите, оставяйки я сама. Тя повдигна дългите си поли и хукна след него, а в гърлото ѝ заседна буца, когато Нортръп отвори вратата.

– Какво се е случило? – бързо попита Джейсън.

– Чичо ви, милорд – мрачно отвърна той. – Получи удар – сърцето му. Доктор Уърдинг е при него.

– Мили Боже! – Виктория сграбчи Джейсън за ръкава. Дватама хукнаха нагоре по стълбите, а Нортръп извика след тях:

– Доктор Уърдинг помоли да не влизате, преди да съм го уведомил за пристигането ви.

Джейсън вдигна ръка да почука на вратата на стаята на Чарлз, но лекарят вече я отваряше. Той излезе в коридора и затвори вратата след себе си.

– Стори ми се, че ви чух да влизате – обясни и притеснено прокара пръсти през бялата си коса.

– Как е той – веднага попита младият човек.

Доктор Уърдинг свали очилата си и внимателно започна да почиства стъклата им. След миг, който им се стори безкраен, пое дълбоко въздух и вдигна очи.

– Получил е много сериозен удар, Джейсън.
 – Можем ли да го видим?
 – Да, но трябва да ви предупредя и двамата да не правите и да не говорите нищо, което би могло да го разстрои.

Виктория се хвана за гърлото:

– Той няма да умре, нали, доктор Уърдинг?
 – Рано или късно всички ще умрем, мила моя – каза той с толкова мрачно изражение, че момичето се разтрепери от ужас.

Влязоха в стаята на умирация и застанаха до леглото му: Джейсън от едната, Виктория от другата страна. На масата до леглото бяха запалени две свещи, но на нея стаята ѝ се стори мрачна и зловеща като морга. Ръката на Чарлз лежеше отпуснато върху завивката и като преглътна сълзите си, Виктория се пресегна и я стисна здраво в своята, сякаш се опитваше отчаяно да влее част от собствените си сили в него.

Чарлз отвори очи, загледа се в лицето ѝ и прошепна:

– Мило мое дете. Не възнамерявах да умирам толкова скоро. Толкова исках да те видя първо щастливо задомена. Кой ще се грижи за теб, когато аз си отида? Нямах никого другого, който да те закриля.

Виктория заплака. Толкова много го обичаше, а сега щеше да го загуби. Тя се опита да каже нещо, но буцата, заседнала в гърлото ѝ, я задави. Успя само да стисне още по-силно немощната ръка на Чарлз.

Той обърна глава към Джейсън:

– Толкова приличаш на мен, толкова си упорит. И сега ще останеш сам, както винаги съм бил и аз.

– Не говори – с пресипнал от мъка глас каза Джейсън, – трябва да почиваш.

– Не мога да си почивам. Не мога да умра спокойно при мисълта, че Виктория ще остане сама. И двамата ще бъдете самотни. Тя не може да остане под твоё покровителство, Джейсън. Обществото никога няма да прости... – Гласът му заглъхна. После обърна глава към Виктория: – Виктория, ти си кръстена на мен. Двамата с майка ти се обичахме. Щя да ти разкажа всичко някой ден, а сега вече нямам време.

Тя не можеше повече да сдържа сълзите си. Наведе глава и раменете ѝ се разгърсиха от ридания.

Чарлз с мъка отмести поглед от нея и се обърна към сина си:

– Моята мечта беше двамата с Виктория да се ожените. Не исках да останете самотни, след като аз си отида...

Лицето на Джейсън беше изопнато от скръб. Той кимна със стегнато гърло.

– Аз ще се грижа за Виктория. – Когато Чарлз понечи да каже нещо, бързо поясни: – Ще се ожена за нея.

Виктория се втрени в Джейсън; после разбра, че той просто се опитва да успокои умиращия. Чарлз уморено затвори очи:

– Не ти вярвам, Джейсън.

Виктория се свлече на колене до леглото, стисна ръката му и заплака:

– Не бива да се тревожиш за нас, чичо Чарлз.

Той с мъка обърна глава към Джейсън, отвори очи и се втрени в него:

– Заклеваш ли се? Закълни ми се, че ще се ожениш за Виктория, че винаги ще се грижиш за нея.

– Кълна се – промълви той и по решителния му поглед Виктория разбра, че говори сериозно. Даваше дума на един умиращ човек.

– А ти, мое дете? – обърна се Чарлз към нея. – Заклеваш ли се, че ще го вземеш за свой съпруг?

Виктория се напрегна. Не беше моментът да се връща към отминали неприятности и разни дреболии. Истината беше, че без Джейсън и Чарлз оставаше сама на този свят. Спомни си опияняващата наслада, която изпита от целувките на Джейсън, и макар да се страхуваше от студенината му, знаеше, че той е силен и с него ще бъде в безопасност. Мечтата ѝ един ден да се върне в Америка отстъпи пред необходимостта да оцелее и да облекчи страданието на умиращия.

– Виктория – немощно повтори Чарлз.

– Ще се омъжа за него – прошепна тя през сълзи.

– Благодаря ти – прошепна той и се опита да се усмихне. Извади лявата си ръка изпод завивката и хвана ръката на Джейсън:

– Сега вече мога да умра спокоен.

Изведнъж цялото тяло на Джейсън се напрегна. Той погледна Чарлз и язвително изрече:

– Сега вече можеш да умреш спокоен.

– Не! – извика Виктория през сълзи. – Не умирай, чичо Чарлз. Моля те, недей! Ако умреш, няма кой да ме заведе до олтара на сватбата ни...

Доктор Уърдинг се приближи и ѝ помогна да се изправи. После кимна на Джейсън да го последва и я изведе в коридора.

– Стига толкова, мила моя – успокояваше я той. – Ще се разболееш, ако продължаваш така.

Девојката вдигна обляното си в сълзи лице към лекаря:

– Мислите ли, че ще живее, доктор Уърдинг?

Той нежно и окуражително я потупа по ръката:

– Ще стоя при него и ще ви уведомя веднага щом забележа някаква промяна.

След това той влезе в спалнята на Чарлз и затвори вратата след себе си.

Виктория и Джейсън слязоха в салона на долния етаж. Той седна до нея, прегърна я и тя склони глава на рамото му. После притисна лице в пърдите му и дълго плака. През това време Чарлз играеше на карти с доктор Уърдинг.

Глава деветнайсета

Рано на следващата сутрин доктор Уърдинг можеше да докладва, че Чарлз „се бори за живота си“. На следващия ден слезе в трапезарията, където Джейсън и Виктория вечеряха, и им каза, че състоянието на болния „значително се е подобрило“.

Виктория едва сдържа радостта си, но Джейсън само леко повдигна вежда и покани лекаря да се присъедини към тях на масата.

– Благодаря. – Доктор Уърдинг хвърли строг поглед към непроницаемото лице на Джейсън. – Мисля, че мога да остава за малко пациента си.

– Със сигурност – отвърна спокойно младият мъж.

– Мислите ли, че ще се възстанови, доктор Уърдинг – нетърпеливо попита девойката, изненадана от невъзмутимото спокойствие на Джейсън.

Лекарят внимателно избегна пронизателния поглед на Филдинг, обърна се леко смутен към Виктория и се прокашля:

– Трудно е да се каже. Нали разбирате, той казва, че иска да живее, за да ви види женени. Може да се каже, че се е вкопчил в това като в причина да продължи да живее.

Виктория прехапа устни и погледна притеснено към Джейсън, преди отново да се обърне към лекаря:

– Какво ще стане, ако започне да се възстановява и ние му кажем, че сме променили намерението си?

– Тогава несъмнено ще получи втори пристъп – спокойно отвърна Джейсън и като се обърна към лекаря, добави хладнокръвно: – Нали?

Доктор Уърдинг бързо отмести поглед от стоманените му очи:

– Сигурен съм, че ти го познаваш по-добре от мен. Какво мислиш, че ще се случи?

Джейсън сви рамене:

– Мисля, че ще получи втори пристъп.

Виктория се почувства така, сякаш животът си играеше някаква мъчителна игра с нея, отдалечавайки я от дома и от хората, които обичаше, принуждавайки я първо да дойде в тази чужда страна, а сега и да се омъжи за човек, който не я обича и не я иска.

Двамата мъже излязоха, а тя остана на масата. Ровеше храната в чинията си, опитвайки се да измисли някакъв начин да се измъкне от тази

ситуация. Припомни си мечтите си за щастлив дом с любящ съпруг и дете и се натъжи. Какво толкова беше искала от този живот; никога не беше копняла за кожи и бижута, за сезони в Лондон или палати, в които да бъде като царица. Стигаше ѝ това, което имаше и в Америка – освен него искаше само съпруг и деца.

Обзе я силна носталгия и тя наведе глава. Ако можеше само да върне времето назад с една година и да го спре там, да види отново усмихнатите лица на родителите си, да послуша баща си как говори за болницата, която иска да построи, отново да бъде сред хората от селото, които бяха като нейно второ семейство. Какво ли не би направила, за да се върне у дома. Представи си красивото, усмихнато лице на Андрю, но побърза да прогони спомена за него. Не искаше да лее повече сълзи за мъжа, когото беше обожавала и който я беше предал.

Отмести стола си и отиде да търси Джейсън. Андрю я беше изоставил, но Джейсън беше тук и беше длъжен да ѝ помогне да измислят някакъв начин да избегнат брака, който и двамата не желяеха.

Намери го сам в кабинета му. Беше се облегал на полицата на камината и се взираше в празното огнище. Сърцето ѝ се сви от състрадание и тя тихо промълви:

– Джейсън?

Той вдигна глава и я погледна спокойно.

– Какво ще правим?

– С какво?

– С тази жестока идея на чичо Чарлз да ни види женени.

– Защо жестока?

Виктория остана изумена от този отговор, но спокойно и напълно откровено добави:

– Жестока е, защото аз не искам да се омъжа за теб.

Погледът му стана още по-суров:

– Това ми е известно, Виктория.

– Но и ти не искаш да се ожениш за мен.

– Така е.

Той се загледа отново в огнището и замълча. Девојката зачака с надежда той да каже още нещо и когато не го направи, въздъхна и понечи да си тръгне. Но думите, които той изрече, я накараха да се обърне и да го погледне изненадано.

– Но пък този брак би могъл да даде и на двама ни нещо, което наистина искаме.

– Какво е то? – попита тя, вперила поглед в него, опитвайки се да

отгатне настроението му.

Той се изправи и се обърна към нея, пхна ръце в джобовете си и я погледна в очите.

– Ти искаш да се върнеш в Америка, да бъдеш независима, да живееш сред приятелите си и може би да построиш болницата, за която баща ти е мечтал. Сама си ми казвала всичко това. Ако си честна пред себе си, ще признаеш, че искаш да се върнеш и за да покажеш на Андрю и на всички останали, че неговото предателство не означава нищо за теб, че си го забравила толкова лесно колкото и той теб и че продължаваш да гледаш напред.

Виктория се почувства толкова оскърбена от това, че не успя веднага да осмисли следващите думи, които Джейсън изрече съвсем делово:

– Аз от своя страна искам син.

Зяпна от изумление, а той продължи съвсем спокойно:

– Можем да си дадем взаимно това, което искаме. Омъжи се за мен и ми роди син. В замяна аз ще те върна в Америка с достатъчно пари да живееш като царица и да построиш дузина болници.

Девојката се втренчи в него; не вярваше на ушите си.

– Да ти родя син? Да ти родя син и после ще ме изпратиш обратно в Америка? Да ти родя син и да го оставя тук?

– Не съм чак такъв егоист – ще можеш да го задържиш при себе си, докато стане на четири години. До тази възраст едно дете се нуждае от майка си. След това ще трябва да ми го дадеш. Може би ще решиш да останеш с нас, когато го доведеш. Всъщност предпочитам да останеш тук за постоянно, но ти ще решиш как да постъпиш. Има едно нещо обаче – условие, на което държа.

– Какво условие – замаяно попита Виктория.

Той се поколеба, сякаш внимателно обмисляше отговора си, и когато най-накрая заговори, се взираше над камината, сякаш искаше да избегне погледа ѝ.

– Тъй като онази вечер ме защити, хората са решили, че не ме презираш и не се страхуваш от мен. Ако се съгласиш на този брак, ще очаквам да затвърдиш това впечатление и да не правиш нищо, което да ги накара да си мислят друго. С други думи, независимо от това какво се случва между нас, когато сме сред висшето общество, ще очаквам от теб да се държиш така, сякаш си се омъжила за мен за нещо повече от парите и титлата ми. Или накратко казано – за това, че ме обичаш.

Виктория си припомни язвителните му забележки на бала в семейство Мортрам: „Грещиш, ако си мислиш, че ме интересува какво мислят

хората...“ Беше я излъгал, осъзна тя и сърцето ѝ се сви. Очевидно го интересуваше какво мислят хората, иначе защо ще я моли да се държи така.

Тя се загледа в хладнокръвния, невъзмутим мъж, застанал пред нея. Изглеждаше силен и самоуверен. Не можеше да повярва, че той иска син или нея, или пък когото и да е – това бе точно толкова невъзможно, колкото да повярваш, че го интересува дали хората се страхуват от него. Невъзможно, но беше истина. Спомни си как се беше държал в нощта на дуела, когато закачливо я придума да го целуне. Припомни си неутолимия копнеж на целувката му и отчаянието в думите му: „Стотици пъти се опитах да те оставя да си отидеш, но не мога.“

Може би под хладнокръвната и безразлична фасада Джейсън изпитваше същата самота и пустота като нея. Може би се нуждаеше от нея и не можеше да се престраши да си го признае. Но, от друга страна, може би тя се заблуждаваше.

– Джейсън – Виктория се осмели да сподели част от мислите си на глас, – не можеш да очакваш да родя дете, след което да ти го поверя и да заживее своя живот. Не може да си чак толкова студен и безсърдечен, за да ми направиш такова предложение. Не мога да повярвам, че си.

– Няма да бъда жесток съпруг, ако това имаш предвид.

– Не това имам предвид – извика тя малко истерично. – Как можеш да говориш за брак така, сякаш обсъждаш сделка – без никакво чувство, без дори да се престориш на влюбен или...

– Едва ли имаш някакви илюзии по отношение на любовта – нетърпеливо я прекъсна той. – Случката с Бейнбридж трябва да те е научила, че любовта е емоция, използвана за манипулиране на глупаци. Не очаквам, нито пък искам любовта ти, Виктория.

Тя се хвана за облегалката на стола, зашеметена от думите му. Почти да отхвърли предложението му, но той поклати глава:

– Не ми отговаряй, преди да си обмислила това, което ти казах. Ако се омъжиш за мен, ще имаш свободата да правиш каквото искаш с живота си. Можеш да построиш една болница в Америка, друга близо до Уейкфийлд и да останеш в Англия. Имам шест имения и хиляда слуги и наематели. Само слугите ми могат да се ползват от болницата ти. Ако ли не, ще им плащам да се разболяват.

На устните му се появи едва забележима усмивка, но Виктория беше твърде развълнувана, за да се шегува.

Като видя, че шегата му не е разбрана, той весело добави:

– Можеш да покриеш стените на Уейкфийлд с рисунките си и ако

не ти стигне мястото, ще разширя къщата.

Тя все още мислеше за думите, които толкова много я стреснаха, когато той протегна ръка и леко я погали.

– Ще видиш, че съм много щедър съпруг, обещавам ти.

Думата „съпруг“ прозвуча толкова категорично, че я побиха студени тръпки.

– Защо? – прошепна. – Защо мен? Ако искаш синове, има толкова жени в Лондон, които биха дали всичко, за да се омъжат за теб...

– Защото те харесвам. Знаеш го, нали? Освен това – добави и я погледна предизвикателно, като хвана раменете ѝ и се опита да я придърпа по-близо – и ти ме харесваш. Каза ми го, когато си мислеше, че съм заспал, помниш ли?

Виктория се вторачи в него, неспособна да осъзнае изумителното разкритие, че я харесва.

– Та аз харесвах и Андрю – троснато отвърна. – Не умея да преценявам добре мъжете.

– Така е – съгласи се той и в очите му затанцуваха весели пламъчета.

Привлече я към себе си и тя възмутено възкликна:

– Ти си полудял! Съвсем си обезумял!

– Така е, такъв съм – съгласи се той и я притисна до себе си.

– Няма да го направя. Не мога...

– Виктория, нямаш избор. – Гласът му звучеше все по-дрезгаво и убедително. – Мога да ти дам всичко, от което се нуждае една жена.

– Всичко освен любов – сподавено отвърна тя.

– Всичко, което една жена наистина иска – поправи се той и преди девойката да долови цинизма на тези думи, устните му започнаха да се приближават към нейните. – Ще ти дам накити и кожи – обеща ѝ. – Ще имаш повече пари отколкото си мечтала някога. В замяна искам само това...

Колкото и да беше странно, единствената мисъл в главата на Виктория беше, че той се продава твърде евтино, като искаше толкова малко от нея. Той беше красив, богат и желан – със сигурност имаше право да очаква повече от съпругата си... А после всички мисли изчезнаха, когато страстните му устни се впиха в нейните в безкрайна възбуждаща целувка, която ставаше все по-настойчива и опияняваща и я накара да тръпне от страст. Той докосна устните ѝ с език, сякаш ги придумваше да се разтворят, след което го плъзна между тях и тялото на Виктория се разтърси. Тя простена, а той я прегърна и я притисна към силното си

тяло.

Когато Джейсън най-сетне вдигна глава, Виктория се чувстваше опиянена, разгорещена и необяснимо изплашена.

– Погледни ме – прошепна той, като повдигна брадичката ѝ. – Ти трепериш – каза, когато момичето вдигна големите си сини очи към него. – Страхуваш ли се от мен?

Виктория поклати глава. Не се страхуваше от него, неочаквано и необяснимо я обзе страх за самата нея.

– Не – отвърна. Той леко се усмихна.

– Страхуваш се, но не бива. – Той бавно приглади назад тежките ѝ коси. – Ще те нараня само веднъж, и то само защото е неизбежно.

– Какво, но защо?

– А може би няма да те нараня. Така ли е?

– Какво, за какво говориш? Предпочитам да не говориш със загадки, след като вече съм толкова обърквана, че почти не съм способна да мисля – извика тя нервно.

С типичната за него бърза промяна в настроението той сви рамене и отсече:

– Няма значение. Не ме интересува какво си правила с Бейнбридж. Това е било преди.

– Преди, преди какво?

– Преди мен. Все пак мисля, че трябва да знаеш предварително, че няма да ги позволя да ме направиш рогоносец. Ясно ли е?

Виктория остана напълно изумена:

– Рогоносец! Ти си полудял. Напълно полудял!

– С това вече и двамата се съгласихме – усмихна се той.

– Ако продължаваш да ме обиждаш, ще си отида в стаята – предупреди го тя.

Джейсън се загледа в очите ѝ и едва се съдържа да не я целуне отново.

– Много добре, да поговорим за нещо обикновено тогава. Какво ли приготвя госпожа Крейдък?

Виктория объркано попита:

– Госпожа Крейдък ли?

– Готвачката. Виждаш ли, научил съм името ѝ. Освен това знам, че О'Мейли е любимият ти лакей. И така какво приготвя госпожа Крейдък за вечеря?

– Патица. – Виктория се опита да възвърне равновесието си. – Това приемливо ли е?

– Чудесно. Вкъщи ли ще вечеряме?

– Аз да.

– В такъв случай и аз ще остана.

Той вече играеше ролята на съпруг, осъзна тя замаяно.

– Тогава ще отида да кажа на госпожа Крейдък – объркано изрече и се отдалечи.

Джейсън ѝ бе казал, че я харесва. Искаше да се ожени за нея. Невъзможно. Ако чичо Чарлз умреше, нямаше да има друг избор, освен да се омъжи за него, а ако се омъжи за него сега, може би чичо Чарлз ще намери сили да продължи да живее. И деца – Джейсън искаше деца. Тя също искаше – много. Имаше нужда от някого, когото да обича. Може би щяха да бъдат щастливи заедно. Имаше моменти, в които той можеше да бъде толкова очарователен и мил, мигове, в които усмивката му можеше да я направи щастлива. Каза, че не би я наранил.

Тя се обърна към него.

Беше прекосила стаята наполовина, когато спокойният глас на Джейсън я спря:

– Мисля, че ти вече взе решение за женитбата ни. Ако си съгласна, след вечеря трябва да се видим с Чарлз и да му кажеш, че ще обявим дата за сватбата си. Това ще му хареса и колкото по-скоро му кажем, толкова по-добре.

Той искаше да знае дали възнамерява да се омъжи за него, осъзна Виктория. Загледа се в красивия, силен мъж, застанал в другия края на стаята, и сякаш този миг застина във времето. Защо ли ѝ се стори, че е напрегнал, докато очакваше отговора ѝ? Защо трябваше да ѝ предлага да се омъжи за него по този начин, сякаш ставаше дума за някакво делово предложение?

– Ами аз – безпомощно подхвана тя и в този момент в Главата ѝ прозвучаха милите думи на Андрю, официалното предложение, което той ѝ беше направил: „Кажи, че ще се омъжиш за мен, Виктория. Обичам те. Винаги ще те обичам...“

Тя вдигна гордо глава. Джейсън Филдинг поне не говореше за любов, която не изпитваше. Не ѝ беше предложил брак, воден от някакви чувства, затова тя прие предложението по същия делови начин, по който беше отправено, погледна Джейсън и кимна категорично:

– Ще му кажем след вечеря.

Виктория можеше да се закълне, че в този миг напрежението от лицето и тялото му изчезна.

На практика това беше вечерта на годежа, затова и Виктория реши да използва случая и да се опита да наложи по-добър модел за техния бъдещ съвместен живот. След дуела Джейсън беше казал, че харесва смеха ѝ. Ако той наистина се чувстваше самотен, както подозираше и както самата тя често се чувстваше, то тогава биха могли да направят живота си по-добър. Застанала боса пред гардероба, девойката оглеждаше най-хубавите си рокли и се опитваше да реши какво да облече. Най-накрая се спря на една синя рокля от шифон с поли, обсипани със златни мъниста. Реши да си сложи и огърлица от инкрустирани със злато аквамарини, която Джейсън ѝ беше подарил за дебюта ѝ в обществото. Рут разреза косите ѝ. Когато реши, че е готова, Виктория излезе от стаята си и отиде в салона за гости на долния етаж. Джейсън носеше официален кафифен костюм в цвят бордо и бяла жилетка от брокат, а върху колосания му нагръдник блестяха рубини.

Той тъкмо наливаше шампанско в чашата си, когато видиша глава и я видя. Огледа я дръзко с нескрито мъжко възхищение. Гордост от това, което притежаваше, се прочете във властния му поглед и стомахът на Виктория нервно се сви. Никога преди не я беше гледал така, сякаш беше вкусна хапка.

– Притежаваш объркващата способност да изглеждаш като очарователно дете в един миг и като невероятно съблазнителна жена в следващия – каза той.

– Благодаря ти – отвърна плахо Виктория.

– Това трябваше да прозвучи като комплимент – увери я той с лека усмивка. – Обикновено умея да правя комплименти. Ще внимавам повече за в бъдеще.

Трогната от лекото загатване, че възнамерява да се промени, за да ѝ достави удоволствие, Виктория го наблюдаваше как налива искрящо шампанско в две чаши. Подаде ѝ едната и тя тъкмо понечи да отиде да седне на дивана, когато Джейсън хвана ръката ѝ и я дръпна обратно. С другата си ръка отвори капака на голяма кафифена кутия за бижута и извади от нея троен наниз от най-големите и великолепни перли, които беше виждала. Без да каже дума, той обърна Виктория към огледалото над страничната масичка и отмести дългата ѝ коса настрани. Докато ѝ сваляше аквамарините и поставяше тежката перлена огърлица, тя потръпна от докосването на пръстите му.

Докато закопчаваше диамантената закопчалка на тила ѝ, тя

наблюдаваше лицето му. После той вдигна очи към нейните и огледа перлената огърлица около врата ѝ.

– Благодаря ти – обърна се притеснено към него Виктория. – Аз...

– Бих предпочел да ми благодариш с целувка.

Тя се надигна на пръсти и послушно, но стеснително притисна устни към гладко избръснатата му буза. Нещо в начина, по който ѝ даде перлите, невъзмутимо очаквайки целувка в замяна, я смути – сякаш купуваше благоразположението ѝ. За неин ужас подозрението ѝ се потвърди, когато той каза:

– Това не е целувка за толкова красива огърлица. – След това впи устни в нейните с неочаквана, властна настойчивост, а когато я пусна, се усмихна въпросително:

– Не ти ли харесват перлите, Виктория?

– О, напротив – много ми харесват! – нервно отвърна тя, ядосана на себе си за това, че не може да овладее глупавите си страхове. – Никога не съм виждала толкова красиви перли. Дори тези на лейди Уилхелм не са толкова големи. Достойни са за кралица.

– Принадлежели са на една руска принцеса от миналия век – поясни той и Виктория се трогна от това, че очевидно я намираще достойна за такава безценна огърлица.

След вечеря се качиха на горния етаж, за да видят Чарлз. Щом му съобщиха за предстоящата сватба, той сякаш се подмлади, а когато Джеймс прегърна нежно бъдещата си съпруга през рамо, прикованият към леглото болен се засмя от щастие. Изглеждаше толкова радостен, толкова убеден, че постъпват правилно, че и самата Виктория почти повярва в това.

– Кога ще бъде сватбата? – внезапно попита Чарлз.

– След седмица – отвърна синът му, при което Виктория изненадано го погледна.

– Отлично, отлично! – щастливо се усмихна болният. – Възнамерявам да се пооправя, за да присъствам.

Тя понечи да възрази, но Джейсън стисна ръката ѝ, предупреждавайки я да не оспорва.

– Какво е това, мила моя? – усмихна се Чарлз и погледна към огърлицата на шията ѝ.

– Джейсън ми я подари тази вечер по случай сдел... по случай годежа ни – обясни тя.

Когато разговорът с Чарлз приключи, Виктория каза, че е много изморена, и Джейсън я изпрати до вратата на спалнята ѝ.

– Нещо те тревожи, кажи ми какво? – спокойно попита той.

– Освен всичко друго, чувствам се нещастна за това, че се готвя да се омъжвам, преди да е изтекъл траурът за родителите ми. Всеки път, когато отивам на бал, се чувствам виновна. Трябваше да скриям кога са починали родителите ми, за да не разберат хората колко недостойна дъщеря съм.

– Постъпвала си както трябва и родителите ти щяха да те разберат. Омъжвайки се за мен толкова бързо, даваш причина на Чарлз да продължи да живее. Сама видя колко по-добре се почувства, когато му съобщихме, че сме определили датата на сватбата. Освен това решението да се съкрати траурът ти беше мое, не твое, така че ти просто нямаше избор. Ако трябва да обвиняваш някого, то това съм аз.

Виктория знаеше, че той е прав, и смени темата.

– Кажи ми – започна тя с усмивка, – след като току-що разбрах, че сме взели решение да се оженим след седмица, би ли ми казал къде точно ще бъде сватбата?

– Разбира се – засмя се той. – Решихме да се оженим тук.

Момичето настойчиво поклати глава.

– Моля те, Джейсън, не можем ли да се оженим в църква? В онази малка селска църква, която видях близо до Уейкфийлд? Можем да изчакаме още малко, докато чичо Чарлз се възстанови достатъчно, за да издържи пътуването.

С изненада забеляза как при споменаването на думата „църква“ в очите му проблесна студено отвращение, но след миг колебание той кимна в знак на съгласие.

– Ако желаеш да се венчаем в църква, ще го направим тук в Лондон, в достатъчно голяма църква, за да побере всички гости.

– Моля те, недей – избухна тя, несъзнателно поставяйки ръка върху неговата. – Толкова съм далеч от Америка, милорд. Църквата в Уейкфийлд би била по-подходяща – напомня ми за дома. Освен това винаги съм си мечтала да се омъжа в малка селска църква.

Мечтата и беше да се омъжи за Андрю в малка селска църква, осъзна Виктория със закъснение и й се прииска изобщо да не се беше сещала за църквата.

– Искам сватбата ни да се състои тук, в Лондон – категорично заяви Джейсън. – Но можем да направим компромис. Ще се оженим в църква тук, след което ще устроим малко тържество в Уейкфийлд.

Ръката ѝ се отпусна.

– Забрави, че съм ти споменавала за църква. Покани всички тук в

къщата. Би било богохулство да влезем в църква, за да сключим сделка.
– Опитвайки се да се пошегува, тя добави: – Докато се вричаме в любов и почит един към друг, ще очаквам да удари гръм.

– Ще се оженим в църква – заяви Джейсън. – А ако падне гръм, ще поема разходите за нов покрив.

Глава двайсета

– Добър ден, мила моя – весело я поздрави Чарлз и потупа края на леглото с ръка. – Ела, седни до мен. Не е за вярване колко добре ми подейства посещението ви с Джейсън. А сега ми кажи нещо повече за плановете ви.

Виктория седна до него.

– Честно казано, много съм объркана, чичо Чарлз. Нортрѝп току-що ме уведоми, че тази сутрин Джейсън е опаковал нещата си от кабинета и се е преместил в Уейкфийлд.

– Зная – отвърна той с усмивка. – Джейсън дойде да ме види и ми каза, че е решил да го направи, „за да запази благоприличие“ пред хората. Колкото по-малко време прекарва с теб, толкова по-малко са шансовете да ви одумват.

– Значи затова е заминал. – Лицето на Виктория се разведри.

Чарлз кимна.

– Дете мое, мисля, че за пръв път в живота си Джейсън се придържа към нормите за благоприличие. Не му е било лесно, но все пак го е направил. Добре му влияеш. Може би сега е ред да го научиш да не се присмива на принципите – добави весело.

Виктория му се усмихна.

– Страхувам се, че не зная нищо за приготвленията покрай сватбата, освен това, че ще се състои в голяма църква тук в Лондон.

– Джейсън ще се погрижи. С него заминаха и много от слугите, за да подготвят всичко. След церемонията ще има сватбено тържество в Уейкфийлд за близките ви приятели и някои хора от селото. Мисля, че списъкът с гостите и поканите вече се изготвя. Така че от теб не се очаква нищо друго, освен да стоиш тук и да се наслаждаваш на удивлението на всички, когато разберат, че ти ще бъдеш следващата херцогиня Атъргън.

Виктория не обърна внимание на думите му и нерешително повдигна друг въпрос, много по-важен за нея:

– В онази нощ, когато беше много зле, спомена нещо за майка ми, нещо, което си възнамерявал да ми кажеш.

Той обърна глава и се загледа през прозореца, и тя бързо добави:

– Не е нужно да ми казваш, ако това ще те разстрои.

– Не това е причината. Зная колко си състрадателна и разумна, но

все още си много млада. Ти си обичала баща си толкова силно колкото и майка си. Ако ти разкажа за случи лото се, може да започнеш да си мислиш, че съм се намесил в брака им, макар че, кълна ти се, никога не съм говорил с майка ти, след като се омъжи за баща ти. Виктория – обясни той тъжно – опитвам се да ти кажа, че не искам да ме презираш, а се страхувам, че можеш да го направиш, след като чуеш историята.

Тя взе ръката му и нежно каза:

– Как бих могла да мразя човека, който е обичал майка ми?

Той погледна ръката ѝ и изрече със сподавен от вълнение глас:

– Знаеш ли, че си наследила и сърцето на майка си?

Виктория не отговори, а той обърна отново глава към прозореца и започна да разказва за своята голяма любов. Погледна момичето едва когато беше приключил, и не видя презрение в очите му, а само печал и състрадание.

– Вече знаеш, че я обичах с цялото си сърце. Обичах я и се разделих с нея, а тя беше единственото, за което си заслужаваше да живея.

– Прабаба ми те е принудила да го направиш. – В очите на Виктория се четеше гняв.

– Родителите ти бяха ли щастливи? Винаги съм се питал какъв е бил бракът им, но се страхувах да повдигам този въпрос.

Тя си спомни ужасната сцена, разиграла се между родителите ѝ, на която беше станала свидетел преди толкова години.

– Да, те бяха щастливи. Бракът им нямаше нищо общо с браковете на хората от висшето общество.

Тя говореше за „брак във висше общество“ с такова отвращение, че Чарлз се усмихна:

– Какво имаш предвид под такъв брак?

– Такива, каквито са почти всички в Лондон. Изключение правят семейство Колингуд и още няколко. Брак, при който двамата рядко прекарват времето си в една и съща компания и когато случайно се срещнат на някое събитие, се държат като любезни, добре възпитани познати. Моите родители поне живееха заедно и бяхме истинско семейство.

– Предполагам, че искаш да имаш старомоден брак и старомодно семейство. – Той изглеждаше доста доволен от тази идея.

– Не мисля, че Джейсън иска такъв брак.

Не можеше да сподели, че Джейсън ѝ беше предложил да му роди син и да си отиде. Успокои се с мисълта, че макар и да беше направил това предложение, той предпочита тя да остане с него в Англия.

– Съмнявам се, че Джейсън знае какво точно иска – тъжно изрече

бащата. – Той се нуждае от теб, детето ми. Няма да го признае дори и пред себе си, а когато най-сетне го стори, няма да му хареса, повярвай ми. Ще се бори срещу теб. Но рано или късно ще отвори сърцето си и когато го направи, ще намери покой. Тогава ще те направи много щастлива.

Колеланието и несигурността ѝ бяха толкова силни, че усмивката му угасна:

– Бъди търпелива с него, Виктория. Ако не беше толкова силен физически и психически, нямаше да оцелее. Той носи белези, дълбоки белези, но ти имаш сили да го излекуваш.

– Какви белези?

Чарлз поклати глава:

– Ще бъде по-добре и за двама ви, ако Джейсън сам ти разкаже за живота си, особено за детството си. Ако не го направи, тогава можеш да дойдеш при мен.

През следващите дни Виктория нямаше много време да мисли за Джейсън. Тъкмо беше излязла от стаята на Чарлз, когато пристигна мадам Дюмос с четири шивачки.

– Лорд Филдинг ми нареди да ви уشيا сватбена рокля, мадмоазел. Каза, че трябва да бъде много богата и много елегантна. Уникална. Достойна за кралица. Без никакви набори...

Ядосана и развеселена едновременно от безцеремонността на Джейсън, Виктория ѝ хвърли бегъл поглед:

– Случайно да е избрал и цвят?

– Синя.

– Синя ли? – възмути се тя, готова да отстоява правото си да бъде в бяло.

Мадам кимна, замислено допряла пръст до устните си.

– Точно така, синя. Леденосиня. Каза, че този цвят много ви отива – ангел с червеникави коси, както сам се изрази.

Виктория изведнъж реши, че това синьо е чудесен цвят за сватбената ѝ рокля.

– Лорд Филдинг има безупречен вкус – продължи мадам Дюмос, а тънките ѝ вежди се повдигнаха над живите и наблюдателни очи. – Не мислите ли?

– Определено – засмя се момичето и се остави в ръцете на умелата шивачка.

Четири часа по-късно, когато мадам най-сетне я освободи и изпрати шивачките да накупят каквото е необходимо, тя беше уведомена, че

лейди Каролайн Колингуд я очаква в златния салон.

– Виктория – възкликна гостенката и протегна ръце да я поздрави.
– Лорд Филдинг дойде тази сутрин у нас да ни съобщи за сватбата ви. За мен е чест да ти бъда шаферка. Лорд Филдинг каза, че това е твоето желание, но всичко е толкова неочаквано – искам да кажа, женитбата ви.

Виктория не показа колко е доволна, че Джейсън се беше сетил, че ще има нужда от шаферка, и се беше отбил у семейство Колингуд.

– Никога не съм допускала, че у теб се е зараждало толкова трайно чувство към лорд Филдинг, и не мога да се начудя. Наистина искаш да се омъжиш за него, нали? Не го правиш по някаква принуда?

– Единствено по силата на съдбата – усмихна се Виктория и уморено се отпусна в един стол. После забеляза, че приятелката ѝ се намръщи, и бързо добави:

– Не съм принудена. Правя го по собствено желание.

Каролайн си отдъхна и цялата грейна от щастие:

– Толкова се радвам. Надявах се това да се случи.

Виктория я погледна учудено и тя веднага поясни:

– За последните няколко седмици го опознах по-добре и напълно съм съгласна с Робърт, който ми каза, че това, което хората мислят за лорд Филдинг, се дължи на мъкви, разпространявани от някаква зла жена. Едва ли някой би повярвал на всички тези приказки, ако самият той не беше толкова необщителен. Естествено никой не харесва онези, които вярват на разни ужасни приказки, отправени към него самия, нали? Така че най-вероятно той съвсем не се е чувствал длъжен да се оправдава. И както Робърт сам каза, лорд Филдинг е горд човек и никога не би се опитвал да угодничи пред обществото заради лошото им мнение за него, особено когато е толкова несправедливо!

Виктория едва се сдържа да не се засмее на всеотдайната подкрепа на приятелката си към мъжа, от когото някога се страхуваше и го презираще, но това беше характерно за Каролайн. Тя отказваше да види недостатъците на хората, които харесваше, и обратно, да приеме, че има нещо добро в онези, които не харесваше. Но пък тази особеност на характера ѝ я правеше изключително верен приятел и Виктория ѝ беше дълбоко благодарна.

– Благодаря, Нортърп – каза тя на иконома, който им поднесе чай.

– Не мога да разбера защо изобщо съм го намирала за страшен – продължи гостенката, докато Виктория наливаше чая. Нямахше търпение да го освободи от всякаква вина, която можеше да му е приписала в миналото: – Не биваше да допускам въображението до такава степен да

надделее над разума ми. Мисля, че съм го намирала за страшен по простата причина, че е толкова висок и косата му е толкова черна, което е направо нелепо от моя страна. Знаеш ли какво ни каза, когато си тръгна тази сутрин?

– Не. – Момичето се изненада, че Каролайн е твърдо решена да издигне Джейсън от дявол до светец.

– Какво каза?

– Заяви, че винаги съм му напомняла за красива пеперуда.

– Прекрасно – възхити се Виктория.

– Да, но почакай да чуеш как описа теб.

– Мен ли? Но как така?

– Complimentите ли имаш предвид? – попита Каролайн и когато Виктория кимна, продължи:

– Тъкмо бях изказала радостта си от това, че се омъжваш за англичанин и оставаш тук, че ще продължим да бъдем все така близки, когато лорд Филдинг се засмя и каза, че с теб чудесно се допълваме, защото аз винаги съм му напомняла за красива пеперуда, а ти си като диво цвете, което цъфти и в хубави, и в лоши дни и прави живота на всички ни по-слънчев. Не е ли прекрасно от негова страна?

– Наистина – съгласи се Виктория.

– Мисля, че е много влюбен в теб – довери ѝ Каролайн. – В края на краищата той участва в дуел заради теб.

И когато дойде време гостенката да си тръгва, Виктория вече беше почти напълно убедена, че Джейсън я обича.

На следващата сутрин, когато много хора, научили за предстоящата сватба, се изредиха да ѝ пожелаят щастие, тя беше много радостна.

Виктория разговаряше с група млади дами, които се бяха отбили при нея, когато обектът на романтичния им разговор влезе в синия салон. Смехът премина в напрегнат, боязлив шепот, когато младите дами забелязаха внушителната фигура на непредвидимия маркиз на Уейкфийлд. Той носеше черен костюм за езда с плътно прилепнали черни бричове, с които изглеждаше неустойимо мъжествен. Без да осъзнава какво въздействие оказва върху чувствителните дами, много от които тайно си мечтаеха за него, Джейсън се обърна към тях с усмивка.

– Добро утро, дами – поздрави ги, след което погледна към Виктория: – Би ли ми отделила един миг.

Тя незабавно се извини и го последва към кабинета му.

– Няма да те откъсвам за дълго от приятелките ти – обеща той и бръкна в джоба на самото си. Взе ръката ѝ в своята и ѝ сложи тежък

пръстен. Виктория се загледа в бижутото: два реда диаманти опасваха ред големи сапфири от двете страни на пръстена.

– Джейсън, прекрасен е – едва успя да изрече тя, – невероятно, поразително красив. Благодаря...

– Благодаря ми с целувка – нежно ѝ напомни той и когато девойката вдигна лице към неговото, устните му се впиха в нейните в жадна целувка, която обезоръжи ума ѝ и остави тялото ѝ без сили. Развълнувана от пламенността, на която тялото ѝ така безпомощно откликна, Виктория се вгледа в премрежените зелени очи на Джейсън, опитвайки се да разбере защо целувките му винаги ѝ въздействат така разтърсващо.

Погледът му се спря на устните ѝ.

– Мислиш ли, че следващия път сърцето ще ти подскаже да ме целунеш, без да те помоля?

На Виктория ѝ се стори, че долови копнеж в гласа му. Той ѝ беше предложил да ѝ стане съпруг, а искаше толкова малко в замяна. Повдигайки се на пръсти, тя обви ръце около шията му и притисна устни към неговите. Почувства как той потръпна. Без да усеща нарастващата му възбуда, Виктория зарови пръсти в меката коса на тила му, а тялото ѝ се притисна към неговото. Ръцете на Джейсън се заключиха около нея с изумителна сила, а устните му се разтвориха така, сякаш искаха да я погълнат. Простена и я притисна още по-силно към себе си, а цялото му тяло гореше от желание.

Когато най-сетне вдигна глава, той я загледа с някакво странно изражение:

– Онази нощ трябваше да ти подаря диаманти и сапфири, а не перли. Но не ме целувай повече така, докато не се оженим.

Виктория беше предупреждавана от майка си и госпожица Флоси, че един мъж може до такава степен да се увлече от страстта си по младата дама, че да започне да се държи по странен и непристоен начин. Инстинктивно осъзна, че Джейсън се опитва да ѝ каже, че едва не си е загубил ума. Тя беше достатъчно зряла и изпита задоволство от това, че неопитната ѝ целувка може да окаже такова въздействие на толкова опитен мъж – особено след като Андрю никога не беше реагирал така на целувките ѝ. От друга страна, никога не беше целувала Андрю по начин, по който Джейсън искаше да го целува.

– Виждам, че разбра какво искам да ти кажа. Лично аз никога не съм държал на девствеността. Има си определени предимства да си с жена, която вече знае как да удовлетвори един мъж...

Той замълча, наблюдавайки я внимателно, сякаш очакваше или се

надаваше тя да му отвърне по някакъв начин, но Виктория извърна поглед. Девствеността ѝ, или поне така ѝ бяха казвали, трябваше да бъде ценен дар за съпруга ѝ. Тя със сигурност нямаше никакъв опит в „удовлетворяването на мъже“.

– Съжалявам, че те разочаровам – смутено изрече, – но в Америка нещата са много по-различни.

Независимо от напрежението в гласа на Джейсън думите му прозвучаха нежно:

– Няма нужда да се извиняваш или да страдаш, Виктория. Никога не се стеснявай да ми казваш истината. Независимо колко е неприятна, мога да я приема и дори ще се възхитя на смелостта ти да я споделиш. – Погали я, после успокоително добави: – Няма значение. – Изведнъж тонът му се промени и той попита: – Каж ми само дали ти харесва пръстенът, след което можеш да се върнеш при приятелките си.

– Прекрасен е – отвърна тя, опитвайки се да се приспособява към внезапните промени в настроението му. – Толкова е красив, че вече ме е страх да не го загубя.

Джейсън сви рамене:

– Ако го загубиш, ще ти купя друг.

Виктория погледна годежния си пръстен. Искаше ѝ се пръстенът да беше по-важен за Джейсън и не толкова лесно заменим. От друга страна, беше знак за чувствата му към нея, тъй като самата тя за него беше маловажна и лесно заменима.

„Той има нужда от теб, детето ми“ – думите на Чарлз ѝ вдъхнаха увереност и тя се усмихна, когато си спомни, че поне когато беше в обятията му, Джейсън наистина имаше нужда от нея. Окуражена, тя се върна в салона, където младите дами веднага забелязаха пръстена и започнаха да ахкат от възторг.

В дните преди сватбата близо триста души посетиха Виктория, за да ѝ пожелаят щастие. По улицата непрекъснато преминаваха елегантни карети, разтоварваха пътниците си и се връщаха точно след двайсет минути, за да ги вземат отново, а през това време Виктория седеше в салона и изслушваше съветите на привлекателни възрастни дами за това как да се справи с трудната задача да поддържа голям дом и да устройва пищни тържества. По-младите омъжени дами ѝ обясняваха колко е трудно да се намерят подходящи гувернантки и как да открие най-добрите учители за децата. И в цялата тази суматоха дълбоко в душата на Виктория започна да се заражда някакво чувство на принадлежност. До този момент не беше имала възможност да опознае тези хора по-добре.

Беше склонна да ги смята за богати разглезени жени, които не мислеха за нищо друго освен за дрехи, бижута и развлечения. Сега ги виждаше в нова светлина – като съпруги и майки, които се стараеха да изпълняват задълженията си, и започна да ги харесва много повече.

От всички, които познаваше, единствено Джейсън стоеше настрана, но той го правеше от благоприличие и Виктория трябваше да му бъде благодарна за това, макар че понякога имаше странното усещане, че се омъжва за непознат, който постоянно отсъства.

Чарлз често слизаше да очарова дамите и да покаже на всички, че подкрепя Виктория с цялото си сърце. През останалото време „събираше сили“, за да може да я заведе до олтара. Беше твърдо решен да го стори и нито момичето, нито доктор Уърдинг можеха да го разубедят. Джейсън въобще не се опитваше.

Дните минаваха, Виктория се наслаждаваше на времето, което прекарваше в салона с посетителите си, с изключение на случаите, когато ставаше дума за Джейсън и тя долавяше безпокойството им. Новите ѝ приятели и познати се възхищаваха на обществения престиж, на който тя щеше да се радва като съпруга на приказно богат маркиз, но имаше смътното усещане, че някои хора все още са предубедени към бъдещия ѝ съпруг. Това я безпокоеше, защото тези хора започваха да ѝ допадат, и искаше те да харесват и Джейсън. Понякога, докато разговаряше с някой посетител, Виктория дочуваше откъслечни думи за годеника си, но щом се обърнеше, разговорите внезапно спираха. Това не ѝ позволяваше да го защити, защото не знаеше от какво.

В деня преди сватбата им парченцата от загадката най-сетне се подредиха в картина, при вида на която Виктория едва не изпадна в несвяст. Когато лейди Кленастън, последна та посетителка за този следобед, си тръгваше, тя потупа окуражително Виктория по ръката и каза:

– Ти си умна млада жена, мила моя, и за разлика от разни глупаци, разтревожени за безопасността ти, аз не се съмнявам, че ще се справиш добре с Уейкфийлд. Ти нямаш нищо общо с първата му съпруга. Според мен лейди Мелиса заслужаваше всичко, което твърдеше, че ѝ е причинил, че даже в повече. Тя беше една развратница!

С тези думи лейди Кленастън излезе от салона, а Виктория се втрени в Каролайн.

– Първата му съпруга ли? Джейсън е бил женен? Защо никой не ми го е казал досега?

– Но аз мислех, че знаеш поне това – побърза да се оправдае приятелката ѝ. – Съвсем естествено допуснах, че чичо ти или лорд Филдинг

са ти казали. Със сигурност поне си подочула някоя клюка?

– Само откъслечни разговори, които спираха, щом се появя. – Виктория беше пребледняла. – Чувала съм да се споменава лейди Мелиса във връзка с Джейсън, но не като негова съпруга. Хората говореха за нея с такова възмущение и аз реших, че е била свързана с него така както госпожица Сибил или разни други са били доскоро – смутено довърши момичето.

– Били? – Каролайн повтори, учудена от това, че Виктория говори в минало време, но незабавно осъзна какво е казала и сведе поглед, очевидно запленена от синята копринена дамаска на дивана.

– Естествено сега, когато ни предстои да сключим брак, Джейсън няма или ще...

– Не зная какво ще направи – тъжно изрече приятелката ѝ, – някои мъже, като Робърт например, се отказват от любовниците си, след като се оженят, но други не.

Смутена, Виктория разтърка слепоочията си.

– Понякога Англия ми се струва толкова странна. У дома съпрузите не отдават време и емоции на други жени. Или поне никога не съм чувала такова нещо. А тук явно е напълно нормално богатите господа да имат отношения с жени, които не са техни съпруги.

Каролайн насочи разговора към по-неотложен въпрос:

– Наистина ли има толкова голямо значение за теб това, че лорд Филдинг е бил женен преди?

– Разбира се. Поне така си мисля. Не зная. Най-важното в момента е, че никой от семейството не ме е информирал.

Тя се изправи толкова рязко, че гостенката подскочи.

– Моля да ме извиниш, искам да се кача при чичо Чарлз и да поговоря с него.

Прислужникът на Чарлз докосна с пръст устните си, когато Виктория почука на вратата, и я осведоми, че херцогът спи. Твърде разстроена да го изчака да се събуди, за да получи отговор на въпросите си, девойката се отправи към стаята на госпожица Флоси. Напоследък госпожица Флоси беше предала задълженията си на придружителка на Каролайн Колингуд. Затова Виктория срещаше дребничката русокоса жена единствено на някой случаен обяд или вечеря.

Почука на вратата и когато госпожица Флоси весело я покани да влезе, тя прекрачи прага на кокетната малка гостна, която се намиреше

непосредствено до спалнята.

– Виктория, скъпа, сияеш като същинска булка! – възкликна госпожица Флоси с обичайната си щастлива усмивка. Както обикновено тя не бе в състояние да види истинското ѝ състояние, защото в действителност Виктория беше бледа и развълнувана.

– Госпожице Флоси – започна направо, – исках да говоря с чичо Чарлз, но той спеше. Вие сте единственият човек освен него, към когото мога да се обърна. Става дума за Джейсън. Има нещо, което много силно ме безпокои.

– Мили Боже! – извика тя и остави ръкоделието си. – Какво искаш да кажеш?

– Току-що разбрах, че е бил женен и преди! – избухна Виктория.

Госпожица Флоси наклони глава на една страна – възрастна китайска кукла с бяло дантелено боне на главата.

– Мислех, че Чарлз или самият Уейкфийлд ти е казал. Да, Джейсън наистина беше женен, мила моя. Е, сега вече знаеш.

Разрешила този въпрос, тя се усмихна и отново взе ръкоделието си.

– Но аз нищо не зная. Лейди Кленастън каза нещо много странно – заяви, че съпругата на Джейсън заслужавала всичко, което той ѝ причинил. Какво ѝ е причинил?

– Причинил ли? – повтори госпожица Флоси, примигвайки недоумяващо. – Ами, че нищо, което да ми е известно. Колко глупаво от страна на лейди Кленастън да ти каже такова нещо, защото и тя не би могла да знае, освен ако сама не е била омъжена за него, а тя не е, уверявам те. Това поуспокои ли те малко?

– Не! – извика Виктория. – Това, което искам да знам, е защо лейди Кленастън вярва, че Джейсън е причинил зло на съпругата си. Сигурно има някаква причина да мисли така, а ако случайно не съм права, то мога да кажа, че твърде много хора мислят като нея.

– Може би – съгласи се госпожица Флоси, – та нали злостастната му съпруга, нека почива в мир – макар че не зная как би могла, като се има предвид колко грешна беше приживе – се оплакваше на всеки колко чудовищно се отнасял Уейкфийлд с нея. Някои хора очевидно са ѝ повярвали, но фактът, че не я е убил, доказва, че е човек със завидно търпение. Ако имах съпруг, какъвто, разбира се, нямам и правех нещата, които Мелиса е правила – разбира се, никога не бих ги направила, той със сигурност щеше да ме бие. Така че, ако Уейкфийлд е малтретирал Мелиса, в което не съм сигурна, би бил напълно оправдан. Честна дума.

Виктория се замисли за случаите, в които беше виждала Джейсън

разгневен, за необузданата му ярост и за онази смразяваща, хищническа сила, която понякога усещаше под изтънчената му външност, и в ужасеното ѝ съзнание в миг изплува образът на жена, която пиши, малтретирана заради някакво дребно нарушение.

– Какво е правила Мелиса? – прошепна Виктория.

– Ами, няма как да го кажа по-деликатно. Истината е, че са я виждали в компанията на други мъже.

Виктория потрепери. Почти всяка съвременна дама в Лондон можеше да бъде забелязана в компанията на други мъже. Това беше съвсем нормално за модерните омъжени жени.

– И той я е бил заради това? – ужасено прошепна тя.

– Не знаем дали я е бил – внимателно поясни госпожица Флоси. – Всъщност се съмнявам. Веднъж чух някакъв господин да критикува Джейсън – зад гърба му, разбира се, защото никой не би се осмелил да го порицае открито за това, че не обръща внимание на поведението на Мелиса.

– Какво точно е казал този господин? – внимателно попита Виктория, след което подчерта: – Точно.

– Какво точно ли? Ами, след като толкова настояваш, той каза: „На Уейкфийлд му слагат рога пред цял Лондон и той много добре го знае, но въпреки това не обръща внимание и безропотно си ги носи. Дава лош пример на съпругите ни. Ако питате мен, трябва да заключи тази развратница в замъка си в Шотландия и да изхвърли ключа.“

Виктория отпусна глава назад върху облегалката на стола си и затвори очи едновременно поуспокоена и тъжна.

– Рогоносец – прошепна. – Значи това било... – Като знаеше колко горд човек е Джейсън, представи си колко унизен е бил от изневерите на жена си.

– А сега, има ли още нещо, което искаш да знаеш?

– Да – напрегнато отвърна. Гласът ѝ стресна госпожица Флоси.

– Ами, надявам се, че не се отнася до „нали знаеш“, защото осъзнавам, че като твоя най-близка е мой дълг да ти го разясня, но истината е, че нямам никаква представа от тези неща. Искрено съм се надявала, че може би майка ти вече ти е обяснила.

Виктория я погледна учудено, но беше твърде изтощена, затова просто каза:

– Не разбирам за какво говорите, госпожо.

– Говоря за „нали знаеш“ – така го наричаше най-добрата ми приятелка Прудънс, което беше глупаво, защото аз изобщо не знаех. Както и

да е, мога да повтора това, което майката на Прудънс ѝ каза в деня преди сватбата.

– Моля да ме извините, но... – недоумяваше Виктория.

– Не ти трябва да ме молиш за извинение, а аз, защото не мога да ти дам нужния съвет. Но дамте не обсъждат „нали знаеш“. Искаш ли да чуеш какво е казала майката на Прудънс по този въпрос?

– Да, госпожо – колебливо отвърна момичето, без да има представа за какво всъщност става дума.

– Много добре. През първата ви брачна нощ съпругът ти ще дойде при теб в леглото ти или може би ще те заведе в неговото, не мога да си спомня. Във всеки случай при никакви обстоятелства не трябва да показваш отвращението си, да пициш или да говориш врели-некипели. Трябва да затвориш очи и да му позволиш да направи „нали знаеш“, каквото и да означава това. Ще те боли и ще бъде неприятно, ще има и кръв първия път, но ти трябва да затвориш очи и да го изтърпиш. Мисля, че майката на Прудънс я посъветвала да си мисли за нещо друго, докато трае „онази работа“, като например за новото кожено палто или рокля, която скоро ще може да си у купи, ако съпругът ѝ остане доволен от нея. Неприятна работа, нали?

Виктория не можа да сдържи смеха си.

– Госпожице Флоси, благодаря ви, наистина много ме окуражихте.

До този момент не се беше замисляла за интимните отношения между семейните хора, от които Джейсън щеше да има право да се възползва и несъмнено щеше да го направи, след като искаше син от нея. Макар и дъщеря на лекар, никога не беше виждала голо мъжко тяло от кръста надолу. Въпреки това имаше някаква представа от процеса на размножаване.

Семейството ѝ отглеждаше няколко пилета и тя беше виждала как пърхат с крила и кудкудякат, докато трае актът, макар че не можеше да разбере какво точно става. Още повече, че винаги се обръщаше на другата страна, за да им позволи да останат насаме, докато създават новото си поколение.

Веднъж, когато беше на четиринайсет, извикаха баща ѝ в къщата на един фермер да се погрижи за жена му, която щеше да ражда. Докато чакаше да се роди бебето, Виктория отиде да се поразходи до малкото пасище, където държах конете. И там стана свидетел на ужасяващата сцена как един жребец се чифтосва с кобила. Беше забил огромните си зъби във врата на кобилата, а тя цвилеше от болка.

Виденията на кокошки, които плясат с криле и кудкудякат, и

ужасени кобили я накараха да изтръпне.

– Мила моя, изглеждаш бледа и не мога да те виня – добави госпожица Флоси не особено окуражаващо. – Зная обаче, че след като съпругата изпълни дълга си и дари съпруга си с наследник, ако той е добър съпруг, веднага ще си намери любовница, с която да прави „онази работа“, и ще остави съпругата си на спокойствие.

Виктория нервно отмести поглед към прозореца.

– Любовница – въздъхна, знаейки, че Джейсън вече има една и че е имал още много в миналото – все красавици, както беше чувала. Докато седеше, започна да премисля предишните си чувства към господата от висшето общество и техните любовници. Струваше й се толкова дивашко да имат любовници, след като са женени, но може би съвсем не беше така. По-скоро, както каза и госпожица Флоси, те бяха цивилизовани, изискани и внимателни към съпругите си. Вместо да използват съпругите си за задоволяване на низките им страсти, си намираха други жени, устройваха ги в хубави къщи със слуги и красиви дрехи и оставяха горките си жени на мира. Точно така, разумно прецени тя, това вероятно беше най-подходящият начин да се уреди този въпрос. Със сигурност дамите от висшето общество смятаха така, а те знаеха много по-добре от нея.

– Благодаря ви, госпожица Флоси – искрено каза тя, – бяхте много мила и наистина ми помогнахте.

Госпожица Флоси се усмихна щастливо, а русите й къдрици заподскачаха изпод бялото дантелено боне.

– Аз ти благодаря, мое мило момиче. Ти направи Чарлз толкова щастлив. Както и Джейсън, разбира се – учтиво добави.

Виктория се усмихна, но не можа да се съгласи, че е направила Джейсън щастлив.

Върна се в стаята си и седна пред празната камина. Опита се да разгадае чувствата си и да престане да се крие от фактите. На следващата сутринта щеше да се омъжи за Джейсън. Искаше да го направи щастлив – толкова силно го искаше, че не знаеше как да се справи със своите чувства. Фактът, че е имал невярна съпруга, предизвика състраданието й.

Виктория се изправи и започна да обикаля нервно из стаята, взе порцелановата музикална кутия от тоалетката си, после я постави обратно и тръгна към леглото си. Опита се да се убеди, че се омъжва за Джейсън, защото няма друг избор, но после си призна, че това не беше съвсем така. Част от нея искаше да се омъжи за него. Тя харесваше

усмивката му, външността му и чувството му за хумор. Харесваше властната нотка в дълбокия му глас. Харесваше начина, по който очите му блестяха, когато се смееше, и дълбоката страст, която виждаше в тях, когато я целуваше. Обичаше елегантността, с която носеше дрехите си, и усещането от устните му...

Виктория с мъка откъсна мислите си от устните на Джейсън и се загледа тъжно в златния копринен балдахин на леглото си. Харесваше много неща у него – твърде много. А не умееше да преценява мъжете; опитът ѝ с Андрю беше доказателство за това. Беше се излъгала, че я обича, но нямаше никакви илюзии по отношение на това какво изпитва Джейсън към нея. Той я намираще за привлекателна и искаше син от нея. Харесваше я, но не изпитваше нищо повече от това. А тя вече беше влюбена в него. Но той не искаше любовта ѝ. Беше ѝ го казал по възможно най-ясния начин.

От седмици се опитваше да се убеди, че това, което изпитва към Джейсън, е благодарност и приятелски чувства, но вече знаеше, че е много по-дълбоко от това. Защо иначе ще изпитва изгарящата нужда да го направи щастлив и да го накара да я обича? Защо иначе би изпитала такава ярост, когато госпожица Флоси ѝ разказа за изневерите на съпругата му?

Обзе я страх и започна да търка изпотените си длани в лимонено-жълтата си рокля. На следващата сутрин щеше да повери живота си на мъж, който не искаше любовта ѝ, мъж, който можеше да използва нежните чувства, които изпитваше към него, като оръжие, с което да я нарани. Инстинктът ѝ за самосъхранение я предупреждаваше да не се омъжва за него. Думите на баща ѝ отново зазвучаха в главата ѝ, предупреждавайки я да не тръгва към олтара на следващия ден: „Да обичаш някого, който не те обича, е ад!... Никога не допускай да те убедят, че можеш да си щастлива с човек, който не те обича... Никога не обичай друг повече отколкото той те обича, Тори...“

Виктория наведе глава, стиснала юмруци, а косите ѝ паднаха като завеса около напрегнатото ѝ лице. Разумът ѝ я предупреждаваше да не се омъжва за него, защото той ще я направи нещастна, ала сърцето ѝ я умоляваше да рискува всичко заради него, да се протегне към щастието, което беше толкова близо. Разумът ѝ казваше да бяга, но сърцето я молеше да не бъде страхливка.

Нортръп почука на вратата му.

– Извинете, лейди Виктория – каза той от другата страна на затворената врата, а гласът му трепереше от възмущение. – Тук е една

разстроена, раздърпана млада дама, без придружител или боне, която пристигна с наета карета, но твърди, че е... а... сестра ви? Тъй като не ми е известно тук в Лондон да има ваши роднини, съвсем естествено й казах да си върви, но...

– Дороти? – извика Виктория и отвори вратата. – Къде е тя?

– Поканих я в малкия салон отпред. – Но ако наистина ви е сестра, ще я поканя, разбира се, в по-удобния жълт салон и... – гласът му секна, тъй като Виктория хукна надолу по стълбите.

– Тори! – извика Дороти и сграбчи Виктория в прегръдките си.

– Жалко, че не видя как икономът ти погледна каретата, която бях наела. Беше почти толкова изумен от нейния вид колкото и от моя.

– Защо не отговори на последното ми писмо? – попита по-голямата сестра и силно я прегърна.

– Защото едва днес се върнах от Бат. Утре заминавам за Франция за два месеца, за да придобия „блясък“, както казва баба. Направо ще полудее, ако разбере, че съм идвала тук, но не мога да стоя и да те оставя да се омъжиш за този човек. Тори, какво са ти сторили, за да те накарат да склониш? Да не би да са те били или да са те оставили да гладуваш, или...

– Нищо подобно. – Тя се усмихна и погали златистите коси на сестра си. – Аз искам да се омъжа за него.

– Не ти вярвам. Опитваш се да ми спестиш тревогите...

Джейсън пътуваше с каретата си и потупваше коляното си с ръкавиците, загледан в именията, покрай които минаваше на път за дома си на Ъпър Брук Стрийт. Щеше да се жени!

След като вече беше признал пред самия себе си колко силно желае Виктория и беше решил да се ожени, страстта, която изпитваше към нея, беше толкова силна. Все повече се нуждаеше от нея, а това го правеше уязвим и го тревожеше, защото знаеше от опит колко жесток и коварен може да бъде „нежният пол“. И все пак не беше в състояние да престане да я желае, както и да се избави от наивната си момчешка надежда, че ще могат да бъдат щастливи заедно.

Животът с нея никога нямаше да е спокоен, помисли си той с горчива усмивка. Виктория щеше да го забавлява, да го разочарова и непрестанно да му се опълчва – беше сигурен в това, така както беше сигурен, че се омъжва за него само защото няма друг избор, както и че вече е отдала девствеността си на Андрю.

Усмивката угасна. Беше се надявал, че ще го отрече, а тя само се обърна на другата страна и каза „съжалявам“.

Заболя го, но той ѝ се възхити, защото беше искрена. Не можеше да обвинява Виктория за това, че се е отдала на Андрю. Разбираше как се е случило. Съвсем ясно си представяше колко лесно е било за най-богатия мъж в околността да убеди една невинна девойка, отгледана в провинцията, че наистина ще стане негова жена. А след като веднъж я е убедил в това, едва ли му е било трудно да открадне девствеността ѝ. Виктория беше обичливо, щедро момиче, което вероятно би се отдало на мъжа, когото обича съвсем естествено, така както се отнасяше с внимание към слугите или както даваше любов на Улф.

След разгулния живот, който сам беше водил, за Джейсън би било върхът на лицемерието да обвини Виктория за това, че е отдала девствеността си на мъжа, когото е обичала, а той презираше лицемерите. За съжаление не можеше да понесе и мисълта друг мъж да държи любимата му гола в обятията си. Андрю добре я беше обучил, гневно си помисли той, когато каретата спря на Ъпър Брук Стрийт номер 6. Беше я научил как да целува един мъж и как да разпалва страстта му, притискайки се към него...

Откъсвайки се от тези болезнени мисли, той слезе от каретата и пое нагоре по стълбите. За тези няколко седмици Виктория отново се беше върнала към Андрю в мислите си, гневно си помисли той. А него беше забравила.

Той почука на вратата, чувствайки се малко глупаво от това, че стои на прага и в нощта преди сватбата им. Единствената причина да го направи беше заради удоволствието да я види, надявайки се и тя да се зарадва, да ѝ каже за индианското пони, което беше наредил да натоварят на един от корабите му, пристигащи от Америка. Това щеше да бъде един от сватбените му подаръци, но всъщност той гореше от нетърпение да види ездаческите ѝ умения. Представяше си колко красива щеше да изглежда на коня, привела ниско изящната си фигура над шията му с прекрасни коси, блеснали на слънцето...

– Добър вечер, Нортръп. Къде е лейди Виктория?

– В жълтия салон, милорд. Със сестра си.

– Сестра ѝ? – усмихна се Джейсън приятно изненадан, когато икономът кимна. – Очевидно старата вещица е отменила забраната на Дороти да идва тук – добави той.

Доволен от възможността да се запознае с по-малката сестра, за която Виктория толкова много му беше говорила, Джейсън отвори вратата

на жълтия салон.

– Не мога да го понеса – ридаше младо момиче. – Радвам се, че баба няма да ми позволи да присъствам на сватбата ти. Не бих могла да понеса да те гледам как вървиш към олтара, като знам, че си представяш, че това е Андрю...

– Очевидно пристигам в неподходящ момент – обади се Джейсън. Надеждата, която бе изпитвал, че Виктория наистина иска да се омъжи за него, рухна – бърза, болезнена смърт, при разкритието, че тя има нужда да си представи, че той с Андрю.

– Джейсън! – Годеницата му се извърна ужасена от това, че той е чул глупавите брътвежи на Дороти, но бързо се съвзе и протегна ръце към него с нежна усмивка: – Толкова се радвам, че си тук. Моля те, ела и се покажи на сестра ми.

Тя реши да му каже истината, надявайки се той да прояви разбиране:

– Дороти е чула някои неприятни неща от приятелката на баба ми лейди Фуоклин и поради това си е създала най-абсурдното впечатление, че си някакво чудовище.

Прехапа устни, когато Джейсън иронично повдигна вежда и нищо не каза. Виктория веднага се обърна към сестра си:

– Дороти, моля те, бъди разумна и поне ми позволи да ти представя лорд Филдинг, за да се убедиш сама колко е мил?

Дороти вдигна поглед към студеното неумолимо лице на мъжа, който стоеше пред нея като разгневен гигант. Очите ѝ се разшириха. Тя се изправи, но вместо да направи реверанс, се обърна предизвикателно към Джейсън:

– Лорд Филдинг, не зная дали сте много мил или не. Но ви предупреждавам, че само косъм да падне от главата на сестра ми, няма да се поколебая да ви застрелям! Разбрахте ли ме? – Гласът ѝ трепереше от гняв и страх, но тя храбро бе приковала погледа си в студените зелени очи на Джейсън.

– Напълно.

– И тъй като не мога да убедя сестра си да избяга от вас, ще се върна в къщата на баба ми. Довиждане.

Излезе, а Виктория хукна след нея.

– Дороти, как можа, как можа да се държиш толкова грубо!

– По-добре да ме помисли за груба, отколкото безнаказано да злоупотребава с теб.

Виктория я погледна изумено, прегърна я и побърза да се върне в

салона.

– Съжалявам – каза унило на Джейсън, който стоеше до прозореца и гледаше как каретата на Дороти се отдалечава.

Той я погледна и повдигна въпросително вежди:

– Тя може ли да стреля?

Виктория нервно се засмя и поклати глава. Джейсън се върна до прозореца, без да каже нищо повече, и тя се опита да му обясни:

– Дороти има живо въображение и упорито вярва, че се омъжвам за теб само защото съм огорчена от Андрю.

– Нима не е така? – подигравателно прозвуча гласът му.

– Не.

Тогава той се обърна към нея и студено заяви:

– Утре, когато тръгнеш към олтара, Виктория, не твоят безценен Андрю ще те чака там, а аз. Запомни го. Ако не можеш да приемеш истината, не идвай в църквата.

Беше дошъл да ѝ каже, че ѝ е намерил индианско пони; искаше да я накара да се усмихне. Тръгна си, без да каже нито дума.

Глава двайсет и първа

Небето беше облачно и сиво, а лакираната черна карета на Джейсън, теглена от четири дорести коня с великолепни сребърни юзди, бавно си проправяше път през претъпканите улици на Лондон. Начело на процесията вървяха шестима мъже, облечени в зелени кадифени ливреи, а други четирима в униформи яздеха зад каретата. Двама кочияши седяха гордо изправени отпред, а други двама – в задната част на каретата.

Виктория се беше сгушила в меките луксозни възглавници на каретата на Джейсън, загърната в изключително красива, пищна наметка, а мислите ѝ бяха мрачни като времето навън.

– Студено ли ти е, мила моя? – загрижено попита Чарлз, седнал точно срещу нея.

Тя поклати глава, като през цялото време нервно се питаше защо Джейсън беше настоял за толкова грандиозно сватбено шествие.

След няколко минути подаде ръка на Чарлз и слезе от каретата, поемайки бавно нагоре по широките стъпала на голямата готическа църква като дете, доведено от родителите си на някакво страшно събитие.

Зачака заедно с Чарлз зад църквата, опитвайки се да забрави за греховността на това, което се канеше да извърши. Мислеше си за огромните различия между лондонските аристократи, облечени в коприна и изящен брокат, които бяха дошли на сватбата ѝ, и обикновените дружелюбни селски хора, които винаги бе искала да бъдат до нея на сватбения ѝ ден. Почти не познаваше повечето от гостите, а някои от тях виждаше за пръв път. Бавно отмествайки поглед от олтара, където скоро щеше да я очаква Джейсън, а не Андрю, тя се загледа в пейките в църквата. На първата отгядно имаше свободно място, запазено за Чарлз, но останалите вече бяха заети от гости. Точно от другата страна, на първата пейка, където обикновено заставаха най-близките на булката, стоеше възрастна дама с коси, прибрани под яркочервен сатенен тюрбан, която се подпираще на бастун от абаносово дърво.

Лицето ѝ се стори някак познато, но Виктория беше твърде напрегната, за да си спомни къде я е срещала, освен това Чарлз насочи вниманието ѝ към лорд Колингуд.

– Джейсън пристигна ли? – попита Чарлз, когато Робърт Колингуд се приближи до тях.

Графът, който беше кум на младоженеца, целуна ръка на Виктория,

усмихна се окуражително и каза:

– Той е тук и е готов да започваме, ако и вие сте готова.

Коленете на Виктория се подкосиха. Тя не беше готова. Съвсем не беше готова да стори това!

Каролайн опъна шлейфа на синята сатенена одежда на Виктория, обсипана с диаманти:

– Лорд Филдинг напрегнат ли се чувства?

– Казава, че не е – отвърна Робърт, – но би желал церемонията вече да започне.

„Каква студенина – помисли си Виктория, а страхът ѝ прерасна в паника. – Без капчица емоция. Типично за него.“

Чарлз беше неспокоен и нетърпелив и въодушевено заяви:

– Готови сме. Да започваме.

Виктория се почувства като марионетка, чийто конци дърпаха всички останали. Постави ръка върху ръката на Чарлз и пое по безкрайната, осветена от свещи пътека, която водеше към олтара. В просторната ложа отгоре пееше хорът, но Виктория не го чуваше и с всяка стъпка се отдалечаваше от смеха и безгрижните дни на моминството си. А пред нея... пред нея беше Джейсън, облечен във великолепен костюм от наситено тъмносино кадифе с цвят на нощ. Изглеждаше много висок и мрачен. Мрачен като неизвестността... като бъдещето ѝ.

„Защо го правиш?!“ – крещеше ужасената ѝ съвест, докато Чарлз я водеше към Джейсън.

„Не зная. Джейсън има нужда от мен.“

„Това не е причина! – упрекна я съвестта ѝ. – Все още можеш да избягаш. Обърни се назад и бягай.“

„Не мога!“ – изплака сърцето ѝ.

„Можеш. Просто се обърни и бягай. Веднага, докато не е станало твърде късно.“

„Не мога. Не мога просто ей така да го оставя тук.“

„Защо?“

„Ще го унизя – ще го унизя много повече и от първата му жена.“

„Спомни си какво ти казваше баща ти – никога да не допускаш да те убедят, че можеш да бъдеш щастлива с човек, който не те обича. Спомни си колко нещастен беше той. Бягай! Бързо! Махни се от тук, преди да е станало твърде късно.“

Тя изгуби битката срещу страха, когато Чарлз постави студената ѝ длан в топлата ръка на Джейсън и отстъпи назад. Тялото ѝ се напрегна, сякаш всеки миг щеше да побегне, свободната ѝ ръка се вкопчи в

полите ѝ, а дишането ѝ се учести. В мига, в който пръстите на ръката му хванаха нейните като стоманен капан, тя се опита да измъкне дясната си ръка, но той рязко извърна глава към нея, а неумолимите му зелени очи сякаш я приковаха на място, предупреждавайки я да не се опитва. После неочаквано той отпусна хватката си. Освободи ръката ѝ и погледна епископа.

„Той ще го спре!“ – с ужас осъзна Виктория, когато епископът се поклони и попита:

– Да започваме ли, милорд?

Лорд Филдинг поклати глава и понечи да каже нещо.

– Не! – прошепна тя, като се опита да спре Джейсън.

– Какво казахте? – намръщено я погледна епископът.

Виктория вдигна очи към годеника си и видя обидата, която се опитваше да прикрие зад привидно циничното си безразличие.

– Просто съм уплашена, милорд. Моля, вземете ръката ми.

Той колебливо се вгледа в очите ѝ и на лицето му се изписа облекчение. Ръката му докосна нейната и окуражително я стисна.

– А сега мога ли да продължа? – надменно прошепна епископът.

– Моля ви – отвърна Джейсън.

Епископът започна да чете дългата си проповед, а щастливият Чарлз през цялото време радостно ги гледаше. После той зърна нещо яркочервено, което заедно със странното усещане, че някой го наблюдава, го накара рязко да погледне встрани и в същия миг се вцепени от изненада, когато срещна погледа на херцогинята на Клермонт. Чарлз я изгледа втренчено, а на лицето му се изписа студено победоносно изражение; после се извърна и се опита да забрави за присъствието ѝ. Той гледаше сина си, застанал до Виктория, двама млади, горди и красиви, които се обричаха един на друг завинаги. Сълзи опариха очите му, когато епископът се обърна към Виктория с напевен глас:

– Ти, Виктория Сийтън...

„Катрин, любов моя – шепнесе Чарлз в сърцето си, – виждаш ли децата ни? Не са ли красива двойка? Баба ти ни попречи да имаме свои деца, скъпа моя, тогава тя победи, но този път победата е наша. Ще си имаме внуци, любима. Моя любима, прекрасна Катрин, ще си имаме внуци.“

Наведе глава, защото не искаше старичката да го види, че плаче. Ала херцогинята на Клермонт не виждаше нищо от сълзите, които капеха от очите ѝ и се стичаха по набръчканото ѝ лице. Тя си мислеше: „Катрин, любов моя, какво направих! В глупавата си сляпа себичност не ти

позволих да се омъжиш за него и да имаш деца от него. Но сега сторих така, че да можете да имате свои внуци. О, Катрин, толкова много те обичах! Исках целият свят да бъде в краката ти и не можех да повярвам, че ти си искала единствено него...“

Когато епископът помоли Виктория да повтори клетвата си, тя си спомни за уговорката си с Джейсън да се постарее да изглежда пред хората така, сякаш наистина го обича. Вдигна очи към него и се опита да говори ясно и уверено, но когато се вричаше в любов към него, Джейсън изведнъж вдигна очи към купола на църквата и на устните му се появи иронична усмивка. Виктория разбра, че той очаква върху покрива да падне гръм, нервно се засмя, а епископът укорително смръщи вежди.

Веселото настроение на Виктория в миг премина, когато плътният глас на Джейсън прокълтя в църквата, обещавайки й всичките си земни блага. И после всичко приключи.

– Можете да целунете булката – каза епископът.

Джейсън се обърна и я погледна, а в очите му заблестя победоносен пламък, толкова силен, толкова неочакван и толкова ужасяващ, че тя се вцепени, когато той я прегърна. Навеждайки глава, той дръзко и продължително я целуна, с което предизвика гнева на епископа и накара някои от гостите да се подсмият. След това я освободи и хвана ръката й.

– Милорд – уمولително прошепна тя, докато вървяха по пътеката към вратите, които водеха навън от църквата, – моля ви, не мога да ви настигна.

– Наричай ме Джейсън – троснато каза той, но забави хода си. – И следващия път, когато те целувам, престори се, че ти харесва.

Вледеняващият му тон й подежда така, сякаш изсипаха върху й ведро с леденостудена вода, но Виктория намери сили да застане между Чарлз и Джейсън пред църквата и да се усмихне на осемстотинте гости, които спряха да им пожелаят щастие.

Чарлз се обърна да поговори с един от приятелите си точно когато и последният гост се показа от църквата, като се подпираше тежко на бастуна си от абаносово дърво.

Пренебрегвайки Джейсън, херцогинята се приближи до Виктория.

– Знаеш ли коя съм аз? – направо попита тя, когато младоженката й се усмихна вежливо.

– Не, госпожо – отвърна Виктория. – Съжалявам, но не зная. Мисля, че съм ви виждала и преди, защото ми изглеждате позната, и въпреки това...

– Аз съм твоята прабаба.

Виктория се вкопчи в ръката на Джейсън. Това беше прабаба ѝ, жената, която бе отказала да ѝ даде подслон и която бе погубила щастието на майка ѝ. Вдиша глава и отвърна напълно спокойно:

– Аз нямам прабаба.

Тази категорична присъда въздейства много странно на херцогинята. Очите ѝ заблестяха от възхищение и лека усмивка смекчи суровите ѝ черти:

– Напротив, мила моя, имаш. Ти си копие на майка си, ала тази гордост... си наследила от мен.

Тихичко се засмя и поклати глава, когато Виктория понечи да ѝ възрази.

– Недей – не се опитвай отново да отречеш съществуването ми, защото кръвта ми тече в жилите ти и в брадичката ти виждам собствената си упоритост. В очите на майка ти се е моята решителност...

– Стой настрана от нея! – гневно просъска Чарлз. – Махай от тук!

Херцогинята настръхна и очите ѝ гневно запламтяха.

– Не ми говори с такъв тон, Атъргън, или...

– Или какво? – прекъсна я той. – Не си прави труда да ме заплашваш. Вече имам всичко, което искам.

Херцогинята на Клермонт го погледна високомерно и победоносно:

– Имаш го, защото аз ти го дадох, глупак такъв. Без да обръща внимание на изумения, разгневен поглед на Чарлз, тя отново се обърна към Виктория. Протягайки нежната си ръка, погали страната ѝ, а очите ѝ се замъглиха съсълзи.

– Може би ще дойдеш у дома да видиш Дороти, когато се върне от Франция. Не беше лесно да я държа далеч от теб, но щеше да развали всичко с глупавите си брътвежи за стари скан... за стари клюки – бързо се поправи.

След това се обърна към Джейсън и строго изрече:

– Поверявам ти и правнучката си, Уейкфийлд, но ще те държа лично отговорен за щастието ѝ, ясно ли е?

– Напълно – тържествено отвърна той, но погледна дребничката жена, която му отправяше празни заплахи, с умело прикрита развеселеност.

Херцогинята го изгледа строго, сякаш се опитваше да прочете изписаното на спокойното му лице, после кимна.

– Разбрахме се и вече мога да си вървя. Можеш да целунеш ръката ми – каза тя.

Джейсън пое подадената ръка и галантно я целуна. Херцогинята се

обърна към Виктория с тъга в гласа:

– Предполагам, че ще бъде твърде много, ако попитам... Тя почти нищо не разбра от казаното от мига, в който прабаба ѝ се беше приближила до нея, но знаеше със сигурност, че това, което видя в очите на старицата, беше любов – любов и разкаяние.

– Бабо – развълнувано прошепна и в следващия миг се оказа в прегръдките на баба си.

Херцогинята леко се отдръпна; после хвърли самоуверен поглед на Джейсън:

– Уейкфийлд, няма да умра, докато не взема правнук в ръцете си. Тъй като не мога да живея вечно, няма да приема никакво закъснение от твоя страна.

– Незабавно ще обърна внимание на този въпрос, ваша милост – отвърна Джейсън, но зелените му очи гледаха развеселено.

– Няма да приема никакви извинения и от твоя страна, мила моя – предупреди тя поруменялата си правнучка и като потупа ръката ѝ, добави тъжно: – Реших да се оттегля в провинцията. Клермонт е само на час път на кон от Уейкфийлд, та може би ще ме посещавате от време на време. – С тези думи тя махна на адвоката си, който стоеше на вратата на църквата, и тържествено изрече: – Подай ми ръката си, Уедърфорд. Видях, каквото исках да видя, и казах, каквото имах да казвам.

Отправи последен тържествуващ поглед към смаяния Чарлз, обърна се и се отдалечи; раменете ѝ бяха гордо изправени, а бастунът ѝ едва докосваше земята.

Много от гостите на сватбата все още очакваха каретите си, когато Джейсън поведе Виктория през тълпата към каретата си. Тя механично се усмихваше на хората, които им махаха и ги изпращаха, и осъзна къде се намират едва когато приближиха до селото близо до Уейкфийлд.

Погледна крадешком изпод дългите си мигли красивия мъж, който пече беше неин съпруг. Той беше извърнал лице, профилът му напомняше на строга, сурово издялана маска, лишена от всякакво съчувствие и разбиране. Виктория знаеше, че ѝ е сърдит за това, че се опита да го изостави пред олтара. Трескаво започна да се пита дали не му е нанесла рана, която никога няма да зарасне.

– Джейсън – плахо се обърна към него. – Съжалявам за случилото се в църквата.

Той сви рамене с напълно спокойно изражение.

Мълчанието му я изнервяше, а през това време каретата направи завои и се спусна в живописното селце близо до Уейкфийлд. Тъкмо се

канеше отново да се извини, когато внезапно забиха църковни камбани и тя видя селяни, застанали край пътя, облечени в най-хубавите си празнични дрехи.

Те се усмихваха и махаха, когато каретата минаваше край тях. Деца с букети от диви цветя се втурнаха напред и започнаха да ги поднасят на Виктория през отворения прозорец на каретата.

Едно четиригодишно момченце се спъна и се просна на земята върху букета си.

– Джейсън – обади се Виктория, забравила за студенината между тях, – кажи на кочияша да спре. – Моля те!

Той се съгласи и тя отвори вратата.

– Прекрасни цветя! – каза на детето, което се изправяше от земята до каретата, а през това време няколко по-големи момчета му се присмиваха. – За мен ли са? – възторжено попита Виктория и кимна към смачканите цветя.

Момченцето подсмръкна, избърсвайки сълзите от очите си с изпоцапано юмруче:

– Да, госпожо, бяха за вас, преди да падна върху тях.

– Мога ли да ги взема? Ще изглеждат прекрасно сред другите цветя в букета ми.

Момченцето срамежливо ѝ ги подаде.

– Сам ги набрах – гордо прошепна то с разширени от удивление от очи, когато младоженката внимателно постави две стръкчета в букета си. – Казвам се Били – продължи то. – Живея в сиропиталището ей там горе.

Виктория се усмихна:

– Аз съм Виктория, но най-близките ми приятели ме наричат Тори. Искаш ли да ме наричаш така?

То изпъчи гърди, изпълнено с гордост, ала хвърли предпазлив поглед към Джейсън и изчака кимването му, преди само да закима възторжено в знак на съгласие.

– Искаш ли да дойдеш в Уейкфийлд тези дни и да ми помогнеш да пуснем хвърчило? – продължи тя, докато Джейсън я наблюдаваше замислен и изненадан. Детето се натъжи.

– Не мога да тичам добре. Падам често – призна с болка то. Виктория кимна съчувствено:

– Сигурно е заради окото. Но може и да намерим начин да го излекуваме. Някога познавах едно момченце с око като твоето. Веднъж, докато играехме на заселници и индианци, то падна и нарани здравето си

око. Баща ми трябваше да му сложи превръзка, докато оздравее. Докато здравото око беше покрито, болното започна постепенно да се изправя – баща ми реши, че е станало така, защото болното око е трябвало да работи, докато здравото е било покрито. Искаш ли да дойда да те видя и ще се опитаме да направим такава превръзка?

– Ще изглеждам странно, госпожо – колебливо отвърна то.

– Ние мислехме, че Джими – другото момченце – изглежда като пират и много скоро всички се опитвахме да носим превръзки на едното си око. Искаш ли да те посетя и ще поиграем на пирати?

То кимна, обърна се и доволно се усмихна към по-големите деца.

– Какво каза дамата? – настойчиво започнаха да питат те, след като Джейсън кимна на кочияша да продължи.

Били пхна ръце в джобовете, въздъхна и гордо заяви:

– Каза, че мога да я наричам Тори.

Децата се присъединиха към възрастните, които оформиха процесия и тръгнаха след каретата нагоре по хълма, което Виктория прие за някакъв празничен селски обичай, изпълняван в чест на сватбата на господаря на имението. Когато конете преминаха през масивните железни порти на Уейкфийлд Парк, след тях вървеше малка армия от селяни, а други ги очакваха край алеята, която прекосяваше парка. Виктория неуверено погледна към Джейсън и можеше да се закълне, че той едва съдржаше усмивката си.

Причината за усмивката му скоро стана очевидна, когато каретата наближи голямата къща. Тя му каза, че винаги е искала да се омъжи в малко селце и всички хора от селото да се включат в тържеството ѝ. Загадъчният мъж, за когото току-що се бе омъжила, се опитваше да изпълни поне част от мечтата ѝ. Той беше превърнал поляните на Уейкфийлд в приказни цветни градини. Огромни балдахини от бели орхидеи, лилии и рози висяха над масите, отрупани със сребърни блюда, китайски порцелан и всевъзможни ястия. Павилионът в далечния край на ливадите беше отрупан с цветя и окичен с цветни лампички. Горящите факли прогонваха настъпващия мрак и придаваха празничен, загадъчен блясък на цялата картина.

Вместо да се ядоса от това, че е оставил повечето гости в Лондон, Джейсън очевидно беше похарчил цяло състояние да превърне имението в приказно място за нея, след което беше поканил цялото село да отпразнува сватбата им. Даже природата се опитваше да му помогне, защото облаците започнаха да се разсейват, а залязващото слънце оцвети небето в яркорозови и пурпурни краски.

Каретата спря пред къщата и Виктория започна да се наслаждава на плода на усилията на Джейсън. Тя го погледна, забелязвайки леката усмивка, въпреки че той полагаше усилия да я прикрие, и постави нежно ръка върху неговата.

– Джейсън, благодаря ти – прошепна с треперещ от възмущение глас.

Спомняйки си съвета му да му благодари с целувка, сложи ръка върху силната му гръд и срамежливо го целуна. Мъжки смях рязко върна Виктория към действителността:

– Джейсън, момчето ми, ще излезеш ли от каретата да ме представиш на булката си или трябва сам да се представя?

Приятно изненадан, Джейсън се извърна, а после скоочи от каретата. Протегна се, за да стисне мускулестата ръка на ирландеца, но той го сграбчи в силна мечешка прегръдка.

– Така значи – най-накрая каза непознатият, като го хвана за раменете и му се усмихна, – най-сетне си намери жена, която да стопли този твой голям студен палат. Можеше поне да изчакаш, докато пристигне корабът ми, за да присъствам на сватбата ти.

– Не очаквах да пристигнеш по-рано от идния месец – отвърна Джейсън. – Кога се върна?

– Изчаках, докато разтоварят, и днес се прибрах у дома. Дойдох тук преди час, но вместо да те намеря потънал до гуша в работа, научих, че се жениш. Е, няма ли да ме представиш на съпругата си? – добродушно настоя той.

Джейсън се обърна да помогне на Виктория да слезе от каретата, след което ѝ представи моряка, като капитан Майкъл Фаръл. Той беше около петдесетгодишен, предположи тя, имаше гъста кестенява коса и най-веселите очи с цвят на лешник, които някога беше виждала. Лицето му беше загоряло и обрулено от вятъра, с малки бръчки около очите, които свидетелстваха за живот, прекаран на открито. Виктория го хареса, но когато чу да се обръщат към нея като съпругата на Джейсън, толкова се смути, че поздрави Майк Фаръл твърде резервирано.

Изражението на капитан Фаръл се промени. Изглежда я неодобрително, а поздравът му надхвърли нейния по своята скованост и студенина.

– За мен е удоволствие да се запозная с вас, лейди Филдинг – хладно изрече той и леко се поклони. – Моля да извините липсата на подходящо облекло. Когато пристигнах, няхах представа, че тук се готви тържество. А сега, ако позволите, бил съм по море в продължение на шест месеца и жадувам за собственото си огнище.

– О, но не можете просто ей така да си тръгнете! – реагира Виктория с неподправената сърдечност, която ѝ беше много по-присъща от официалностите. Тя разбра, че капитан Фаръл е много добър приятел на Джейсън, и отчаяно искаше да го накара да се почувства като у дома си. – Със съпруга ми сме облечени неподходящо за това време на деня. Освен това, докато аз самата пътувах по море в продължение само на шест седмици, определено копнеех да мога да се храня на маса, която не се накланя и клатушка, и съм убедена, че нашите маси няма да мръднат от местата си.

Капитанът внимателно я изгледа, сякаш не знаеше точно как да приеме думите ѝ.

– Предполагам, че не сте се наслаждавали особено на пътуването си, лейди Филдинг? – попита той колебливо.

Виктория поклати глава с пленителна усмивка.

– Не повече отколкото, когато си счупих ръката или когато боледувах от шарка – тогава поне не повръщах, както правих цяла седмица, докато пътувах. За съжаление не съм добър моряк, защото когато се разрази буря, преди още да съм оздравяла от морска болест, за мой голям срам ме обзе неопикуем страх.

– За Бога! – възкликна Фаръл, а усмивката му си възвърна част от сърдечността. – Не се наричайте страхливка. И най-калени моряци са се страхували да не загинат по време на буря в Атлантика.

– Но аз се страхувах, че няма да умра – отвърна Виктория през смях.

Майк Фаръл отметна глава и се засмя; после хвана ръцете ѝ с огромните си мазолести лапи и широко се усмихна:

– С най-голямо удоволствие ще остана и ще се присъединя към вас двамата с Джейсън. Простете ми за това, че бях толкова... толкова колеблив преди малко.

Виктория кимна щастливо. После взе чаша вино от подноса, разнасян от един лакей, и отиде да види двамата фермери, които я бяха докарали до Уейкфийлд в деня на пристигането ѝ.

Когато тя се отдалечи, Майк Фаръл се обърна към Джейсън и тихо каза:

– Когато я видях да те целува в каретата, веднага я харесах, Джейсън. Но когато ме поздрави толкова съдържано, с онзи празен израз в очите, сякаш изобщо не ме вижда, за миг ме обзе страх, че си се оженил за някоя друга арогантна кучка като Мелиса.

Джейсън наблюдаваше как Виктория се опитва да предразположи

непохватните фермери.

– Тя е всичко друго, но не и арогантна. Кучето ѝ е наполовина вълк, тя е наполовина риба. Всички прислужници я обичат, Чарлз я обожава, а всяко глупаво конте в Лондон си мисли, че е влюбено в нея.

– Включително и ти – подчерта приятелят му. Джейсън гледаше как Виктория изпи виното си и взе друга. Единственият начин, по който успя да понесе брачната церемония, беше, като си представяше, че е Андриу, и даже едва не го остави пред олтара пред очите на осемстотин гости. Тъй като до този момент не я беше виждал да пие повече от глътка вино, а вече посягаше към втора чаша, Джейсън реши, че сега се опитва да притъпи отвращението си от брачното ложе.

– Не изглеждаш като особено щастлив младоженец – каза Майк Фаръл, забелязал мрачното му изражение.

– Никога не съм бил по-щастлив – горчиво отвърна Джейсън и се отправи да поздрави гостите, чиито имена не знаеше, за да може да ги представи на жената, за която започваше да съжалява, че се е оженил. Играеше ролята на щастлив домакин и младоженец, без да забравя нито за миг, че Виктория едва не беше избягала от него в църквата. Този факт беше твърде болезнен и унизителен.

Звезди блещукаха в небето, а Джейсън стоеше настрана и я гледаше как танцува с местния земевладелец, с Майк Фаръл и после с няколко селяни. Той знаеше, че го отбягва, и в редките случаи, когато очите им се срещнеха, тя бързо отместваше поглед.

Отдавна беше махнала булото си и беше помолила музикантите да изсвирят нещо по-живо, след което помоли селяните да я научат на местните танци, с което напълно ги очарова. Когато луната вече беше високо в небето, всички танцуваха, пляскаха с ръце и истински се забавляваха, включително и Виктория, която вече беше изпила пет чаши вино. Очевидно се опитваше да се напие до безсъзнание, иронично си помисли Джейсън, забелязвайки руменината по бузите ѝ. Стомахът му се сви от отвращение, като се сети за надеждите си за тази вечер, за бъдещето им. Като пълен глупак беше повярвал, че най-сетне ще бъде щастлив.

Облегнат на едно дърво, той я гледаше и се питаше защо жените толкова го желяеха, а съпругите му го ненавиждаха. Отново го беше направил, помисли си гневно той. Беше допуснал същата глупава грешка – беше повярвал на жена, съгласила се да стане негова съпруга, само защото искаше нещо от него, а не заради самия него.

Мелиса беше пожелавала всеки срещнат мъж, но не и него. Виктория искаше единствено Андриу – добрия, нежен, мил, безгръбначен

Андрю.

Единствената разлика между двете беше, че Виктория бе много по-добра артистка, реши Джейсън. Още от самото начало той знаеше, че Мелиса е себична, пресметлива кучка, мислеше, че Виктория е едва ли не ангел... паднал ангел, разбира се – благодарение на Андрю, и не я видеше за това. Сега обаче я презираше, че се е отдала на Андрю, а искаше да избегне съпруга си, изпивайки толкова вино, че да не чувства нищо. Той се отвърщаваше от начина, по който трепереше в ръцете му и отбягваше погледа му, докато танцуваше с него прели няколко минути, а после усети как я полазиха тръпки, щом ѝ каза, че е време да се прибират.

Джейсън се питаше защо е в състояние да накара любовниците си да стенат от удоволствие, а онези, за които се женеше, отблъскваше веднага след тържественото вричане. Той се питаше защо правенето на пари му се удаваше с такава лекота, а щастието винаги му се изплъзваше. Онези зла стара вещица, която го бе отгледала, очевидно се бе оказала права – той беше дяволска семка, не заслужаваше да живее.

Единствените жени, които някога са били част от живота му – Виктория, Мелиса и машехата му – бяха забелязали у него нещо, което го правеше да изглежда омразен и противен в очите им, макар че и двете му съпруги бяха съумели да прикрият отвращението си до сватбата, когато богатството му най-сетне вече беше и тяхно.

Неумолимо и решително той се приближи към Виктория и докосна ръката ѝ. Тя подскочи и се отдръпна, сякаш докосването му я изгори.

– Късно е, време е да се прибираме – каза ѝ.

Лицето ѝ пребледня и очите ѝ се разшириха като на преследвано и уловено в капан животно.

– Н-не е чак толкова късно.

– Достатъчно късно е за лягане, Виктория – без заобикалки каза той.

– Но на мен никак не ми се спи!

– Добре тогава – каза Джейсън умишлено грубо. Знаеше, че го е разбрала, защото цялото ѝ тяло започна да трепери. – Сключихме сделка – рязко каза той – и очаквам да изпълниш своята част от нея, независимо колко ти е противна мисълта да легнеш с мен.

Леденият му властен тон я смрази. Тя кимна и влезе със свито сърце в къщата, а после продължи нагоре по стълбите към новите си покои, които бяха непосредствено до тези на Джейсън.

Доловила настроението на Виктория, Рут мълчаливо ѝ помогна да

си свали булчинската рокля и да облече кремавата нощница от сатен и дантела, която мадам Дюмос ѝ беше ушила специално за първата брачна нощ.

Гняв се надигна в гърдите на Виктория и стомахът ѝ се сви от ужас, когато Рут отиде да оправи леглото. От виното, което беше изпила с надеждата да се успокои, сега ѝ се замая главата и ѝ прилоша. Вместо да се успокои, сега тя се чувстваше много зле, неспособна да овладее емоциите си. Съжаляваше за изпитото вино. Единственият път, когато беше пила повече от глътка, беше на погребението на родителите ѝ, когато доктор Морисън настоя да изпие две чаши. Тогава тя повърна и той ѝ каза, че вероятно е от хората, чийто организъм не понася алкохол.

Със зловещото описание на госпожица Флоси, което бучеше в главата ѝ, Виктория тръгна към леглото. Скоро кръвта ѝ щеше да обагри чаршафите, с ужас си помисли тя. Колко ли кръв щеше да изтече? Колко ли силна щеше да е болката? Студена пот изби по тялото ѝ, зави ѝ се свят, когато Рут оправи възглавниците. Тя послушно се качи на леглото, като се опитваше да овладее нарастващата паника и гаденето. Не трябва да крещи и да показва отвращението си, беше ѝ казала госпожица Флоси, но когато Джейсън отвори вратата, която свързваше покоите им, и влезе в стаята, Виктория не можа да потисне страха си.

– Джейсън! – извика тя и се притисна назад върху възглавниците.

– А ти кого очакваше – Андрю ли? – подхвърли той. – Посегна към колана на халата си и страхът ѝ прерасна в паника.

– Недей, не го прави – умоляваше ужасено тя, загубила ума и дума.
– Един джентълмен със сигурност не се съблича пред дама, даже и пред собствената си съпруга.

– Мисля, че вече сме говорили за това, но в случай, че си забравила, ще ти припомня отново, че аз не съм джентълмен. Но ако все пак видът на неджентълменското ми тяло те обижда, можеш да решиш проблема, като си затвориш очите. Единственият друг изход е да се кача в леглото и тогава да сваля халата си, а това би било обидно за мен.

Той разтвори халата си и го съблече, а Виктория онемя от ужас при вида на мускулестото му тяло.

И най-малката надежда, която Джейсън беше таил, че тя доброволно може да му се отдаде, угасна, когато Виктория затвори очи и извърна лице от него.

Той се загледа в нея, грубо дръпна чаршафите от ръцете ѝ и ги хвърли настрана. После се качи в леглото до нея и безмълвно развърза панделката на дълбоко изрязания ѝ корсаж, а дъхът му секна, когато

голото ѝ тяло се разкри в цялото си съвършенство.

Гърдите на Виктория бяха едри и стегнати, талията – тънка, бедрата ѝ – леко заоблени. Краката ѝ бяха дълги и съвършено оформени. Дръзкият му поглед я накара да се изчерви, а когато ръката му внимателно докосна гърдата ѝ, тя се напрегна.

За опитна жена беше студена и непреклонна като камък, лежеше с обърнато настрани лице, сгърчено от отвращение. Джейсън се замисли дали ласките му няма да я направят по-отзивчива, но после отхвърли тази идея. Тя едва не го беше изоставила пред олтара и очевидно нямаше никакво желание да търпи повече милувки.

– Не го прави – ужасено молеше тя, докато той милваше гърдата ѝ. – Повдига ми се! – проплака тя и се опита да изскочи от леглото. – Ще ме накараш да повърна!

Думите ѝ се забиха в съзнанието му като пирони и безсилна ярост забушува в гърдите му. Той зарови пръсти в гъстата ѝ коса и легна върху нея.

– В такъв случай – изръмжа той – да приключваме по-бързо.

Мисълта за ужасната болка засили гаденето, предизвикало от виното.

– Не искам! – сърцераздирателно проплака тя.

– Сключихме сделка и докато сме женени, ще я спазваш – прошепна той, докато разтваряше стегнатите ѝ бедра. Виктория простена, когато той рязко проникна в нея, но знаеше, че той е прав за сделката, и престана да се бори.

– Отпусни се – предупреди я той, – може и да не съм толкова нежен като скъпия ти Андрю, но не искам да те нараня.

Споменаването на името на Андрю в такъв момент я прониза чак до сърцето и цялата ѝ мъка изригна в болезнен вик, когато Джейсън проникна в нея. Тялото ѝ се гърчеше под неговото, а от очите ѝ рункнаха горещи сълзи на унижение, докато собственият ѝ съпруг я използваше без капчица нежност или любов.

В мига, в който той се надигна от нея, Виктория се обърна настрана, зарови лице във възглавницата, а цялото ѝ тяло се разтърсваше от ридания.

– Махни се – болезнено изхлипа тя и се сви на кълбо. – Махни се, махни се!

Джейсън се поколеба за миг, после стана от леглото, вдигна халата си и отиде в стаята си. Затвори вратата след себе си, ала риданията ѝ го последваха. Съвсем гол, отиде до тоалетката си, взе една кристална

гарафа с бренди и си наля половин чаша от силното питие. После изгълта наведнъж огнената течност, опитвайки се да удави спомена за нейната съпротива, сърцераздиращите ѝ ридания, да заличи мисълта за ужасеното ѝ лице, когато се опита да отскубне ръката си от неговата пред олтара.

Колко глупав е бил да си помисли, че е почувствал топлина в целувката ѝ. Когато за пръв път ѝ беше предложил да се оженят, беше му заявила, че не иска да се омъжи за него. Когато бе научила за фиктивния им годеж, му беше казала какво всъщност мисли за него: „Ти си студено, коравосърдечно, арогантно чудовище... Никоя жена с ума си няма да се ожени за теб... Не струваш и една десета от това, което е Андрю...“

И наистина вярваше на всяка думичка от това, което беше казала.

Колко глупав е бил да убеждава себе си, че тя наистина има чувства към него... Джейсън се обърна да постави чашата на тоалетката и видя отражението си в огледалото. По бедрата му имаше следи от кръв.

Кръвта на Виктория.

Сърцето ѝ може да е принадлежало на Андрю, но не и красивото ѝ тяло – него тя бе отдала единствено на Джейсън. Той се гледа в отражението си, а в жилите му подобно на киселина ненавист към самия него. Толкова силна беше ревността му, толкова наранен се бе почувствал от опита ѝ да избяга от него пред олтара, че дори не бе забелязал, че е девствена. Той затвори очи, обзет от угризение, отвратен от собствения си образ в огледалото. Беше показал на Виктория толкова нежност и внимание колкото пиян моряк на платена проститутка.

Той си помисли колко суха и стегната я беше почувствал, когато проникваше в нея, колко малка и крехка беше в ръцете му, как безпощадно я бе използвал и сърцето му се сви от и угризение.

След малко отвори очи и се загледа в отражението си в гледалото с ясното съзнание, че е превърнал първата ѝ брачна нощ в кошмар. Виктория наистина беше онзи нежен, смел изпълнен с дух и плам, за каквото я бе помислил от самото начало. А той беше точно това, което мащехата му бе нарекла като дете: дяволско изчадие. Джейсън извади кадифена кутийка от едно чекмедже и се та в стаята на Виктория. Тя спеше и той застана до леглото, загледан в нея.

– Виктория – прошепна. Тя трепна в съня си, чувайки гласа му, и сърцето му се сви от болка. Колко уязвима и наранена изглеждаше; колко поразително красива беше с разпилените си върху възглавниците коси, които блестяха на светата на свещите.

Джейсън мълчаливо я наблюдаваше, не искаше да я смути. Най-накрая протегна ръка и внимателно покри крехките ѝ голи рамене със завивката, после приглади назад тежките ѝ коси.

– Съжалявам – прошепна той на спящата си съпруга. После угаси свещта и постави кадифената кутийка върху масичката до леглото ѝ, където със сигурност щеше да я намери, когато се събуди. Диамантите щяха да я успокоят. Жените биха простили всичко за диаманти.

Глава дваисет и втора

Виктория отвори очи и се загледа през прозореца в мрачното, надвиснало небе. Сънят тежеше над нея като гъста паяжина, докато гледаше непознатите розови и златни копринени завеси, които висяха над леглото ѝ.

Чувстваше се уморена и замаяна, сякаш изобщо не беше спала. В следващия миг си припомни изминалата нощ.

Мили Боже, тя беше омъжена! Наистина беше омъжена! Беше съпруга на Джейсън.

Тя потисна болезнено стенание, предизвикано от тази мисъл, и внезапно се изправи, когато в съзнанието ѝ изплува всичко, случило се през изминалата нощ. Значи за това се беше опитвала да я предупреди госпожица Флоси. Нищо чудно, че жените не го обсъждаха! Тя понечи да скочи от леглото; после се спря, изправи възглавниците и се отпусна върху тях, прехапвайки долната си устна. С болезнена яснота си припомни унизителните подробности от първата ѝ брачна нощ и се сви при мисълта как Джейсън безсрамно се беше разсъблякъл пред очите ѝ. Тръпки я побиха при мисълта за това как безпощадно ѝ се бе подиграл за Андрю, след което се беше възползвал от нея. Беше се възползвал от нея, сякаш беше животно, безчувствено животно, незаслужаващо нежност или внимание.

Една сълза потече по бузата ѝ, когато се замисли за всички нощи, които предстояха, докато най-сетне не зачене. Колко ли пъти щяха да са необходими? За Бога, нямаше да може да го понесе!

Тя ядно изтри сълзата, вбесена на себе си за това, че се бе поддала на страх и слабост. Миналата нощ той бе казал, че възнамерява да продължи с онова ужасно, унизително нещо – това беше нейната част от сделката. Сега, след като вече знаеше за какво става дума в тази сделка, искаше незабавно да се откаже от нея!

Отметна настрана завивките и стана. Е, тя не беше никакво хленчецо английско девойче, което се страхува да се защити и да се изправи срещу света. По-скоро би застанала срещу цял въоръжен взвод, отколкото да изтърпи още една нощ като предишната! Можеше да живее без охолство.

Докато обмисляше следващата си стъпка, тя оглеждаше стаята. Погледът ѝ попадна на черна кадифена кутийка върху масичката до

леглото ѝ. Вдигна я, отвори я и стисна зъби от ярост при вида на красивата диамантена огърлица. Беше широка почти пет сантиметра и изработена като изящна китка цветя от диаманти, изрязани в най-различни форми, наподобяващи цветчета и листенца на лалета, рози и орхидеи.

Хвана огърлицата с два пръста, сякаш беше отровна змия, след което небрежно я пусна обратно в кутията.

Сега разбра какво я беше тревожило през цялото време в подаръците на Джейсън и в начина, по който искаше да му се отблагодарява с целувка. Той я купуваше. Той наистина вярваше, че може да я купи – като евтина пристанищна проститутка. Всъщност не евтина – скъпа, но все пак проститутка.

След изминалата нощ Виктория вече се чувстваше използвана и наранена; огърлицата добави поредната към нарастващия списък с обиди от страна на Джейсън. Как се бе заблудила, че той има чувства към нея, че се нуждае от нея. Той нямаше чувства към никого, не се нуждаеше от никого. Не искаше да бъде обичан и сам не можеше да даде любов. Трябваше да се досети – той беше казал достатъчно.

„Мъже!“ – мислеше си ядосано Виктория и бледите ѝ бузи пламнаха от гняв. Какви чудовища бяха – Андрю с престорените си обяснения в любов и Джейсън, който си мислеше, че може да я използва и после да я подкупи с някаква глупава огърлица.

Потрепервайки от болката между бедрата си, тя се отправи към мраморната баня, която беше до покоите ѝ, точно срещу тази на Джейсън. Щеше да поиска развод, реши тя. Щеше да заяви на Джейсън, че иска развод.

Рут влезе точно когато Виктория се появи от банята. Камериерката влезе на пръсти и огледа стаята с дяволита усмивка. Изненада се, като видя, че господарката ѝ крачи войнствено и гневно разресва косата си. Нито пък очакваше, че за Джейсън Филдинг, за когото се носеха слухове, че е неустоим любовник, тя ще изрече:

– Няма нужда да се вмъкваш така, сякаш се страхуваш от сянката си, Рут. Чудовището е в съседната стая, не в тази.

– Чч-удовище ли? – заекна горката прислужница. – О – засмя се нервно, – сигурно не съм ви разбрала и си помислих, че казахте...

– Казах „чудовище“ – почти ѝ се скара Виктория, ала веднага се разкая за звътелния си тон. – Извинявай, Рут. Просто съм малко... уморена, предполагам.

По някаква причина това накара прислужницата да се изчерви и да се разкиоти, което я подразни. Въпреки всичките си усилия да си

внуши колко хладнокръвна, разумна и непоколебима е, Виктория беше на ръба на нервна криза. Изчака Рут да подреди стаята, като през цялото време барабанеше с пръсти. Часовникът на полицата над камината показваше единайсет, когато се отправи към вратата на покоите си, през която Джейсън беше влязъл миналата нощ. Спря с ръка на дръжката, опитвайки се да се успокои. Цялата трепереше при мисълта да се изправи срещу него и да поиска развод, но въпреки това нищо не можеше да я спре. Щом го уведоми, че бракът им е приключил, Джейсън нямаше да има вече съпружески прана над нея. По-късно щеше да реши къде ще отиде и какво ще прави. Засега трябваше да го накара да се съгласи на развод. А дали изобщо ѝ беше нужно съгласието му? Тъй като не беше сигурна, реши, че е по-мъдро да не го предизвиква да ѝ откаже. Но пък не биваше и твърде много да увърта.

Изправи рамене, затегна колана на кадифения си халат, натисна дръжката и влезе в стаята на Джейсън.

Потискайки желанието си да го удари по главата с порцелановата кана до леглото му, тя учтиво го поздрави:

– Добро утро.

Той рязко отвори очи, изгледа я предпазливо, след което се усмихна. Тази негова сънлива, чувствена усмивка, която можеше да разтопи сърцето ѝ преди, сега я накара да стисне зъби от ярост.

– Добро утро – с дрезгав глас отвърна Джейсън, а погледът му се плъзна по тялото ѝ, загърнато в чувствено мекото златисто кадифе. После ѝ направи място да седне до него на леглото. Трогнат от това, че е дошла да му каже „добро утро“, след като имаше пълно право да го презира заради снощната му постъпка, той потупа с ръка мястото, което беше освободил, и нежно я покани:

– Искаш ли да седнеш?

Виктория беше толкова съсредоточена в това как да му съобщи за решението си, че прие поканата и любезно отвърна:

– Благодаря.

– За какво? – подразни я той.

– Благодаря ти за всичко. В много отношения си бил изключително мил с мен. Знам колко недоволен беше, когато преди месеци застанах на вратата ти, но въпреки че не ме искаше, ми разреши да остана. Купи ми красиви дрехи и ме водеше на тържества, което беше изключително мило от твоя страна. Беше ранен заради мен, което беше напълно излишно, макар и много галантно от твоя страна. Ожени се за мен в църква, което никак не беше по волята ти, устрои ми прекрасно тържество тук

миналата нощ и покани хора, които не познаваше, просто за да ми доставиш удоволствие. Благодаря ти за всичко това.

Джейсън протегна ръка и леко я погали по лицето.

– Няма за какво – каза нежно.

– А сега искам развод.

Ръката му замръзна.

– Какво? – остро прошепна той.

Стиснала ръце в скута си, Виктория решително повтори:

– Искам развод.

– Просто ей така? Само ден след сватбата искаш развод? – Беше готов да признае, че се е отнесъл зле с нея миналата нощ, но не беше очаквал подобна реакция.

Припламващият гняв в очите на Джейсън я накара бързо да се изправи, ала той я сграбчи за китката и я върна на мястото ѝ.

– Не се дръж грубо с мен, Джейсън – предупреди го тя. Джейсън, който я беше оставил миналата нощ като наранено дете, сега стоеше срещу жена, която не познаваше хладнокръвна, разгневена, красива амазонка. Вместо да се извини, както възнамеряваше да направи само преди минута, отвърна:

– Това е изключено. През последните петдесет години в Англия е имало само няколко развода.

Виктория рязко освободи ръката си, после отстъпи назад, така че да не може да я достигне, а гърдите ѝ се надигаха и спадаха от ярост и страх.

– Ти си животно! – просъска. – Не е изключено и никога повече няма да позволя да ме използват като животно!

Тя отиде в стаята си, затръшна вратата след себе си и я заключи.

Едва направила няколко крачки и вратата зад нея се отвори с трясък. Джейсън влезе в стаята ѝ с побеляло от гняв лице и процеди през зъби:

– Никога повече не ми заключвай вратата и да не си посмяла да ме заплашваш с развод! По закон тази къща е моя собственост, точно както си и ти. Разбра ли?

Виктория кимна, ужасена от яростта му. Той се обърна и излезе от стаята, оставяйки я да трепери от страх. Никога не го беше виждала такъв. Джейсън не беше животно, а обезумяло чудовище.

Тя чакаше и слушаше как чекмеджетата му рязко се отваряха и затваряха, докато се обличаше, а умът ѝ трескаво работеше, мъчейки се да измисли някакъв начин за избавление от кошмара, в който се беше

превърнал животът ѝ. Щом вратата му се затръшна и разбра, че е слязъл на долния етаж, тя се отпусна в леглото си. Остана така почти час, потънала в мисли. Няваше изход. Беше хваната в капан за цял живот. Джейсън беше казал истината – тя му принадлежеше, също както къщата и конете му.

Ако не се съгласеше на развод, тя не можеше да си представи как би могла да го получи. Дори не беше сигурна, че има основателна причина, с която да убеди съда да ѝ даде развод, но беше напълно сигурна, че не би могла да обясни на съдиите с перуки какво ѝ е причинил Джейсън миналата нощ.

Когато реши да поиска развод, беше объркана. Самата идея беше твърде крайна, осъзна тя с въздишка. Щеше да остане в този капан, докато не роди сина, който Джейсън искаше, а после щеше да остане закрепостена в Уейкфийлд заради съществуването на същото това дете, което можеше да ѝ върне свободата, защото знаеше, че никога не би го изоставила.

Виктория огледа луксозните си покои. Трябваше да се научи някак си да се приспособи към новия си живот, да се възползва от него по възможно най-добрия начин, пък може би съдбата щеше да се намеси и да ѝ помогне. Междувременно трябваше да предприеме нещо, за да запази здравия си разум, реши тя, обзета от някакво притъпяващо сетивата спокойствие. Можеше да прекарва времето си с други хора, да излезе от къщи и да върши някаква своя работа или да се развлича. Така нямаше да мисли за проблемите си. Реши да започне веднага.

Вече имаше приятели в Англия. Скоро щеше да има и дете, което да обича. Щеше да извлече най-доброто от един празен живот, като се ангажира с неща, които да запазят здравия ѝ разум.

Тя отметна косата си и решително се изправи. Въпреки това унило отпусна рамене, докато звънеше на Рут. Защо Джейсън толкова я ненавиждаше, питаше се отчаяно. Испиташе болезнена нужда да поговори с някого. Преди винаги можеше да разчита за това на родителите си или на Андрю. Обсъждането на проблемите винаги помагаше. Но откакто дойде в Англия, си нямаше никого. Здравето на Чарлз беше разклатено и се стараше да не го безпокои. Освен това Джейсън беше негов племенник и тя не можеше да обсъжда страховете си, свързани със съпруга ѝ. Каролайн Колингуд беше добра и вярна приятелка, но беше много далеч, освен това Виктория се съмняваше, че тя може да разбере Джейсън.

Нищо не можеше да се направи, освен да се преструва на щастлива и уверена, с надеждата някой ден наистина отново да се почувства така.

Щеше да дойде мигът, твърдо си обеща тя, когато ще може без страх да приеме Джейсън в стаята си. Щеше да дойде мигът, когато ще може да го погледне, без да изпита болка, унижение или самота. Този ден щеше да дойде! Щом зачене, той ще я остави на мира и тя се молеше това да се случи скоро.

– Рут – сериозно се обърна към нея Виктория, когато малката прислужница се появи. – Би ли помолила някого да впрегне един от конете в най-малката ни карета – някоя, която да мога лесно да управлявам? И помоли човека, който се занимава с това, да избере най-кроткия кон – не мога много добре да управлявам карета. След това помоли госпожа Крейдък да опакова няколко кошници с храна.

– Но, господарко – колебливо каза Рут, – погледнете през прозореца. Стана студено и приближава буря. Вижте сама колко е мрачно небето.

Виктория хвърли поглед към свъсеното небе.

– Не мисля, че ще вали дълго, ако изобщо завали – реши тя малко отчаяно. – Бих искала да тръгна след половин час. О, лорд Филдинг излезе ли или е долу?

– Излезе, господарке.

– Случайно да знаеш дали е напуснал имението, или просто е някъде навън? – попита Виктория, без да може да прикрие отчаянието в гласа си. Въпреки че бе твърдо решена да мисли за Джейсън като за напълно непознат и да се отнася към него като към такъв, не желаше да се изправи срещу него точно сега. Освен това знаеше, че ще ѝ нареди да остане къщи, тъй като се задаваше буря. Тя обаче трябваше да се махне за малко от тази къща. Трябваше!

– Лорд Филдинг нареди да впрегнат конете във файтона и тръгна. Каза, че трябвало да направи няколко посещения. Видях го да заминава – увери я Рут.

Каретата беше натоварена с храна и чакаше на алеята, когато Виктория слезе по стълбите.

– Какво да кажа на господаря? – попита Нортърп, обезпокоен от това, че тя настоя да тръгне, независимо че се задаваше буря.

Виктория се обърна, за да може той да ѝ наметне лекото наметало.

– Кажу ми, че съм казала „сбогом“ – неясно отвърна тя. Излезе навън, отиде зад къщата и освободи Улф от веригата, после отново се върна пред къщата. Главният коняр ѝ помогна да се качи в каретата и Улф скочи до нея. Той изглеждаше толкова щастлив, че Виктория се усмихна и го потупа по царствената глава. – Най-сетне си свободен – каза тя на огромното животно, както и аз.

Глава двадесет и трета

Виктория подръпна юздите и буйният кон подскочи напред, а гладкият му косъм проблесна в полумрака.

– Спокойно – прошепна уплашено тя. Очевидно Джейсън не обичаше да държи кротки коне в конюшните си – огнената кобила, впрегната в каретата ѝ, се управляваше изключително трудно. Тя се изправяше на задните си крака и лудуваше.

Виктория вече приближаваше селото, когато вятърът се усили започнаха да проблясват светкавици. Последва злокобен предупредителен гръм и небето стана почти черно. След няколко минути заваля като из ведро. Водата се стичаше по лицето на Виктория и я заслепяваше.

Мъчейки се да следва пътя, тя отмяташе мократа коса от лицето си и трепереше от студ. Никога не беше виждала сиропиталището, но капитан Фаръл ѝ беше казал кой път води до него, както и пътя, който водеше към неговата къща. Виктория напрегнато се вираше и изведнъж забеляза нещо, което приличаше на един от описаните от капитан Фаръл пътища. Той се отклоняваше наляво и тя насочи коня по него, без да е сигурна дали отива към сиропиталището или към дома на капитана. Това всъщност нямаше значение, достатъчно беше, че отива на сухо и топло място и ще се скрие от проливния дъжд. След един завой пътя започна да се изкачва през гори, които ставаха все по-гъсти, мина покрай две изоставени къщи, след това започна да се стеснява, докато се превърна в кална пътека, която проливният дъжд бързо превръщаше в тресавище.

Калта полепваше по колелата на каретата и при всяка стъпка кобилата с мъка успяваше да освободи копитата си от дълбоката тиня. Виктория съзря светлинка между дърветата. Трепереща от студ, тя свърна по малка алея, над която клоните на вековни дъбове се бяха разтворили като чадър, от който се стичаше вода. Внезапно светкавица разкъса небето и освети една къща, достатъчно голяма за малко семейство, но не и за двама деца сираци. Последва оглушителен гръм, кобилата подскочи и почти се изправи на задните си крака.

– Спокойно – каза ѝ Виктория и се пресегна да хване юздата. Нагази в калта, когато поведе коня към стълба пред къщата и го върза там.

Следвана от Улф, тя повдигна прогизналите си поли, изкачи стъпалата пред къщата и почука на вратата.

След миг вратата широко се отвори и пред нея се изправи капитан

Фаръл.

– Лейди Филдинг! – ахна той и й протегна ръка, за да й помогне да влезе. Ниско, заплашително ръмжене го спря и очите му се разшириха от изумление, когато съзря мокрия сив звяр, който ръмжеше срещу него с оголени бели зъби.

– Улф, стига! – заповяда му Виктория и животното се успокои.

Като държеше под око свирепото животно, капитан Фаръл внимателно въведе Виктория в къщата. Улф я следваше по петите, а жълтеникавите му очи бяха приковани върху Майк Фаръл.

– Какво, за Бога, правите навън в такова време? – попита той.

– П-плувах – опита се да се пошегува Виктория, но зъбите й тракаха и цялото й тяло трепереше от студ, когато той свали наметката й и я сложи на един стол близо до огъня.

– Ще трябва да свалите тези мокри дрехи, или ще се разболеете. Тоzi звяр дали ще ви позволи да се отдалечите от очите му за толкова дълго, колкото да облечете нещо топло?

Виктория кимна, поглеждайки към свирепия си охранител:

– Стой тук, Улф.

Кучето легна пред камината и постави глава върху големите си лапи с очи, насочени към вратата на спалнята, през която двамата изчезнаха.

– Ще засиля огъня – мило каза Фаръл в спалнята, като й подаде панталони и риза. – Тези дрехи са най-доброто, което мога да предложа. – Виктория понечи да каже нещо, но той я прекъсна: – Няма да слушам глупави приказки за това, че е неприлично да се носят мъжки дрехи. Използвайте водата в каната и се измийте, облечете дрехите и се увийте в това одеяло. Когато сте готова, елате да се стоплите до огъня. Ако се тревожите, че Джейсън може да не одобри това, че сте облекли мои дрехи, можете да бъдете спокойна – познавам го от съвсем малък.

Тя вдигна глава и отбранително изрече:

– Не ме интересува какво може да си помисли Джейсън. Нямам никакво намерение да умра от студ, само и само да му угодя. На него или на когото и да било – бързо се поправи.

Капитан Фаръл й хвърли озадачен поглед, но само кимна с глава:

– Добре. Много разумно.

– Ако бях разумна, днес щях да си остана у дома – едва се усмихна Виктория.

Когато се показа от спалнята, капитан Фаръл вече беше завел коня й в малкия обор зад къщата, беше подсилил огъня и й беше приготвил

чай. Той ѝ подаде голяма кърпа.

– Вземете я да си изсушите косата – добродушно ѝ нареди и ѝ посочи стола, който беше придърпал близо до огъня. – Имате ли нещо против, ако пуша? – добави, като седна на стола срещу нея.

– Съвсем не – вежливо отвърна момичето.

Той напълни с тютюн лулата си и я запали, изпускайки лениво дима, и смущаващо се вторачи в лицето на Виктория.

– Защо не го направихте? – най-сетне попита.

– Да направя какво?

– Да си останете у дома.

Чудейки се дали изглежда толкова гузна и нещастна, колкото се чувстваше в момента, тя леко сви рамене:

– Исках да занеса малко храна в сиропиталището. Остана толкова много след тържеството ни миналата нощ.

– Да, но беше очевидно, че ще вали, и можехте да изпратите някой слуга до сиропиталището. Вие обаче сте решили да предизвикате времето и сама да намерите мястото.

– Имах нужда да изляза за малко от къщата, това е – отвърна Виктория и започна да разбърква чая си.

– Изненадан съм, че Джейсън не е настоял да останете вкъщи – продължи той.

– Прецених, че не е необходимо да искам разрешението му – отвърна гостенката, смутена от въпросите на капитана и изпитателния му поглед.

– Сигурно вече се е поболял от тревога.

– Много се съмнявам, че изобщо ще забележи отсъствието ми. – „А дори да разбере, ще му бъде напълно безразлично“ – с мъка си помисли тя.

– Лейди Филдинг?

Нещо в прямотата, която се долавяше под любезния му тон, накара Виктория да не иска да продължи този разговор. От друга страна, нямаше избор.

– Да, капитане? – предпазливо отвърна тя.

– Видях Джейсън тази сутрин.

Тревогата ѝ се засили.

– Така ли? – Реши, че по някаква причина Джейсън може да е идвал тук да говори за нея със стария си приятел. Почувства се така, сякаш целият свят се обръща срещу нея.

Фаръл очевидно долови подозренията ѝ, защото обясни:

– Джейсън притежава много кораби. Аз съм капитан на един от тях и той искаше да поговорим за последното ни пътуване.

Виктория се опита да отклони разговора от себе си:

– Не знаех, че лорд Филдинг разбира от кораби или че работата му е свързана с тях.

– Странно.

– Кое е странно?

– Може би съм ограничен и старомоден, но мисля, че една жена трябва да знае, че съпругът ѝ е работил на кораб.

Виктория зяпна от почуда. Доколкото знаеше. Джейсън беше английски лорд – арогантен, богат, уморен от живота, покварен аристократ. Единственото нещо, което го отличаваше от останалите благородници, които познаваше, беше, че той работеше в кабинета си, а другите богати господа, които бе срещала в Англия, сякаш прекарваха цялото си време единствено в търсене на удоволствия и развлечения.

– Може би просто не ви интересуват постиженията му? – безпощадно я предизвика капитан Фаръл и продължи да пуши мълчаливо, а след малко я попита:

– Защо се омъжихте за него?

Очите ѝ се разшириха от тревога. Почувства се като хванат в капан заек, чувство, което вече започваше често да изпитва и което ужасно нараняваше гордостта ѝ. Тя вдигна глава и погледна мъчителя си със зле прикрита неприязън. Отговори уклончиво:

– Омъжих се за лорд Филдинг по обичайните причини.

– Пари, влияние и обществено положение – обобщил капитанът с унищожително презрение. – Е, вече ги имате и трите. Поздравления.

Виктория не можа да понесе нападките му. Скочи на краха, здраво стиснала одеялото:

– Капитан Фаръл, не съм нито толкова мокра, нито толкова злочеста, нито толкова отчаяна, че да стоя тук и да се чувствам длъжна да слушам обвиненията ви, че съм продажен и себичен обществен паразит.

– А защо не? – процеди той. – Очевидно сте всичко това.

– Не ме интересува какво мислите за мен. Аз – гласът ѝ секна и тя тръгна към спалнята с намерението да си вземе дрехите, но той се изправи и ѝ препречи пътя, като сърдито наблюдаваше лицето ѝ, сякаш се опитваше да надникне в душата ѝ.

– Защо искате развод? – рязко я попита той, но изражението му помекна, когато се вгледа в лицето ѝ. Дори загърнатата най-обикновено одеяло, Виктория Сийтън беше прекрасна, и имаше силен дух, ала

сълзите, които блестяха в очите ѝ, говореха, че този дух е почти прекършен.

– Тази сутрин на шега попитах Джейсън дали вече сте го наранили. Отговори ми, че още не, но сте поискали развод. Реших, че се шегува, но когато преди малко влязохте тук, определено няхахте вид на щастлива младоженка.

Отчаяна, Виктория гледаше неумолимото лице на своя мъчител, като едва съдържаше сълзите си, опитвайки се да запази достойнството си.

– Моля ви, махнете се от пътя ми – каза тя. Вместо да отстъпи, той я хвана за раменете.

– Сега, след като вече имате всичко, заради което се омъжихте за него – пари, влияние, обществено положение – защо искате развод?

– Нямам нищо! – избухна младата жена почти разплакана. – А сега ме пуснете!

– Не и преди да разбере как до такава степен съм се объркал в преценката си за вас. Вчера, когато разговаряхте с мен, реших, че сте прекрасна. Видях как се отнасяте към селяните. Помислих си, че сте истинска жена – жена със сърце и дух, а не някоя продажна, покварена малка страхливка!

Горещи сълзи опариха очите на Виктория след тази несправедлива присъда от един напълно непознат човек, при това приятел на Джейсън.

– Оставете ме на мира, по дяволите! – проплака тя и се опита да го отмести от пътя си.

За нейно най-голямо удивление той я притисна към гърдите си:

– Поплачи си, Виктория. За Бога, изплачи си мъката!

Тя потрепери, когато ѝ прошепна:

– Дай воля на сълзите си, дете. Ако се опиташ да задържиш всичко това в себе си, ще се пръснеш от мъка.

Виктория се беше научила да се справя с беди и нещастия, ала не можа да устои на добротата и съчувствието. Риданията разтърсиха цялото ѝ тяло. Не помнеше кога капитан Фаръл я е настанил до себе си на дивана, нито кога е започнала да му разказва за смъртта на родителите си и за събитията, довели до хладното предложение на Джейсън за женитба. Облегнала глава на рамото му, тя му отговори на въпросите за Джейсън и му разказа за защо се беше омъжила за него. А когато приключи, се почувства много добре.

– Значи – усмихна ѝ се той с възхищение, – въпреки студеното предложение на Джейсън и факта, че на практика не знаеш нищо за него, ти пак си вярвала, че той наистина се нуждае от теб?

Виктория срамежливо избърса очите си и кимна:

– Очевидно съм била глупава и наивна да си го помисля, понякога изглеждаше толкова самотен. Случвало се е да го зърна в някоя претъпкана бална зала, заобиколен от хора – обикновено жени – и да ме обземе странното усещане, че и той се чувства самотен като мен. Чичо Чарлз също каза, че Джейсън се нуждае от мен. Но и двамата сме сгрешили. Той иска единствено син. Не ме желае и няма нужда от мен.

– Грешеш – нежно каза капитан Фаръл, – Джейсън има нужда от жена като теб още от деня, в който се е родил. Той има нужда от теб да излекуваш дълбоките му рани, да го научиш как да обича и да бъде обичан. Ако знаеше повече за него, щеше да разбереш защо казвам това.

Той стана, отиде до масичката и взе една бутилка. Наля в две чаши и подаде едната на Виктория.

– Ще ми разкажеш ли за него? – попита тя, когато той отиде до камината и застана там, загледан в нея.

– Да.

Виктория погледна чашата с уискито, която ѝ беше подал, и понечи да я остави на масата.

– Ако искаш да чуеш историята на Джейсън, по-добре първо да изпиеш това – мрачно каза капитан Фаръл. – Ще имаш нужда.

Тя отпи малко от огненото питие, но якият ирландец вдигна чашата си и я преполови, сякаш и той имаше нужда от нея.

– Ще ти разкажа неща за Джейсън, които само аз зная, неща, които той очевидно не иска да знаеш, в противен случай вече щеше да ги е разказал. Зная, че предавам доверието на Джейсън, като ти разкажа историята му, а до този момент аз съм един от малкото му близки хора, който никога не го е предавал. Той ми е като син, Виктория, и ме боли, че го правя; но чувствам, че трябва да го разбереш.

Младата жена кимна:

– Може би не бива да ми казваш, капитане. През повечето време с лорд Филдинг сме в лоши отношение, но не искам никой от вас двамата да се почувства наранен.

Капитанът се усмихна:

– Ако мислех, че ще използваш думите ми като оръжие срещу него, щях да си мълча. Но ти няма да го направиш. В теб има сила, състрадание и разбиране, в което сам се уверих снощи, когато отиде да разговаряш със селяните. Видях как се смееш с тях, как ги караш да се отпуснат и тогава, си помислих, че си прекрасна млада жена и идеална съпруга за Джейсън. Все още го мисля.

Той пое дълбоко въздух и започна:

– Бях в Делхи, когато за пръв път видях съпруга ти. Беше преди много години и тогава работех за богат търговец в Делхи на име Нейпъл, който превозваше стоки от Индия по целия свят. Нейпъл не само притежаваше стоките, с които търгуваше, по имаше и четири кораба, с които ги превозваш през моретата. Аз бях помощник-капитан на един от тях.

Плавахме в продължение на шест месеца и когато се върнахме, Нейпъл ни покани заедно с капитана в дома си. В Индия винаги е горещо, но този ден ми се стори още по-горещ, най-вече защото се загубих, докато търсех дома на Нейпъл. Попаднах в лабиринт от улички и когато най-сетне се измъкнах от тях, се озовах на малък мизерен площад, пълен с мръдни, дрипави индийци – бедността там е направо нечувана. Започнах да се оглеждам с надеждата да намеря някого, който говори френски или английски, за да ме упъти. Видях хора; скупчили се в края на площада, загледани в нещо. Не виждах какво става и затова се приближих до тях. Стояха пред една сграда и наблюдаваха какво става вътре. Понечих да се върна и да се опитам да си потърся сам пътя обратно, когато видях грубо издялан дървен кръст, закован пред сградата. Помислих, че това е църква и че мога да намеря някого, който говори езика ми, смесих се с тълпата и влязох. Проправяйки си път през множество дрипави индийци към предната част на сградата, чух някаква жена да пищи като обезумяла на английски за прелюбодеянието и за отмъщението на Всевишния. Най-сетне се добрах до място, откъдето можех да виждам. Тя стоеше на дървен олтар. До нея видях едно момченце. Тя сочеше детето и крещеше, че е самият дявол. Наричаше го „греховно семе“ и „отрок на злото“, а после грубо вдигна главата му и аз видях лицето му. Бях изумен, кога установих, че детето е бяло, а не индийче. Тя викаше на всички да „погледнат дявола и да видят «божието отмъщение»; после обърна момчето с гръб да покаже «отмъщението божие». При вида на гърба му помислих, че ще ми прилошее. – Капитан Фаръл преглътна. – Виктория, гърбът на детето беше черно-син от последното бичуване и покрит с белези от бой с камшик. Очевидно току-що го беше бичувала пред очите на събралото се множество – индийците не възразяват срещу подобни варварски жестокости.

Докато стоях там, обезумялата вещица крещеше на детето да падне на колене и да моли Бог за прошка. То я погледна право в очите, ала не помръдна и тя стовари камшика върху раменете му с такава сила, че можеше да повали и голям мъж. Детето коленичи.

– Моли се, дявол такъв! – кресна му тя и отново го шибна с камшика. Детето нищо не каза, то гледаше пред себе си. И тогава видях очите му... бяха сухи. Нямахше нито една сълза в тях, но имаше болка – Господи, бяха пълни с толкова болка!

Виктория потрепери от мъка за непознатото дете, чудейки се защо капитан Фаръл и разказва тази зловеща истории, преди да ѝ разкаже за Джейсън.

Лицето на капитана се сгърчи.

– Никога няма да забравя страданието в очите му – прошепна с пресипнал глас, – нито колко зелени изглеждаха точно в този миг.

Чашата на Виктория падна на пода и се разби. Тя започна да клати глава, сякаш се опитваше ла отрече това, което току-що бе чула.

– Не – извика, – о, Господи, не...

Сякаш не забелязваше ужаса ѝ, мъжът продължи да говори:

– Тогава момченцето започна да се моли, притисна длани една в друга и изрече: «Коленича пред Бога и моля за опрощение.» Жената го накара да го повтори по-силно и когато Най-сетне беше доволна, го издърпа на крака. После посочи към мръсните индийци и го накара да моли праведните за прошка, подавайки му малка купа. Стоях и гледах как детето върви сред тълпата, коленичи сред множеството и започна да целува мръсните им дрехи, молейки за прошка.

– Не – простена Виктория и затвори очи, опитвайки се да заличи от съзнанието си образа на малкото момче с къдрави черни коси и познати зелени очи, подложено на такова нечовешко изтезание.

– Аз полудях – продължи капитан Фаръл. – Индийците са фанатици и техните обичаи не ме интересуват. Ала не можах да издържа да гледам дете от моята раса да бъде подлагано на такова мъчение. Но имаше и нещо друго. Имаше нещо в това дете, което ме трогна – то беше мръсно, парцаливо и недохранено, ала в измъчените му очи имаше гордост и непреклонност, които накараха сърцето ми да се свие от мъка. Изчаках, докато то коленичеше пред индийците около мен и целуваше робите им, молейки за прошка, а те пускаха монети в дървената купа. После то занесе купата на жената и тя се усмихна. Взе купата и се усмихна; каза му, че вече е «опростен» с онази своя фанатична и налудничавя усмивка. Гледах тази гнусна жена, застанала на мизерния олтар с кръст в ръка, и ми се прииска да я убия. От друга страна, не знаех колко ѝ е вярно множеството и тъй като не можех да се бия с всички, я попитах дали ще ми продаде момчето. Заявих, че според мене му трябва мъж, който да го накаже както трябва.

Капитан Фаръл погледна Виктория с горчива усмивка:

– Продаде ми го срещу възнаградението ми за шест месеца, което носех в джоба си. Мъжът ѝ бил почина преди година и се нуждаеше от пари. Но преди да напусна мястото, видях как разпилява парите ми върху събралото се множество, викайки как Бог им изпраща даровете си чрез нея. Беше луда. Напълно луда.

Виктория прошепна:

– Мислите ли, че животът на Джейсън е бил по-добър, преди да почине баща му?

– Бащата на Джейсън все още е жив – строго отвърна капитанът. – Джейсън е незаконен син на Чарлз.

Стаята сякаш се завъртя и Виктория притисна длан към устата си, за да се пребори с повдигането и замайването.

– Толкова ли те отвращава мисълта, че си се омъжила за незаконороден? – попита той, наблюдавайки реакцията ѝ.

– Как ти хрумна подобна глупост! – избухна Виктория.

Той се усмихна.

– Добре. Не мислех, че ще има значение за теб, но англичаните са много чувствителни към такива неща.

– Което е крайно лицемерно от тяхна страна – разгорещено отвърна младата жена, – защото мога да назова трима херцози, които са преки наследници на три от незаконните деца на крал Чарлз. Освен това не съм англичанка. Аз съм американка.

– Ти си възхитителна – нежно каза той.

– Ще ми разкажеш ли всичко, което знаеш за Джейсън? – Сърцето ѝ щеше да се пръсне от състрадание.

– Останалото не е чак толкова важно. Заведох го в дома на Нейпъл същата вечер. Един от прислужниците го изми и го изпрати при нас. Детето не искаше да говори, но когато го стори, разбрахме, че е будно. Щом разказах историята на Нейпъл, той се съжали над Джейсън и го взе на работа като разносвач. Джейсън не получаваше пари, но му дадоха легло зад кабинета на Нейпъл, храна и дрехи. Научи се да чете и да пише – изпитваше неутолима жажда за знания. На шестнайсет години вече беше научил от Нейпъл всичко за търговския занаят. Освен че беше умен и схватлив. Беше и невероятно амбициозен – предполагам заради това, че като дете е бил принуждаван да проси.

Тъй като Нейпъл нямаше собствени деца, той започна да гледа на Джейсън повече като на син отколкото като на чиновник. Джейсън го убеди да му разреши да пътува на един от корабите му. Тогава аз вече

бях капитан и той плава с мен пет години.

– Беше ли добър моряк? – попита Виктория, горда с малкото момче, превърнало се в преуспяващ мъж.

– Най-добрият. Започна като най-обикновен моряк, но в свободното си време се учеше от мен как да управлява кораба и всичко останало. Нейпъл умря два дни след завръщането ни от едно от пътуванията ни. Както си седеше в кабинета, сърцето му изведнъж спря. Джейсън направи всичко възможно да го върне към живота, дори застана над него и се опита да вдиша собствения си въздух в дробовете му. Останалите в кабинета помислиха, че е полудял, но той обичаше стария скъперник. Месеци наред тъгува за него. Ала не пророни сълза – тихо каза Майк Фаръл. – Джейсън не може да плаче. Вещицата, която го отгледала, била убедена, че «дяволите» не плачат“ и го биела още по-жестоко, ако заплаче. Джейсън ми го каза едва когато беше на около девет години.

Както и да е, след смъртта си Нейпъл остави всичко на него. През следващите шест години Джейсън направи това, което се беше опитвал да убеди Нейпъл да направи – купи кораби и в крайна сметка умножи многократно богатството на Нейпъл.

Капитан Фаръл стоеше, загледан мълчаливо в огъня, когато Виктория го попита:

– Джейсън е бил женен, нали? Разбрах това едва преди няколко дни.

– А, да, беше женен – отвърна Майк и отиде да си налее още едно уиски. – Две години след смъртта на Нейпъл Джейсън вече беше един от най-богатите хора в Делхи. Това предизвика интереса на една красива, непочтена жена на име Мелиса. Баща ѝ беше англичанин, който живееше в Делхи и работеше за правителството. Мелиса притежаваше красота, възпитание и стил, имаше всичко освен това, от което най-много нуждаеше – пари. Омъжи се за Джейсън заради това, което можеше да ѝ даде.

– Но защо Джейсън се ожени за нея? – попита Виктория. Майк Фаръл сви рамене.

– Беше по-млад от нея и заслепен от хубостта ѝ, предполагам. Освен това дамата имаше вид, който можеше да накара всеки мъж да очаква, че ще намери любов в сърцето ѝ. Продаде тази любов на Джейсън срещу всичко, което можеше да измъкне от него. А той ѝ даваше много – накити, достойни за кралица. Тя ги взимаше и му се усмихваше. Имаше красиво лице, но по някаква причина, когато му се усмихваше, ми напомняше онази луда стара вещица с дървената купа.

Виктория си спомни как Джейсън и беше давал перли сапфири и искаше от нея да му благодари с целувка. Запита се с тъга дали Джейсън не мислеше, че трябва да подкупва една жена, за да я спечели.

Майк вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

– Мелиса беше мръсница – мръсница. След като се омъжи, прекара живота си, минавайки от легло на легло. Нелепото беше, че припадна, когато научи, че Джейсън е незаконороден. Бях в дома им в Делхи, когато херцогът на Атъргън се появи и поиска да говори със сина си. Мелиса побесня от гняв, щом разбра, че Джейсън е незаконен син на Чарлз. Изглежда, това накърни принципите ѝ да не смесва кръвта си с тази на един незаконороден. Но това, че предоставяше тялото си на всеки мъж от своята класа, който я поканеше в леглото си, не накърняваше принципите ѝ. Странни норми на поведение, не мислиш ли?

– Изключително странни! – съгласи се Виктория.

– Каквато и нежност да е изпитвал към нея, когато са се оженили, много скоро беше унищожена от съвместния им живот. Но тя му роди син и поради тази причина той ѝ осигуряваше всичко най-модерно и не обръщаше внимание на историите ѝ. Честно казано, мисля, че изобщо не го беше грижа какво прави.

Виктория, която не знаеше, че Джейсън е имал син, се изправи внезапно, загледала с изумление в капитан Фаръл, който продължаваше да говори:

– Джейсън обожаваше това дете. Водеше го почти навсякъде със себе си. Съгласи се дори да се върне тук и да вложи парите си във възстановяването на порутените имения на Чарлз Филдинг, за да може Джейми да наследи подобавашо кралство. И накрая всичко се оказа напразно. Мелиса се опита да избяга с последния си любовник и взе детето със себе си с намерението да иска откуп за него от Джейсън. Корабът им потъна при буря. – Капитан Фаръл стисна чашата и мъчително преглътна: – Аз пръв открих, че Мелиса е взела Джейми със себе си, и трябваше да кажа на Джейсън, че синът му е мъртъв. Плаках, но Джейсън не пророни сълза. Дори и тогава. Той не може да плаче.

– Капитан Фаръл – сподавено каза Виктория, – бих искала вече да се прибирам у дома. Стъмва се и Джейсън може би се тревожи за мен.

Скръбта изчезна от лицето на капитана и той се усмихна:

– Чудесна идея. Но преди да си тръгнеш, искам да ти кажа нещо.

– Какво е то?

– Не оставяй Джейсън да заблуди себе си или теб, че не иска нищо друго освен дете. Познавам го по-добре от всеки друг и видях как те

гледаше. Той вече е влюбен в теб, макар да се съмнявам, че го иска.

– Не мога да го виня, че не иска да обича никоя жена – тъжно каза Виктория. – Не мога да си представя как е преживял всичко, което му се е случило, без да полудее.

– Той е силен. Джейсън е най-силният човек, когото някога съм познавал. И най-благородният. Дай воля на любовта си, Виктория – знам, че го искаш. И го научи как да те обича. Той може да даде много любов, но първо трябва да се научи да ти се доверява. Щом спечелиш доверието му, той ще положи света в краката ти.

Виктория се изправи:

– Защо си толкова сигурен, че всичко ще стане така?

Погледът на ирландеца се зарея и той каза нежно:

– Защото преди много години познавах жена като теб. Тя имаше твоята топлина и смелост и ме научи какво е да вярваш на някого, да обичаш и да бъдеш обичан. Не ме е страх да умра, защото зная, че тя е някъде там и ме чака. Повечето мъже могат да обичат лесно и често, но Джейсън е като мен. Той ще обича само веднъж, но ще бъде завинаги.

Глава дваисет и четвърта

Докато Виктория обличаше все още мокрите си дрехи, капитан Фаръл докара каретата. Той ѝ помогна да се качи и яхна своя кон. Проливният дъжд беше преминал в монотонно ръмене, когато двамата поеха в настъпващия мрак към Уейкфийлд.

– Няма нужда да ме изпращаш чак до вкъщи – каза Виктория, – зная пътя.

– Вечер пътищата не са безопасни за сама жена. Миналата седмица в другия край на селото една карета била спряна, пътниците обрани и един от тях застрелян. Две седмици преди това едно от по-големите момичета от сиропиталището излязло на разходка и било намерено мъртво в реката. Момичето било психичноболно, така че не може да се каже дали се е забъркало в нещо нечестиво, но все пак не бива да рискуваш.

Виктория го чуваше, но мислите ѝ бяха при Джейсън, сърцето ѝ бе изпълнено с нежност към мъжа, който ѝ беше дал подслон, когато пристигна в Англия, който ѝ беше подарил красиви неща, който я развеселяваше, когато беше самотна, и накрая се беше оженил за нея. Вярно, че често беше груб и недостъпен, но колкото повече мислеше върху това, толкова повече се убеждаваше, че капитан Фаръл е прав – Джейсън наистина имаше чувства към нея, в противен случай никога не би рискувал да се ожени повторно.

Тя си спомни ненаситната страст на целувките му, преди да се оженият. Въпреки страданията, които беше преживял като дете в името на „религията“, той се беше оженил за нея в църква, защото го беше помолила.

– Мисля, че ще бъде по-добре да не ме изпращаш по-нататък – каза Виктория, когато приближиха железните порти на Уейкфийлд.

– Защо?

– Защото, ако Джейсън разбере, че съм прекарала следобед с теб, ще открие, че си ми разказал за него, когато започна да се държа по-различно с него.

Капитанът повдигна вежди.

– Наистина ли ще се държиш по-различно с него?

– Да – Виктория кимна, след което тихо добави: – Ще се опитам да опитомя пантерата.

– В такъв случай имаш право. По-добре не казвай на Джейсън, че

си идвала в дома ми. Има две изоставени къщи, преди да стигнеш до моята. Мисля, че можеш да му кажеш, че си спряла там, но те предупреждавам – Джейсън ненавижда лъжите. Не му позволявай да те хване, че си го измамила.

– И аз изпитвам ненавист към лъжи – леко потрепери Виктория, – а още повече към това Джейсън да ме хване в измама.

– Наистина се страхувам, че той ще се разтревожи и ще се ядоса, ако се е върнал и е разбрал, че си излязла в тази буря.

Джейсън се беше прибрал. Наистина беше разтревожен и много разгневен. Виктория го чу да вика откъм предната част на къщата, веднага щом влезе през задния вход. Едновременно уплашена и нетърпелива да го види, тя прекоси коридора и влезе в кабинета му. Той сновеше напред-назад и разпитва ще шестима ужасени слуги. Бялата му риза беше съвсем мокра, а кафявите му ботуши за езда бяха кални.

– Повтори ми какво точно каза лейди Филдинг – беснееше той срещу Рут. – И престани с това проклето хленчене! Започни отначало и ми повтори какво точно каза.

Прислужницата кършеше ръце.

– Тя... тя каза да впрегнем най-кроткия ви кон в най-малката карета, защото не била много добра, не можела да управлява добре карета. После ми нареди да кажа на госпожа Крейдък – готвачката – да напълни кошници с храна, останала от тържеството миналата нощ, и да сложим кошниците в каретата. Аз я п-предупредих, че се задава буря, но тя ми отговори, че няма да завали скоро. После ме попита дали съм сигурна, че сте излезли от къщата, и аз ѝ отговорих, че съм сигурна. И тогава тя тръгна.

– И вие я пуснахте? – избухна Джейсън срещу слугите и ги изгледа с презрение. – Оставихте една твърде емоционална жена, която изобщо не може да управлява карета, да тръгне сама в бурята с достатъчно храна за цял месец и никой от вас не се сети да я спре!

Очите му пронизаха главния коняр.

– Чул си я да казва на кучето си, че „най-сетне са свободни“, и не ти се стори странно?

Без да дочака отговор, той се обърна към Нортрѝп, който стоеше гордо като човек пред разстрел, готов да посрещне ужасната си несправедлива съдба.

– Повтори какво точно ти каза – едно процеди Джейсън.

– Попитах господарката какво да ви предам, когато се върнете. Тя каза: „Предайте му, че съм казала «сбогом»“.

– И това съвсем не ти прозвуча странно? Младоженка напуска къщата и иска да кажеш на съпруга й „сбогом“!

Икономът пламна от смущение:

– Имайки предвид и други неща, не ми се стори „странно“.

Джейсън спря и се втренчи в Нортрърп:

– Имайки предвид какви „други неща“?

– Имайки предвид това, което ми казахте, преди да напуснете къщата час преди господарката. Съвсем естествено предложих, че вие двамата сте имали някакви недоразумения и господарката е разстроена от това.

– Какво съм казал, преди да изляза? Какво, по дяволите, съм казал?

Тънките устни на Нортрърп трепнаха презрително.

– Когато напуснахте къщата тази сутрин, аз ви пожелах приятен ден.

– И?

– И вие ми отвърнахте, че вече имате други планове. Аз допуснах, че сте имали предвид, че не възнамерявате да прекарате добре деня, и затова, когато господарката слезе, предположих, че сте имали някакви прекекания.

– Дяволски лошо е, че не си „допуснал“, че тя ме напусне, и че не си се опитал да я спреш.

Сърцето на Виктория се сви. Джейсън си е помислил, че го напуска. За човек толкова горд да признае това пред слугите си, означава, че трябва да не е на себе си. Никога не й беше минавало през ума, че може да си направи такова заключение, но след като вече знаеше какво е сторила Мелиса, можеше да го разбере. За да спаси гордостта му, тя събра сили да се усмихне весело и помирително и се отправи към него по дебелия абисински килим.

– Нортрърп никога не би си помислил толкова глупаво нещо, че искам да ви напусна, милорд – бодро каза тя и хвана Джейсън под ръка.

Той толкова рязко се извърна, че едва не я събори. Виктория каза нежно:

– Може да съм „твърде емоционална“, но мисля, че не съм толкова глупава.

Облекчението, което изпита Джейсън, веднага беше заменено от гняв:

– Къде, по дяволите, беше?

Виктория се съжали над унизените прислужници и отвърна с разкаяние в гласа:

– Имате пълно право да ме корите и виждам, че възнамерявате да го направите, но се надявам, че няма да го сторите пред прислугата.

Джейсън стисна зъби, преглъщайки гнева си, и с рязко кимване даде знак на слугите да напуснат. В напрегнатата тишина, която последва, слугите бързо излязоха от стаята и последният затвори вратата след себе си. В мига, в който вратата се затвори, гневът му избухна с пълна сила.

– Обиколих цялата околност да те търся, глупачка такава! – стисна зъби той.

Виктория гледеше хубавото му лице със сурово издялани черти, строги и в същото време сладострастни устни и масивна челюст, но това, което виждаше, беше едно безпомощно момче с тъмна къдрава коса, бичувано заради това, че е „зло“. Дълбока нежност се надигна в гърдите ѝ. Несъзнателно постави ръка на бузата му и прошепна с болка в гласа:

– Съжалявам.

Джейсън рязко се отдръпна от докосването и смръщи вежди над язвителните си зелени очи.

– Съжаляваш – присмя ѝ се. – За какво? За мъжете, които все още те търсят навън? – Обърна се, защото не можеше да издържи да стои толкова близо до нея, и отиде до прозореца. – Съжаляваш за коня, който едва не убих от препускане?

– Съжалявам, че си помислил, че те напускам – с разтреперан глас го прекъсна Виктория. – Никога няма да го направя.

Той се обърна и я погледна иронично:

– Имайки предвид, че вчера се опита да ме изоставиш пред олтара, а тази сутрин ми поиска развод, намирам последното ти изказване за твърде изненадващо. На какво да отдам този странен пристъп на вярност тази вечер?

Въпреки привидното му безразличие Виктория долови горчивината от това, че е искала да го напусне пред олтара, и сърцето ѝ се сви от мъка. Очевидно това много го беше засегнало.

– Милорд – започна нежно тя.

– За Бога! – рязко я прекъсна той. – Престани да ме наричаш така и недей да ми се умилкваш. Ненавиждам го.

– Не се умилквам! – Пред очите ѝ изплува образът на Джейсън, коленичил под ударите на черния свистящ камшик. Трябваше да преглътне сълзите си, преди да продължи: – Исках само да кажа, че се опитах да занеса храна в сиропиталището. Съжалявам, че те разтревожих, и няма да го направя повторно.

Той се втренчи в нея и гневът му стихна.

– Свободна си да правиш каквото поискаш, Виктория. Този брак беше най-голямата грешка в живота ми.

Тя се поколеба, защото знаеше, че каквото и да каже, няма да го накара да промени мнението си. Затова най-накрая се извини и каза, че трябва да се преоблече. Той не вечеря с нея и тя си легна с мисълта, че със сигурност ще дойде при нея, ако не по друга причина, то поне заради уговорката, която имаха да му роди син.

Джейсън не дойде при нея тази нощ, нито следващите три. Всъщност той правеше всичко възможно да я избягва. По цял ден работеше в кабинета си, диктуваше писма на секретаря си и се срещаше с разни мъже, които идваха от Лондон, за да обсъждат с него инвестиции, превози и всевъзможни сделки. Ако срещнеше Виктория, я поздравяваше вежливо, сякаш му беше напълно непозната.

Щом приключеше работа, той се качваше на горния етаж, преобличаше се и отиваше в Лондон.

Тъй като Каролайн беше заминала за Южна Англия на гости на един от братята си, чиято жена скоро щеше да ражда, Виктория прекарваше по-голямата част от времето си в сиропиталището, където организираше игри на децата, или пък гостуваше на хората от селото, за да продължават да се чувстват добре и удобно в компанията ѝ. Но независимо от това, че гледаше непрекъснато да си намира някакви занимания, Джейсън много ѝ липсваше. В Лондон той прекарваше доста време с нея. Придружаваше я почти навсякъде – на балове, на тържества и на театър, и макар че не оставаше с нея, тя знаеше, че е там, че я наблюдава. Липсваха ѝ закачливите му подмятания, липсваше ѝ даже намръщеното му изражение. След пристигането на писмото от майката на Андрию Джейсън беше станал неин приятел, при това много скъп приятел.

Сега беше просто вежлив непознат, който може би се нуждаеше от нея, но умишлено и умело я държеше на разстояние. Тя знаеше, че вече не ѝ се сърди; просто беше заключил сърцето и ума си за нея, сякаш не съществуваше.

На четвъртата вечер Джейсън отново замина за Лондон, а Виктория остана да лежи будна, загледана в копринения розов балдахин над леглото, обзета от нелеп копнеж отново да танцува с него, както беше правила много пъти преди. Той бе ще чудесен танцьор; движеше се с такава непринудена грация.

Чудеше се какво ли прави по цели нощи в Лондон. Реши, че сигурно прекарва времето си в някой от изисканите клубове, в които членуваше.

На петата нощ Джейсън изобщо не се прибра. На следващата сутрин по време на закуска Виктория хвърли един поглед на клюкарската колона на вестника, която информираше с какво се занимават членовете на висшето общество, и най-сетне разбра какво прави Джейсън в Лондон. Не беше посещавал клубовете, нито се беше срещал с хора по работа. Беше отишъл на бала у лорд Муърфийлд и беше танцувал с красивата му съпруга. Споменаваше се също, че предишната вечер е бил на театър в компанията на неизвестна брюнетка, балерина в операта. Виктория знаеше три неща за любовницата на Джейсън – казваше се Сибил, беше балерина в операта и беше брюнетка.

Обзе я болезнена ревност. Беше напълно неподготвена, защото никога до този момент не беше изпитвала горчивата болка от това чувство.

Точно тогава Джейсън влезе в трапезарията, облечен със същите дрехи, с които беше заминал за Лондон предишната вечер. Само че сега елегантният му фрак беше небрежно наметнат върху лявото рамо, копиреното му шалче висеше развързано на врата му, а бялата му ленена риза беше разкопчана. Очевидно не беше прекарал нощта в къщата си в Лондон, където имаше пълен гардероб.

Той ѝ кимна хладно, отиде до бюфета и си наля чаша горещо черно кафе.

Виктория бавно се надигна от стола си, разтреперана от огорчение и гняв.

– Джейсън – хладно изрече.

Той ѝ хвърли въпросителен поглед, после видя каменното ѝ изражение.

– Да?

– Спомняш ли си как си се чувствал, когато първата ти жена е била в Лондон, отдадена на най-различни непристойни занимания?

Той невъзмутимо отвърна:

– Съвсем ясно.

Удивена от смелостта си, Виктория хвърли многозначителен поглед към вестника, после вдиша глава:

– В такъв случай се надявам да не ме караш да се чувствам отново така.

Той бегло погледна към вестника, после отново към нея.

– Спомням си, че не ме интересуваеше особено какво прави.

– Но мен ме интересува! – не се съдържа Виктория. – Разбирам много добре, че добрите съпрузи имат любовници, но трябва да бъдеш дискретен. Вие, англичаните имате правила за всичко и дискретността е

едно от тях. Унизително и болезнено е, когато парадираш с приятелките си.

Тя излезе от стаята, чувствайки се като непотребна вещ. Приличаше на кралица; вървеше с естествена грация, а дългата ѝ коса се спускаше на вълни по гърба ѝ. Джейсън мълчаливо я гледаше, забравил за чашата, която държеше в ръка. Почувства как силното желание, което изпитваше към нея, отново се надига. Но не я последва. Каквото и да изпитваше тя към него, не беше любов, не беше дори и желание. Тя смяташе, че е проява на „грижовност“ от негова страна да държи дискретно любовница, с която да задоволява долните си страсти, с горчивина осъзна Джейсън. Но гордостта ѝ бе засегната от това, че се е появил публично със същата тази жена.

Гордостта ѝ беше наранена, нищо повече. Но когато си спомни удача, който нейната гордост беше понесла от любимия ѝ Андрю, разбра, че сърцето не му позволява да ѝ причинява повече страдания. Знаеше какво е да те наранят; спомни си как се беше почувствал, когато разбра, че Мелиса му изневерява.

Той мина през кабинета си да вземе някакви документи и тръгна нагоре по стълбите.

– Добро утро, господарю – поздрави го прислужникът, хвърляйки неодобрителен поглед към измачкания фрак.

– Добро утро, Франклин – отвърна Джейсън, докато му подаваше фрака си, без да откъсва поглед от току-що пристигналите документи.

Франклин приготи принадлежностите му за бръснене, след което отнесе фрака в гардероба.

– Какво ще бъде облеклото ви тази вечер, официално или неофициално, милорд? – учтиво попита той.

Джейсън обърна на втората страница на документа и разсеяно каза:

– Неофициално, лейди Филдинг смята, че прекарвам твърде много време навън.

Отправи се към мраморната баня непосредствено до спалнята му, без да забелязва доволното изражение на прислужника. Франклин изчака, докато Джейсън се настани във ваната, после се завтече надолу по стълбите да сподели с Нортърп добрата новина.

Преди лейди Виктория да нахлуе в къщата преди месеци, обърквайки подреденото, монотонно съществуване на всичките ѝ обитатели, господин Франклин и господин Нортърп ревниво пазеха доверените им постове. Всъщност внимателно се избягваха в продължение на цели четири години. Сега обаче двамата бивши противници се бяха съюзили в

името на взаимната си загриженост за господаря и господарката на къщата.

Господин Нортрърп беше в предното антре, близо до приемната зала, и бършеше една маса. Като се огледа, за да се убеди, че наоколо няма по-низшестоящи слуги, господин Франклин се втурна напред, нетърпелив да сподели новината, и да чуе от своя страна някакви новини, които господин Нортрърп може да му довери. Той се наведе към икономата, без изобщо да знае, че О'Мейли, който се намираще в гостната, беше залепил ухо до стената, за да чуе разговора им.

– Господарят възнамерява да вечеря вкъщи, господин Нортрърп – прошепна заговорнически прислужникът. – Мисля, че това е добър знак. Наистина много добър знак.

Икономът се изправи; не изглеждаше впечатлен.

– Необичайно събитие наистина, имайки предвид отсъствието на господаря през последните пет вечери, но не мисля, че е особено обнадеждаващо.

– Но господарят изрично каза, че ще остане вкъщи, защото такова било желанието на господарката.

– Това вече е обнадеждаващо, господин Франклин! – Нортрърп хвърли предпазлив поглед наоколо да се увери, че никой не подслушва, и добави: – Мисля, че причината, поради която господарката го е помолила, може би е една статия във вестника, която тя прочете тази сутрин и която я накара да повярва, че господарят вероятно е бил с някаква дама от определена класа – мисля, че е балерина в операта.

О'Мейли отлепи ухо от стената, втурна се към страничната врата на салона и хукна надолу по задния коридор, който слугите използваша да носят освежаващи напитки от кухнята в салона.

– Направила го е! – тържествуващо извика той на слугите в кухнята.

Госпожа Крейдък, която месеше тесто за сладкиши, се изправи, толкова нетърпелива да чуе какво има да им каже О'Мейли, че изобщо не забеляза как той грабна една ябълка от работната ѝ маса:

– Какво е направила?

О'Мейли се облегна на стената и отхапа от сочната ябълка:

– Чух Франклин и Нортрърп да си говорят как господарката прочела във вестника, че господарят е бил с госпожица Сибил. Господарката каза на лорд Филдинг да си остане вкъщи, където му е мястото, и той ще го направи. Нали ви Казах, че това момиче може да се справи с него. Знаех си от мига, в който ми каза, че е ирландка! Но тя е и истинска

дама – добави предано той. – Толкова нежна и вежлива.

– Тъжна е напоследък, горкичката – отбеляза госпожа Крейдък все още малко разтревожена. – Почти нищо не хапва, когато него го няма, а все й приготвям любимите й неща. И тя винаги любезно ми благодари. Само това е достатъчно да те разплаче. Не мога да разбера защо нощем не е в нейното легло, където му е мястото...

О'Мейли намръщено поклати глава.

– Не е стъпвал при нея от брачната им нощ. Рут казва, че е напълно сигурна в това. И господарката не спи в неговото легло, защото прислужниците от горния етаж държат под око покоите му и казват, че там винаги има само една възглавница.

Той дояде ябълката си и се протегна за друга, но този път госпожа Крейдък го перна по ръката с една кърпа.

– Престани да ми крадеш ябълките, Даниел, трябва ми за пая, който приготвям за десерт.

Внезапно на добродушното й лице грейна усмивка:

– Всъщност не, вземи ги. Реших да им направя нещо друго за тази вечер. Нещо по-празнично от пай.

Най-младата прислужница, която помагаше в кухнята, приятно, закръглено момиче на около шестнайсет години, се обади:

– Една от перачките ми каза, че имало някакъв прах, който можеш да сложиш във виното на мъжа, за да го накараш да поиска една жена, ако мъжествеността е това, което му пречи. Всички перачки мислят, че може би господарят трябва да вземе мъничко от този прах, само за да се подпомогнат нещата.

Всички слуги замърмориха одобрително, но О'Мейли ехидно възкликна:

– За Бога, момиче! Откъде ти хрумна такова нещо? На господаря не му трябва никакви прахове и можеш да кажеш на всички перачки, че аз го твърдя! Та нали Джон кочияшът не може да се отърве от хремата си от това, че постоянно мръзнеше почти всяка нощ миналата зима, докато чакаше във на студа господарят да напусне леглото на госпожица Хоторн. Госпожица Хоторн – осведоми ги той – беше любовница на господаря преди госпожица Сибил.

– Наистина ли е бил при госпожица Сибил миналата нощ или това са само приказки? – попита госпожа Крейдък, която вече мереше брашното за празничния си десерт. О'Мейли стана сериозен.

– Там е бил – един от конярите ми каза. Разбира се, не знаем със сигурност дали нещо се е случило, докато е бил там, може просто да се е

разплащал с нея.

Готвачката се подсмихна:

– Е, поне днес ще вечеря у дома с жена си. Това е добро начало.

О'Мейли кимна в знак на съгласие и отиде да сподели последните си новини с коняря, който го беше осведомил за точното местонахождение на господаря му миналата нощ.

Затова от сто и четирийсетте души в Уейкфийлд Парк единствено Виктория беше изненадана, когато същата вечер Джейсън влезе в трапезарията да вечеря с нея.

– Оставаш вкъщи тази вечер? – с облекчение възкликна Виктория, когато той седна на масата.

Той я погледна изпитателно:

– Останах с впечатлението, че искаш да направя точно това.

– Да, така е – призна тя, питайки се дали изглежда достатъчно добре в изумруденозелената рокля, която беше облякла. Искаше й се той да не седи толкова далеч от нея, чак в другия край на масата. – Само дето не очаквах, че ще го направиш. Това е...

Тя млъкна, когато О'Мейли се зададе откъм бюфета с поднос с две блестящи кристални чаши с вино. Беше почти невъзможно да води разговор с Джейсън, който емоционално и физически беше толкова далеч от нея.

Тя въздъхна, когато О'Мейли се насочи към нея със странен, решителен блясък в очите.

– Виното ви, милейди – каза той, като грабна чашата от подноса с подчертан замах, при което естествено разля вино на ленената покривка.

– О'Мейли! – ядно процеди Нортръп от мястото си близо до бюфета, където редовно следеше сервирането на блюдата.

Слугата го погледна с недоумяващо невинно изражение, след което прекали с грижите си, като дръпна стола на Виктория, помогна й да стане и я съпроводи до края на масата, където седеше Джейсън.

– Ето така, милейди – каза той с най-искрено разкаяние, дърпайки стола непосредствено от дясната страна на Джейсън. – Веднага ще ви донеса още вино. После ще почистя. Наистина мирише ужасно това вино. По-добре да стоите по-далеч от него. Не мога да разбера как успях да го разлея – бърбореше той, като в същото време грабна една ленена салфетка и я сложи върху скута на Виктория. – Напоследък страдам от болки в ръката и може би това е причината. Нищо сериозно, за което да се тревожите.

Виктория оправя полите си и го погледна със съчувствена усмивка:

– Съжалявам, че ви боли ръката, господин О'Мейли.

Слугата се обърна към Джейсън с намерението да продължи с лъжливите извинения, но гърлото му пресъхна, когато срещна пронизващия, неумолим поглед на господаря и видя как многозначително прокарва пръст по острието на ножа, сякаш проверява колко е остър.

О'Мейли пооправи яката си, прокашля се и бързо промърмори на Виктория:

– Ще ви донеса друга чаша с вино.

– Лейди Филдинг не пие вино на вечеря – каза Джейсън, при което О'Мейли спря мигновено. Джейсън я погледна и добави: – Или може би си променила навиците си, Виктория?

Виктория поклати глава:

– Но мисля, че бих пийнала малко тази вечер – добави тя, опитвайки се да помогне на горкия О'Мейли.

Прислужниците се оттеглиха, оставяйки ги да вечерят сред потискащата разкош на огромната трапезария. Докато се хранеха, цареше тягостна тишина, нарушавана единствено от време на време от потропяването на златните прибори върху порцелана. Виктория се чувстваше ужасно, защото ясно осъзнаваше, че в този момент Джейсън можеше чудесно да се забавлява, ако беше заминал за Лондон, вместо да остане с нея.

Когато дойде време за десерта, Виктория вече беше обзета от отчаяние. Два пъти се беше опитала да наруши мълчанието, подхващайки разговор за времето и изключителната им вечеря от десет блюда. Джейсън отвърщаше учтиво, но обезсърчаващо кратко.

Младата жена нервно въртеше лъжицата в ръката си. Знаеше, че трябва да направи нещо, и то бързо, защото пропастта между тях ставаше все по-голяма с всеки следващ момент и все по-дълбока с всеки изминал ден и скоро нямаше да може да се преодолее.

Забрави за малко мрачното си безпокойство, когато О'Мейли влезе с десерта и постави пред тях малка красива торта, украсена с две преплетени флагчета – едното английско, другото със звездите и райетата на Америка.

Джейсън погледна тортата, след което вдигна ироничен поглед към досадния лакей:

– Да разбирам ли, че госпожа Крейдък днес е била в патриотично настроение?

Лицето на О'Мейли посърна, когато господарят му го изгледа недоволно:

– Или може би това трябва да ми напомни, че съм женен?

Лакеят пребледня.

– В никакъв случай, милорд. – Той чакаше, пронизван от погледа на Джейсън, който най-сетне го освободи с рязко кимване.

– Ако това трябва да олицетворява брака ни – пошегува се Виктория, – госпожа Крейдък е трябвало да украси тортата с две кръстосани шпаги, а не със знаменца.

– Права си – сухо се съгласи Джейсън и без да обръща внимание на красивата торта, се пресегна към чашата си с вино.

Той беше толкова въбесяващо незаинтересован от ужасното състояние на брака им, че Виктория изпадна в паника и пристъпи направо към въпроса, който цяла вечер се беше опитвала да повдигне.

– Не искам да съм права! – Тя го погледна в неразгадаемото лице. – Джейсън, моля те, искам нещата между нас да бъдат различни.

Леко изненадан, той се облегна назад и невъзмутимо се загледа в нея:

– Каква спогодба по-точно имаш предвид?

Въпросът беше изречен с такова безразличие, че напрежението на Виктория се засили.

– Ами, първо бих искала да сме приятели. Преди се смеехме и разговаряхме.

– Продължавай да говориш – подкани я той.

– Има ли нещо, за което ти би искал да говориш? – попита тя.

Джейсън погледна прекрасното ѝ лице и си помисли: „Искам да говоря за това, че имаш нужда да се напиеш безпаметно, преди да легнеш с мен. Искам да говоря за това, че докосването ми те отвращава.“ После каза:

– Нищо по-специално.

– Добре, тогава аз ще започна. – Поколеба се, след което попита: – Харесва ли ти роклята ми? Ти поръча на мадам Дюмос да ми я ушийт.

Зеленият цвят много ѝ отиваше, но трябваше да си сложи изумрудена огърлица. Ако нещата бяха по-различни, той щеше да освободи слугите и да я придърпа в скута си, после щеше да развърже роклята и да разголи прекрасните ѝ гърди, за да ги целува и да ги гали. После щеше да я занесе на ръце до горния етаж и да се любят.

– Роклята е красива. Липсват ѝ изумруди – равнодушно отбеляза той.

Виктория притеснено се хвана за шията. Не беше сложила изумрудената си огърлица.

– Мисля, че и ти изглеждаш много добре – каза тя. – Много си красив – замислено изрече.

Той се усмихна, видимо изненадан:

– Благодаря.

– За нищо – отвърна Виктория и тъй като помисли, че е останал доволен от комплимента, тя подхвана тази подходяща за разговор тема.

– Знаеш ли, че когато те видях за пръв път, ми се сториш страшен? Разбира се, беше почти тъмно, а и аз бях напрегната, а пък и ти си толкова едър, че ми се стори страшен.

Джейсън едва не се задави с виното:

– За какво говориш?

– За първата ни среща – невинно отвърна Виктория. – Не помниш ли – стоях навън и държах онова прасенце, което дадох на фермера. После ти ме замъкна вътре в къщата, където беше тъмно.

Джейсън рязко се изправи:

– Съжалявам, че съм се отнесъл с теб така грубо. А сега, ако не възразяваш, мисля да поработя малко до края на вечерта.

– Не – бързо се изправи Виктория, – моля те, недей да работиш. Да направим нещо друго – нещо, което можем да направим двамата. Нещо, което ги би искал.

Сърцето му заби силно. Той погледна пламналото ѝ лице и видя покана в умоляващите сини очи. Надежда и недоверие се бореха в гърдите му, когато той сложи нежно ръка върху поруменялата ѝ буза, бавно плъзна ръката си и погали тежката ѝ копринена коса.

Виктория потръпна от удоволствие, защото най-сетне той се отнасяше към нея с нежност. Трябваше да се опита да го предразположи, вместо да страда мълчаливо.

– Можем да поиграем шах, ако искаш – щастливо каза тя. Той рязко отдръпна ръката си.

– Извини ме, Виктория, имам работа. – Заобиколи я и изчезна в кабинета си, където остана до края на вечерта.

Сърцето ѝ се сви от разочарование и тя прекара остатъка от вечерта, опитвайки се да чете. Докато стана време за лягане, тя вече беше твърдо решена да не му позволява да се върнат към стария начин на общуване, сякаш бяха учтиви непознати, независимо какво щеше да ѝ струва тази промяна. Спомни си начина, по който я гледаше точно преди да му предложи да поиграят шах, по същия начин я беше гледал, преди да я целуне. Тялото ѝ го беше разпознало мигновено, онази необяснима топлина и трепет, които винаги изпитваше, когато я докосваше

Джейсън. Може би искаше да я целуне, вместо да играят шах. Мили Боже, може би искаше отново да ѝ направи онова ужасно нещо...

Виктория изтръпна при тази мисъл, но беше готова и на това, ако така щеше да възстанови хармонията между тях. Стомахът ѝ се сви, когато си спомни как Джейсън я беше милвал по голото тяло, изучавайки я по онзи ужасен, отчужден начин като през първата им брачна нощ. Може би нямаше да е толкова ужасно, ако се беше държал мило с нея.

Тя почака в стаята си, докато чу Джейсън да се движи в неговата, облече тюркоазен сатенен халат с дълги ръкави, обшит с широка бежова дантела по краищата. После отвори вратата, свързваща покоите им, и влезе.

– Милор... Джейсън – бързо се поправи тя.

Той тъкмо събличаше ризата си и рязко вдигна глава.

– Бих искала да поговорим – твърдо заяви тя.

– Махни се от тук, Виктория – ледено процеди съпругът ѝ.

– Но...

– Не искам да говоря – извително продължи той. – Не искам да играя шах, не искам да играя и карти.

– Тогава какво искаш?

– Искам да се махнеш от тук. Това достатъчно ясно ли е?

– Напълно – отвърна тя с достойнство. – Повече няма да те безпокоя.

Върна се в стаята си и затвори вратата, ядосана, но все пак твърдо решена да направи брака си щастлив. Не можеше да разбере какво очаква той от нея. Най-вече не можеше да разбере самия него. Но познаваше човек, който можеше. Джейсън беше трийсетгодишен, много по-възрастен и с много по-голям житейски опит от нея, но капитан Фаръл беше по-възрастен от Джейсън и той щеше да ѝ даде съвет какво да прави по-нататък.

Глава дваисет и пета

Виктория решително се отправи към конюшните и изчака докато ѝ оседлят кон. Новият ѝ костюм за езда подчертава ще съблазнителните ѝ гърди и тънката ѝ талия. Косата ѝ бе ще прибрана на тила в елегантен кок. Тази прическа я караше да се чувства по-зряла, по-изискана и някак по-уверена.

Тя чакаше, потупвайки с дръжката на камшика за езда крака си, после сърдечно се усмихна на коняря, който изведе един буен жребец с лъскав като коприна абаносов косъм. Виктория с възхищение огледа животното:

– Прекрасен е, Джон! Как се казва?

– Името му е Матадор – отвърна конярят. – От Испания е. Господарят го избра за вас да го яздите, докато пристигне новият ви кон след няколко седмици.

Джейсън ѝ беше купил кон, осъзна Виктория, докато конярят ѝ помагаше да се качи на седлото. Не можеше да разбере защо е решил да купува друг кон специално за нея, след като притежаваше най-расовите коне в Англия. Все пак беше много щедро, както и напълно присъщо за него да не спомене нищо.

Тя накара коня да намали ход, завивайки по стръмната, извита алея, която водеше към къщата на капитан Фаръл, и си отдъхна с облекчение, когато капитанът излезе на площадката пред къщата и ѝ помогна да слезе от седлото.

– Благодаря – каза му, когато стъпи на земята. – Надявах се, че си тук.

Капитан Фаръл ѝ се усмихна:

– Възнамерявах да намина днес към Уейкфийлд, за да видя как вървят нещата между вас с Джейсън.

– В такъв случай – с тъжна усмивка отвърна Виктория – по-добре, че не си си направил труда.

– Никакво подобрение ли няма? – изненада се той, въвеждайки я в къщата. Напълни чайник с вода и го сложи на печката.

Виктория седна и съкрушено поклати глава.

– Във всеки случай нещата се влошиха. Всъщност не се влошиха. Поне остана вкъщи миналата нощ, вместо да ходи в Лондон при неговите... ами, нали знаеш какво имам предвид? – не смяташе да повдига

толкова личен въпрос. Искаше само да обсъди настроенята на Джейсън, а не личните им взаимоотношения.

Капитан Фаръл взе две чаши от една полица и хвърли объркан поглед към Виктория:

– Не, не разбирам. Какво имаш предвид?

Тя го погледна смутено.

– Изплюй камъчето, дете. Аз ти се доверих. Знай, че и ти можеш да ми се довериш. С кого другото можеш да говориш?

– С никого – нещастно отвърна младата жена.

– Ако това, което се опитваш да ми кажеш, е чак толкова трудно, мисли за мен като за твой баща – или пък баща на Джейсън.

– Но не си. Не съм сигурна, че мога да кажа и на собствения си баща това, за което питаш.

Той постави чашите за чай на масата и бавно се обърна, наблюдавайки Виктория.

– Знаеш ли кое е единственото нещо, което не ми харесва в морето?

Тя поклати глава и той отговори:

– Самотата на каютата ми. Понякога ми харесва. Но когато се тревожа за нещо, например, когато виждам, че се задава буря, няма с кого да споделя страховете си. Не мога да допусна хората ми да разберат, че се страхувам, защото ще изпаднат в паника. Затова трябва да тая всичко в себе си. По някога, когато съм бил в открито море, ме е обземало чувството, че жена ми е болна или в опасност, и това чувство не ми е давало мира, защото не е имало кой да ме увери, че е нелепо да си мисля такива неща. Ако не можеш да говориш с Джейсън и не искаш да говориш с мен, никога няма да намериш отговорите, които търсиш.

Виктория го погледна с любов и благодарност.

– Ти си един от най-добрите хора, които някога съм срещала, капитане.

– Тогава защо просто не си представиш, че съм ти като баща, и да споделиш с мен?

Виктория знаеше, че много хора, включително и жени, бяха споделяли какво ли не с доктор Сийтън, без да се срамуват и ако искаше да разбере Джейсън, трябваше да говори с капитан Фаръл.

– Добре – каза тя и се успокои малко, когато той предвидливо се обърна с гръб към нея и се зае с приготвянето на чая. Беше ѝ по-лесно да говори, когато не я гледаше.

– Всъщност дойдох да попитам дали си ми казал всичко, което знаеш за Джейсън. Но за да отговоря на въпроса, снощи Джейсън остана у

дома. Напоследък всяка вечер ходеше в Лондон, за да посещава, нали разбираш... – пое дълбоко въздух и твърдо изрече: – любовницата си.

Капитан Фаръл се стресна, но не се обърна.

– Какво те кара да мислиш така?

– Сигурна съм. Пишеше го във вчерашните вестници. Джейсън не се прибра цяла нощ, но когато се върна, аз закусвах и тъкмо бях прочела вестника. Бях разстроена...

– Представям си.

– И едва успях да запазя спокойствие, но се опитах да бъда разумно. Казах му, че разбирам, че грижовните съпрузи си имат любовници, но би трябвало да бъдат по-дискретни и...

Капитан Фаръл се обърна внезапно със захарницата в една ръка и каничка с мляко в другата:

– Казала си му, че е проява на загриженост от негова страна да си има любовница, но трябва да бъде по-дискретен?

– Да. Не трябваше ли?

– По-важното е защо си го казала, защо изобщо ти е минало през ума?

Тя усети укора му и леко се стресна.

– Госпожица Флоси – Флоси Уилсън ми обясни, че в Англия е съвсем обичайно грижовните съпрузи да си имат...

– Флоси Уилсън ли? – смая се той. – Флоси Уилсън! – повтори, сякаш не можеше да повярва на ушите си. – Та тя е стара мома, да не говорим, че е пълна глупачка! Джейсън я държеше в Уейкфийлд, за да помага за Джейми, та когато той отсъства от къщи, детето да има любяща и грижовна жена до себе си. Вярно, че Флоси беше такава, но веднъж беше забравила къде е оставила бебето. И ти си искала съвет от такава жена как да се държиш със съпруга си?

– Не съм я питала, тя сама ми предложи съвет – оправда се Виктория, изчервявайки се.

– Извинявай, че ти се развиках, дете – каза той, разтривайки тила си с ръка. – В Ирландия съпругата ще халоса мъжа си с тенджерата по главата, ако ходи при други жени. Много по-простичко, по-директно и по-ефективно е, сигурен съм. Моля те, продължавай нататък с това, което се опитваше да ми кажеш. Спомена, че си се спреккала с Джейсън.

– Наистина предпочитам да не го разказвам – предпазливо каза Виктория. – Мисля, че не трябваше да идвам. Всъщност идеята беше ужасна. Просто се надявах, че можеш да ми обясниш защо той се държи толкова студено с мен, откакто се оженихме.

– Как така студено? – напрегнато попита капитан Фаръл.

– Не знам как да го обясня.

Той наля чай в две чаши и ги вдигна.

– Виктория, да не би да се опитваш да ми кажеш, че не идва достатъчно често в леглото ти? – намръщено попита, като се обърна.

Младата жена се изчерви и наведе очи.

– Всъщност не е идвал от първата ни брачна нощ, макар че много се боях да не го направи, когато на следващата сутрин разби вратата, след като аз я заключих...

Капитан Фаръл се обърна към шкафа, остави чая и наля две чаши с уиски. Отиде до Виктория и ѝ подаде едната.

– Изпий го – строго ѝ нареди, – ще ти бъде по-лесно да говориш, а аз наистина възнамерявам да чуя останалата част от историята.

– Преди да дойда в Англия, никога не бях опитвала какъвто и да е алкохол, с изключение на вино, когато починаха родителите ми – каза тя. – Но откакто дойдох тук, хората все ми предлагат вино, бренди и шампанско и ми казват да го изпия, защото ще се почувствам по-добре. Изобщо не ме кара да се чувствам по-добре.

– Опитай го – нареди той.

– Вече съм го опитвала. Бях толкова напрегната в деня на сватбата ни, че се опитах да се отскубна от Джейсън пред олтара. И когато пристигнахме в Уейкфийлд, си помислих, че малко вино ще ми помогне да се справя през останалата част от вечерта. Изпих пет чаши вино на сватбеното ни тържество, но от него се почувствах още по-зле, когато си... когато си легнах.

– Да разбирам ли, че за малко не си оставила Джейсън пред олтара в църквата, пълна с негови познати?

– Да, но никой не разбра, с изключение на Джейсън.

– Мили Боже! – прошепна той.

– И през първата ни брачна нощ едва не повърнах.

– Мили Боже! – отново прошепна той. – И на другата сутрин си заключила вратата на стаята си?

Виктория кимна нещастно.

– И вчера си му казала, че според теб е разумно от негова страна да ходи при любовницата си?

Тя отново кимна и капитанът смаяно се вторачи в нея.

– Снощи наистина се опитах да компенсирам.

– Слава Богу!

– Да, предложих му да направим каквото поиска.

– Това трябва значително да е помогнало – предположи той с лека усмивка.

– За момент така ми се стори. Но когато му предложих да поиграем карти или шах, той стана...

– Предложила си му да играете шах? За Бога, защо шах?

Виктория го погледна леко засегната.

– Опитах се да си припомня нещата, които родителите ми правеха заедно. Щях да му предложа да се поразходим, но беше малко студено.

Капитан Фаръл едва сдържа смеха си:

– Горкият Джейсън! – После погледна младата жена и добави:

– Уверявам те, че родителите ти са правили... и... други неща.

– Например? – Виктория се замисли за вечерите, когато те седяха пред огъня и четяха. Майка ѝ готвеше любимите гозби на баща ѝ, грижеше се за къщата, къпеше дрехите му, но Джейсън имаше цяла армия от слуги, които изпълняваха тези домакински задължения. Тя хвърли поглед към капитан Фаръл, който неловко млъчеше.

– Какви неща имаш предвид?

– Имам предвид интимните неща, които са правили, докато си била в леглото си, а те в тяхното.

Далечен спомен изплува в съзнанието ѝ: родителите ѝ, застанали пред вратата на спалнята на майка ѝ и баща ѝ, който се опитва да прегърне жена си и я умолява: „Не ме отблъсквай отново, Катрин. За Бога, недей!“

Майка ѝ беше отблъсквала баща ѝ от леглото си, осъзна Виктория. После си спомни колко ранен и отчаян изглеждаше баща ѝ и колко ядосана беше на майка си за това, че му е причинила болка. Родителите ѝ наистина бяха приятели, но майка ѝ не обичаше баща ѝ. Катрин беше обичала Чарлз Филдинг и затова не допускаше баща ѝ в леглото си след раждането на Дороти.

Прехапа устни, спомняйки си колко самотен изглеждаше баща ѝ. Тя се питаше дали всички мъже се чувстват самотни – или може би отхвърлени, ако жените им не ги допускат в леглото си.

Знаеше, че майка ѝ не беше обичала баща ѝ, но те наистина бяха приятели. Приятели... Изведнъж осъзна, че се опитва да направи Джейсън свой приятел, също както майка ѝ беше постъпвала с баща ѝ.

– Ти си любяща жена, Виктория, пълна с живот и кураж. Забрави за браковете във висшето общество – те са формални. Помисли за брака на родителите си. Те бяха щастливи, нали?

Дългото ѝ млъчание накара капитан Фаръл да смръщи вежди и

рязко да изрече:

– Всъщност да оставим брака на родителите ти. Познавам мъжете, познавам и Джейсън, затова искам да запомниш едно нещо. Ако една жена заключи вратата на спалнята си за мъжа си, той ще заключи сърцето си за нея. Разбира се, ще го направи, ако има гордост. А Джейсън е много горд човек. Той няма да пълзи в краката ти или да моли за ласките ти. Ти си се отдръпнала от него. Сега зависи само от теб да го накараш да разбере, че не искаш да го правиш повече.

– Как да го направя?

– Като не му предлагаш да играете шах – отвърна той. – И не си мислиш, че е много разумно от негова страна да ходи при друга жена. – Никога не съм си представял колко е трудно за един баща да отгледа дъщеря. Има някои неща, които много трудно се обсъждат с другия пол.

Виктория неспокойно се изправи.

– Ще помисля за всичко, което ми каза – обеща тя, като се опита да прикрие смущението си.

– Мога ли да те попитам нещо? – колебливо се обърна към нея капитанът.

– Предполагам, че имаш право – усмихна се мило младата жена, прикривайки безпокойството си. – В края на краищата аз самата ти зададох достатъчно въпроси.

– Никой ли не е разговарял с теб за любовта в брака?

– Такива неща не бих могла да обсъждам с друг освен с майка си – отвърна Виктория и отново се изчерви. – Разбира се, човек не може да не е чул нищо за семейните задължения, но някак не можеш да ги разрешиш съвсем добре.

– Задължения! – отвратено изрече той. – В моята страна девойката чака с нетърпение първата си брачна нощ. Иди си вкъщи и се опитай да приласкаеш съпруга си, момиче, а той ще се погрижи за останалото. След това няма да гледаш на това като на задължение. Познавам Джейсън достатъчно добре, за да те уверя в това!

– И ако го направя, ще бъде ли той щастлив с мен?

– Да. – Капитанът ѝ се усмихна. – И ще направи и теб щастлива.

Виктория сложи на масата недокоснатата чаша с уиски.

– Знам малко за брака, още по-малко за това какво е да си съпруга и абсолютно нищо за приласкаването.

Капитан Фаръл погледна екзотичната красавица, застанала пред него, и се засмя:

– Не мисля, че ще ти се наложи да полагаш големи усилия, за да

прелъстиш Джейсън, мила моя. Сигурен съм, че щом разбере, че е желан в леглото ти, ще бъде щастлив да се отзове.

Виктория се изчерви, усмихна се и се насочи към вратата.

Докато яздеше Матадор на път за дома, тя беше толкова погълната от мислите си, че не осъзнаваше колко път са изминали. А щом спряха пред Уейкфийлд Парк, вече беше сигурна поне в едно: не искаше Джейсън да се чувства самотен, както се беше чувствал баща ѝ.

Да се отдаде на Джейсън нямаше да бъде чак толкова ужасно, особено ако и тогава я целуне по онзи дързък, интимен начин, когато притискаше устни в нейните и правеше онези невероятни неща с езика си, които разпалваха страстта ѝ. Вместо да мисли за нови рокли, както ѝ беше предложила госпожица Флоси, когато беше в леглото със съпруга си, щеше да си мисли за целувките му. Жалко, че мъжете не целуваха жените си в леглото, помисли си тя. Всичко щеше да е далеч по-хубаво. Очевидно целувките не се предвиждаха; в леглото мъжете правеха това, за което са си мислели през цялото време.

– Не ме интересува! – твърдо каза Виктория, когато един коняр изтича да ѝ помогне да слезе от коня. Беше готова на всичко, за да направи Джейсън щастлив и да възстанови предишната им близост. Според капитан Фаръл сега тя трябваше да даде знак на съпруга си, че иска да сподели леглото си с него.

Влезе в къщата и попита Нортърп:

– Тук ли е лорд Филдинг?

– Да, милейди – отвърна той с поклон. – В кабинета си е.

– Сам ли е?

– Да, милейди – отново се поклони икономът. Виктория му благодари и тръгна по коридора. Отвори вратата на кабинета и тихо се вмъкна. Джейсън седеше зад бюрото си и четеше някакви документи. Виктория го погледна и отново видя в него момчето с изстрадано детство, превърнало се в красив, богат и силен мъж. Беше натрупал състояние и купил имения, беше простил на баща си и беше приютил едно осиротяло момиче от Америка. И пак беше сам. Пак работеше, пак полагаше усилия.

„Обичам те“ – помисли си тя и от тази внезапна мисъл едва не ѝ се подкосиха краката. Толкова много беше обичала Андрю. Но защо никога не беше изпитвала желание да го направи щастлив? Тя обичаше Джейсън въпреки предупреждението на баща ѝ, въпреки предупреждението на самия Джейсън, че не иска любовта ѝ, а единствено тялото ѝ. Колко странно, че можеше да има точно това, което не желаше, а не

това, което искаше. Толкова силно желаше да го накара да поиска и двете.

Безшумно прекоси стаята и застана зад Джейсън.

– Защо работиш толкова усилено? – тихо го попита. Той подскочи, но не се обърна.

– Обичам да работя – отвърна. – Искаш ли нещо конкретно? Много съм зает.

Началото не беше окуражаващо и за миг Виктория си помисли дали да не му каже направо, че иска да я заведе в леглото си. Но истината беше, че не ѝ достигаше смелост, а и не беше чак толкова нетърпелива да се качат горе, особено след като се държеше по-студено и от първата им брачна нощ. За да го накара да се отпусне, тя нежно каза:

– Сигурно имаш ужасни болки в гърба от това, че по цял ден седиш така. – Събра кураж и сложи ръце на широките му плещи, за да ги поразтрие.

В мига, в който го докосна, тяло му се напрегна.

– Какво правиш? – строго попита той.

– Помислих си, че бих могла да разтрия раменете ти.

– Раменете ми не се нуждаят от нежните ти грижи, Виктория.

– Защо се държиш толкова грубо с мен? – попита тя, заобиколи бюрото и застана пред него, наблюдавайки го как пише. И когато Джейсън не ѝ обърна внимание, седна на бюрото му.

Джейсън ядосано хвърли перото, облегна се назад и се загледа в нея. Кракът ѝ беше до ръката му и леко се поклащаше, докато тя четеше какво пишеше. Погледът му неволно се спря на гърдите ѝ, а после се прикова на устните ѝ. Имаше уста, която умоляваше да бъде целувана, а миглите ѝ бяха толкова дълги, че хвърляха сянка върху страните ѝ.

– Слез от бюрото ми и се махни отгук – рязко изрече той.

– Както желаш – отвърна развеселено съпругата му и стана. – Дойдох само да те поздравя. Какво искаш за вечеря?

– Няма значение – отвърна той.

– А нещо специално за десерт?

„Същото, което бих искал и за вечеря“ – помисли си.

– Не – отсече, потискайки настойчивия порив на тялото си.

– Колко лесно може да те удовлетвори човек – подразни го тя и се пресегна да проследи с пръст извивката на веждите му.

Джейсън сграбчи ръката ѝ и я отблъсна.

– Какво си мислиш, че правиш?

Виктория се разтрепери, но повдигна рамене.

– Между нас винаги има врати. Помислих си, че мога да отворя вратата на кабинета ти и да видя какво правиш.

– Дели ни нещо повече от врати – рязко отвърна той и пусна ръката ѝ.

– Знам – тихо се съгласи тя и го погледна с прекрасните си сини очи.

Джейсън бързо отмести поглед, взе документите и промърмори:

– Много съм зает.

– Виждам. Нямах време за мен – гласът ѝ прозвуча с особена нежност и тя тихо си тръгна.

На вечеря Виктория влезе в салона, облечена в рокля от шифон с цвят на праскова, която подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ и беше почти прозрачна. Джейсън присви очи, като я видя:

– Аз ли съм плащал за това?

Тя забеляза как погледът му се прикова върху предизвикателното деколте и се усмихна:

– Разбира се. Аз нямам пари.

– Не я носи извън къщи. Неприлична е.

– Знаех си, че ще ти хареса! – тихичко се изсмя младата жена, усещайки инстинктивно, че много му харесва.

Джейсън я погледна така, сякаш не можеше да повярва на ушите си, после се обърна към кристалните гарафи на масата:

– Искаш ли шери?

– За Бога, не! – засмя се тя. – Както вече със сигурност си се досетил, виното не ми понася особено. Кара ме да се чувствам зле. Винаги ми е прилошавало от него. Видя какво се случи, когато пих от него на сватбата ни.

Без да осъзнава важността на това, което току-що бе казала, тя се обърна и се загледа в една безценна ваза от династията Минг, поставена на позлатена масичка, инкрустирана с мрамор, обмисляйки нещо. Найсетне се реши:

– Бих искала да отида до Лондон утре.

– Защо?

Тя се приближи към креслото, в което Джейсън току-що се беше разположил, и седна на страничната облегалка.

– За да похарча парите ти, разбира се.

– Не знаех, че съм ти дал – промърмори той, разсеян от близостта ѝ. На светлината на свещите тънкият шифон изглеждаше прозрачен.

– Все още разполагам с повечето от парите, които си ми отпуснал

през тези няколко седмици. Ще дойдеш ли с мен в Лондон? След като напазарувам, можем да отидем на театър и да останем в градската къща.

– Имам среща тук вдругиден сутринта.

– Още по-добре – без да се замисли, каза тя. – Сами за няколко часа в каретата ще имаме достатъчно време да си побъбрим. – Ще се приберем заедно утре вечер.

– Не мога да отделия толкова време.

– Джейсън – нежно изрече тя и се протегна да докосне къдравата му черна коса.

Той скочи от стола, надвеси се над нея и презрително каза:

– Ако имаш нужда от пари за Лондон, направо си кажи! Но престани да се държиш като евтина проститутка или ще се намериш на дивана с вдигнати поли.

Унизена и разярена, Виктория се втрени в него:

– За твоё сведение предпочитам да съм евтина проститутка вместо глупак като теб, който не може да прецени правилно нито един жест и непрекъснато си прави погрешни заключения!

Джейсън я погледна ядосано:

– Това пък какво трябва да означава?

Съпругата му едва не се спъна от гняв:

– Сам се сети! Много те бива в преценките по отношение на мен, само дето винаги са погрешни! Но ще ти кажа следното – ако бях проститутка, щях да умира от глад, ако нещата ми зависеха от теб! Освен това можеш да си вечеряш сам и да вгорчаваш живота на слугите вместо моя. Утре заминавам за Лондон.

С тези думи тя избяга от стаята и остави Джейсън да гледа учудено след нея, смръщил вежди.

Виктория бързо се качи в стаята си, хвърли тънката рокля и си облече сатенен халат. Седна пред огледалото и когато гневът ѝ се поуталожил, се усмихна. Изумлението, което се изписа на лицето на Джейсън, когато му каза, че ще умре от глад, ако беше проститутка и се остави изцяло на него, беше почти смешно.

Глава двайсет и шеста

Виктория замина за Лондон много рано на следващата сутрин и тръгна обратно за Уейкфийлд на вечеряване. В ръце стискаше предмета, който беше видяла в един магазин, когато за пръв път дойде в града преди седмици. Тогава ѝ беше напомнил за Джейсън, но ѝ се струваше много скъп, а освен това нямаше да е особено подходящо да му купува подарък точно в този момент. Мислеше си за него през всичките тези седмици, докато най-сетне реши, че вече не може да чака и да рискува да го купи някой друг.

Не знаеше кога щеше да му го даде. Със сигурност не сега, когато бяха настроени толкова враждебно един към друг. Тя изтръпна при мисълта за цената му. Джейсън ѝ беше отпуснал страшно много пари, които почти не беше докоснала, но не ѝ стигаха за подаръка. Собственикът на скъпото магазинче с радост записа на сметката, която с най-голямо удоволствие отвори на името на маркизата на Уейкфийлд.

– Господарят е в кабинета си – съобщи Нортръп на Виктория, отваряйки входната врата.

– Дали иска да ме види? – попита тя, озадачена от това, че икономът бе побързал да я уведоми за Джейсън.

– Не зная, милейди – с неудобство отвърна Нортръп. – Но питаше дали вече сте се върнали.

Виктория забеляза обезпокоеното лице на иконома и си спомни колко разтревожен беше Джейсън, когато тя беше в дома на капитан Фаръл. Тъй като пътуването ѝ до Лондон беше отнело доста време, тя реши, че Нортръп отново е бил подложен на безпощадна критика от страна на Джейсън.

– Колко пъти е питал дали съм се прибрала?

– Три пъти – отвърна икономът – за последния един час.

– Разбирам. – Виктория се усмихна съчувствено, но остана много доволна от това, че Джейсън беше мислил за нея.

Нортръп ѝ помогна да свали пелерината си и тя отиде в кабинета на Джейсън. Тъй като ръцете ѝ бяха заети, тя натисна дръжката и леко бутна вратата с рамо. Вместо да работи на бюрото си, където очакваше да го намери, Джейсън стоеше до прозореца и гледаше мрачно към терасовидните поляни отстрани на къщата. Той хвърли бегъл поглед, дочувайки шума от приближаващи стъпки, и веднага се обърна.

– Върнала си се – каза и пъкна ръце в джобовете си.

– Нима си си помислил, че няма да се върна? – попита тя, наблюдавайки го внимателно.

Той уморено вдигна рамене:

– Честно казано, нямам никаква представа какво ще направиш във всеки следващ момент.

Виктория разбираше защо я смята за импулсивна и непредвидима. Вчера например се беше държала предизвикателно и нежно, след което се ядоса и го остави в салона за гости. И сега изпитваше желание да го прегърне и да го помоли да ѝ прости. Вместо да го направи и да рискува отново да я отблъсне като вчера, тя реши да му поднесе подаръка сега.

– Трябваше да купя нещо в Лондон – радостно изрече и му показва опакования подарък. – Видях го преди седмици, но нямах достатъчно пари.

– Трябваше да ми поискаш – отвърна той и се насочи към бюрото си.

Виктория поклати глава.

– Не можех да те помоля за пари, защото това, което исках да купя, беше за теб. – Ето – протегна ръце тя към него, – за теб е.

Джейсън спря и погледна продълговатия предмет, опакован в сребриста хартия.

– Какво? – недоумяващо попита той, сякаш не разбираше какво му казва.

– Причината, поради която отидох в Лондон, беше да ти купя това – поясни Виктория и му подаде тежкия пакет.

Той объркано се загледа в подаръка, без да извади ръце от джобовете си. Виктория със свито сърце се запита дали някога е получавал подаръци. Едва ли първата му жена, както и любовниците му са го правили. Да не говорим за жестоката жена, която го беше отгледала. Едва се съдържаше да не го прегърне.

Джейсън най-сетне извади ръце от джобовете си. Той взе подаръка и започна да го гледа така, сякаш не знаеше какво да прави с него. Виктория седна на края на бюрото:

– Няма ли да го отвориш?

– Какво? – объркано попита Джейсън, но успя да се съвземе и добави: – Сега ли искаш да го отворя?

– Нима може да има по-подходящ момент? – весело каза тя и потупа бюрото. – Можеш да го сложиш тук, докато го отваряш, но внимавай – чупливо е.

– Тежко е. – Смутено се усмихна той, докато внимателно махаше сребрилата хартия. Вдигна капака на голямата кожена кутия и пхна ръка вътре.

– Напомня ми за теб – каза Виктория с усмивка, когато съпругът ѝ предпазливо извади от кутията една прекрасно изваяна пантера от чист оникс с очи от бляскави смарагди. Сякаш живата котка беше уловена с някаква магия, докато тича, и превърната в оникс. Усещаше се енергия и живот във всяка извивка на изящното ѝ тяло, сила и грация в крайниците, опасност и интелигентност в бездънните ѝ зелени очи.

Джейсън, чиято колекция от картини и редки произведения на изкуството беше една от най-хубавите в Европа, огледа пантерата с възхищение, което накара младата жена да се просълзи. Тя знаеше, че произведението е прекрасно, но Джейсън се отнасяше към него като към безценно съкровище.

– Изключителна е – тихо каза той, проследявайки с палец извивката на гърба на пантерата. Той внимателно постави животното на бюрото си и се обърна към Виктория.

– Не зная какво да кажа – призна с лека усмивка.

Тя погледна строго изваяното му лице с момчешка усмивка и си помисли, че никога не е изглеждал толкова мил и красив. Изключително развеселена, каза:

– Не е нужно да казваш нищо освен „благодаря“.

– Благодаря ти – каза той със странен, пресипнал глас.

– Благодаря ми с целувка – напомни му тя с усмивка.

Джейсън пое дълбоко въздух, сякаш се приготвяше за нещо трудно; после постави длани на бюрото от двете ѝ страни и се наведе. Докосна с устни нейните. Главата ѝ се наклони назад под лекия натиск на устните му и тя загуби равновесие.

Когато Джейсън вдигна глава да се отдръпне, тя се вкопчи в ръцете му, за да се закрепи. За него ръцете ѝ, вкопчени в неговите, беше, като да поканиш умиращ от глад човек на богата трапеза. Устата му се притисна в нейната нежно и ненаситно и когато и тя започна да му отвръща, целувката му стана още по-настойчива. Той разтвори устните ѝ с език, като я подмамваше и я приканваше да му отвърне.

Езикът ѝ плахо докосна неговия и Джейсън изгуби контрол. Той изпъшка и обви ръце около нея, вдигна я от бюрото и я притисна към себе си. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му, обвиха врата му, придържайки лицето му към нейното. Поощрението, което усети в този жест, възпламени в него такъв огън, че едва не загуби разсъдъка си. Ръката му се

придвижи към пищната ѝ гръд. Виктория потрепери от интимното докосване, но вместо да се отдръпне, както той очакваше, тя се притисна към него, отдадена на страстната целувка.

Гласът на капитан Фаръл прозвуча в коридора точно пред кабинета:

– Не се притеснявай, Нортгръп, зная къде е.

Вратата на кабинета рязко се отвори и Виктория се отскубна от прегръдката на Джейсън.

– Джейсън, аз – започна приятелят му, влизайки в кабинета, но внезапно спря, забелязвайки пламналите страни на Виктория и смръщено лице на Джейсън. – Трябваше да почукам.

– Приключихме – сухо каза Джейсън.

Без да може да погледне приятеля си в очите, Виктория се усмихна бегло към Джейсън и измърмори, че трябва да се качи горе и да се преоблече за вечеря.

Капитан Фаръл протегна ръка:

– Как си, Джейсън?

– Не съм сигурен – разсеяно отвърна той, докато гледаше как жена му се отдалечава.

Фаръл се усмихна, но се обезпокои, когато Джейсън се обърна и бавно отиде до прозорците. Сякаш беше изключително уморен, прокара ръка по тила си, втренчено загледан навън.

– Нещо не е ли наред?

Джейсън мрачно се подсмихна:

– Няма нищо нередно, Майк. Нищо, което да не заслужавам. Нищо, за което да не мога да се погрижа.

Когато Майк си тръгна след час, той се отпусна в стола си и затвори очи. Желанието, което Виктория беше запалила у него, все още го измъчваше като огън и изгаряше слабините му. Толкова силно я желаше. Толкова я желаше, че едва се съдържаше да не хукне по стълбите и да я вземе в прегръдките си. Направо му идеше да я удуши за това, че му беше казала да си има любовница като „добър“ съпруг.

Неговата съпруга, която беше почти дете, го беше объркала напълно. Беше поискала да играе с него на шах и карти, сега се опитваше да играе по-възбуждаща игра. Беше се превърнала в прелъстителка и беше изключително добра. Сядаше на бюрото му, на стола му, донесе му подарък и го помоли да я целуне. Той се запита, докато я целуваше преди малко, дали не си представяше, че е Андрю, както си беше представляла в деня на сватбата им.

Ядосан от копнежа на собственото си тяло но нея, той скочи на

крака и заизкачва широкото, вито стълбище. Беше наясно, че се жени за жена, която принадлежи на друг, само дето не беше очаквал, че това толкова ще го измъчва. Само гордостта го възпираше да не я принуди отново да легне с него. Гордост, както и съзнанието, че когато всичко свърши, няма да изпита по-голямо задоволство от това, което изпита през първата им брачна нощ.

Виктория го чу да се движи в стаята си и почука на вратата. Чу го да ѝ казва да влезе, но усмивката ѝ веднага угасна, когато отвори вратата и видя Франклин, личният му прислужник, да опакова една чанта, докато Джейсън тъпчеше документи в кожен куфар.

– Къде отиваш? – попита тя.

– В Лондон.

– Но защо?

Джейсън погледна към прислужника си:

– Аз ще довърша с багажа, Франклин.

Той изчака, докато прислужникът се оттегли и затвори вратата, след което каза:

– Там мога да работя по-добре.

– Но снощи ми каза, че не можеш да дойдеш в Лондон и да останеш там с мен вечерта, защото трябва да бъдеш тук и да се срещнеш с някакви хора рано утре сутрин.

Джейсън престана да тъпче книжа в куфара си, изправи се и с преднамерена грубост попита:

– Виктория, знаеш ли какво става с един мъж, когато дни наред е в състояние на неудовлетворена сексуална възбуда?

– Не – тихо каза тя и поклати глава.

– Тогава ще ти обясня – отсече той. Младата жена тревожно поклати глава:

– Н-не мисля, че е необходимо, не и когато си в такова настроение.

– Нямах такива настроения, преди да те срещна – ядно каза той, обърна гръб и се подпря на полицата над камината. – Предупреждавам те, върни се в стаята си, преди да забравя колко „добър“ съпруг трябва да бъде и да не си правя труда да ходя до Лондон.

– Отиваш при любовницата си, нали? – сподадено попита тя, спомняйки си с изумление колко очарователен изглеждаше, когато му даде подаръка.

– Започваш да говориш като ревнива съпруга – процеди той.

– Какво очакваш, аз съм ти съпруга.

– Имаш много странна представа за това какво означава да бъдеш

съпруга – жестоко ѝ се подигра той. – А сега се махни оттук.

– Проклет да си! – пламна Виктория. – Та аз не зная как да бъда съпруга, не можеш ли да проумееш? Зная как да готвя, да шия и да се грижа за съпруга си, но ти нямаш нужда от мен за това, защото си имаш други хора да се грижат за теб. И ще ти кажа още нещо, лорд Филдинг, аз може и да не съм много добра съпруга, но ти си невъзможен съпруг! Когато ти предложи да играем шах, се ядосваш. Когато се опитвам да те прилаская, започваш да се държиш ужасно...

Тя видя как Джейсън рязко вдигна глава, но беше толкова ядосана, че не обърна никакво внимание на изуменото му изражение.

– А когато ти нося подарък, ти заминаваш за Лондон при любовницата си!

– Тори – с болка в гласа каза той, – ела тук.

– Не, не съм свършила! – избухна тя, разярена и унижена. – Върви при любовницата си, щом така искаш, но недей да виниш мен за това, че нямаш син. Може и да съм наивна, но не съм чак толкова глупава да си мисля, че мога да ти родя син без твоето съдействие!

– Тори, моля те, ела тук – повтори той.

Виктория най-сетне долови силното вълнение в гласа му и гневът ѝ внезапно утихна, но все още се страхуваше да не би отново да я отхвърли, ако се приближи до него.

– Джейсън, не мисля, че знаеш какво искаш. Каза, че искаш син, но...

– Зная съвсем точно какво искам – заяви той и разтвори ръце. – Ако дойдеш тук, ще ти покажа...

Омагьосана от зелените му очи и кадифената дрезгавина на плътния му глас, младата жена бавно тръгна към него и се озова в прегръдка, от която едва не ѝ спря дъхът. Устните му се впиха в нейните в дива, възбуждаща целувка, която разпали цялото ѝ тяло. Тя усети интимното, надигащо се напрежение на тялото му върху своето, докато ръцете му се плъзгаха страстно по гърба и гърдите ѝ, прогонвайки страховете ѝ, разпалвайки желание с всяко докосване.

– Тори – прошепна той, плъзгайки устни по врата ѝ и тя потръпна от наслада. – Тори – болезнено простена и отново впи устни в нейните.

Отначало я целуваше бавно, а после с ненаситен глад, плъзгайки ръце надолу към бедрата ѝ, притискайки я плътно към възбуденото си тяло, което изтръгна от гърдите ѝ стенание.

Без да откъсва устни от нейните, той постави ръка под коленете ѝ и я грабна на ръце. Потънала в трепетното, страстно вълшебство на

устните и ръцете му, Виктория почувства как светът се преобърна, когато той я положи на леглото. Притискайки се отчаяно в този неповторим, прекрасен свят, където съществуваше единствено съпругът ѝ, тя затвори очи, докато той събличаше дрехите си. Усети как той легна до нея и се опита да преодолее паниката си, докато очакваше да развърже халата ѝ.

Той нежно целуна затворените ѝ очи и я обгърна с ръце, придърпвайки я внимателно към себе си.

– Принцесо – прошепна и пресипналият му глас прозвуча толкова сладко в ушите ѝ, – моля те, отвори очи. Нищо лошо няма да ти сторя, обещавам.

Виктория преглътна и отвори очи и с най-голямо облекчение осъзна, че той предвидливо е изгасил всички свещи, освен онези на полицата над камината в другия край на стаята.

Джейсън забеляза страха в големите ѝ сини очи и се наведе, подпирайки се на лакът, да погали нежно златисто-червените ѝ къдрици, разпилени по възглавницата. Никой мъж освен него не я беше докосвал, си помисли той. Гордост изпълни гърдите му. Това красиво, смело и непокаварено момиче се беше отдало единствено на него. Искаше да поправи грешката си от първата им брачна нощ, искаше да я накара да стегне от наслада и да го прегръща.

Без да обръща внимание на настойчивото пулсиране в слабините си, докосна с устни ухото ѝ.

– Не зная какво си мислиш – нежно прошепна, – но изглеждаш уплашена до смърт. Нищо не се е променило отпреди няколко минути насам, когато се целувахме.

– Само дето си свалил дрехите си – напомни му боязливо тя.

Той леко се усмихна:

– Така е. Но ти не си.

„Не за дълго“ – помисли си тя и чу как той гърлено и чувствено се засмя, сякаш прочете мислите ѝ. Целуна очите ѝ:

– Ако искаш, не сваляй халата си.

Съпругата, чиято девственост беше отнел така бързо и грубо, го погледна в очите, постави ръка на бузата му и нежно прошепна:

– Искам да ти доставя удоволствие. И не мисля, че искаш да остана с халата.

Джейсън тихо простена, наведе се и я целуна страстно и нежно, потрепервайки, когато тя отвърна на целувката му с невинен плам. Желанието забушува като неудържим огън в Цялото му тяло. Откъсна устни от нейните.

– Тори, ако ми доставиш по-голямо удоволствие от това, което ми даваш с целувките си, ще умра от наслада.

Той пое разтреперано въздух и развърза кадифения ѝ халат, но когато понечи да го разтвори, ръката ѝ конвулсивно сграбчи неговата.

– Няма да го разворя, ако не искаш, мила – обеща той и ръката му спря да се движи под нейната. – Просто се надявах нищо повече да не застава между нас – нито недоразумения, нито врати, даже и дрехи. Аз свалих моите, за да ти се покажа, а не да те плаша.

При тези нежни думи Виктория трепна и отмести ръка; после за негова най-голяма радост плъзна ръка около врата му, готова да му се отдаде.

Халатът се свлече, той се наведе и я целуна, ръцете му галеха зърното на гърдата ѝ, езикът му се плъзгаше по устните ѝ, приканвайки ги да се разтворят. Джейсън откъсна устни от нейните, навеждайки се към гърдата ѝ.

Виктория подскочи и той я погледна изумен, осъзнавайки отново, че никой мъж не я беше целувал по този начин.

– Няма да ти причиня болка, мила – окуражително прошепна той, притисна устни към втвърденото зърно и започна да го целува, докато не усети как тя се отпуска, след което бавно разтвори устни, поемайки зърното ѝ в устата си.

Отначало бе изумена от това, че той иска да смуче гърдата ѝ, после изпита нарастващо удоволствие, докато желанието се надигна в цялото ѝ тяло, пронизвайки го като стрели. Тя зарови пръсти в къдравата му черна коса, притискайки главата му, сякаш никога нямаше да го пусне. Почувства как ръката му се плъзга надолу между краката ѝ.

– Не! – откъсна се от нея ужасен шепот и тя притисна бедрата си. Вместо да се ядоса, Джейсън тихо се засмя на съпротивата ѝ.

С едно бързо движение той се надигна и започна ненаситно и замайващо да целува устните ѝ.

– Да – прошепна той. – О, да...

Отново плъзна ръка надолу и започна нежно да я гали, докато най-сетне напрежението изчезна и бедрата ѝ се отпускаха, предавайки се на нежното му настойчиво приканване.

Джейсън притисна пръсти към нея и топлината, която го посрещна там, го накара почти да изгуби контрол. Не можеше да се начуди на пламенността ѝ, както и на непринудената лекота, с която го влудяваше от страст, защото Виктория се отдаваше изцяло. Той движеше пръстите си в нея и бедрата ѝ се повдигнаха, извивайки се сладострастно към ръката

му. Поставяйки ръце от двете ѝ страни, той се надвеси над нея.

Сърцето на Виктория подскочи едновременно от удоволствие и ужас, когато го почувства да се притиска между бедрата ѝ, но вместо да я обладае, Джейсън я обгърна с бедрата си в нежен ритъм, който бавно я подлуди от несравнима наслада, докато страхът не изчезна и остана единствено острата, болезнена нужда да го почувства в себе си.

Той постави коляно между бедрата ѝ и прошепна с пресипнал глас:

– Не се страхувай. Не се страхувай от мен.

Виктория бавно отвори очи и погледна мъжа над нея. Лицето му беше напрегнато от страст, раменете и ръцете му бяха изпънати от усилието да се въздържа, дишането му беше учестено. Тя докосна с пръсти чувствените му устни, инстинктивно осъзнавайки колко отчаяно я желае и колко усилия му струва да се въздържа да не я вземе в същия този миг.

– Толкова си нежен – едва прошепна тя, – толкова нежен...

Джейсън тихо простена и повече не можа да се въздържа.

Влезе в нея наполовина и отново излезе, прониквайки още по-дълбоко следващия път и отново, докато бедрата ѝ се надигнаха и той потъна в невероятната ѝ топлина. Пот изби по челото му, докато се опитваше да пребори мъчителните пориви на собственото си тяло и започна бавно да се движи в нея, наблюдавайки лицето ѝ. Тя мятеше глава върху възглавницата, докато се притискаше към него, приближавайки се все повече към надигания се екстаз, който беше твърдо решен да ѝ достави. Той чу ниските и страстни стонове и започна все по-бързо и по-дълбоко да прониква в нея.

– Още малко, Тори – дрезгаво прошепна той. Трепетен екстаз прониза Виктория от главата до петите и вълните от удоволствие все по-бързо и по-бързо я поглъщаха, докато най-сетне от гърдите ѝ се изтръгна вик.

Джейсън се наведе и я целуна още веднъж, преди отново да проникне в нея и да се слоят в сладко забвение.

Той се обърна настрани, издърпвайки я със себе си, телата им все още бяха интимно свързани. Когато учестеното му дишане най-сетне се успокои, той я целуна по челото.

– Как се чувстваш? – нежно я попита.

Дългите, извити клепки на Виктория потрепнаха и очите ѝ като дълбоки сини извори се вгледаха с тиха почуда в него.

– Чувствам се като съпруга – прошепна тя.

Той тихо се засмя и проследи с пръст изящната извивка на страната

й, а тя се сгуши в него.

– Джейсън – гласът ѝ трепереше от вълнение, когато вдигна очи към него. – Искам да ти кажа нещо.

– Какво е то? – попита той и се усмихна нежно. Съвсем простичко, без да се смушава, тя изрече:

– Обичам те.

Усмивката му угасна.

– Наистина. Оби...

Той притисна пръст към устните ѝ и поклати глава:

– Не, не ме обичаш. И не е нужно. Не ми давай повече от това, което вече си ми дала. Тори.

Виктория се обърна настрана и нищо не каза, но отблъскването му я нарани. Сгушена в ръцете му, тя отново чу думите му: „Нямам нужда от твоята любов. Не я искам.“

Франклин почука на вратата с намерението да види дали лорд Филдинг се нуждае от помощ за опаковането на багажа. Когато не получи отговор, той допусна, че господарят му е някъде из покоите и отвори вратата.

Направи една крачка в полутъмната стая и примигна, когато видя двойката в голямото легло. Франклин мъдро се оттегли от стаята и затвори вратата с леко шракване.

Когато излезе в коридора, възмущението му от това как лорд Филдинг беше разхвърлял дрехите си, отстъпи пред радостта от току-що видяното. Обръщайки се, той хукна по коридора към площадката над фойето.

– Господин Нортрърп – извика той, като се надвеси предпазливо над парапета и настойчиво започна да маха на иконома, който стоеше близо до входната врата. – Господин Нортрърп, имам много важни новини! Приближете се, за да не ни чуят...

Откъм дъното на коридора две бдителни прислужници изтичаха на часа от стаите, които чистеха, и се сблъскаха, нетърпеливи да чуят какви новини има Франклин. От дясната му страна в коридора се показва някакъв лакей и започна въодушевено да почиства едно огледало с пчелен восък и лимонов сок.

– Случи се! – прошепна Франклин на Нортрърп.

– Сигурен ли си?

– Разбира се, че съм сигурен – обидено отвърна Франклин.

Усмивка пропука желязното изражение на Нортрърп, но той бързо се съвзе, скривайки се зад обичайната си маска.

– Благодаря, господин Франклин. В такъв случай ще наредя да приберат каретата в конюшнията.

С тези думи Нортрърп се обърна и тръгна към входната врата. Излезе навън, където чакаше луксозна карета със златния знак на Уейкфийлд на вратата, а лампите ѝ светеха ярко в тъмнината. Четири дорести коня с лъскав косъм тръскаха тежките си гриви и дрънчаха с юздите си, нетърпеливи да потеглят. Тъй като не можа да привлече вниманието на кочиашите, които седяха на капрата, Нортрърп се спусна по терасовидните стъпала към алеята.

– Господарят няма да има нужда от услугите ви тази вечер. Можете да приберете конете – каза той на кочиаша с възможно най-хладен тон.

– Няма да има нужда от карета ли? – възкликна изненадан кочиашът. – Но той сам ме уведоми преди час, че иска да впрегна конете, и то бързо!

– Плановете му се промениха – ледено заяви Нортрърп. Джон, кочиашът, въздъхна ядосано и погледна сърдито към необщителния иконом:

– Казвам ти, станала е грешка. Той наистина иска да ходи в Лондон:

– Идиот! Той искаше да ходи в Лондон, но сега се е оттеглил в походите си!

– В седем и половина!

Когато Нортрърп се обърна и влезе в къщата, кочиашът изведнъж проумя думите на иконома и на лицето му се изписа широка усмивка. Той смушка другаря си в ребрата и му хвърли лукав, развеселен поглед.

– Май лейди Филдинг е решила, че brunetките вече не са на мода – каза той и подкара конете към конюшнията, за да сподели новината с конярите.

Нортрърп влезе право в трапезарията, където О'Мейли си подсвиркваше тихичко и прибираше порцелановия сервиз, който беше извадил за самотната вечеря на Виктория.

– Има промяна, О'Мейли – уведоми го Нортрърп.

– О, да, господин Нортрърп – съгласи се дръзкият лакей, – наистина има.

– Можеш да махнеш покривките от масата.

– Вече го направих.

– Все пак лорд и лейди Филдинг може да решат да вечерят покъсно.

– На горния етаж – предказа О'Мейли с нахална усмивка. Нортрърп се наежи и отмина.

- Проклет нахален ирландец! – ядосано промърмори той.
- Надут пуяк! – върна му О'Мейли зад гърба.

Глава двайсет и седма

– Добро утро, милейди – поздрави Рут с лъчезарна усмивка. Виктория се обърна в огромното легло на Джейсън:

– Добро утро. Колко е часът?

– Десет. Да ви донеса ли халата? – попита тя, хвърляйки поглед към разхвърляните дрехи на пода.

Виктория поруменя, но се чувстваше толкова отпусната и изтощена, че не изпита нищо повече от леко смущение от това, че е била заварена в леглото на Джейсън. Бяха правили любов още два пъти, преди да заспят, и още веднъж рано тази сутрин.

– Не се притеснявай, Рут – промърмори Виктория, – искам да поспя още малко.

Когато камериерката излезе, младата жена се обърна по корем и с лека усмивка се сгуши във възглавниците. Хората смятаха Джейсън Филдинг за студен, циничен и недостъпен, спомни си тя и се усмихна. Колко ли изумени щяха да останат, ако знаеха какъв нежен и страстен любовник е в леглото. Или пък може би това изобщо не беше тайна, помисли си тя. Беше виждала с какъв копнеж го гледаха омъжените жени и тъй като не можеха да го имат за съпруг, със сигурност го искаха за любовник.

Като се замисли за това, тя си спомни колко пъти беше чувала името му да се споменава във връзка с някоя красива омъжена жена, чийто съпруг е стар и грозен. Без съмнение в живота си той беше имал много жени преди нея, защото знаеше точно как да я целуне и къде да я докосне, за да накара тялото ѝ да тръгне от желание.

Виктория се опита да прогони тези мисли от главата си. Нямахше значение колко жени бяха познали дивата и първична красота на страстта му, защото отсега нататък той беше неин. Очите ѝ вече се притваряха, когато забеляза плоската черна кутия за бижута на масичката до леглото си. Измъкна ръка изпод копринените чаршафи и се протегна, отваряйки кутията. В нея лежеше великолепна изумрудена огърлица заедно с бележка от Джейсън, която гласеше: „Благодаря ти за незабравимата нощ.“

Виктория смръщи гладкото си чело. Искаше ѝ се да не ѝ беше противоречал, когато се опита да му каже, че го обича. Искаше ѝ се и той ѝ да беше казал същото. А най-вече ѝ се искаше да престане да ѝ подарява

бижута всеки път, когато му достави удоволствие. Огърлицата я накара да се почувства особено неприятно, сякаш ѝ беше платил за някаква услуга.

Виктория се стресна и се събуди. Беше почти обяд, а Джейсън ѝ беше казал, че срещата му тази сутрин ще е приключила до тогава. Нетърпелива да го види и да се наслади на усмивката му, тя облече красива бледолилава рокля с широки дълги ръкави, събрани на китките. Едва издържа, докато Рут пригответи косата ѝ, разресвайки я до блясък, след което я усука в дебели къдрици, прихванати с бледолилави панделки.

Щом беше готова, тя се втурна по коридора, след което умишлено забави крачка, докато се спускаше по голямото стълбище. Нортръп ѝ се усмихна, когато го попита за Джейсън, а щом мина край О'Мейли, ѝ се стори, че ирландският лакей ѝ намигна. Все още се чудеше дали наистина беше така, когато почука на вратата на кабинета на Джейсън и влезе.

– Добро утро – весело каза тя. – Помислих си, че може би искаш да обядваме заедно.

Той хвърли бегъл поглед към нея:

– Съжалявам, Виктория. Зает съм.

Тя се почувства като досадно дете, което твърдо, но вежливо е било поставено на мястото му, и попита колебливо:

– Джейсън, защо работиш толкова?

– Обичам да работя – равнодушно отвърна съпругът ѝ. Очевидно предпочиташе работата пред нейната компания, осъзна Виктория, тъй като със сигурност не се нуждаеше от парите.

– Съжалявам, че те прекъснах – тихо каза тя. – Повече няма да го правя.

Когато тя излезе, Джейсън понечи да извика след нея, но се отказа и отново седна зад бюрото си. Искаше да обядват заедно, но нямаше да е особено разумно да прекарва твърде много време с нея. Щеше да позволи на Виктория да бъде приятна част от живота му, но не и най-важната. Никога нямаше да позволи на една жена да има такава власт над него.

Виктория се смееше, докато малкият Били размахваше дървената си сабя в полето зад сиропиталището, заповядвайки на едно от другите сирачета да „скача зад борда“. С черна превръзка на здравето си око, жизненото хлапе изглеждаше като очарователен малък пират.

– Мислите ли, че тази превръзка ще му помогне? – попита

пасторът, който стоеше до нея.

– Не съм сигурна. Баща ми беше не по-малко учуден от всички останали, когато помогна на онова момченце. Щом окото се оправи, татко започна да се пита дали в такива случаи проблемът не е в очните мускули, които контролират движението, а не в самото око. Ако наистина е така, то тогава, покривайки здравото око, мускулите на другото биха могли да заякнат, щом бъдат принудени да функционират.

– Със съпругата ми се питахме дали няма да ни удостоите с честта да вечеряте с нас след кукления спектакъл на децата. Ако позволите, бих казал, че децата в сиропиталището наистина са много щастливи, че имат такъв щедър и всеотдаен покровител като вас. Смя да твърдя, че благодарение на вашата щедрост няма друго сиропиталище в цяла Англия, където децата да получават по-хубави дрехи или храна.

Виктория се усмихна и понечи да откаже любезната покана, но внезапно промени намерението си и я прие. Изпрати едно от по-големите деца до Уейкфийлд, за да съобщи на Джейсън, че ще вечеря в дома на пастора, след което се облегна на едно дърво, загледала в децата, които играеха на пирати, питайки се как ли ще реагира съпругът ѝ на отсъствието ѝ тази вечер, което се случваше за пръв път.

В действителност нямаше как да разбере дали за него би имало някакво значение. Животът беше станал много странен, много объркващ. Освен бижутото, което ѝ беше дал, тя вече притежаваше смарагдови обици и гривна, подходящи на огърлицата, диамантени обици и рубинена брошка, както и диамантени игли за коса – по нещо за всяка от петте нощи, в които се любиха.

Той страстно я любеше, а на сутринта ѝ оставяше скъпо бижу, след което напълно я изхвърляше от мислите и от живота си до следващата вечер, когато отново бяха заедно на вечеря и в леглото. В резултат на това странно отношение у Виктория започна да се надига силен гняв към Джейсън.

Може би щеше да понесе отношението му по-лесно, ако той работеше непрекъснато, но не беше така. Намираше време да излиза на езда с Робърт Колингуд, да посещава мировия съдия и да се занимава с куп друга неща. Удостояваше Виктория с компанията си единствено на вечеря и после в леглото. Осъзнаването на факта, че такъв щеше да бъде животът ѝ, отначало я натъжаваше, а после започна да събужда гняв у нея. Днес беше достатъчно ядосана, за да не се прибере вкъщи за вечеря.

Очевидно Джейсън искаше да има типичния за висшето общество

брак. Тя трябваше да се занимава със своите работи, а той – с неговите. Знаеше, че изисканите хора не поддържат близък контакт непрекъснато; това се смяташе за просташко и обикновено. Не си бяха обещали и да се обичат, но в това отношение съпругът ѝ се държеше доста странно. Беше ѝ казал да не го обича и въпреки това я любеше всяка нощ с часове, докато не изтръгнеше от нея признание в любов. Колкото повече се опитваше да се въздържи да каже „Обичам те“, толкова по-пламенен ставаше той, докато не изтръгнеше от нея признанието с помощта на ръцете, устните и силното си тяло.

Сякаш имаше нужда да чуе тези думи и въпреки това никога не ѝ го признаваше. Тялото и сърцето ѝ бяха в неговата власт; той я приковаваше към себе си – преднамерено, умно, успешно, държеше я здраво чрез неопикуемата, страстна наслада и въпреки това емоционално беше отдалечен от нея.

След една седмица Виктория вече твърдо беше решила да го накара да сподели това, което тя самата чувстваше, и да си го признае. Не можеше да повярва, че не я обича – чувстваше го в нежността, с която я докосваше, и ненаситния глад на устните му. Освен това, ако не искаше любовта ѝ, защо се стремеше да изтръгне признание от нея?

Имайки предвид това, което капитан Фаръл ѝ беше казал, тя беше склонна да разбере защо Джейсън не искаше да ѝ повярва. Разбираше го, но беше решила да промени нещата. Капитанът ѝ беше казал, че Джейсън ще обича само веднъж... веднъж и завинаги. Толкова ѝ се искаше да я обича така. Може би, ако не му беше на разположение всеки път, той щеше да разбере, че му липсва и дори щеше да ѝ го признае. Поне така се надяваше, когато му изпрати любезна бележка, обяснявайки, че няма да се прибере къщи за вечеря.

Виктория беше напрегната на кукленото представление, както и по-късно, по време на вечерята у пастора, докато очакваше с нетърпение часа, когато ще се върне в Уейкфийлд и ще разбере как е реагирал Джейсън на отсъствието ѝ. Въпреки възраженията ѝ пасторът настоя да я изпрати до дома, като през цялото време я предупреждаваше за опасностите, които дебнеха всяка жена, достатъчно неразумна да тръгне сама по тъмно.

С прекрасни, макар и малко вероятни видения за Джейсън, който пада на колена в мига, в който тя пристига и признава любовта си към нея, защото толкова много му е липсвала по време на вечерята, Виктория тичешком влезе в къщата.

Нортърп я уведоми, че лорд Филдинг, научавайки за намерението ѝ

да вечеря другаде, е решил да вечеря у едни съседни и все още не се е върнал.

Напълно обезсърчена, тя се качи в покоите си. Той все още не се беше върнал, когато тя си легна и разсеяно започна да прелиства едно списание. Ако Джейсън беше решил да ѝ го върне, възмутено си помисли Виктория, нямаше как да измисли по-добър начин.

Минаваше единайсет, когато го чу да влиза в стаята си. Веднага грабна списанието и се втренчи в него, сякаш беше най-интересното четиво на света. След няколко минути той влезе в стаята ѝ без вратовръзка, с риза, разкопчана почти до кръста. Изглеждаше толкова поразително мъжествен и красив, че устата ѝ пресъхна, но строгото лице на Джейсън беше напълно спокойно.

– Не се прибра за вечеря – отбеляза той и застана до леглото ѝ.

– Така е – отвърна Виктория, опитвайки се да говори с безразличие.

– Защо?

Тя го погледна невинно и повтори собственото му обяснение за това, че я пренебрегва.

– Радвам се на компанията на други хора, така както ти се радваш на работата си. – За съжаление обаче не можа да се овладее напълно и добави малко нервно: – Сметнах, че едва ли би имал нещо против, ако не съм тук.

– Нямам нищо против – отвърна той и като я целуна по челото, се върна в стаята си.

Виктория се загледа в празното място до себе си. Сърцето ѝ не искаше да повярва, че не го е грижа, дали е била вкъщи или не. Освен това не искаше да повярва, че възнамерява да спи сам, и остана будна, очаквайки го, но той не дойде.

Почувства се ужасно, когато се събуди на следващата сутрин. Джейсън влезе в стаята ѝ и небрежно ѝ предложи:

– Ако ти липсва компания, Виктория, може би трябва да отидеш до града за ден-два.

Обзе я отчаяние, но гордостта ѝ се притече на помощ и тя се усмихна ведро. Или блъфираше, или искаше да се отърве от нея, но каквато и да беше причината, тя щеше да постъпи точно така, както ѝ препоръчваше:

– Чудесна идея, Джейсън. Мисля, че точно това ще направя. Благодаря ти, че го предложи.

Глава дваисет и осма

Виктория замина за Лондон и остана там четири дни, надявайки се, че Джейсън ще я последва. С всеки изминал ден и час се чувстваше все по-самотна. Отиде на опера и посети приятели. Нощем лежеше будна и се чудеше как може един мъж да е толкова нежен през нощта и толкова студен през деня. Не можеше да повярва, че той я използва само да задоволява плътските си желания. Това не беше възможно – особено и след като очевидно толкова се радваше на компанията ѝ по време на вечеря. Той винаги се бавеше с всяко блюдо, шегуваше се с нея и я подтикваше да разговарят на всякакви теми. Веднъж дори ѝ направи комплимент за интелигентността ѝ. Няколко пъти беше искал мнението ѝ по различни въпроси, като например как да подреди мебелите в гостната и дали трябва да пенсионира управителя на имението и да наеме по-млад.

На четвъртата вечер Чарлз я придружи на една пиеса, след което тя се върна в градската къща на Джейсън на Ъпър Брук Стрийт, за да се преоблече за бала, на който беше обещала да отиде същата вечер. На следващата сутрин се връщаше у дома, реши тя със смесица от раздразнение и примирение. Беше готова да отстъпи пред Джейсън и да поднови битката за чувствата му.

Загърната в изключително красиво ефирно бално наметало, обсипано със сребърни пайети, тя влезе в балната зала в компанията на маркиз Дьо Сал и барон Арнов.

Всички глави се извърнаха към тях в мига, в който влязоха, и Виктория отново забеляза особения начин, по който я гледаха хората. Миналата нощ имаше същото неприятно усещане. Не можеше да повярва, че са готови да я порицаят за това, че е в Лондон без съпруга си. Освен това погледите, които ѝ отправяха дамите и господата, не бяха критични. Наблюдаваха я така, сякаш проявяваха разбиране или може би съчувствие.

Каролайн Колингуд пристигна към края на вечерта и Виктория я дръпна настрана с намерението да я попита дали знае защо хората се държат толкова странно. Още преди да ѝ се е удала тази възможност, приятелката ѝ даде отговор на въпроса ѝ.

– Виктория – тревожно я попита тя, – всичко наред ли е? Искам да кажа между теб и лорд Филдинг. Нали не сте се отчуждили вече?

– Отчуждили ли? – повтори озадачено тя. – Това ли си мислят

хората? Затова ли ме гледат толкова странно?

– Нищо нередно не правиш – побърза да я увери Каролайн, като хвърли предпазлив поглед наоколо, за да се увери, че верните придружители на Виктория няма да я чуят. – Само дето при тези обстоятелства хората си правят изводи, че вие двамата с лорд Филдинг не сте в добри отношения и че ти си го напуснала.

– Какво! – възмутено прошепна тя. – Защо пък ще си мислят такова нещо? Та и лейди Калипър не е със съпруга си, както и графиня Грей-въртън и...

– И аз не съм със съпруга си – отчаяно я прекъсна другата жена. – Но нали разбираш, никой от тях не е бил женен преди. А твоят съпруг е бил.

– И това има ли някакво значение? – попита Виктория, чудейки се каква ли абсурдна условност е нарушила този път. Обществото си имаше всевъзможни правила за поведение с дълъг списък от изключения, което правеше всичко твърде объркващо. И все пак тя не можеше да повярва, че първите съпруги имат право да правят каквото си искат в обществото, а вторите не.

– Има значение – въздъхна Каролайн, – защото предишната лейди Филдинг разказваше разни ужасни неща за жестокото отношение на съпруга си към нея и някои хора й повярваха. Ти си омъжена от по-малко от две седмици, а сега си тук и не изглеждаш особено щастлива, Виктория, наистина не изглеждаш. Хората, които вярваха на нещата, които разказваше първата жена на лорд Филдинг, сега си ги спомнят и повтарят думите й, сочейки теб като доказателство.

Виктория я гледаше, напълно объркана:

– Никога не съм мислила, че ще го направят. И без това смятах да се прибирам у дома утре сутрин. Ако не беше толкова късно, щях да тръгна още сега.

Каролайн хвана ръката й:

– Ако има нещо, което те тревожи, нещо, което не искаш да обсъждаш, знаеш, че винаги можеш да останеш у дома. Но няма да настоявам.

Виктория поклати глава и побърза да я увери:

– Искам да се прибера у дома утре. Тази вечер не мога нищо да направя.

– Освен да се опиташ да изглеждаш по-щастлива – тъжно каза приятелката й.

Тя си помисли, че това е чудесен съвет, и реши да го последва. През следващите два часа се опита да разговаря с колкото се може

повече хора, като всеки път умело вмъкваше името на Джейсън в разговора, представяйки го във възможно най-добра светлина. Когато лорд Армстронг отбеляза пред група приятели, че вече става невъзможно да се удовлетворят арендаторите му, Виктория бързо заяви, че съпругът ѝ е в чудесни взаимоотношения с тях.

– Лорд Филдинг толкова мъдро управлява имението си, че арендаторите му го обожават, а слугите направо го боготворят! – завърши тя, задъхвайки се от възхищение, като лудо влюбена младоженка.

– Нима? – възкликна озадачен лорд Армстронг. – Ще трябва да поговоря с него. Не знаех, че Уейкфийлд се интересува от арендаторите си, но явно съм грешал.

На лейди Бримуърти, която изказа възхищението си от сапфирената ѝ огърлица, тя отвърна:

– Лорд Филдинг ме обсипва с подаръци. Толкова е щедър, мил и грижовен. И има отличен вкус, нали?

– Наистина – съгласи се лейди Бримуърти, като гледаше с възхищение диамантите и сапфирите на Виктория, които струваха цяло състояние.

– Бримуърти подскача като ужилен, когато купувам бижута – добави навъсено тя. – Следващия път, когато започне да мърмори, че съм екстравагантна, ще му подхвърля колко е щедър Уейкфийлд!

Когато възрастната графиня Дреймор напомни на Виктория за венецианската закуска, която даваше на следващата сутрин, тя отвърна:

– За съжаление няма да мога, графиньо. Не съм виждала съпруга си от четири дни и да ви кажа истината, липсва ми компанията му. Той е толкова мил и добър!

Графиня Дреймор направо зяпна от учудване, а когато тя се отдалечи, старата дама се обърна към приятелките си и примига озадачено.

– Толкова мил и добър ли? – повтори стъписано. – Откъде ми хрумна идеята, че е омъжена за Уейкфийлд!

В къщата си на Ъпър Брук Стрийт Джейсън сновеше напред-назад в покоите си като звяр в клетка и тихо ругаеше стария лондонски иконом за това, че не го беше осведомил къде е Виктория, ядосан и на себе си в същото време за това, че е дошъл в Лондон, тичайки след нея като ревнив, влюбен до уши хлапак. Беше ходил у Бертфордови тази вечер, където според икономом трябваше да бъде жена му, но Джейсън не я видя на бала. Нямахме я и на другите три места, където икономът мислеше, че може да е.

Толкова успешно се беше представила Виктория в ролята си на предана и любяща съпруга, че към края на вечерта гостите вече се държаха с нея по-скоро развеселени, отколкото разтревожени. Тя все още се усмихваше на това, когато се прибра в къщата малко преди зазоряване.

Запали свещта, която слугите ѝ бяха оставили на масата във фоайето, и се качи нагоре по покритото с килим стълбище. Тъкмо палеше свещите в спалнята си, когато някакъв лек шум откъм съседната стая привлече вниманието ѝ. Молейки се това да е някой слуга, а не разбойник, Виктория тихо се отправи към вратата. Като държеше свещта високо в треперещата си ръка, тя се протегна към дръжката на вратата, която свързваше двете спални, и в същия миг тя внезапно се отвори със замах, при което Виктория изпищя.

– Джейсън! – уплашено възкликна. – Слава Богу, че си ти. Мислех, че някой се е промъкнал, и се канех да надникна.

– Много смело от твоя страна – каза той и хвърли поглед към свещта в ръката ѝ. – И какво щеше да направиш, ако бях разбойник – да ме заплашиш, че ще подпалиш миглите ми?

Смехът ѝ секна, когато забеляза погледа му. Зад ироничната му маска гореше гняв, осъзна тя. Започна да отстъпва назад, а той заплашително започна да се приближава към нея. Въпреки елегантния си костюм никога не беше изглеждал по-страшен и по-властен, докато се приближаваше към нея с измамно ленивата си походка.

Виктория заобиколи леглото си, после спря и овладя надигания се необясним страх. Не беше направила нищо нередно, а се държеше като уплашено дете! Щяха да обсъдят всичко разумно и трезво, реши тя.

– Джейсън – каза, – сърдит ли си?

Той спря съвсем близо до нея и сложи ръце на кръста си.

– Може да се каже. Къде, по дяволите, беше?

– На бала у лейди Дануърди.

– До зори? – иронично се подсмихна той.

– Да. Няма нищо необичайно. Знаеш колко дълго продължават тези балове.

– Не, не зная – отсеке той. – Обясни ми защо в мига, в който изчезнеш от погледа ми, забравяш да броиш!

– Да броя ли? – повтори тя, като страхът ѝ нарастваше с всяка измината минута. – Какво да броя?

– Да броиш дните – язвително поясни той. – Дадох ти разрешение да дойдеш в Лондон за два дни, не за четири!

– Нямам нужда от твоето разрешение – избухна Виктория. – И не се преструвай, че за теб има някакво значение, дали съм тук или в Уейкфийлд!

– Има значение – отвърна той меко, събличайки бавно и внимателно самото си, след което започна да откопчава бялата си ленена риза. – Започнала си много да забравяш, мила моя. Аз съм съпругът ти, не помниш ли? Съблечи се.

Виктория яростно поклати глава.

– Не ме ядосвай, за да не те принудя – предупреди я той. – Няма да ти се понарави, повярвай ми.

Младата жена не се съмняваше в това. С треперещи ръце потърси малките копченца на роклята си.

– Джейсън, за Бога, какво толкова съм направила?

– Какво толкова ли? – унищожително я погледна той и хвърли ризата си на пода. – Ревнувам, любима.

Ръцете му посегнаха към колана на панталона:

– Ревнувам и това чувство за мен е не само ново, но и особено неприятно.

При други обстоятелства Виктория би се зарадвала много на признанието му, че я ревнува. Сега това я накара да се почувства поуплашена, по-напрегната, а пръстите ѝ станаха по-непохватни.

Като видя, че тя не може да се справи, Джейсън се пресегна, грубо я завъртя и разкопча роклята ѝ с лекота, която говореше за богат опит в разсъбличането на жени.

– Качвай се в леглото – рязко нареди той и я побутна.

Виктория трепереше от възмущение и страх, когато той летва до нея и я сграбчи. Устата му се впи в нейната в груба, назидателна целувка и тя изпъшка през стисна зъби.

– Отвори си устата, по дяволите!

Виктория постави ръце на гърдите му и извърна лицето си на другата страна.

– Не! Не по този начин. Няма да ти позволя!

Той се подсмяхна – жестока усмивка.

– Ще ми позволиш, скъпа моя – прошепна. – Преди да приключа с теб, ще те накарам да ме молиш.

Виктория го избута с неочаквана сила, породена от страха, и се измъкна изпод него.

Почти беше стъпила на земята, когато той я сграбчи за ръката и я дръпна обратно в леглото, като хвана ръцете ѝ над главата, след което

прехвърли крака върху нейните.

– Това беше много глупаво – прошепна и бавно наведе глава към нея.

Сълзи бликнаха в очите на Виктория, докато лежеше по гръб и гледаше как устните му се приближават към нейната. Но вместо да поднови болезнената атака, той я целуна, а свободната му ръка започна да се плъзга по тялото ѝ. Обхвана гърдата ѝ, леко притискайки възбуденото зърно, после се спусна надолу по плоския корем и започна да милва венериния ѝ хълм, докато тялото ѝ не я предаде и тя започна да откликва. Виктория се изви, той разтвори с крак бедрата ѝ и пръстите му проникнаха в мястото, което търсеха.

Горещи вълни започнаха да заливат тялото ѝ, изцеждайки силите ѝ, разбивайки съпротивата ѝ и устните ѝ се разтвориха под неговите. Езикът му проникна в устата ѝ, а пръстите му започнаха да се движат в нея в синхрон с бавния ритъм на езика му. Виктория не можеше да издържи на тази невероятно еротична яростна атака. Тихо изпъшка и му се отдаде, обърна лице към него и отвърна на целувката му, а тялото ѝ се отпусна. В същия миг Джейсън освободи ръцете ѝ.

Той притисна устни към врата ѝ, спускайки ги надолу към пищната ѝ гръд. Езикът му заигра по разгорещената ѝ плът, после устните му поеха зърното ѝ, изтръгвайки от нея стон. Той тихичко се засмя и езикът му се спусна още по-надолу, очертавайки гореща пътечка по стегнатия ѝ корем. Когато Виктория разбра какво възнамерява да направи, панически се опита да се отскубне. Ръцете му хванаха бедрата ѝ и устните му се впиха в нея. Тялото на Виктория беше нажежено до краен предел от възбуда и тя отчаяно искаше да стигне докрай.

Той застана над нея, горещ и възбуден, и леко проникна там, където допреди малко бяха ръцете и устните му. Виктория простена и се изви под него, придърпвайки бедрата му към себе си. Изведнъж той проникна в нея със сила, която я изпълни с неопикуема наслада, след което веднага се отдърпна.

– Не! – извика Виктория и обви ръце около него.

– Искаш ли ме, Виктория? – прошепна той.

Тя отвори очи и видя как той стои над нея със сериозно изражение на лицето.

– Искаш ли ме? – повтори той.

– Никога няма да ти го простя – сподавено отвърна Виктория.

– Искаш ли ме? – повтори той, притискайки бедра към нея. – Кажими.

Страстта изгаряше тялото ѝ. Той ревнуваше. Не му беше безразлично. Беше наранен от дългото ѝ отсъствие. Устните ѝ се размърдаха, като да кажат „да“, но дори и бушуващата страст не можеше да я накара да го произнесе на глас.

Удовлетворен, Джейсън ѝ даде това, което иска. И сякаш, за да изкупи вината си за това, че я беше унизил, той се отдаде с щедра решителност, движеше тялото си така, че ѝ доставяше най-голямо удоволствие. Доведе я до бурен екстаз и едва тогава я сграбчи в прегръдките си и сам се отдаде на екстаза.

Настъпи пълна тишина. Джейсън дълго мълча, загледал в тавана. После стана от леглото и отиде в стаята си. За пръв път, след като са се любили, я оставяше сама.

Глава двайсет и девета

Виктория се събуди със свито сърце и уморена, сякаш изобщо не беше спала. С отчаяние си припомни унизителното отмъщение на Джейсън. Отхвърляйки косата от лицето си, тя се подпря на лакът, а погледът ѝ разсеяно блуждаеше из стаята. И тогава забеляза кожената кутия за бижута до леглото си.

Безумна ярост се надигна в нея. Тя скочи от леглото, навлече един халат и грабна кухнята. Отвори със замах вратата към стаята на Джейсън и влезе вътре.

– Да не си посмял повече да ми подаряваш бижута! – просъска тя.

Той стоеше гол до кръста до леглото си. Погледна към нея точно когато тя хвърли кутията по главата му, но не помръдна, за да се предпази от тежката кожена кутия, която прелетя покрай ухото му.

Кутията тупна тежко на лъскавия под и се плъзна под леглото му.

– Никога няма да ти простя за снощи – пламна Виктория, ноктите ѝ се забиха в дланите на ръцете ѝ, а гърдите ѝ гневно се надигаха и спадаха. – Никога!

– Сигурен съм – спокойно и равнодушно отвърна той и се пресегна да вземе ризата си.

– Мразя бижутата ти, мразя начина, по който се отнасяш към мен, мразя и теб! Ти не знаеш как да обичаш – ти си цинично, безсърдечно копеле!

Изрече го, преди да осъзнае какво казва, но каквато и реакция да очакваше, не беше тази, която последва.

– Права си – съгласи се Джейсън. – Точно такъв съм. Съжалявам, че трябва да разруша и последните ти илюзии за мен, но истината е, че аз съм плод на кратка, безсмислена връзка между Чарлз Филдинг и някаква отдавна забравена танцьорка.

Виктория бавно започна да осъзнава, че той мислеше, че ѝ признава нещо долно и отвратително.

– Израснах в нищета, отгледан от снахата на Чарлз. Кога то поотраснах, спях в един голям магазин. Научих се да чета и да пиша. Не съм завършил Оксфорд и не съм правил нищо от онова, което твоите изискани, аристократични обожатели са правили. Накратко, не съм такъв, за какъвто ме мислиш. – Започна да закопчава ризата си, като внимателно следеше движението на пръстите си. – Не съм подходящ съпруг за теб.

Не съм достоен да те докосвам. Правил съм неща, от които би ти прилошало.

Тя си припомни думите на капитан Фаръл: „Вещицата го караше да коленичи и да моли за прошка пред онези мръсни индийци.“ Виктория погледна гордото, слабо лице на Джейсън и почувства силна болка. Сега разбра защо той не искаше и не можеше да приеме любовта ѝ.

– Аз съм копеле – мрачно завърши той.

– В такъв случай си имаш чудесна компания – развълнувано каза тя. – Трима от синовете на крал Чарлз са били такива и той ги е направил херцози.

За миг я погледна озадачен, след което сви рамене:

– Важното е, че ти ми каза, че ме обичаш, и не мога да допусна да продължаваш да си го мислиш. Обичала си един мираж, не мен. Ти дори не ме познаваш.

– Напротив, познавам те. – Виктория ясно съзнаваше, че думите ѝ в този момент щяха да определят цялото им бъдеще. – Знам всичко за теб – капитан Фаръл ми разказа преди повече от седмица. Знам какво си преживял, когато си бил малък...

За миг в очите му пламна ярост, после той примирено сви рамене:

– Не е трябвало да ти разказва това.

– Ти трябваше да ми кажеш – изплака Виктория, без да може повече да овладее гласа си или да спре сълзите, които рукнаха от очите ѝ. – Но нямаше да го направиш, защото се срамуваш от нещата, с които трябва да се гордееш!

Тя ядосано изтри сълзите си и с разтреперан от вълнение глас каза:

– Предпочитам да не ми беше казал. Преди да го направи, любовта ми към теб не беше толкова силна. Но когато разбрах колко си смел и силен, толкова силно те обикнах, че...

– Какво? – едва прошепна той.

– Тогава ти се възхитих – продължи тя – и сега продължавам, и не мога да понеса това, което ми причиняваш.

Видя го как се приближава и след миг вече я притискаше силно до гърдите си.

– Не ме интересува кои са родителите ти – ридаеше тя в ръцете му.

– Не плачи, мила – прошепна той. – Моля те, недей.

– Мразя, когато се отнасяш към мен като към глупава кукла, която непрекъснато обличаш в бални рокли и...

– Повече никога няма да ти купя рокля – опита се да се пошегува той.

- И после ме окичваш с бижута...
- Никакви бижута повече – прегърна я още по-силно.
- И когато се наиграеш с мен, просто ме захвърляш.
- Аз към пълен глупак – галеше косите ѝ той и я притискаше към себе си.
- Никога не си ми казал какво мислиш или чувстваш, а аз не мога да чета мислите ти.
- Аз нямам такива – пресипнало отвърна той. – Изгубих ги преди месеци.

Виктория знаеше, че е победила, но не можеше да се успокои.

– Господи, моля те, недей да плачеш – изпъшка Джейсън, като безпомощно галеше раменете и гърба ѝ, опитвайки се да я успокои. – Не мога да понеса да гледам, че плачеш – заравяйки пръсти в косите ѝ, той вдигна обляното ѝ в сълзи лице, а палците му нежно погалиха страните ѝ. – Никога вече няма да те карам да плачеш. Кълна се – с разкаяние прошепна той, наведе се и нежно и страстно я целуна.

– Ела с мен в леглото – прошепна с пресипнал глас. – Ела и ще те накарам да забравиш за снощи...

В отговор Виктория страстно обви ръце около врата му и той я вдигна на ръце, обзет от желание да се опита да поправи щетите от миналата нощ по единствения начин, който знаеше. Подиря коляно на леглото и нежно я положи, без да откъсва устни от нейните.

Когато най-сетне се надигна, за да съблече ризата и да разкопчае панталона си, Виктория го загледа, без да се смути, възхищавайки се на великолепното му тяло – на дългите крака и тесни бедра, силните ръце и широките рамене, яките мускули, които набраздяваха гърба му. Но когато се обърна, от гърдите на Виктория се откъсна болезнен стон.

Джейсън я чу и тялото му се скова при мисълта за това какво виждаше. Белезите! Беше забравил за проклетите белези. В съзнанието му ясно изплува споменът за последния път, когато беше забравил да ги скрие – спомни си ужаса, изписан на лицето на жената в леглото му, пренебрежението и отвращението ѝ от това, че е позволил да го бичуват като куче. Затова винаги пазеше гърба си да не го види Виктория, когато се любеха, и винаги старателно гасеше свещите, преди да заспят.

– Господи! – сподавено изпъшка Виктория зад гърба му, втренчила ужасен поглед в белите белези, които покриваха красивия му гръб. Бяха толкова много. С треперещи пръсти тя се пресегна да ги докосне. В мига, в който го направи, той се сепна.

– Още ли те болят? – с болка прошепна тя.

– Не – отвърна Джейсън. Срамът го заля на болезнени вълни, дока-то безпомощно чакаше неизбежната ѝ реакция спрямо доказателството за унижението му.

С изненада почувства как ръцете ѝ го обгръщат и устните ѝ докосват гърба му.

– Колко смел си бил да понесеш всичко това – прошепна тя, – колко силен, за да го преодолееш и да продължиш да живееш.

И когато тя започна да целува белезите по гърба му, Джейсън се обърна към нея и я взе в обятията си.

– Обичам те – прошепна той с измъчен глас и зарови пръсти в буйните ѝ коси, – толкова много те обичам...

Целувките му изгаряха плътта ѝ като нажежено желязо, когато устните му се спуснаха надолу към врата и гърдите ѝ, а ръцете му се плъзгаха по гърба и бедрата ѝ, принуждавайки я да стене и да се извива под нежната му атака. Той се подпря на ръцете си и с пресипнал от страст глас изрече:

– Моля те, докосни ме, нека почувствам ръцете ти върху мен.

Никога не си беше помисляла, че Джейсън може да иска да го докосва така както я докосваше той. Тя постави ръце на гърдите му, разваряйки бавно пръсти, изумена как това леко докосване накара дъхът му да секне. После ги плъзна още по-надолу и стегнатите мускули на корема му се свиха. Тя постави устни върху малкото му зърно и започна да го целува така, както той целуваше нейното, после езикът ѝ заигра върху него и когато го пое в уста, Джейсън простена от удоволствие.

Замаяна от новооткритата си власт над тялото му, тя започна да движи полуотворените си устни върху неговите, докосвайки ги сладострастно с езика си. Нещо между лек смях и стон прозвуча в гърлото му и той засмука езика ѝ в устата си, като с една ръка притисна главата ѝ към него, а с другата обгръна бедрата ѝ и я повдигна върху възбуденото си тяло.

Без да мисли, Виктория започна да се движи върху него, докато не премалая от удоволствието, което му доставяше и сама получаваше. Започна да се спуска все по-надолу, погълната от желание да го удовлетвори, като целуваше гърдите и корема му, когато ръцете му изведнъж я издърпаха към него. Под себе си тя усещаше пулсирането на възбуденото му тяло, огненото докосване на пламналата му кожа, силните удари на сърцето му. Но вместо да я вземе още в същия миг, както очакваше, той се загледа в нея с пламнали от желание очи и смирено произнесе думите, които се беше опитал да я накара да изрече миналата нощ.

– Искам те – прошепна. И сякаш не смяташе, че достатъчно се е смирил, добави: – Моля те, любима.

Виктория имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от любов и му отговори с нежна целувка. Отговорът ѝ беше напълно достатъчен. Джейсън я грабна в обятията си, обърна я по гръб и бързо проникна в нея.

Виктория се извиваше в трескава нужда да сподели и подхрани нарастващата му страст, притискайки бедра към пулсиращото му тяло, сливайки устоите си с неговите, а вълните на наслада, които я заливаха, прераснаха в безумна страст и разтърсиха цялото ѝ тяло в бурен екстаз.

Джейсън усети спазмите на нейния екстаз. Той също се сгърчи в конвулсивен екстаз, докато тялото на Виктория изсмукваше от него горчивината и отчаянието, като го освободи от натрупаната болка и в замяна му даде радост.

След големите финансови победи и безсмислените сексуални подвизи най-сетне беше намерил това, което цял живот несъзнателно беше търсил. Беше намерил дома си. Притежаваше шест имения в Англия, два палата в Индия, кораби и все пак никога и никъде не се беше чувствал като у дома си. Сега най-сетне беше у дома. Това красиво момиче, което лежеше щастливо в ръцете му, сега беше неговият дом.

Без да я пуска от прегръдките си, той се обърна на една страна и прокара пръсти през копирената коса, докосвайки нежно с устни слепоочието ѝ.

Клепките ѝ трепнаха и когато Виктория го погледна, Джейсън потъна в дълбоките сини извори на очите ѝ.

– Как се чувстваш? – попита я той и се усмихна, когато тя му зададе същия въпрос. После тържествено изрече: – Чувствам се като съпруг.

Целуна я, после се вгледа в очите ѝ, които блестяха.

– Като си помисля, никога не съм вярвал, че съществуват ангели – въздъхна той и отпусна глава на възглавницата, наслаждавайки се на радостта да държи Виктория в обятията си. – Колко глупав съм бил...

– Ти си изключителен – предано отвърна съпругата му.

– Не, не съм – тъжно се засмя той. – Ако имах поне малко ум в главата си, щях да те взема в леглото си още първия път, когато го поисках, и после да настоявам да се омъжиш за мен.

– Кога за пръв път поиска да го направиш?

– В деня, в който пристигна в Уейкфийлд – призна той и се усмихна, спомняйки си. – Мисля, че се влюбих в теб, когато те видях да стоиш на прага ми с онова прасенце в ръце и пламтящи коси, разпилени на

вятъра.

Виктория сериозно поклати глава.

– Моля те, нека никога не се лъжем, Джейсън. Ти не ме обичаше тогава, не ме обичаше и когато се ожени за мен. Но това няма значение, наистина няма значение. Единственото важно нещо е, че ме обичаш сега.

Джейсън повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

– Не, скъпа, говоря сериозно. Ожених се за теб, защото те обичах.

– Джейсън! – възкликна тя поласкана, но все пак твърдо решена да установи честни и открити отношения между тях.

– Ти се ожени за мен, защото това беше желанието на един умиращ човек.

– Желанието на умиращ... – За нейно учудване Джейсън отметна глава и избухна в смях, после я прегърна. – О, скъпа – каза той през смях, като нежно я галеше, – този „умиращ“ човек, който ни извика на смъртното си ложе и държеше ръката ти, беше хванал в другата карти за игра.

Виктория се изправи на лакти.

– Какво! – Тя се разкъсваше между яда си и желанието да се засмее.

– Сигурен ли си?

– Напълно – продължаваше да се смее той. – Видях ги, когато одеялото се отмести. Държеше четири царици.

– Но защо ще иска да го прави?

Джейсън сви рамене.

– Очевидно е решил, че твърде дълго се бавим със сватбата.

– Като се сетя как се молих да оздравее, идва ми да го убия!

– Що за приказки – подразни я Джейсън. – Не ти ли харесва крайният резултат от плана му?

– Да, разбира се, но защо не сподели с мен, или поне да кажеш на него, че знаеш какво е намислил?

– Какво? И да разваля удоволствието му? Никога!

Виктория го погледна възмутено.

– Трябваше да ми кажеш. Нямах право да криеш от мен.

– Така е.

– Тогава защо не ми каза?

– Щеше ли да се омъжиш за мен, ако не си мислеше, че е крайно необходимо?

– Не.

– Затова не ти казах истината.

Тя се отпусна на гърдите му и започна да се смее безпомощно.

– Наистина ли нямаш никакви принципи? – попита го с престорена строгост.

Той се усмихна:

– Очевидно не.

Глава трийсета

Виктория седеше в салона и чакаше Джейсън да се върне, когато възрастният иконом, който се грижеше за лондонската им къща, се появи на вратата.

– Нейна милост, херцогинята на Клермонт иска да ви види, милейди. Уведомих я...

– Уведоми ме, че не приемаш посетители – сърдито каза херцогинята и нахълта в стаята за ужас на икономом. – Глупакът не иска да разбере, че аз съм от „семејството“, а не „посетител“.

– Бабо! – извика Виктория и скочи на крака смутена и изненадана от неочакваната поява на сърдитата стара дама.

Херцогинята се извърна към слисания слуга.

– Чу ли! – сопна се тя и размаха бастун към икономом. – Бабо! – доволно подчерта.

Като мърмореше извинения, икономът се поклони и излезе от стаята. Херцогинята седна на един стол, скръсти ръце върху украсената дръжка на бастуна си и се втренчи любопитно във Виктория.

– Изглеждаш щастлива – заключи изненадана.

– За това ли дойде от провинцията? – попита младата жена и седна срещу нея. – Да видиш дали съм щастлива?

– Дойдох да видя Уейкфийлд – заяви старицата.

– Няма го. – Виктория се изненада от намръщения поглед на старата дама.

Прабаба ѝ още повече свъси вежди:

– И аз така разбрах. Цял Лондон знае, че не е тук с теб! Възнамерявам да го намеря и да го нахокам, дори ако трябва да го преследвам из цяла Европа!

– Изумително – каза развеселено Джейсън, докато влизаше в салона – как почти всички, които ме познават, се страхуват от мен с изключение на дребничката ми съпруга, сестра ѝ и вие, госпожо, която сте три пъти по-възрастна от мен и една трета от теглото ми. Мога само да предположа, че смелостта или дързостта се предават по наследство. Но продължавайте, имате разрешението ми да ми се карате точно тук в собствения ми салон – засмя се той.

Херцогинята се изправи и го погледна сърдито.

– Така значи! Най-сетне си си спомнил, че живееш тук и че имаш

съпруга! – надменно изрече тя. – Казах ти, че ще те държа отговорен за щастието на Виктория, а ти съвсем не я правиш щастлива!

Джейсън хвърли несигурен поглед към жена си, но тя само поклати объркано глава и сви рамене. Доволен, че Виктория няма вина за това мнение на херцогинята, той прегърна съпругата си през рамото:

– По какъв начин не съумявам да изпълня съпружеските си задължения?

Възрастната жена зяпна от почуда:

– По какъв начин ли? Стоиш пред мен, прегърнал си я, но аз знам от сигурен източник, че си бил в леглото ѝ само шест пъти в Уейкфийлд!

– Бабо! – ужасено извика Виктория.

– Тихо, Виктория – каза тя и отново насочи острия си поглед към Джейсън.

– Двама от твоите слуги са роднини на двама от моите и ми казаха, че цял Уейкфийлд е бил слисан от това, че си отказал да спиш в едно легло с младоженката си само седмица след сватбата ви.

Виктория изпъшка унижено, но Джейсън я стисна окуражително.

– Е, как ще отговориш на това, млади момко? – троснато попита посетителката.

Той се замисли:

– Ами очевидно ще трябва да си поговоря със слугите.

– Не омаловажавай случилото се! Ти най-добре от всички мъже би трябвало да знаеш как да държиш съпругата си в леглото и до себе си. Та нали от четири години насам половината омъжени жени в Лондон въздишат по теб. Ако беше някое префърцунено конте, чиито краища на ризата държат главата му изправена, щях да имам някакво обяснение защо не можеш да се заемеш със задачата да ме дарите с наследник...

– Възнамерявам да превърна това във въпрос от първостепенна важност – изрече Джейсън с престорена тържественост.

– Няма да търпя повече увъртания – предупреди тя, поуспокоена.

– Много сте търпелива – съгласи се той.

Без да обръща внимание на ироничната му забележка, тя кимна:

– А сега, след като се разбрахме, можете да ме поканите на вечеря. Но не мога да остана дълго.

С дяволита усмивка Джейсън ѝ подаде ръка:

– Несъмнено възнамерявате да ни посетите за по-дълго някой друг път, да кажем след около девет месеца?

– Точно така – увери го възрастната дама, но когато се обърна към

Виктория, прочете ѝ се смееха. Щом тръгнаха към трапезарията, тя се наведе към правнучката си и прошепна:

- Красив е дяволът му с дявол, нали, мила моя?
- Много – съгласи се младата жена и потупа ръката ѝ.
- И независимо от клюките, които чух, ти си щастлива, нали?
- Не мога да го опиша с думи – отвърна Виктория.
- Много бих искала да ме посетиш някой ден. Имението Клермонт е само на трийсетина километра от Уейкфийлд.
- Ще дойда много скоро – обеща внучката ѝ.
- Можеш да доведеш и съпруга си.
- Благодаря.

През следващите дни маркизът и маркизата на Уейкфийлд се появиха заедно на много от най-бляскавите събития. Хората вече не говореха за жестокостта на Джейсън към първата му съпруга, защото на всички беше ясно, че лорд Филдинг е най-любящият и щедър съпруг.

Беше достатъчно само да погледнат двойката, за да видят, че лейди Виктория сияе от щастие, а стройният ѝ и красив съпруг я обожава. Всъщност висшето общество се забавляваше, като сравняваше предишния намръщен и суров Джейсън Филдинг, който сега се усмихваше с любов на съпругата си, докато танцуваше с нея, или се смееше на глас в театъра на някоя нейна остроумна забележка.

Много скоро всички бяха на мнение, че маркизът е най-оклеветеният и неразбран човек на този свят. Господата и дамите, които се бяха отнасяли с него предпазливо и със страхопочитание, сега се стремяха да спечелят приятелството му.

Пет дни, след като Виктория се беше опитала да пресече клюките, провокирани от отсъствието на съпруга ѝ, говорейки за него с най-хвалябствени слова, лорд Армстронг посети Джейсън да го помоли за съвет как да спечели сътрудничеството и предаността на слугите и арендаторите си. Лорд Филдинг остана смаян, после се усмихна и му предложи да поговори с лейди Филдинг по този въпрос.

Същата тази вечер в семейство Уайтс лорд Бримуърти закачливо обвини Джейсън за това, че лейди Бримуърти наскоро си е купила изключително скъпа сапфирена огърлица. Лорд Филдинг го погледна развеселено, заложи петстотин лири на следващата ръка и след миг ловко лиши лорд Бримуърти от тази сума.

На следващия ден следобед в Хайд Парк, където Джейсън учеше

Виктория да управлява новия прекрасен файтон, който ѝ беше купил, една карета рязко спря и три много стари дами се втренчиха в него.

– Невероятно! – каза графиня Дреймор на приятелките си, докато наблюдаваше през монокъла си лорда. – Тя наистина е омъжена за Уейкфийлд! Когато Виктория каза, че съпругът ѝ е „добър и сърдечен“, помислих, че говори за друг човек!

– Той е не само сърдечен, но и смел – разкиска се най-старата дама, докато наблюдаваше как файтонът на двойката опасно се накланя по алеята. – Вече няколко пъти за малко да преобърне файтона!

За Виктория животът се беше превърнал в удоволствие. Нощем Джейсън я любеше и я учеше на любовното изкуство. Той удавяше сестивата ѝ в наслада, събуждаше у нея бурна страст, на каквата никога не беше подозирала, че е способна. Тя го беше научила да вярва и сега той ѝ се отдаваше изцяло – с тяло, сърце и душа. Не се скъпеше за нищо, даваше ѝ всичко – любов, внимание, подаръци.

Той кръсти яхтата си „Виктория“ и я придума да плава с него по Темза. Когато жена му каза, че обича много повече да плава по Темза отколкото през океана, Джейсън нареди да построят нова яхта, специално за нея, обзаведена в бледо-синьо и златно. Тази нечувана екстравагантност накара госпожица Уилбър да сподели завистливо с група приятели:

– Всички тръпнат в напрегнато очакване какво ли ще ѝ купи следващия път Уейкфийлд!

Робърт Колингуд повдигна вежди и се усмихна на завистливата млада дама:

– Може би Темза?

За Джейсън, който до този момент не беше познавал радостта от това да бъдеш обичан и обожаван заради истинската ти същност, а не заради това, което притежаваш, или начина, по който изглеждаш, мирът и спокойствието, които изпитваше, бяха истинска наслада. Нощем той не можеше да се насити на Виктория, а през деня я водеше на пикници и плуваше с нея в потока в Уейкфийлд Парк. Докато работеше, мислеше за нея и се усмихваше. Искеше да положи света в краката ѝ, но Виктория искаше само него и това го изпълваше с дълбока нежност. Той дари цяло състояние за построяването на болница близо до Уейкфийлд – болница „Патрик Сийтън“, след което започна приготвянията за построяването на още една в Портидж, Ню Йорк, също на името на баща ѝ.

Глава трийсет и първа

Беше минал месец от сватбата им, когато Джейсън получи съобщение, че трябва да замине за Портсмут, където един от корабите му току-що беше пристигнал.

Сутринта той целуна Виктория на стълбището на Уейкфийлд Парк толкова страстно, че тя се изчерви, а кочияшът дяволито се подсмихна.

– Толкова ми се иска да не заминаваш – каза тя и притисна лице към гърдите му, обвиняйки ръце около кръста му. – Шест дни ми се струват като цяла вечност и ще бъда ужасно самотна без теб.

– Чарлз ще бъде тук да ти прави компания, скъпа – усмихна се той. – Майк Фаръл е съвсем наблизо и можеш да го посетиш. Или пък може отново да отидеш на гости на прабаба си. Ще си бъда у дома в четвъртък навреме за вечеря.

Виктория кимна и се повдигна на пръсти да целуне гладко избръснатата му буза.

През тези шест дни тя упорито се занимаваше с какво ли не, работеше в сиропиталището, надзираваше домакинството в къщата, но времето минаваше мъчително бавно. А нощите ѝ се струваха още по-дълги. Тя прекарваше вечерите с Чарлз, който ѝ гостуваше, но когато той си легнеше, часовникът сякаш спираше.

В нощта преди завръщането на Джейсън тя се разхождаше из стаята си, защото не искаше да си ляга в самотното легло. Влезе в покоите на съпруга си и с усмивка започна да разглежда тежките мебели в тъмни тонове, напълно подходящи за един мъж. Стаята му беше в пълен контраст с нейната спалня, обзаведена във френски стил с ефирни копринени драперии и балдахин в розово и златисто. С любов прокара пръсти по инкрустираните със злато предмети, а после неохотно се върна в стаята си и най-сетне заспа.

Събуди се призори и започна да обмисля каква специална вечеря да приготви за завръщането му.

Вечерта тя седеше в салона, заслушвайки се кога ще пристигне каретата на Джейсън.

– Това е той, чичо Чарлз! – радостно възкликна и се вгледа през прозореца в светлините на каретата, която се приближаваше по алеята към къщата.

– Сигурно е Майк Фаръл. Джейсън ще пристигне поне след час-два

– каза той и се усмихна, когато тя започна неспокойно да пригласяда полите си. – Знам колко време е необходимо такова пътуване. Сигурно е тръгнал един ден по-рано, за да пристигне тази вечер, а не утре.

– Вероятно си прав, но е едва седем и половина, а аз поканих капитан Фаръл да вечеря с нас в осем.

Когато каретата спря пред къщата, тя видя, че не е луксозната пътническа карета на Джейсън.

– Мисля, че трябва да помоля госпожа Крейдък да отложи вечерята за по-късно – каза тя, когато Нортръп се появи на прага на салона със странно, напрегнато изражение на строгото си лице.

– Един господин е дошъл да ви види – съобщи той.

– Господин ли? – повтори учудено Виктория.

– Някакъв си господин Андрю Бейнбридж от Америка.

Младата жена стисна облегалката на най-близкия стол.

– Да го покани ли?

Тя нервно кимна, опитвайки се да овладее гнева си. Молеше се да намери сили да се изправи лице в лице с него, без да де чувствата си. Толкова беше погълната от собствените емоции, че изобщо не забеляза как Чарлз внезапно преbledна и бавно се изправи срещу вратата, сякаш посрещаше взвод, готов за стрелба.

След миг Андрю влезе в салона, а усмихнатото му лице й стори толкова скъпо и познато, че сърцето й се сви заради предателството му. Той спря и се загледа в елегантната красива млада жена, която стоеше пред него.

– Тори – задъхано произнесе, без да откъсва поглед от дълбоките й сини очи. Неочаквано я грабна в прегръдките си и зарови лице в уханните й коси.

– Бях забравил колко си красива – сподавено прошепна и я притисна още по-силно към гърдите си.

– Очевидно! – рязко отвърна Виктория, възстановявайки се от вцепнението си, и се освободи от ръцете му. Тя гневно го изгледа, изумена от дързостта му да идва тук и най-вече да се осмелява да я прегръща с такава страст. – Очевидно забравяш хората много лесно – добави звънтелно.

За нейно най-голямо удивление Андрю се засмя.

– Ядосана си, защото ми отне две седмици повече да дойда да те взема, отколкото ти бях обещал в писмото, нали? – И без да изчака отговор, той продължи: – Параходът ни беше принуден да смени курс и трябваше да спрем, за да отстранят повредите на един остров.

Андрю сложи ръце върху напрегнатите рамене на Виктория и се обърна към Чарлз.

– Вие сигурно сте Чарлз Филдинг – дружелюбно каза той. – Не мога да изразя благодарността си за това, че сте се грижили за Виктория, докато успея да дойда да я взема. Естествено държа да ви платя всички разноски, свързани с нея, включително и тази прекрасна рокля, която носи в момента.

Той се обърна към младата жена:

– Не искам да те карам да бързаш, Тори, но съм запазил места на един параход, който заминава след два дни. Капитанът вече се съгласи да се оженим...

– Писмо ли? – прекъсна го Виктория замаяно. – Какво писмо? Не си ми писал, след като напуснах Америка.

– Написах ти няколко писма – намръщено отвърна той. – Както вече обясних в последното, пишех ти от Америка, защото се оказа, че майка ми, която непрекъснато се меси в живота ми, така и не ми е препратила писмата ти до мен и аз не знаех, че си в Англия. Тори, обясних ти всичко това в последното си писмо, онова, което изпратих до Англия със специален пратеник.

– Не съм получавала никакво писмо! – настойчиво повтаряше Виктория, а напрежението ѝ растеше.

Андрю ядосано сви устни:

– Преди да тръгнем, възнамерявам да се обадя на една фирма в Лондон, на която платих цяло състояние, за да предаде лично писмата ми на теб и на твоя братовчед, херцога. Искам да чуя какво ще ми кажат!

– Ще ви кажат, че са ги доставили лично на мен – внезапно се обади Чарлз.

Виктория рязко се извърна към него и бавно започна да осъзнава случилото се.

– Не, чичо Чарлз, не си получавал никакви писма. Мислиш си за писмото, което получих от майката на Андрю, онова, с което ми съобщаваше, че е женен.

Очите на Андрю пламнаха от ярост, когато забеляза вината, изписана на лицето на херцога. Той сграбчи Виктория за менете.

– Тори, чуй ме! Непрекъснато ти пишех, докато бях в Европа, но ти изпращах писмата в Америка. Разбрах за смъртта на родителите ти едва когато се върнах у дома преди два месеца, от деня, в който са починали родителите ти, майка ми е престанала да ми изпраща писмата ти. Когато

се върнах, тя ми каза, че родителите ти са починали и че си била извикана в Англия от някакъв твой богат братовчед, който ти предложил брак. Каза ми, че няма никаква представа къде или как да те намеря тук. Познавах те твърде добре, за да повярвам, че ще ме зарежеш заради някакъв богаташ с титла. Отне ми известно време, но най-сетне открих доктор Морисън, който ми каза истината за идването ти тук и ми обясни къде да те намеря.

Когато Казах на майка ми, че тръгвам да те търся, тя си призна всичко. Каза ми за писмото, в което те е излъгала, че съм се оженил в Швейцария. И веднага след това получи един от нейните „пристъпи“. Само дето този се оказа действителен. Не можех да я изоставя, затова ти писах, както и на твоя братовчед тук – той хвърли убийствен поглед към Чарлз, – който по някаква причина не ти е казал за писмата ми. В тях обяснявах и на двама ви какво се е случило и съобщавах, че ще дойда да те взема колкото се може по-скоро.

Гласът му омекна, когато обхвана с две ръце измъченото лице на Виктория:

– Тори, ти си любовта на моя живот от мига, в който те видях да препускаш през полята ни с индианското пони на Буйна река. Не съм женен, любима.

Виктория преглътна и с усилие проговори:

– Но аз съм омъжена.

Андрю отдръпна ръце от лицето ѝ, сякаш кожата ѝ го изгори:

– Какво каза?

– Казах – с болка прошепна тя, докато гледаше лицето на любимия си, – че съм омъжена.

Цялото тяло на Андрю се напрегна, сякаш се опитваше да понесе физически удар. Той погледна презрително към Чарлз.

– За него ли? За този старец? Продала си се за шепа бижута и няколко рокли, така ли? – шевно процеди.

– Не! – почти изкрещя младата жена, разтреперана от ярост, болка и мъка.

Най-накрая Чарлз заговори:

– Виктория е омъжена за моя племенник.

– За твоя син! – възрази Виктория. Тя се извърна, намразила Чарлз заради измамата и Джейсън за това, че му е сътрудничил.

Ръцете на Андрю се вкопчиха в нейните и тя почувства цялата му болка.

– Защо? – разтърси я той. – Защо!

– Вината е моя – каза Чарлз. Той се изправи и погледна Виктория с очи, които молеха за разбиране. – Страхувах се от този миг, откакто пристигнаха писмата на господин Бейнбридж. А сега е по-лошо, отколкото си го представях.

– Кога получи тези писма? – попита Виктория, но вече знаеше отговора и се разкъсваше от мъка.

– В нощта на пристъпа ми.

– На престорения ти пристъп! – поправи го тя с разтреперан от гняв и горчивина глас.

– Точно така – призна той и се обърна към Андрю. – Когато прочетох, че ще дойдете да отведете Виктория, направих единственото, което ми хрумна – престорих се, че съм получил удар, умолявайки я да се омъжи за сина ми, за да има кой да се грижи за нея.

– Мръсник! – процеди през зъби Андрю.

– Не очаквам да ми повярвате, но бях сигурен, че Виктория и синът ми ще бъдат много щастливи заедно.

Андрю откъсна яростния поглед от врага си и се обърна към младата жена:

– Върни се с мен у дома. Не могат да те принудят да бъдеш съпруга на човек, когото не обичаш. Не е законно – те са те заставили да го сториш. Моля те, Тори! Ела с мен у дома и ще намеря някакъв начин да се справим със случилото се. Паракордът тръгва след два дни. Ще се оженим на всяка цена. Никой никога няма да разбере...

– Не мога! – прошепна тя.

– Моля те.

Виктория поклати глава.

– Не мога – сподавено изрече.

Андрю пое дълбоко въздух и бавно се обърна.

Ръката, която Виктория протегна към него в мълчалива, безпомощна молба, се отпусна, когато той напусна стаята, къщата и живота ѝ.

Настана тишина. Виктория стискаше полите си, а пред очите ѝ беше измъченото лице на Андрю. Спомни си как се беше почувствала, когато разбра, че е женен, спомни си с каква мъка преодоляваше всеки ден, как се опитваше да се усмихва, когато сърцето ѝ се късаше.

Обезумяла от ярост, тя рязко се извърна към Чарлз и извика:

– Как можа! Как можа да причиниш такова нещо на двама души, които никога не са ти сторили зло! Видя ли лицето му? Знаеш ли колко го наранихме? Имаш ли някаква представа?

– Да – отвърна той.

– Знаеш ли как се чувствах през всичките тези седмици, когато мислех, че той ме е предал и вече си нямам никого? Чувствах се като просякния в твоя дом! Знаеш ли как се чувствах, знаейки, че се омъжвам за човек, който не ме иска, само защото нямам друг избор...

Тя го погледна с очи, толкова заслепени от сълзи, че не можеше да види болката в неговите.

– Виктория, не обвинявай Джейсън за това. Той не знаеше, че пристъпът ми е престорен, не знаеше и за писмото...

– Лъжеш!

– Не, кълна ти се!

Виктория вдигна глава, а очите ѝ заблестяха от гняв:

– Вече не мога да ви вярвам! – Млъкна, изплашена от смъртната бледност по изпитото лице на Чарлз, и бързо излезе от стаята. Изтича по стълбите, заслепена от сълзи, и хукна по коридора към стаята си. Щом влезе, тя се облегна на затворената врата, стиснала зъби толкова силно, че челюстта я заболя.

Отново си представи лицето на Андрю, сгърчено от болка, и силно изплака, разкъсвана от угризения. „Обичам те от деня, в който те видях да препускаш през полята ни с индианското пони... Тори, моля те! Върни се с мен у дома...“

Тя се бе оказала пионка в ръцете на двама себични, безсърдечни мъже. Джейсън през цялото време е знаел, че Андрю ще дойде, също както е знаел, че Чарлз е играел на карти в нощта на престорения пристъп.

Виктория се отдръпна от вратата, свали роклята си и облече костюм за езда. Щеше да полудее, ако остане дори и час в тази къща. Не можеше да вдигне скандал на Чарлз, защото се безпокоеше за здравето му. А що се отнася до Джейсън, той трябваше да се върне тази вечер. Със сигурност щеше да забие нож в сърцето му, ако го видеше сега. Грабна едно вълнено наметало от гардероба и хукна надолу по стълбите.

– Виктория, почакай! – извика Чарлз, като я видя да тича по коридора към задната част на къщата.

Тя се извърна и извика:

– Стой далеч от мен! Отивам в Клермонт. Достатъчно болка вече ми причини!

– О'Мейли! – отчаян извика херцогът, когато тя избяга навън през задната врата.

– Да, ваша милост?

– Знам, че си чул какво стана в гостната...

О'Мейли, който винаги подслушваше, кимна мрачно, без изобщо да се опитва да отрича.

– Можеш ли да яздиш?

– Да, но...

– Последвай я – нареди Чарлз. – Не зная дали ще вземе карета, или ще язди, но ти я последвай. Тя те харесва и ще те изслуша.

– Господарката няма да е в настроение да изслуша когото и да било и не мога да кажа, че я виня.

– Няма значение, по дяволите! Ако не иска да се върне, поне я последвай до Клермонт, за да си сигурен, че е в безопасност. Клермонт е на трийсетина километра на юг оттук по пътя край реката.

– Ами ако тръгне за Лондон и се опита да избяга с онзи господин от Америка?

Чарлз прокара пръсти през посивялата си коса и категорично поклати глава:

– Няма. Ако искаше да замине, щеше да го направи, когато той я помоли да тръгне с него.

– Но аз не мога да яздя толкова добре като лейди Виктория.

– Няма да може да язди толкова бързо в тъмното. А сега тичай към конюшната и я последвай!

Виктория вече препускаше с Матадор, а Улф тичаше до коня, когато О'Мейли се втурна към конюшните.

– Чакайте, моля ви! – извика той, но тя не го чу и приведена ниско над коня, го пришпори така, сякаш самият дявол беше по петите ѝ.

– Веднага оседлай най-бързия ни кон! – нареди О'Мейли на един коняр, без да откъсва очи от бялата наметка на Виктория, която изчезваше по дългата вита алея на имението към главния път.

След пет километра бесен галоп Виктория се принуди да намали заради Улф. Вярното куче, което винаги я следваше, тичаше редом с нея с ниско приведена глава, но беше изтощено. Тя го изчака и тъкмо се готвеше да продължи, когато чу тропот на копита зад гърба си и нечии викове.

Не беше сигурна дали не я преследва някой от бандитите, които нападаха самотни пътници нощем, или пък Джейсън, който можеше да се е върнал и да е решил да я настигне. Затова свърна през гората край пътя и препусна сред дърветата, за да обърка преследвача си. Но той пое през гъсталака след нея независимо от усилията ѝ да го заблуди.

Обзета от паника и гняв едновременно, когато излезе от гората,

която трябваше да я скрие, Виктория пришпори коня си по пътя. Ако Джейсън беше зад гърба ѝ, по-скоро би умряла, отколкото да се остави да я хване. Неведнъж я беше правил на глупачка. Но не можеше да е Джейсън! Не видя каретата му на алеята, когато тръгна от Уейкфийлд, не я забеляза и преди да свърне по пътя край реката.

Гневът ѝ премина във вледеняващ страх. Приближаваше се към същата река, където се беше удавило някакво момиче. Спомни си разказите на пастора за кръвожадни бандити, които нощем дебнат пътници, и хвърли ужасен поглед през рамо, докато препускаше към един от мостовете над реката. Видя, че преследвачът ѝ се беше изгубил от погледа ѝ зад един завой, но го чуваше да се приближава, да я преследва, сякаш имаше някаква пътеводна светлина. Наметалото! Бялото наметало се веше зад нея като флаг в нощта.

– О, Боже! – извика тя, докато Матадор прекосяваше моста. От дясната ѝ страна се виждаше пътека, която минаваше край реката, а пътят продължаваше напред. Тя рязко спря коня, слезе от седлото и развърза наметалото си. Молейки се обезумяло планът ѝ да не се провали, Виктория хвърли наметалото си върху седлото, свърна коня по пътеката, която минаваше край реката, и силно го шибна с камшика си по задницата, при което той препусна по пътеката. Заедно с Улф тя изтича в гората над пътеката и се сви в гъсталака, а сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. След малко чу тропота на коня на преследвача си по моста. Надникна между клоните, които я скриваха, и го зърна да свива по пътеката край реката, но не можа да види лицето му.

Не забеляза, че Матадор намали ход и спря край реката да пие вода. Наметалото се смъкна от седлото в реката, която го понесе надолу по течението и то се спря в клоните на едно повалено дърво.

Виктория не видя нищо от това, защото вече бягаше през гората край пътя и се усмихваше, тъй като бандитът се беше хванал на най-хитрия номер, на който я беше научил Буйна река. За да заблудиш преследвача си, изпращаш коня си в една посока и продължаваш пеша в друга, към което Виктория хитро реши да прибави и хвърлянето на наметалото върху седлото на коня.

О'Мейли рязко спря коня си до този на Виктория и започна да се озърта тревожно, оглеждайки стръмния бряг зад него и над него в търсене на някаква следа, мислейки, че конят ѝ може би я е хвърлил някъде там.

– Лейди Виктория? – викаше той, докато оглеждаше брега, горите отляво и реката отдясно... където бялото наметало се носеше по водата,

закачено за един клон. – Лейди Виктория! – ужасено извика той, скачайки от коня. – Проклетият кон! – запъхтяно говореше той, докато събличаше горната си дреха и ботушите си. – Проклетият кон я е хвърлил в реката...

Бързо нагази в тъмната, буйна вода и заплува към наметалото.

– Лейди Виктория! – извика О'Мейли и се гмурна под водата. След малко изплува, поемайки си задъхано въздух, и отново се гмурна.

Глава трийсет и втора

Цялата къща беше осветена, когато каретата на Джейсън спря на алеята. Нетърпелив да види Виктория, той бързо изкачи стъпалата пред къщата.

– Добър вечер, Нортръп! – усмихна се той и потупа предания икономно гърба, подавайки му наметалото си. – Къде е съпругата ми? Всички ли вечеряха вече? Забавих се заради едно колело, което за проклетия се счупи.

Лицето на Нортръп наподобяваше ледена маска, когато прошепна:

– Капитан Фаръл ви чака в салона, милорд.

– Какво е станало с гласа ти? – добронамерено попита Джейсън. – Ако имаш проблем с гърлото, кажи на лейди Виктория. Тя чудесно се справя с такива неща.

Нортръп преглътна и нищо не каза. Като му хвърли любопитен поглед, Джейсън се обърна и се отпрати към салона. Отвори със замах вратите.

– Здравей, Майк. Къде е жена ми?

Джейсън огледа уютната стая с тихия огън, който гореше в камината, в очакване Виктория да се появи, но видя само наметалото ѝ на един стол. От него капеше вода.

– Прости лошите ми обноски, приятелю, но не съм виждал Виктория от дни. Нека първо я намеря, а после ще седнем и ще си побъбрим. Сигурно е...

– Джейсън – каза Майк Фаръл, – станала е злополука... Споменът за друга една нощ като тази болезнено проряза съзнанието на Джейсън. Нощ, в която се беше прибрал у дома, очаквайки да види сина си, и Нортръп отново се беше държал необичайно; а Майк Фаръл го чакаше в същата стая. Сякаш за да прогони ужаса и болката, които вече разкъсваха сетивата му, Джейсън поклати глава и отстъпи назад.

– Не! – прошепна, след което гласът му се надигна в измъчен вик: – Не, проклет да си! Не ми казвай, че...

– Джейсън...

– Не смей да ми го казваш! – изтерзано извика той. Майк Фаръл заговори, но извърна глава, за да не гледа нечовешкото страдание, изписано на лицето на приятеля му:

– Конят ѝ я хвърлил от скалата в реката, на около шест километра

отгук. О'Мейли тръгнал след нея, но не могъл да я намери. Той...

– Махай се – прошепна Джейсън.

– Съжалявам, Джейсън. Не мога да намеря думи да ти кажа колко съжалявам...

– Махай се!

Когато приятелят му излезе, той протегна ръка към наметалото на Виктория. Притисна го към гърдите си и започна нежно да го милва, след което зарови лице в дрехата. Мъката го разтърси и сълзи, които мислеше, че не е способен да пролее, закапаха от очите му.

– Не – изплака, а после извика в пристъп на безумна мъка.

Глава трийсет и трета

– Стига, скъпа моя. – Херцогинята на Клермонт потупа Виктория по рамото. – Не мога да те гледам толкова нещастна.

Младата жена прехапа устни, загледана в моравата пред къщата.

– Не мога да повярвам, че съпругът ти още не е дошъл да ти се извини за ужасната измама, която двамата с Атъртън са ти скроили – раздразнено заяви възрастната дама. – Може би не се е прибрал миналата нощ.

Започна неспокойно да се разхожда из стаята, като се подпираше на бастуна си, а живите ѝ очи непрекъснато се стрелкаха към прозореца, сякаш и тя очакваше Джейсън Филдинг да пристигне всеки момент.

– Когато все пак се появи, ще бъда изключително доволна, ако го накараш да падне на колене!

Виктория тъжно се усмихна:

– В такъв случай ще трябва да те разочаровам, бабо, защото мога да те уверя, че Джейсън няма да го направи. По-скоро би се опитал да ме целуне и...

– ...и да те придума да се върнеш у дома? – завърши херцогинята.

– Точно така.

– А може ли да го постигне? – Тя наклони побелялата си глава.

Виктория въздъхна, обърна се и облегна глава на рамката на прозореца:

– Вероятно.

– В такъв случай доста се бави. Наистина ли вярваш, че е знаел за писмата на Бейнбридж? Искам да кажа, че ако наистина е знаел, е било твърде безпринципно от негова страна да не ти каже.

– Джейсън няма принципи – ядосана отвърна Виктория. – Не вярва в тях.

Херцогинята продължи да се разхожда замислено, но изведнъж спря, когато стигна до Улф, който лежеше пред камината. Потрепери и тръгна в другата посока.

– Какъв ли грях съм извършила, че да заслужа този звяр в къщата си.

Виктория тъжно се засмя:

– Да го завържа ли навън?

– За Бога, не! Разкъса панталоните на Майкълсън, когато се опита

да го нахрани тази сутрин.

– Подозрителен е към мъже.

– Мъдро животно, макар и толкова грозно.

– Мисля, че има дивата красота на хищник. – „Като Джейсън“ – помисли си тя.

– Преди да изпратя Дороти във Франция, вече беше осиновила две котки и едно врабче със счупено крило. И тях не харесвах, но поне не ме гледаха като това животно. Казвам ти, че си точи зъбите да ме изяде. Дори сега се чуди какъв ли вкус имам.

– Гледа те, защото си мисли, че те пази – обясни с усмивка внучката й.

– Мисли, че пази следващата си плячка! Не, не – вдигна ръка тя, когато Виктория тръгна към Улф с намерението да го върже навън. – Умолявам те, не излагай повече на опасност слугите ми. Освен това не съм се чувствала толкова сигурна в къщата си, откакто прададо ти беше жив – призна тя.

– Няма защо да се тревожиш, че някой може да се вмъкне в къщата ти – съгласи се Виктория и поднови бдението си до прозореца.

– Да се промъкне ли? Скъпа, никой няма да посмее да влезе в тази стая, дори и пари да му даваш.

Виктория постоя още малко до прозореца, после се обърна и се насочи към лъскавата масичка от полирано дърво, върху която беше оставена някаква книга.

– Седни, Виктория, и нека аз да повървя малко. Няма смисъл да се блъскаме една в друга, докато сновем насам-натам. Защо ли толкова се бави този твой красив дявол?

– По-добре, че не дойде до този момент – отпусна се в един стол младата жена и се втренчи в ръцете си. – Трябваше ми много време да се успокоя.

Херцогинята отиде до прозореца и се загледа към алеята с присвити очи:

– Мислиш ли, че те обича?

– Така си мислех.

– Разбира се, че те обича! Цял Лондон говори за вас двамата. Той е лудо влюбен в теб. И несъмнено затова се е съгласил с плана на Атъртън и не ти е казал за писмата на Андрю. Хубаво ще го наредя аз Атъртън! Въпреки че вероятно и аз бих постъпила така при такива обстоятелства – смело добави тя, като продължаваше да се визира през прозореца.

– Не мога да повярвам.

– Разбира се, че щях да постъпя така. Ако трябва да избирам между това да те оставя да се омъжиш за някакъв си мъж колониите, когото не познавам и на когото нямам никакво доверие, и да се противопоставя на собственото си желание да те видя омъжена за най-добрата партия в Англия – мъж с богатство, титла и красота – щях със сигурност да постъпя като Атъргън.

Виктория се въздържа да не изтъкне, че именно този начин на мислене е донесъл толкова страдание на майка ѝ и на Чарлз Филдинг.

Херцогинята отново проговори:

– И ти си сигурна, че искаш да се върнеш в Уейкфийлд?

– Не съм си и помисляла да го напускам завинаги. Предполагам, че исках просто да накажа Джейсън заради начина, по който Андрю беше принуден да научи, че съм омъжена. Бабо, ако само беше видяла изражението му, щеше да разбереш. Ние бяхме най-добри приятели още от деца. Той ме научи да плувам, да стрелям и да играя шах. Освен това бях много ядосана на Джейсън и Чарлз за това, че са ме използвали като играчка, като пионка. Не можеш да си представиш колко дълго се чувствах самотна и нещастна, когато си мислех, че Андрю ме е изоставил.

– Е, къпа моя – замислено каза старицата. – Няма още дълго да си сама. Уейкфийлд току-що пристигна – не, чакай, това е негов пратеник! Кой е този човек?

Виктория изтича до прозореца.

– Та това е капитан Фаръл – най-добрият приятел на Джейсън.

– Ха! – радостно възкликна херцогинята и тропна с бастун по пода. – Изпратил човек да те уговаря. Не допусках, че Уейкфийлд може да направи такова нещо, но така да бъде!

Тя незабавно махна с ръка към Виктория:

– Тичай в гостната и да не си показала хубавото си лице тук, докато не те извикам.

– Какво? Бабо, не!

– Хайде! – отвърна херцогинята. – Веднага! Ако Уейкфийлд иска да играем на дуел и праща някого да преговаря за условията, така да бъде! Аз ще съм твой представител и ще съм безпощадна – каза тя и намигна.

Виктория неохотно се подчини и отиде в гостната, но беше твърдо решена, че няма да остави капитан Фаръл да си тръгне, без да е говорила с него. Ако баба ѝ не я извикаше до пет минути, щеше да се върне в салона и да поговори с него.

Само три минути бяха изминали, когато вратите на гостната се отвориха със замах и баба ѝ застана на прага. На лицето ѝ бяха изписани

развеселеност, страх и ужас.

– Мила моя – обяви тя, – изглежда, че все пак си поставила Уейкфийлд на колене, макар и неволно.

– Къде е капитан Фаръл? – нетърпеливо попита Виктория. – Не си е тръгнал, пали?

– Не, не, тук е. Разположил се е най-безочливо на дивана ми и очаква освежителните напитки, които бях така щедра да му предложа. Предполагам, че ме мисли за най-безсърдечното същество на земята, защото когато ми съобщи новината си, бях толкова смутена, че му предложих напитка вместо съболезнованията си.

– Бабо! Не разбирам за какво говориш. Джейсън изпратил ли е капитан Фаръл да ме отведе у дома? Затова ли е тук?

– Със сигурност не – повдигна вежди херцогинята. – Чарлз Филдинг го е изпратил, за да ми съобщи скръбната вест за преждевременната ти смърт.

– Какво?

– Удавила си се – поясни старицата. – В реката. Или най-малкото това е сполетяло твоето бяло наметало.

Тя хвърли поглед към Улф:

– Смятат, че този крастав звяр е избягал отново в гората, откъдето е дошъл, преди да го опитомиш. Слугите в Уейкфийлд са в траур. Чарлз е на легло – напълно заслужено, а съпругът ти се е заключил в кабинета си и не пуска никого при себе си.

Виктория едва не се свлече на земята от изумление и ужас. После рязко се обърна.

– Виктория! – извика херцогинята и бързо последва внучката си, която се втурна по коридора и влетя в салона.

– Капитан Фаръл!

Той рязко вдигна глава и се втренчи в нея, сякаш виждаше привидение, после погледът му се стрелна към другия „призрак“, който внезапно спря и оголи зъби срещу него.

– Капитан Фаръл, не съм се удавила – каза Виктория, изненадана от изумения му поглед. – Улф, стига!

Ирландецът се изправи на крака, а изумлението бавно отстъпи пред радостта, а после и на гнева.

– Това някаква шега ли е! – каза той. – Джейсън е обезумял от скръб...

– Капитан Фаръл! – властно прокънтя гласът на херцогинята, която гордо изправи дребната си фигура. – Ще ви бъда благодарна, ако се

обръщате както подобава към внучката ми. Тя нямаше представа, че те са мислели, че може да е някъде другаде освен тук, където изрично е казала, че ще бъде.

– Но наметалото...

– Някой ме преследваше – мисля, че беше един от онези бандити, за които ми споменахте, затова хвърлих наметалото върху седлото на коня ми и го изпратих по пътеката край реката, за да заблудя бандита.

Гневът изчезна от лицето на капитана и той поклати глава.

– Този някой, който те е преследвал, е бил О'Мейли. За малко не се е удавил, опитвайки се да те спаси в реката, където забелязал наметалото ти.

Виктория отпусна глава назад и затвори очи. Чувстваше се виновна. После внезапно отвори очи и започна да се суети. Прегърна баба си и припряно заговори:

– Бабо, благодаря ти за всичко. Трябва да тръгвам. Отивам у дома...

– Не и без мен, без мен няма да тръгнеш! На първо място за нищо на света не бих пропуснала това завръщане. Не съм се вълнувала толкова от... всъщност няма значение...

– Можеш да ме последваш с каретата – каза Виктория, – но аз ще яздя, на кон ще стигна по-бързо.

– Ще пътуваш в каретата с мен – заповяда ѝ херцогинята. – Предполагам не ти е хрумвало, че когато мъжът ти се съвземе от внезапната радост, може да реагира точно като невъзпитания си пратеник преди малко. – Тя хвърли бегъл поглед към капитана, преди да продължи: – Само че доста по-грубо. Накратко, мило дете, след като те целуне, което вярвам, че ще направи, най-вероятно ще поиска да те убие, защото ще реши, че си му изиграла жестока шега. Затова ще бъда наблизо, за да ти се притека на помощ. – Нортън – извика тя и тропна повелително с бастуна по пода. – Веднага да впрегнат конете ми!

Тя се обърна към капитан Фаръл и царствено заяви:

– Можете да пътувате с нас в каретата. – След което мигновено развали впечатлението, че великодушно е простила грубото му поведение, добавяйки: – За да мога да ви държа под око. Няма да рискувам да известите Уейкфийлд за пристигането ни, за да ни посрещне обезумял на прага.

Сърцето на Виктория биеше лудо в гърдите ѝ, когато каретата спря пред Уейкфийлд. Нито един лакей не се появи да свали стъпалата на каретата и да им помогне да слязат, а от безбройните прозорци, които

гледаха към парка, мъждукаха само няколко светлини. Цялото имение изглеждаше изоставено, помисли си Виктория и тогава с ужас забеляза, че на прозорците на долния етаж висяха черни завеси, а на вратата беше закачен черен венец.

– Джейсън мрази траура – извика тя и започна обезумяло да бута вратата на каретата, опитвайки се да я отвори. – Кажете на Нортръп да махне тези неща от прозорците!

Нарушавайки тягостната тишина, капитан Фаръл хвана ръката ѝ и нежно каза:

– Джейсън нареди да го направят, Виктория. Той почти е загубил ума си от мъка. Прабаба ти има известно право – не зная как ще реагира в първия миг, когато те види.

Виктория нехаеше какво ще направи Джейсън, беше важно единствено да разбере, че е жива. Тя скочи от каретата, оставяйки капитан Фаръл да се погрижи за прабаба ѝ и се втурна към входната врата. Беше заключена и започна силно да удря по нея. Най-сетне вратата бавно се отвори.

– Нортръп! – извика Виктория. – Къде е Джейсън?

Икономът започна да примигва в сумрака.

– Моля те, не ме гледай така, сякаш съм призрак. Станало е недоразумение! Нортръп – отчаяно каза тя и постави топлата си длан върху студената му буза. – Не съм мъртва!

– Той е... той е... – Широка усмивка изведнъж озари строгото лице на Нортръп. – Той е в кабинета си, милейди, и позволете да кажа колко съм щастлив...

Виктория хукна по коридора към кабинета, оправяйки косата си в движение.

– Виктория? – силно извика Чарлз от балкона на горния етаж. – Виктория!

– Баба ще ти обясни всичко, чичо Чарлз – отвърна тя и продължи да тича.

Пред кабинета на Джейсън спря и сложи ръка на дръжката на вратата, поразена от мисълта за това какво беше предизвикала. После си пое въздух и влезе, затваряйки вратата след себе си.

Джейсън седеше на един стол до прозореца с лакти на коленете, подпрял глава с двете си ръце. На масата до него стояха две празни шишета от уиски и ониксовата пантера, която му беше подарила.

Виктория преглътна и тръгна към него.

– Джейсън – нежно промълви тя.

Той бавно вдигна глава и се загледа в нея с изтерзано лице, сякаш беше привидение.

– Тори! – простена измъчено.

Ужасена, Виктория спря, когато той се облегна назад и затвори очи.

– Джейсън – извика обезумяло тя. – Погледни ме.

– Виждам те, любов моя – прошепна той, без да отваря очи, протегна ръка към пантерата върху масичката до него и нежно започна да милва гърба ѝ. – Говори ми – умоляваше с изтерзан глас. – Не спирай да ми говориш, Тори. Нямам нищо против да бъда луд, стига да мога да чувам гласа ти.

– Джейсън! – изкрещя Виктория, затича се към него и вкопчи ръце в широките му плещи. – Отвори очи. Не съм умряла. Не съм се удавила! Чуваш ли ме, не съм!

Угасналите му очи се отвориха, но той продължи да ѝ говори така, сякаш беше призракът на любим човек, на когото отчаяно искаше да обясни нещо.

– Не знаех за писмото на Андрю – прошепна с болка той. – Сега вече го знаеш, нали, мила? Сега вече знаеш...

Изведнъж той вдигна измъчен поглед към тавана и започна да се моли със сгърчено тяло, сякаш изпитваше ужасна болка.

– О, моля те – стенеше той, – моля те, кажи ѝ, че не съм знаел за писмото! Проклет да си! – гневно извика той към Бог. – Кажи ѝ, че не съм знаел!

Виктория панически се отдръпна.

– Джейсън – трескаво извика тоя. – Помисли! Аз плувам като риба, нали не си забравил? Наметалото ми беше трик. Знаех, че някой ме преследва, но нямах представа, че е О'Мейли. Помислих си, че е някой престъпник, затова свалих наметалото и го хвърлих върху коня, а после отидох в дома на баба и... о, Господи!

Тя се хвана отчаяно за главата и започна да се оглежда из мрачната стая, опитвайки се да се сети как да го накара да ѝ повярва, после хукна към бюрото му. Запали лампата върху него, след което изтича до камината и запали още една от лампите, които стояха на полицата. Тъкмо се пресягаше към другата, когато ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ. Той я обърна и я притисна в спираща дъха прегръдка. Тя видя в очите му, че е дошъл на себе си миг, преди устните му да се впият в нейните със свиреп глад, а ръцете му започнаха да се плъзгат по гърба и бедрата ѝ, притискайки я към него, сякаш се опитваше да слее тялото ѝ със своето. Потрепери, когато тя се притисна към него и обви ръце около врата му.

След известно време Джейсън внезапно откъсна устни от нейните, освободи се от прегръдката ѝ и се вторачи в нея. Виктория бързо отстъпи назад, забелязвайки гнева, който проблесна в красивите му зелени очи.

– Сега, след като приключихме с това – мрачно изрече той, – ще те напердаша така, че да не можеш да седнеш.

Виктория извика, когато се пресегна да я сграбчи и отскочи назад.

– Не, няма да го направиш – отвърна тя с усмивка.

– На колко се обзалагаш, че няма? – попита нежно той, приближавайки се бавно към нея, докато тя отстъпваше назад.

– Не много – колебливо отвърна Виктория и избяга зад бюрото му.

– А когато приключи, ще те окова с верига до мен.

– Това вече можеш да направиш – заобиколи бюрото тя.

– И никога вече няма да те изпусна от поглед.

– Не мога да те виня. – Виктория хвърли поглед към вратата, преценявайки разстоянието.

– Не се опитвай – предупреди я той.

Виктория видя страшния блясък в очите му и не обърна внимание на предупреждението му. Замаяна от щастие, тя рязко отвори вратата, вдигна полите си и хукна по коридора към стълбището. Джейсън я последва, като почти я настигаше, без да тича.

Като се смееше, тя тичешком премина през мраморното фоайе, покрай Чарлз, капитан Фаръл и прабаба си, които изтичаха от салона, за да могат да видят по-добре.

Виктория стигна тичешком до средата на стълбището, после се обърна и започна да се изкачва заднешком, без да изпуска от очи Джейсън, който преодоляваше стъпало след стъпало към нея.

– Джейсън – каза тя, без да може да сдържи усмивката си, като протегна ръка към него, опитвайки се да изглежда разкаяна. – Моля те, бъди разумен...

– Продължавай да вървиш, скъпа моя – каза той, принуждавайки я да се изкачи на следващото стъпало, – можеш да избереш между моята спалня и твоята...

Виктория се обърна и тичешком изкачи останалите стъпала, после се втурна по коридора към спалнята си. Беше прекосила наполовина походите си, когато Джейсън рязко отвори вратата, после я затвори и я заключи.

Виктория се извърна към него, а сърцето ѝ биеше лудо от любов и страх едновременно.

– А сега, скъпа моя – каза той тихо и многозначително, като се опитваше да разбере в коя посока се готви да хукне.

Виктория се втренчи с обожание в красивото му бледо лице и после се затича – право към него, хвърляйки се на гърдите му.

– Недей! – проплака тя.

За миг Джейсън остана неподвижен, а после напрежението напусна тялото му и той омекна. Бавно повдигна ръце и ги обви около кръста на Виктория, после силно я притисна в прегръдките си.

– Обичам те – прошепна и зарови лице в косите ѝ. – Господи, толкова много те обичам!

В подножието на стълбището капитан Фаръл, херцогинята и Чарлз с облекчение се усмихнаха, когато на горния етаж настъпи тишина.

Първа проговори херцогинята:

– Е, Атъргън, сега вече знаеш какво е да се намесиш в живота на двама млади и после да понесеш последствията от провала, така както аз трябваше да ги понасям през всичките тези години.

– Трябва да се кача и да поговоря с Виктория – каза той. – Трябва да ѝ обясня, че постъпих така, защото мислех, че ще бъде по-щастлива с Джейсън.

Пристъпи напред, но бастунът на херцогинята препречи пътя му.

– Не си го и помисляй да им се месиш точно сега – дръзко заповяда тя. – Аз искам правнук и ако не се лъжа, вече се опитват да ми го осигурят. А ти междувременно можеш да ми предложиш чаша шери – добави.

Чарлз откъсна поглед от балкона и се втренчи в старата жена, която беше мразил повече от две десетилетия. Той беше страдал заради намесата си само два дни; тя го беше понасяла цели двайсет и две години. Нерешително ѝ подаде ръка.

Херцогинята се загледа в подадената ръка, знаеше, че това е предложение за мир, после бавно постави старческата си длан върху ръкава му.

– Атъргън – обърна се към него тя, докато вървяха към гостната, – Дороти си е вкарала някакъв бръмбар в главата. Решила е да не се омъжва и да се занимава с музика. Но аз смятам, че трябва да се омъжи за Уинстън, и имам план...

КРАЙ

© 1987 Джудит Макнот

Judith McNaught
Once and Always, 1987

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание: ИК „Плеяда“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10537>]